

Giới thiệu Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne

Thể loại: trinh thám, phiêu lưu, đồng đội.

Hai thiếu niên châu Á còn chưa tốt nghiệp cấp 3, đã cùng dấn nhau rời quê đến Pháp. Hai năm trôi qua, họ cùng khám phá thêm nhiều góc ngách sâu kín hơn của xã hội bằng việc trở thành thám tử.

Vivian sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ đã hưởng cuộc sống đủ đầy và tràn ngập niềm vui, còn được hưởng sự giáo dục đến từ tình yêu phóng khoáng và tư tưởng tiến bộ của người lớn trong nhà. Lớn lên, Vivian lại trở thành người có bản tính kỳ quái, suy nghĩ về các sự việc rất khác người. Bên cạnh đó, Vivian biết ái nhân sâu sắc, ham thích học tập và nghiên cứu, trong đầu luôn đầy ắp các ý tưởng. Ngoài tính cách kì quái, Vivian còn không biết cách nhẫn nhịn, nhất là khi đối mặt với các mâu thuẫn trong xã hội.

Khải lớn lên trong sự nuôi dạy bảo thủ của gia đình. Bị bỏ rơi trong chính gia tộc, tình thân duy nhất cậu cảm nhận được là từ người em trai cùng cha khác mẹ. Khải trở thành một thiếu niên khó mở lòng, lạnh lùng với mọi sự xảy ra xung quanh. Nhưng điều đó dần thay đổi khi cậu có Vivian là người bạn đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1

Sáng Chủ nhật, vỉa hè đường phố nước Pháp.

Hai người đàn ông gốc Á ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, mỗi người giữ trên đùi một khay đầy đá lạnh và hải sản tươi ngon.

“Hầu tươi thật đấy.” Một người tấm tắc.

Người kia cũng đang húp một con hầu tươi sống. “Anh làm việc ở gần biển mà chưa thưởng thức chán mấy món này sao?”

“Làm việc ở bến cảng đâu có nghĩa là suốt ngày ăn hải sản.” Người đàn ông đổi sang món tôm, “Thực ra hầu hết các anh em gốc Á ở chỗ tôi đều đặt bữa trưa ở một cửa hàng món Á, hầu như ngày nào cũng vậy. Chứ ăn món Pháp mãi thì bụng không chịu nổi và ví tiền cũng không chịu nổi.”

Hai người nhấp chút đồ uống trong bình inox bỏ túi.

“Anh từng kể có thằng cháu đang tìm việc làm đúng không?”

“Tôi đang tính gọi nó về vùng nông thôn làm thuê ít hôm. Ở nông thôn bây giờ vẫn đang thu hoạch lúa mì chưa xong.”

“Như vậy là vẫn chưa có việc làm ổn định? Nhập cư sang đây cũng được một thời gian rồi mà...” Người đàn ông nghĩ đến chuyện gì, chợt quay sang bảo, “Bến cảng chỗ tôi, từ tối qua bắt đầu tuyển thêm tầm chục nhân viên an ninh. Không cần điều kiện gì đặc biệt, to khỏe là được, lại ưu tiên người gốc Á. Định cho thằng bé đi làm nông thì hay anh gọi nó ra bến cảng đi.”

“Vậy thì tốt quá. Rất cảm ơn anh. Nhưng sao phải tuyển thêm người đột ngột thế?”

Người đàn ông được nghe hỏi thì chép miệng, “Vừa mới tối hôm qua thôi, lại có vụ đột nhập vào bãi đỗ container.”

“Lại là lũ thanh niên Pháp hippy lần trước anh kể? Chà chà. Thế lần này ông chủ người gốc Á của anh xử bọn chúng ra sao?”

“Thế mới nói, thực ra lão sếp này một, hai tháng mới thấy có mặt tại bến cảng một lần. Nhân viên an ninh để ý có dấu vết đột nhập từ cả tuần rồi, nhưng đúng tối qua lão ấy đến thì mới phát hiện ra, liền tóm được.”

Người đàn ông ngồi nghe có phát hiện, dường như ông bạn mình không ưa ông chủ cho lắm. Mà qua lời kể, có vẻ lão sếp người Á châu này cũng không tốt đẹp gì. Thật xấu hổ.

“Mà cũng phải nói, lần này không phải là mấy thanh niên người Pháp, mà là hai đứa gốc Đông Á, một nam, một nữ.”

“Gốc Á? Nước nào thế? Nhập cư bất hợp pháp sao?”

“Có visa đang hoãn. Tôi cũng thấy qua mặt mũi, rất sáng sủa, đẹp đẽ. Nam thì khôi ngô, nữ thì thanh tú.” Người đàn ông nhấp thêm chút đồ uống cho ấm giọng, bắt đầu kể chi tiết.

Hơn hai tháng không thấy ra chỉ thị công tác gì, cũng không thấy mặt mũi, đột nhiên hôm qua lão sếp lại đến. Vậy là tất cả nhân viên như thường lệ, từ

điều khuyến mảy cho đến bộ phận vệ sinh đều phải xếp thành hai hàng dài để đón chào lão theo kiểu cúi đầu 45 độ. Sau “lễ nghi” đó thì lão biến vào phòng riêng, tên trợ lý đi theo để báo cáo.

“Không cần phải đoán cũng biết. Bãi của chúng tôi có một số containe từ Ý sang hơn một năm nay vẫn tồn ở đó chưa xuất đi đâu được. Nên lão ấy cứ đến là câu tiết về chuyện đó.”

“Thế còn hai đứa đột nhập?” Ông bác này có vẻ quan tâm đến mấy chuyện thị phi nhiều hơn.

“Đó cũng là chuyện chính tối hôm qua. Hai đứa này hình như đã đột nhập vào bến được một thời gian, lại ra vào rất thường xuyên. Vậy mà mãi mới bị phát hiện, camera giám sát không bắt được hình ảnh gì. Cứ như là ninja Nhật vậy.”

“Ái chà. Thế chúng đột nhập vào để ăn trộm hay để phá phách?”

“Không trộm cái gì. Mà, cũng không tính là phá hoại.” Người đàn ông hồi tưởng lại chuyện tối qua, đến giờ vẫn cảm thấy thật khó tin, “Bọn nó trồng rau, ngay trong bãi để containe. Tụi nó gieo hạt cải và chăm đến lớn tương ngay trong bến. Tối qua là đến thu hoạch thì bị nhân viên an ninh tóm được.”

Người đàn ông ngồi nghe mà trố mắt kinh ngạc. “Gieo hẳn một vụ rau. Nói vậy, cũng phải ra ra vào vào bến cả tháng trời. Là do tụi nhỏ lợi hại hay nhân viên an ninh chỗ anh quá kém?”

Người đàn ông làm việc ở bến cảng tắc lưỡi, “Hai đứa này cũng tính là lợi hại. Nhưng không phải bảo an chỗ chúng tôi kém. Mãi mới phát hiện ra dấu vết hai đứa này cũng vì chúng nó trồng rau ngay trên nóc mấy containe bị tồn từ Ý kia.”

Hai người đàn ông yên lặng một hồi. Cả người kể và người nghe cùng hồi tưởng lại câu chuyện một lần, đều cảm thấy thực ly kì.

“Tôi thấy tò mò bộ dạng chúng nó quá. Mà cuối cùng thì tụi nó bị xử lý ra sao?”

Người đàn ông làm việc ở bến rời hẳn khay đá đã bắt đầu tan nước sang một bên, tập trung kể chuyện.

“Lão sếp trực tiếp tra khảo. Vì không thấy có gì khả nghi nên bọn nhỏ cũng được thả đi. Nghe tin bọn nó về, nhân viên trực đêm ai cũng hiếu kỳ ra ngó.”

Thằng con trai trông rất cao lớn, gương mặt cũng đẹp trai, khôi ngô. Còn đứa con gái đi cùng, mặt mũi cũng xinh đẹp, thanh tú, dáng dấp trông cũng nữ tính, mỗi tội thấp bé. Chà, không biết con cái nhà nào, nếu gặp ngoài đường là sẽ mến ngay. Hai đứa nhìn thông minh, sáng sủa thế mà làm ra cái chuyện nổi loạn như vậy. Chúng nó trông mới tầm 17, 18 tuổi là cùng.

Hai người đàn ông còn ngồi trên vĩa hè một lúc, nghĩ về hai thiếu niên trong câu chuyện vừa rồi. Có lẽ do cuộc sống xa quê đầy khó khăn, thiếu ăn nên chúng mới phải làm liều. Mà có khi, hành động của hai đứa, chỉ là nhiệt huyết của tuổi trẻ thôi à.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2

Mùa hè đã bắt đầu trên nước Pháp.

Khuya muộn sau chuyện xảy ra tại bến cảng, có hai bóng người đứng trước căn hộ tối om, lạch cạch tra chìa khóa. Mỗi người vác theo bọc lớn bọc nhỏ tùy thể trạng.

“Tịch thu của chúng ta hơn phân nửa.” Một giọng nữ hờn dỗi vang lên, chân điệu nghệ đá tung đôi giày vào tủ vừa đứng vị trí. “Bọn mình “lao động” để dâng lăm sao?”

Vivian có chất giọng thanh âm, lúc này lại nói bằng giọng điệu khoa trương để phát tiết sự hờn dỗi của bản thân.

“Cho nữa cậu có vác hết được không hả?”

“Cái chính là họ cũng muốn cướp cái của chúng ta. Còn đâu thì ngán gì chứ? Có Viêm Khải ở đây rồi mà! Ha ha ha! Ôi cái cầu vòng đẹp quá đi mất!”

Vivian cười rạn rở. Viêm Khải nhìn chăm chú, nghĩ nghĩ: hôm nay nhỏ này cười để lộ tám cái răng.

Viêm Khải và bạn chí cốt của cậu ấy là Vivian, chính là hai thanh niên trong vụ náo loạn tại bến cảng hồi tối. Hai người ở nước Pháp này, vừa học tập vừa làm việc, không để bản thân trở thành vô công rồi nghề. Tuổi trẻ của họ rất tự tin, rất siêng năng.

Vivian và Viêm Khải kết bạn đã được ba năm, lần đầu gặp nhau là ở trường phổ thông tại quê nhà. Viêm Khải lúc mới nhập học rất được chú ý vì ngoại hình cao lớn, đẹp trai, tư chất lại thông minh, từ những tiết học đầu tiên đã chứng tỏ được bản thân, cả mặt thể thao cũng không chừa. Không phải cậu

ham hố thể hiện điều gì, cũng vì ngoại hình nổi bật quá khiến giáo viên chú ý, hay gọi phát biểu ý kiến, không ngờ lại không khiến thầy cô phải thất vọng.

Một điều nữa, Viêm Khải còn là thiếu gia nhà giàu, nhưng lại học cấp ba tại một trường tư bình thường ở ngoại ô thành phố. Lúc mới vào lớp 10, cậu không nói ra, nhưng chưa kịp quen thân với ai thì tin đồn đã lộ, khiến mọi người xung quanh e ngại. Thực ra, việc có một, hai nhân vật nổi bật như vậy trong tập thể cũng là điều bình thường. Nhưng một lý do mà thay vì được hâm mộ, Viêm Khải lại bị các bạn cùng học e dè, xa lánh, là bề ngoài tuy có đẹp trai, nhưng lại rất lạnh lùng. Vì vậy, tuy tuổi mới thiếu niên mà Viêm Khải đã khiến người xung quanh có cảm giác khó gần. Bề ngoài đã vậy, chính bản thân Viêm Khải cũng ngại tiếp xúc với người lạ. Kể ra khoảng thời gian trong trường trung học vừa kịp kết được một người bạn, cũng may cho cậu.

Lúc mới vào lớp 10, Viêm Khải bắt gặp Vivian vài lần, là những lần đụng mặt thoáng qua tại hành lang không một lời bắt chuyện. Viêm Khải cảm giác nữ sinh này là một người thú vị nên đã ghi nhớ. Hai người không học cùng lớp nhưng hoạt động cùng câu lạc bộ chăm sóc thú cưng. Khoảng thời gian cùng câu lạc bộ có nhiều cơ hội tiếp xúc và cùng nhau làm hoạt động này kia, Viêm Khải thấy Vivian hay giỏi mấy thứ kỳ lạ, còn chưa lớn mấy mà đã rất hiểu chuyện. Cậu cảm thấy Vivian chơi được, liền dần quý mến.

Vivian cũng có cùng suy nghĩ như vậy về Viêm Khải, rất tự nhiên họ đã trở nên thân thiết. Cho đến tận bây giờ, tình bạn ngày càng sâu sắc, chỉ có ấn tượng ban đầu là thay đổi. Viêm Khải nghĩ Vivian vừa khùng vừa hâm. Còn Vivian nghĩ Viêm Khải là một tên khô khan, bản mặt lắm li phí cả độ đẹp trai.

“Tớ thấy cậu ngày càng thành thực các chiêu thức Parkour. Dịp nào chỉ dạy cho tớ vài chiêu đi.” Vivian ở trong bếp làm bữa khuya, vừa gọi Viêm Khải vừa vung vẩy cái muỗng như thể đang phi thân thật.

Viêm Khải ngó Vivian đang loay hoay trong bếp, cũng thử tính toán lịch trình gần đây, “Để dịp nghỉ dài dài, dành hẳn một ngày nhập môn đi.”

“Động tác của cậu trông rất là ngẫu. Tớ cũng muốn được ngẫu như thế.”

Viêm Khải làm mặt đắc ý, “Trông tớ ngẫu lắm sao?”

“Ngẫu lắm, ngẫu lắm!”

“Thế có đẹp trai không?”

“Có đẹp trai, có đẹp trai!” Vivian cười tí tỏn.

“Trông người đàn ông không cùng huyết thống đẹp trai nhất, ngẫu nhất đối với cậu là Denzel Washington cơ mà.”

“Ô.” Vivian làm mặt ngờ ngác, “Ông ấy là ai vậy? Hi hi hi... mà đùa thôi, không so sánh với Mr. Washington nha!”

Viêm Khải lắc đầu cười, nhanh tay xử lý nốt đám cải cầu vồng đang bày trên bàn bếp.

“Chúng ta có một đám giấy cần xử lý này.” Viêm Khải ngập ngừng, “Dính bunn nên đốt sẽ mùi lắm.”

Vivian đang nếm gia vị, nhướn mày nói vọng ra, “Giã nước rồi xả bồn cầu í.”

Đến lúc Viêm Khải xong việc liền rửa tay, cùng vào bếp làm bữa khuya. Vivian đã xào xong thức ăn kèm. Nước cũng vừa sôi, Viêm Khải thành thạo trung mì. Vivian mở tủ lạnh lấy thêm nước uống.

Thanh niên tuổi ăn tuổi lớn, bụng rỗng hơn nửa ngày, họ xử lý bữa khuya một cách nhanh chóng.

Vivian xong bữa liền ngửa người ra ghế, ngo nguẩy mồm mà không tìm được một tư thế ngồi cho thoải mái.

“Ôi không ổn rồi. Căn bếp này không ổn. Chuyển đến chỗ mới tớ muốn bàn ăn kiểu Nhật. Ăn xong nằm vật ra cũng tiện hơn nhiều.”

“Chúng ta có thể ăn ở chỗ tiếp khách. Tiết kiệm không gian.” Viêm Khải đề xuất, rồi nâng ly nước lọc lên cùng với Vivian.

Hai người uống cạn cốc nước, kết thúc bữa khuya.

“Bây giờ chúng ta làm gì tiếp ha?”

“Chuyển nhà chứ nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: The Wolfr

Căn hộ cũ ở cửa ngõ phía Bắc trung tâm thành phố, chỗ mới nằm hẳn về phía Nam, không xa lắm với học viện và chỗ làm thêm nên Viêm Khải và Vivian cảm thấy rất hài lòng.

Họ đã dự tính chuyển nhà từ lâu và đã tìm được nơi này hồi đầu năm. Hai người đều cảm thấy đã dùng hết may mắn của mấy năm rồi. Từ lúc tìm được chỗ này, cả hai hưng phấn mãi không thôi. Chỗ mới giá cả không hơn chỗ cũ là bao, mỗi tầng có bốn căn hộ cùng một thang máy và hai thang bộ. Mỗi căn có hai phòng ngủ, hai phòng tắm, cùng khu tiếp khách và bếp tách riêng. Có cả một ban công rộng vừa phải. Viêm Khải và Vivian sắp xếp để kê đủ một cái bàn nhỏ và vài cái ghế, đặt vài chậu cây và nhét thêm một giá phơi quần áo.

Từ lúc bắt đầu chuyển đồ đạc đến khi dọn dẹp xong xuôi cũng là hai ngày sau. Trưa hôm đó, hai bạn trẻ dọn dẹp nhà mới một nghỉ, bữa trưa muộn đặt bánh pizza, vừa ăn vừa bàn kế hoạch trong tuần.

“Năm ngày nghỉ phép chỉ còn ngày mai. Ngày mai mình nên làm gì? Xem sách? Nghiên cứu? Vừa nhảy dây vừa nghe nhạc hay vừa nghe nhạc vừa ăn?” Vivian vừa gấp pizza vừa lẩm bầm.

Viêm Khải trêu chọc, “Toàn kế hoạch của trạch nữ không. Ấy!” Viêm Khải bị Vivian đập một cái. Họ ngồi ăn dưới đất, mặc dù nhà mới có sofa, bữa trưa thì bày hết lên bàn kính tại khu tiếp khách. Ngồi kiểu này dễ bị ăn đập thật, chỉ cần duỗi chân một cái là tới.

“Ý tớ là,” Viêm Khải thanh minh, “Mùa xuân cũng sắp qua rồi. Nếu muốn vừa nghe nhạc vừa ăn thì chi bằng quay lại với công việc ở nhà hàng sớm một ngày. Còn nếu muốn nhảy dây trong nhà thì không bằng đi ra ngoài chơi với tớ.”

“Chơi cái gì?” Vivian bắt đầu thấy hứng thú với đề nghị của Viêm Khải.

“Trượt patin, leo núi, câu cá đêm, đá bóng, đá cầu, bóng rổ... Suýt quên mất ấy, còn luyện cả Parkour nữa.”

“Đúng rồi luyện parkour.” Vivian hào hứng hẳn. “Còn lịch học của cậu thì sao? Vẫn một tuần ba buổi sáng?”

Viêm Khải rót thêm nước trà, “Không có gì thay đổi.”

“Vây lát nghỉ ngơi rồi tối chúng ta mở tiệc tân gia đi! Chủ đề gì bây giờ? Thịt nướng, lê và nấm nhé.”

“Cái đó mà cũng gọi là chủ đề á?” Viêm Khải bật cười, “Cậu có muốn uống rượu không, một ít nhẹ nhàng thôi! Tớ sẽ làm bánh táo.”

Vivian huýt sáo một tiếng, “Lâu lắm rồi tớ cũng không uống. Tớ chọn vang trắng.” Vivian bóc một hộp bánh pudding, hào hứng chờ đến bữa tối.

“Còn công việc chúng ta vừa nhận được thì sao? Chắc tuần này nhiệm vụ bắt đầu tới rồi.”

“Phải rồi.” Vivian nâng cốc trà lên cùng với Viêm Khải, “Công việc thám tử. Xếp nó vào mục linh động.”

Một năm trước, Viêm Khải và Vivian đã tham gia một khóa huấn luyện kỹ năng quân sự ngắn. Ngay sau đó, hai người đã nhận được lời mời tham gia một chương trình huấn luyện đặc biệt. Một thời gian sau, trải qua quá trình kiểm tra lý lịch và các bài thử thách gắt gao, họ đã được nhận làm việc cho The Wolf: một tổ chức phi chính phủ, mạng lưới trải rộng toàn cầu. Đây là công việc có thể nghỉ hưu bất kỳ lúc nào, nhưng tuyệt nhiên, phải cam kết giữ bí mật bằng cả danh phận công dân của bản thân. Thực hiện các nhiệm vụ cho The Wolf gồm hai bộ phận: tổ điệp viên và tổ thám tử.

Các điệp viên là thành phần quan trọng nhất, được đào tạo bởi chính tổ chức hoặc chiêu mộ các tinh anh từ giới cảnh sát hoặc quân đội. Họ chuyên nhận các nhiệm vụ có độ phức tạp và nguy hiểm cao, thường là dính dáng tới khủng bố, phản loạn, buôn lậu và nhiều khi là hỗ trợ an ninh cho cả một quốc gia.

Các thám tử được tuyển mộ ngẫu nhiên, bắt buộc phải tra xét lý lịch kỹ càng và trải qua ít nhất nửa năm thử thách, họ không có quyền biết sâu thêm về bộ phận điệp viên và nội bộ tổ chức. Nhưng chính mạng lưới thám tử này là một trong những yếu tố làm nên tính toàn cầu của The Wolf. Tổ thám tử là phần nổi duy nhất mà xã hội bên ngoài có thể biết về tổ chức, và các khách hàng có thể thuê các thám tử làm việc.

Viêm Khải và Vivian thuộc tổ thám tử, kết thành một đội hai người, nhận nhiệm vụ từ một người phụ trách liên lạc.

Vụ đột nhập bến cảng có phải là một nhiệm vụ trá hình của họ không?

Một thời gian nữa nhiệm vụ đầu tiên của hai người mới đến nơi. Câu chuyện ở bến cảng đó đơn giản chỉ là nhiệt huyết của tuổi trẻ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Nhiệm vụ đầu tiên

Sáng sớm hôm sau, Viêm Khải và Vivian nhận được một kiện hàng lớn từ tổ chức.

Hai người mở ra xem, thấy bên trong là một đồng trang thiết bị cơ bản của The Wolff dành cho các thám tử mới.

Hai người hào hứng nghiên cứu. Các thiết bị này họ đã nghe nói đến trong quá trình huấn luyện, không ít thứ đã từng sử dụng qua. Cơ bản nhất, là một máy tính xách tay lớn, chuyên dùng để liên lạc và truy cập trang nội bộ của tổ thám tử. Thêm nữa là hai chiếc điện thoại để trao đổi trong lúc thi hành nhiệm vụ có kèm nhiều chức năng rất lợi hại.

“Còn có cả súng nè!” Viêm Khải phấn khích, mặc dù chỉ là súng điện.

“Oa! Trông nè, là bút bi tự vệ!” Vivian nâng cái bút bằng cả hai tay, “Cái này, chắc không phải mấy loại dỏm bày bán ngoài đường đâu nhỉ? Là trang bị của The Wolff đấy, cậu nói xem nó có thể phá được kính cường lực như cất đầu hũ không?”

Hai người vẫn đang chăm chú nghiên cứu thì đột nhiên nghe có tiếng bíp bíp, là tín hiệu báo có liên lạc muốn kết nối. Viêm Khải mở máy tính xách tay, trên màn hình hiện lên một người đàn ông tầm 23, 24 tuổi, không rõ quốc tịch. Có lẽ đây chính là người liên lạc của nhóm Viêm Khải và Vivian.

“Hi there!” Cả hai giờ tay chào.

“Khụ.” Matthew có vẻ khá bất ngờ trước sự chủ động của hai người, “Khải, Vivian. Chào mừng hai bạn chính thức gia nhập The Wolff. Gọi tôi là Matthew. Chúng ta sẽ trao đổi bằng tiếng Anh. Tôi là một trong những quản lý của tổ thám tử, đồng thời là người liên lạc trực tiếp của hai bạn.”

Viêm Khải và Vivian trao đổi những thông tin cơ bản với Matthew.

“Tạm thời như vậy đã. Tôi cảm thấy rất tốt ở nhóm này. So với những đội đến từ châu Á khác, hai người rất chủ động. Các cậu còn câu hỏi gì không?”

Vivian hiếu kỳ, “Những ký hiệu trên thiết bị chúng tôi nhận được là gì vậy? Có phải là logo của tổ chức không? Có ý nghĩa gì không? Sao lại phải “cắt” ra như vậy?”

Matthew tròn mắt trước loạt câu hỏi của Vivian, anh liếc sang phía Viêm Khải, thấy cậu phản ứng bình thường, như cũng muốn nghe câu trả lời.

Matthew hắng giọng, nghĩ đến tác phong của một quản lý, cảm thấy mình phản ứng hơi quá. Có lẽ bình thường con bé này cũng hiếu kỳ với những gì diễn ra trong cuộc sống như vậy.

“Hi hi, quan sát tốt lắm! Logo của tổ chức là ký hiệu vô cực với một đường kẻ nằm ngang, không phải bị cắt ra mà là được ghép vào bởi chữ M ở trên và W ở dưới. Hai chữ cái này là viết tắt của William E. và Marcel: là bí danh dùng để phân biệt chuyên môn của các thành viên.”

Viêm Khải và Vivian đã hiểu. Hai người cùng tham gia chương trình huấn luyện cơ bản nhưng lại được đào tạo chuyên sâu với hai chương trình khác nhau.

“Ở nhóm này, Viêm Khải, cậu là Marcel. Vivian, cậu sẽ là William E. Phối hợp tốt nhé.”

Viêm Khải cắt đứt tâm trạng ra vẻ thần bí của Matthew bằng câu hỏi, “Bao giờ chúng tôi sẽ nhận được nhiệm vụ đầu tiên?”

“Chúng ta có nhiệm vụ đầu tiên cho các cậu ở ngay đây rồi, có thể check luôn. Nội dung chi tiết của nhiệm vụ được gửi bằng tệp tin mật, chỉ có thể tải bằng máy này. Máy tính này như một thiết bị liên lạc chính giữa chúng ta, đừng cất kỹ quá đi đâu. Điện thoại, nếu không có gì, thì luôn phải mang theo người. Trong lúc làm nhiệm vụ, người cùng đội phải chú ý chính đồng hồ giống nhau...”

Matthew còn bỏ lả ba la thêm một lúc. Thực ra những điều đó hai người đều đã được biết trong quá trình huấn luyện.

Tạm biệt Matthew, Viêm Khải nhanh chóng download nhiệm vụ. Vivian dùng khuôn mặt hài hước chỉ Viêm Khải rồi chỉ chính mình. “Marcel. William E.”

Viêm Khải cười, vói tay lấy cốc nước, “Điều tra viên Marcel Guillaume và Cảnh sát William E. Fairbairn?”

“Tại sao nhỉ? Họ chưa từng làm việc chung. Họ thậm chí còn chẳng liên quan đến nhau.”

Viêm Khải cũng thử suy đoán vắn vơ, “Sinh cùng thời chẳng?... Xem này.” Viêm Khải mở tài liệu đã download xong, “Là một nhiệm vụ thám thính!”

Nội dung nhiệm vụ đầu tiên của hai người là tiếp cận và chụp toàn bộ phốt cảnh ngoại vi của một căn biệt thự.

Hai người kéo tài liệu xuống đọc, Viêm Khải nhướng mày, “Chụp nhà cửa, trông không giống việc mà người ta sẽ thuê thám tử làm.”

Vivian chớp chớp mắt, “Không phải họ lấy danh nghĩa tuyển thám tử để tìm sai vật đâu nhỉ?”

Trong tài liệu có kèm địa chỉ và mặt bằng toàn bộ khu vực. Căn biệt thự nằm trên một khu đất đồi rộng hơn 30 ha, cách khá xa thành phố, cùng với nó còn có hơn mười căn khác nằm rải rác xung quanh.

Vivian vừa đọc tài liệu vừa vuốt xoa, “Quả thực là dịch vụ nào cũng có. Nếu không cần nhu cầu gì đặc biệt thì cả đời sống ru rú ở đây cũng không sợ thiếu thốn.”

Nói đây là một khu vực biệt lập cũng không sai khác lắm. Để bảo vệ cuộc sống riêng tư cho các đại gia ở bên trong, đồng thời công tác an ninh trên toàn bộ khu vực cũng phải được đảm bảo, tất cả các chiến lược đề phòng đột nhập được cài hết ở vòng ngoài.

Hệ thống quản lý cũng rất chặt chẽ. Trên lý thuyết thì người lạ đều không thể ra vào. Nhiệm vụ tưởng chừng đơn giản nhưng cũng có chút thách thức.

Vivian xem bản vẽ mặt bằng, “Quy hoạch ngô ghê ta, mấy căn biệt thự tụ lại một chỗ, khu dịch vụ dùm đó lại một chỗ... Ồi xem nè, bức tường này là cái gì đây? Đây phải là đô thị thời Trung cổ đâu chứ.”

“Xem ra là mô phỏng Trung cổ.” Viêm Khải chép miệng, “Đối tượng của chúng ta là căn lớn nhất, nằm ở phía Bắc. Trong tài liệu chỉ có một ảnh phối cảnh dựng bằng đồ họa, chắc là lấy xuống ở trang giao bán của chủ đầu tư.”

Vivian bĩu môi, “Biệt thự gì mà trông như nhà thờ, ai lại ở trong đó chứ?”

Viêm Khải xem kỹ phối cảnh này, cảm thấy kiến trúc này khá đặc biệt. Trông giống nhà thờ thật, chỉ không to bằng thôi. Quan trọng hơn, là nó trông rất quen mắt.

Viêm Khải mở mạng lên tìm kiếm, “Tớ đã từng thấy kiểu nhà này trong bộ sưu tập bất động sản của một ca sĩ. Mới nổi, vì chuyên khoe của.”

Vivian cảm thấy Viêm Khải nói từ “ca sĩ” này trông rất ngộ nghĩnh.

“Cậu cũng đề ý đến giới phú nhị đại sao?”

“Bây giờ làm loại công việc này, tớ cũng dành chút thì giờ đọc mạng xã hội.” Viêm Khải cười, “Đây rồi. Juliette Marceau, ca sĩ kiêm người mẫu.”

“Ồ. Để xem chúng ta có thể khai thác được gì.”

Vivian dựa vào ảnh và tên, lần ra địa chỉ mạng xã hội của cô gái nọ. Vivian nhướn mày, trang cá nhân cứ cách vài giờ lại có một cập nhật, để khoe một món đồ hàng hiệu hoặc cuống vé của một điểm đến xa hoa nào đó. Đây chính là chủ nhân của căn biệt thự họ phải thám thính: Juliette Marceau, một cô gái thuần Pháp, hai ngày nữa là tròn 18 tuổi. Giàu có, xinh đẹp, gia đình cha là tài phiệt nước Pháp, gia đình mẹ nhiều thế hệ là học giả.

Một cô gái trẻ có cuộc sống sung túc và chỗ dựa gia thế vững chắc. Không hiểu dính vào vụ gì mà bị người ta thuê thám tử thám thính chỗ ở vậy trời?

“Ồ, cô ấy học ở Brahe Tycho,” Vivian chép miệng, “Học viện dành cho con nhà giàu, học viên đa quốc tịch.”

Viêm Khải vừa gõ bàn phím, vừa hỏi, “Sao biết hay vậy? Nhà có ai học ở đó hử?”

“Không có.” Vivian sờ má, nhớ lại chuyện xưa, “Hồi nhỏ tớ từng đọc qua về trường đó, cảm thấy rất tò mò nên papa dẫn đến tham quan. Cơ sở vật chất tuyệt vời, chương trình học được xây dựng kỹ lưỡng. Nói chung là sờ vào đâu cũng thấy xứng với đồng học phí đắt đỏ cả.”

“Sau đó?” Viêm Khải quay sang nhìn Vivian một cái, quan tâm hỏi, “Sao không học ở đó luôn?”

“Không có sau đó.” Vivian lắc đầu nguây nguẩy, “Toàn bộ mấy trăm héc đất chỉ rất mấy người phú nhị đại không à. Ai trước khi vào trường chẳng được dặn là phải có mối quan hệ tốt đẹp với bạn học. Chỗ nào cũng chỉ toàn những nam thanh nữ tú nhìn nhau mà hành xử. Tớ ở đó hẳn một tuần mà không muốn thân được với ai...”

Viêm Khải cười mãi không thôi. Vậy cũng tốt, nếu Vivian mà vô đó học thì giờ Viêm Khải chơi với ai.

“Thế bây giờ thì sao? Cậu lớn tưởng một đồng rồi. Suy nghĩ có khác chút nào không?”

Vivian vừa lục thông tin của Juliette Marceau, vừa trầm ngâm, “Đến giờ vẫn cảm thấy chả thích chỗ đó thêm tẹo nào, học thì ở đâu chẳng học được. Tớ không muốn phải chi quá nhiều tiền cho phương tiện vật chất như vậy. Tiền đó cùng gia đình hăng quý đi làm từ thiện thực tế hơn...” Vivian tìm kiếm trong danh sách các tài khoản mạng xã hội có tương tác với Juliette Marceau, không khó để tìm ra vài cô nàng khoe ảnh tự sướng với chiếc vé mời dự tiệc sinh nhật được thiết kế tinh xảo.

Viêm Khải cũng ghé đầu nhìn, “Làm giả được không?”

“Không vấn đề.” Vivian chống cằm, “Sao thế này? Cứ nghĩ may mắn trong mấy năm đã dùng hết vào vụ chuyển nhà vừa rồi cơ!”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Buổi chiều, Vivian bắt tay vào việc làm giả thiệp mời. Làm rất kì công, ngoài việc sao chép lại hoa văn thiết kế, còn phải nghiên cứu các bức ảnh rất kỹ để tìm ra chính xác kích cỡ và màu được dùng để in thiệp. Các phần mềm cải tiến từ phần mềm đồ họa hỗ trợ cho việc này rất nhiều.

Viêm Khải cân nhắc các tình huống xấu nhất có thể xảy ra, chuẩn bị vật dụng sẽ mang theo ngày hôm đó. Con trai thường rất thích thú với vũ khí và súng ống, Viêm Khải nghiên cứu mấy cây súng điện rất lâu, nghĩ xem khi nào thì có cơ hội sử dụng.

Matthew lại liên lạc, chủ yếu để trao đổi về việc thử nghiệm các trang thiết bị xem có vấn đề gì không.

“Nhiệm vụ đầu tiên có gì khó khăn không?”, Matthew bỗng nhiên hỏi khi chuẩn bị ngắt kết nối.

“Rất thuận lợi.” Vivian gõ ngón tay thành chữ V.

“Vậy thì tốt lắm! Cố lên nhé, Marcel, William E. Thù lao của vụ này không nhỏ đâu.” Matthew cả hai bàn tay đều gõ ngón chữ V, ghép lại thành chữ W, rồi mới ngắt kết nối.

Vivian tròn mắt. Anh chàng Matthew này đùa như đồ trẻ em vậy, thù lao không nhỏ mới chẳng to. Nhỏ thì sao mà bao nhiêu cho nó đủ to. Vivian hồi tưởng lại động tác làm chữ W của Matthew, bỗng thấy anh chàng này có chút ngộ nghĩnh, tự nhiên cười khúc khích.

Viêm Khải thấy Vivian cười một mình, liền coi như không nhìn thấy. Chắc lại nghĩ đến cái gì kỳ cục rồi.

Gần tối, Vivian sau một buổi làm việc trên máy tính đến sung cả mắt, đã hoàn thành hai tấm thiệp mời tinh xảo. Vivian đi đi lại lại trong phòng khách gần gần chốt, vừa ngáp một cái thì bất ngờ giật mình, vì cửa nhà họ đang phát ra tiếng cạch cạch đầy khả nghi.

Tường hay cửa của khu nhà này đều cách âm rất tốt. Nếu từ trong nhà mà nghe thấy có tiếng động, chỉ có thể là ai đó đang làm gì của nhà họ. Vivian lại gần xem xét, chỉ vừa tiến lên được vài bước thì đột nhiên cánh cửa bật mở, Vivian hốt hoảng hét âm lên. Viêm Khải đang quét ban công, nghe thấy tiếng la hét liền chạy vội vào nhà, thấy ngay một người đàn ông lạ mặt đứng ở cửa, trên tay còn cầm dây kim loại để phá khóa. Theo phản xạ, cậu định kéo Vivian ra sau che chắn và phi cái chổi vào mặt người đó. Nhưng chưa kịp thực hiện phản phi chổi thì Viêm Khải cẩn thận cân nhắc lại. Người đi làm chuyện xấu chắc không mang theo một túi bóng đầy rượu và bia.

“Cái gì? Đã có người vào ở rồi sao?” Người đàn ông lạ mặt ôm đầu, bộ mặt lộ vẻ thất vọng.

Vivian từ trạng thái hốt hoảng ngay lập tức liền chuyển thành tức tối. Viêm Khải cũng đã hiểu ra, người này chắc hẳn thuộc nhóm mấy thanh niên choai choai luôn tìm các căn hộ bỏ không hoặc công trình đang xây dựng dở để tụ tập đánh chén, uống rượu. Ở đâu cũng có. Nhưng rõ ràng lúc ký hợp đồng chủ nhà đã hứa hẹn với họ rằng toà nhà được quản lý rất tốt, sao lại để xảy ra chuyện thế này?

Người đó vẫn chưa chịu rời đi, cứ đứng chình ịch ở cửa, gọi vài cuộc điện thoại cho bằng hữu, hẹn rời sang chỗ khác để tụ tập.

Vivian khó chịu kéo tay áo Viêm Khải, mặt nhăn nhó ý bảo xử lý thằng cha này đi. Viêm Khải nhướn mày ý bảo Vivian nguội bốt đi, hỏi chuyện rõ ràng xem làm sao anh ta vào được đây còn báo lại với chủ nhà.

Người kia cúp máy xong cũng nhìn chằm chằm Viêm Khải và Vivian từ đầu đến chân. Anh ta tự giới thiệu, là người ở cùng tòa nhà với họ, thuê trọ ở tầng áp mái. Vivian chán nản, hóa ra người này là cháu trai của chủ nhà, họ đã từng nghe nói đến.

Anh ta yêu cầu được vào chơi, Vivian đồng ý. Viêm Khải đã quá hiểu, cậu biết ngay anh chàng này đã chọc phải tổ ong chìm. Vivian đồng ý nói chuyện để tranh thủ moi thêm thông tin, gặp dịp sẽ trả đũa anh chàng này. Viêm Khải biết Vivian đối với loại hành vi xâm phạm địa bàn này đều ghi thù rất dài lâu.

Anh ta ôm theo túi rượu, ngã người ra sofa, chân gác lên bàn kính. Viêm Khải ngó thấy Vivian đang chau mày, nếu không phải đang có người lạ ở đây thì cậu sẽ chọc luôn Vivian một câu: mặt cậu nhăn như một bông hoa cúc.

Anh chàng lạ mặt lại không nhận ra sự tức tối của Vivian, hỏi chuyện hai người từ quốc tịch, gia thế, mối quan hệ đến thu nhập. Nói vài câu lại huýt sáo một cái.

Từ đầu đến cuối chỉ có Viêm Khải trả lời, nhưng chỉ là đáp lấy lệ. Dù sao tính chất công việc của họ không nên để người lạ biết thông tin cá nhân. Chưa kể là anh chàng này đúng là kiểu người hơi khó chịu. Những người Pháp họ tiếp xúc đều rất tinh tế và nhẹ nhàng, cả nam lẫn nữ. Anh chàng này đúng là của lạ. Quà nhiên là ở đâu thì cũng có người này người kia.

Sau khi tiễn được người đi, Viêm Khải lục lọi trong đồng trang thiết bị, lấy ra được món hay, là một khóa cửa loại đặc biệt. Khóa này chỉ mở được từ bên trong. Từ bên ngoài muốn mở phải bằng tín hiệu lệnh cài trong điện thoại di động. Đây cũng là trang thiết bị cơ bản, việc tăng bảo hộ cho nơi ở của thành viên The Wolff cũng thuộc công tác bảo mật của tổ chức.

Sau bữa tối, tâm tình Vivian rất thoải mái trở lại vì được ăn tráng miệng bánh phô mai, vừa ngâm nga một bài hát vừa nghiên cứu đến cái ti vi trong phòng khách.

Viêm Khải vừa tắm xong, đang lau tóc. Đi vào bếp tìm nước uống, lúc trở ra liền thấy Vivian đang chống cằm chăm chú xem một chương trình khoa học đang nói về chủ đề cá hồi.

Viêm Khải chưa từng cùng Vivian xem ti vi. Thời gian học cùng nhau tại trường cấp 3 còn ở với gia đình, học xong là ai về nhà nấy. Sau đó là bắt đầu

những ngày tháng ở chung tại Pháp, chỗ của hai người lại không có ti vi. Viêm Khải và Vivian cũng không có nhu cầu xem nên không sắm.

Quả thực là một thời gian dài rồi mới lại được xem ti vi ở trong nhà.

Viêm Khải cùng ngồi xuống, đưa cho Vivian một hộp kem sô cô la.

“Cậu thích cá hồi à?” Đối với Viêm Khải thì Vivian là người thích tạp rất nhiều thứ, thời gian rảnh cũng nghiên cứu nhiều thứ. Viêm Khải đang nghĩ: có phải hôm nay còn biết thêm là Vivian còn thích cả cá hồi nữa hay không.

“Không hẳn. Nhưng biên tập viên dựng chương trình này rất hay.” Vivian đang soi thành phần hộp kem xem có phải loại trộn kèm với hạt khô không.

“Cá hồi là loài có chí khí. Sinh ra ở nước ngọt, một vài thì ở đó cả đời, một vài thì bơi theo dòng nước và trưởng thành ở biển. Hồi hương để sinh sản, lại còn thích đẻ trứng ngược sông.” Vivian tỏ vẻ rất tâm đắc. “Còn đầu thì, làm sushi rất ngon.”

Viêm Khải cảm thấy rất buồn cười với lối diễn đạt của Vivian, cậu cũng ngồi xuống cùng xem chương trình luôn. Vivian mở hộp kem, múc một muỗng. Thực ra thì có hay không có hạt khô thì Vivian đều ăn tất.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Ngày thực hiện nhiệm vụ. Buổi chiều, hai người cùng vào bếp làm cơm sớm.

Họ ăn bữa tối nhanh gọn. Dọn dẹp xong xuôi, Vivian chuẩn bị trang phục cho hai người mặc tối nay.

Vivian đang ủi phẳng đồ. Viêm Khải ngồi đợi, mấy việc này cậu cũng không biết phải làm thế nào mà giúp, chỉ hiếu kì ngồi nhìn mấy bộ đồ lạ mắt. Trông có vẻ ngẫu nhưng khi nhìn đến mấy đường may cứng đơ, Viêm Khải có cảm giác mặc nó thì chạy nhảy sẽ không được thoải mái.

Vivian liếc một cái tóm ngay được biểu cảm kì cục của Viêm Khải, “Chịu khó chút đi. Những trang phục này chính là áo giáp chiến đấu của chúng ta tối nay.”

Viêm Khải nghe vậy liền buồn cười, Vivian hay lăng mạn hóa mấy hoàn cảnh khó khăn lắm. Cũng không ngồi một chỗ mãi được, cậu đứng lên đi loanh quanh trong phòng khách, làm vài động tác toàn thân.

Vivian đưa qua đưa lại bàn là, chợt nổi hứng đùa, “Công nhận mấy thiết kế này ngẫu ghê ta. Bao giờ tó may cho cậu một bộ thể này nhá!”

“Ài, vậy thì khỏi.” Viêm Khải phẩy tay, từ chối thẳng.

Vivian bĩu môi, “Lúc nào cũng chỉ đóng mấy bộ đồ mà theo cậu cứ thoải mái vận động là OK. Nếu thế thì mặc mấy bộ bó sát của diễn viên múa ba lê ấy. Hoặc là khóa thân luôn cho rồi.” Vivian giữ giữ cái quần hàng hiệu đắt tiền, “Lúc nào tó trúng giải lô tô, phải mua cho cậu mấy bộ xa xỉ đẹp đẹp chút mới được. Đừng ngại mấy đường may cứng cáp này. Nó chỉ muốn làm bật lên nét bản lĩnh, đóng khung cậu vào một dáng đứng chuẩn soái ca.”

Viêm Khải ngồi nghe Vivian huyền thuyên đến ngơ ngẩn, nghe đến câu cuối cảm thấy thật hài hùng. Cậu bĩu môi, xem cái người lúc nào cũng đóng bộ hoodie-có-mũ-gắn-tai-thú nói gì kia.

Vivian ừ ừ xong, giao bộ đồ cho Viêm Khải đi thay, rồi cũng vội về phòng chuẩn bị.

Hai người còn đeo cả kính áp tròng và đội tóc giả. Vivian đội một bộ tóc màu bạch kim, bắt Viêm Khải đội bộ tóc có mái lò xo. Thân hình của tên này đã nổi bật lắm rồi, tốt nhất là che bớt mặt lại. Tiệc tối nay rất đông, tốt nhất là dù có bị chụp ảnh cũng không thể nhận ra ai với ai.

Lại nói, tất cả chỗ trang phục hàng hiệu họ mặc tối nay đều là đi thuê, hóa đơn gọi thẳng cho Matthew.

Thực ra Vivian có thể may quần áo và làm phụ kiện thủ công, nhưng làm giả đồ hiệu là chuyện khác. Hai người có thể bị chú ý vì bị phát hiện mặc đồ có chất liệu bình dân bởi bất kỳ cậu ấm cô chiêu sành điệu nào có mặt trong bữa tiệc như tối nay.

Danh sách khách mời dự tiệc tối nay gồm toàn những thanh thiếu niên giàu có và các nghệ sĩ trẻ. Vivian và Viêm Khải nhận ra một vài gương mặt nổi tiếng. Xem ra Juliette cũng khá có màu mặt mới mời được họ.

Bữa tiệc của các đại gia, nhưng là các đại gia vẫn còn rất trẻ, nên tổ chức có phần lờ lợt và phô trương. Nhạc bật quá to, treo quá nhiều đèn nhấp nháy, thiếu hẳn phần trang nhã.

Viêm Khải và Vivian quan sát Juliette Marceau. Ăn mặc rất nổi, hẳn nào trong thiệp mời yêu cầu khách tham dự phải mặc tông tối. Còn tiểu thư này lại

một mình một thân trắng lấp lánh thể kia.

Viêm Khái và Vivian hồi nhỏ được người lớn trong nhà dẫn đi tiệc tùng này nọ, nhưng tất cả là tiệc xã giao của người trưởng thành. Bối cảnh bữa tiệc rất nhã nhặn, mọi người đều trao đổi nhẹ nhàng, lịch sự. Lớn một chút cả hai đã tự lập, không có tiền cũng không có thì giờ tổ chức những bữa tiệc như vậy để tụ tập người cùng trang lứa, cũng không có tham gia. Cái chính là họ không có hứng thú. Nên đây là lần đầu tham dự bữa tiệc như thế này.

Nhưng lạnh lợi là lạnh lợi, cũng chỉ là tham gia một buổi tiệc, dù là lần đầu tiên nhưng cả hai thích ứng rất nhanh, hành xử cũng rất tự nhiên. Viêm Khái chỉ cần phờ ra bộ dáng thường ngày đã đủ khí chất. Còn Vivian, đương nhiên không thể giữ những hành vi kỳ quái như ngày thường, ở Vivian lại tiềm ẩn tài năng biểu diễn. Cần đóng giả một tiểu thư sành điệu, Vivian sẽ phờ ra khí chất của tiểu thư sành điệu nhất.

“Oa. Bữa tiệc này có vấn đề gì sao? Đây áp đồ ăn vậy mà ai cũng thi nhau cầm vang mới cả cocktail. Muốn ăn cũng thấy ngại nữa.” Vivian bắt đầu lú ló.

Viêm Khái lén thở dài. Bản chất thì vẫn là bản chất, muốn đòi không đòi được.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Hai người đi chuyển dần cách xa trung tâm bữa tiệc. Viêm Khái quan sát phương hướng một hồi, khi quan sát đến Vivian ở ngay bên cạnh thì liền trở mặt. Vivian cũng đang nhìn ngó xung quanh, vừa quan sát tình hình vừa ung dung xiên trái cây nhúng vào thớt sô cô la.

Vivian thấy Viêm Khái nhìn liềm nhét cho cậu một miếng chuối nhúng sô cô la vào miệng, “Thư giãn đi nào, tham gia bữa tiệc cũng là một phần của nhiệm vụ hôm nay mà. Bộ dáng nghiêm túc của cậu người ta lại tưởng là vệ sĩ nào. Sẽ gây chú ý đó. Khụ khụ!”

Vừa nhai vừa nói kết quả là Vivian đã bị nghẹn.

“Ăn từ từ thôi. Đợi ở đây nhé.” Viêm Khái chạy đi tìm nước. Cậu vừa mới rời khỏi thì Vivian liền bị một nhóm ba cô nàng vây lấy.

“Cô là con lai à? Chà, con lai giờ rất được ưa chuộng trong giới người mẫu đó.”

“Tôi thấy cô đi cùng anh chàng người mẫu trẻ tuổi kia. Nhìn lạ quá. Là ai vậy?”

“Cùng công ty quản lý? Hay là bạn trai? Mà các cậu thuộc công ty quản lý nào vậy?”

Mấy cô nàng tranh nhau nói. Vivian cảm thấy thật phiền phức, liền lạnh lùng nói, “Trước khi hỏi, sao các cô không tự giới thiệu trước đi?”

“Sao cơ? Cái gì cơ? Cô...” Về mặt các cô gái nhìn Vivian như thể không tin nổi.

“Cẩn thận.” Một trong ba cô gái rí tai hai người còn lại, “Chắc công ty chống lưng của cô ta không phải loại vừa nên mới kiêu căng thế. Cô thuộc công ty nào vậy? En H. hay Natal S? Khuôn mặt nhìn cũng được đó, nhưng có vẻ thấp nhĩ, là ca sĩ sao?”

Vivian tức phồng má. mấy cô nàng này, lần đầu gặp mặt, còn chưa biết tên nhau đã kịp đắc tội, đụng chạm tới điểm tử huyệt của người ta.

“Ôi thôi vậy. Tôi có nhiều câu hỏi, nhưng tôi chỉ hỏi một thôi.” Cô gái cao nhất nhóm lên tiếng, “Cho tôi số liên lạc của anh chàng người mẫu đi cùng cô được không?”

Đương nhiên là không rồi sỏi ạ. Vivian vừa nghĩ thầm, vừa lén phi chiếc đĩa đang cầm về phía thớt sô cô la. Dòng thác nhân tạo ngọt ngào gặp cán đĩa bèn đổi hướng chảy, phun dính đầy vào lớp trang điểm và áo váy của ba cô gái làm họ la hét ầm ĩ.

Vivian nhẹ nhàng rời khỏi đồng lõa xộn phía sau, di chuyển như đi catwalk tiến về phía bạn. Viêm Khái hai tay đang cầm hai ly đầy nước khoáng và sinh tố, đứng từ xa cũng đã thấy hết mọi chuyện. Viêm Khái nghĩ thầm, đúng là tiểu ác ma.

Theo lịch trình bữa tiệc Matthew mới cung cấp cho hai người, vào lúc 8 rưỡi tối DJ sẽ bắt đầu chơi nhạc, đó cũng là một điểm sôi của bữa tiệc trước lúc nhân vật chính là Juliette Marceau cắt bánh và bắn pháo hoa cùng lúc vào 9 rưỡi tối. Lúc DJ bắt đầu chơi nhạc, thời điểm mọi người điên cuồng với bữa tiệc nhất là lúc họ bắt đầu tác nghiệp.

“Một tiếng nữa là bắn pháo hoa. Chúng ta sẽ tiếp cận căn biệt thự bây giờ.”

“Ừm. Tớ đi phía trái, cậu phía phải nhé. Đi một vòng rồi gặp nhau, rồi cùng về. Xong sớm về sớm.”

Vivian nói với giọng như thể trẻ con đòi ăn. Viêm Khái mỉm cười, đúng là những bữa tiệc kiểu này không hợp với họ. Vivian thực ra có phần hướng nội

trội hơn phần hướng ngoại. Bạn cậu mà phải ở nơi ồn ào bát nháo, sẽ tự làm bản thân tụt tinh thần nhanh chóng.

Hai người tách ra theo hai phía, thực hiện nhiệm vụ bằng điện thoại được chế tạo bởi các kỹ sư của The Wolf. Camera mini không biết gắn thêm linh kiện gì mà thu được hình ảnh như một máy cơ loại xịn. Vivian điều chỉnh zoom rồi bằng màn hình cảm ứng, cảm thấy công nghệ cao thật phi thường, liền có ý định rảnh rồi sẽ liên lạc với kỹ sư của tổ chức để nghiên cứu thêm.

Phía Viêm Khải tương đối vắng vẻ. Vì tất cả bàn tiệc được kê hết ở gần bể bơi lớn nhất, mọi người cũng hay tụ tập tại những chỗ bố trí nhiều tiểu cảnh đẹp mắt.

Nhưng một bộ dáng cao lớn và nam tính của Viêm Khải vẫn bị một vài tiểu thư đang nói cười chú ý. Họ lôi kéo Viêm Khải nhập cuộc và mời cậu một vài món ăn và đồ uống xa xỉ.

Viêm Khải muốn rời đi nhưng bị vây cho không có lối thoát. Cậu có chút sốt ruột, thỉnh thoảng gồng người lên muốn chạy nhưng các cô nàng càng níu giữ chặt hơn, họ nghĩ chàng trai này còn non nên lại càng thích thú.

Viêm Khải không biết phải làm sao. Cậu không có kinh nghiệm đối phó với tình huống thế này. Lúc còn nhỏ đương nhiên không có cơ hội, lớn một chút liền trở mã nhưng nữ sinh ở quê nhà hình như không có ai bạo dạn cả. Còn đâu từ khi sang Pháp, Viêm Khải đi trên phố cũng thường xuyên bị những cô nàng táo bạo tiếp cận. Toàn là Vivian tìm cách giải vây cho, cũng không phải là tránh né tình huống theo kiểu bình thường mà toàn chọn cách chơi khăm. Vivian hay tức tối vì mấy cô nàng đó thấy Vivian thấp bé mà coi như vô hình. “Rõ ràng là tó đi ngay bên cạnh cậu mà.” Viêm Khải vẫn nhớ giọng giận dỗi của Vivian khi đó. Thực ra người Pháp cũng không thuộc dạng cao lớn mà khá nhỏ nhắn. Nhưng Vivian lại là cô nàng châu Á thuộc diện thấp bé so với tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Vivian làm như đang chụp hình tự sướng, lúc không bị ai chú ý còn cố gắng quay phim lại.

“Căn biệt thự này lớn thật. Không biết những hình chụp này được dùng cho việc gì ha? Tổ chức lớn mạnh thế sao không cố kiểm lấy cái bản vẽ? A hiểu rồi, là nhiệm vụ giành cho tổ thám tử đây mà. Bắt người ta phải tốn sức hơn là đầu tư tí chiêu thức. Đúng là tiết kiệm quá thể. Thi hành chính sách thương mại à?”

Buồn cười với ý nghĩ của mình, Vivian cúi đầu xem lại hình ảnh vừa chụp được. Bỗng cảm giác có ai đó khá cao đang đi ngược hướng, Vivian liền cố tình tránh sang đường khác, nhưng vẫn bất ngờ đụng phải người ta.

Chàng trai cao lớn dùng cả hai tay giữ lấy vai Vivian, ân cần hỏi han, “Tiểu thư có sao không?” Có vẻ như thấy Vivian có nét châu Á nên anh ta hơi ngập ngừng. “Tiểu thư nói tiếng Anh chứ?”

“Non!” Vivian gỡ tay anh chàng nọ ra, nghĩ thầm xin lỗi nha, tôi đóng phim trình thám thiếu niên chứ không phải ngôn tình cầu huyết. Đường rộng như vậy, sao lại đi vào ven đường rồi đâm vào người ta? Nể tình mặt mũi cũng đẹp trai sáng sủa nên tôi không thêm vạch trần anh.

Không ngờ chàng trai vẫn kiên trì đi theo, “Tiểu thư nói tiếng Pháp sao? Tôi có thể biết tên không?”

“Không. Tôi chỉ nói được một chút tiếng Pháp.”

“Vậy sao? Phát âm của tiểu thư rất chuẩn đó, nghe rất hay.”

Vivian thờ dài. Gay rồi, đang có trọng trách phải làm mà. Nhưng ba mẹ không khuyến khích phũ phàng với người ta, đối phương còn là một anh chàng cao ráo đẹp trai, lại còn nói bằng giọng chân thành đến vậy nữa.

Vivian nghĩ đến đó thì thờ dài, đột nhiên dừng bước. Anh chàng kia cũng dừng lại, chăm chú nhìn cô. Vivian nắm lấy bàn tay của anh chàng nọ thật nhẹ nhàng, dắt anh gia nhập một nhóm đang nhảy Salsa gần đó. Anh chàng hết sức bất ngờ, dù sao Salsa cũng nổi tiếng vì những bước nhảy rất còi mớ.

Anh chàng cười rạng rỡ, “Em thích nhảy Salsa sao? Nếu em thích, anh có thể đưa em đến... Ồ!”

Vivian không cho anh chàng có cơ hội nói hết câu. Đây là Salsa, một đặc trưng vui nhộn của nó là có thể đổi bạn nhảy liên tục. Vivian vừa dẫn anh chàng gia nhập đám đông đang khiêu vũ điên cuồng, chỉ nắm tay anh chàng nhảy có bốn bước không hơn, đã đẩy anh cho một chàng trai đang nhún nhảy hào hứng cạnh đó nhưng chưa có bạn nhảy. Anh ta cứ nghĩ đó là một trò đùa vui nhộn của các cô gái, nên hào hứng hú lên, nắm tay anh chàng kia giậm nhảy điên cuồng.

Anh chàng lạ mặt hốt hoảng ngoài tìm Vivian thiếu chút nữa là bước hẳn. Vivian rút êm, vừa đi vừa không nhận được cười ha ha. Vụ vừa rồi mất khoảng ba phút, phải mau chóng quay lại mới được.

Các cô gái ngày càng vây Viêm Khải bạo dạn hơn, chân tay cứ táy máy như vôi bạch tuộc. Viêm Khải không cẩn thận bị một cô kéo suýt rơi cặp kính râm.

“Ồi, đôi mắt nam tính quá!”

Các cô nàng khác nghe vậy thì thi nhau đòi xem. Có người còn cố vén tóc mái Viêm Khải để xem cho rõ mặt cậu.

“A!” Viêm Khải bất ngờ la lớn. Các cô gái giật mình, chưa kịp hỏi thăm xem chuyện gì, Viêm Khải vội lúi điện thoại di động từ túi ra, “Điện thoại rung mãi từ này. A! Là bạn trai tôi gọi đến. Xin lỗi các cô.”

Các cô gái nghe vậy thì như bị điểm huyết tập thể, không ai thốt nổi một lời nào, cũng không quần chặt lấy Viêm Khải nữa. Cậu thuận lợi rời đi. Có cô còn kinh ngạc đến mức đánh rơi chiếc đĩa đang cầm trên tay kêu loảng xoảng.

Viêm Khải le lưỡi. Ở cùng Vivian lâu quá, cậu có vẻ đã bị lây tính thích chơi khăm. Đúng là “gần mực thì đen”.

Vivian từ bên kia hắt xì hơi một cái.

Mà cũng phải nói, Viêm Khải nghĩ mấy cô gái này phản ứng có hơi quá. Nếu cậu là gay thật thì sao, có thể làm bạn với chị em phụ nữ. Mấy cô nàng đó ở cùng một nhóm, chẳng lẽ đều có “ý đồ” với cậu sao?

Viêm Khải tiếp tục tác nghiệp. Khi nhiệm vụ đã hoàn thành, cậu đang định rời đi thì liền phát hiện, có ai đó đang lén lút tại một vị trí không đường hoàng cho lắm, là trong mấy bụi cây. Một vài hình ảnh trong phim thoáng qua trong đầu, là cặp đôi nào đó chẳng? Bước chân đang định đi nhanh hơn đột nhiên dừng lại, Viêm Khải nghiêng đầu nghĩ ngợi: nếu làm mấy chuyện thân mật thì phải chọn chỗ kín hơn nữa mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Nhiệm vụ hoàn thành, Vivian kiểm tra đồng hồ. Còn vài phút nữa mới đến giờ hẹn với Viêm Khải, Vivian liền rảnh rang thông thả tản bộ, tranh thủ nghỉ vài chuyện vãn vơ.

Thông thả một đường, lúc đi đến chỗ rẽ, Vivian bất ngờ bị hai cô nàng mặc váy dài lấp lánh tóm lấy, bịt miệng kéo đến một gara để xe đang trống. Vivian trong tình huống rắc rối bất ngờ nảy sinh, liền hốt hoảng nghĩ: dính phải rắc rối với mấy chàng trai ít ra còn không bị đối xử bạo lực.

Vivian bị đẩy vào góc tường, liền ôm ngực hít lấy hít để. Ôi mẹ ơi! Mấy con nhỏ bịt miệng bịt cả mũi mình luôn. Khi không lại kiếm chuyện gì đây? Đánh ghen nhầm người à? Rõ ràng là có quen biết gì đâu.

Hai cô nàng lạ mặt nạt nộ Vivian, “Con nhỏ này. Còn dám vác mặt đến tận đây.”

“Juliette cũng nhân nhượng với mày quá rồi.”

“Juliette”? Vivian nhú mày. Liệu có phải hai tiểu thư này muốn nhắc đến Juliette Marceau?

“Không ngờ mặt mũi trông cũng sáng sủa. Vậy sao lại ngớ ngẩn dám động đến Juliette hả?”

“Không ngờ”? Vivian nghe đến đó thì bật cười. Tự phui quần áo rồi đứng nghiêm chỉnh lại.

“Tôi là ai?”

“Cái gì?”

“Ý tôi là, mấy người nghĩ tôi là ai?” Vivian hơi mất kiên nhẫn.

“Thì là con nhỏ Shivani Tổng. Cùng câu lạc bộ múa dụng cụ với Juliette ở học viện Brahe Tycho đó. Là cô còn gì?”

Shivani Tổng? Lai Trung Quốc hay 100% Trung Quốc đây? Mình có điểm gì giống người Trung Quốc à? Vivian chống nạnh, vừa bực vừa buồn cười. Phải rồi, có lần sang Việt Nam, ghé mấy nơi mọi người đều hỏi mình có phải người Tân Cương hay không?

Hai tiểu thư lạ mặt thì thăm to nhỏ, vừa bàn luận vừa liếc nhìn Vivian.

“Là con bé cha người Trung Quốc, mẹ là người Canada.”

“Người Nhật chứ!”

“Họ của người Nhật đâu có ngắn như vậy!”

“Chị J. bảo gì nhĩ? Không nhớ rõ lắm. Nước nào ở Đông Bắc Á đó.”

Đông Bắc Á sao? Vivian cảm thấy đầu có điểm đau đau, dễ dàng liên tưởng đến câu chuyện về một cô tiểu thư đi tâm sự với hội chị em về cô gái mình không vừa mắt. Sau đó, hội chị em gặp người trông có vẻ là đối tượng trong câu chuyện của chị em thân thiết thì tùm lủn đề hỏi tội thay.

“Này các cô. Tôi không phải tên là Shivani Tổng. Mới cả tôi không phải con lai.”

“Cái gì? Nói thật không đó?”

“Thật. Tôi cũng không học ở Brahe Tycho.”

Vivian chán nản đáp lời, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đúng là mình không hợp với những môi trường như này mà. Kinh thật, cứ tưởng mấy ông trợ phụ trời Tây nuôi dạy thế hệ sau tốt lắm. Đúng là dù ở nơi đâu thì cũng có những trường hợp cá biệt khác với đặc trưng của tập thể. Thôi coi như hôm nay được mở mang tầm mắt.

“Xin lỗi. Nhầm người rồi.” Hai cô nàng cười giả lả. Vivian hơi mất kiên nhẫn, vậy là đi được rồi phải không.

Nhưng rắc rối vẫn chưa dứt, Vivian đang định chồm bước thì lại bị chặn đường.

Hai cô gái bắt đầu nhìn Vivian chòng chọc, “Cô là ai vậy? Không học ở Brahe Tycho, quen biết thế nào với Juliette?”

Vivian sững sờ, nhất thời không biết phải đáp sao. Hai người này có vẻ quen thân với chủ nhân bữa tiệc, không thể bịa chuyện bữa được. Vivian lo lắng nuốt nước bọt cái ực.

“Cô ấy đi cùng với tôi!”

Hai cô nàng ngoái nhìn lại phía có tiếng nói, đồng loạt che miệng sững sờ. “Anh Jason!”

Vivian thấp bé bị bóng lưng hai cô nàng che khuất. Lúc nhìn thấy người tên Jason thì cũng sững sờ không kém.

Chính là chàng trai ban nãy bị Vivian chơi một vỏ. Anh ta đang đứng đó thờ hồn hèn. Vivian chớp mắt, chẳng lẽ vừa nháo ở đâu chui ra sao? A phải rồi, anh ta vừa mới nhảy Salsa!

Mấy cô gái có vẻ mê anh chàng này, Vivian thấy vậy cũng ngại ngùng thay. Con gái có yêu thích người ta thế nào cũng không nên lộ liễu vậy đâu. Anh chàng này có đẹp trai cao to thật ấy, nhưng đâu đến nỗi phải vồ vập đến vậy. Vivian nghĩ, có lẽ một tên như Viêm Khải suốt ngày lòn vòn trước mắt nên bản thân cũng trở nên vô cảm trước trai đẹp.

Anh chàng tên Jason tiến lại gần, lại một lần nữa đặt tay lên vai Vivian, kéo sát lại gần mình. Lần này Vivian để yên cho anh ta làm thân.

“Mọi người không làm khó bạn tôi chứ?”

Hai cô tiểu thư mất hẳn điệu bộ hùng hổ ban nãy, giờ trông như nai tơ vậy. Vivian tự hỏi: có phải đàn ông tuấn tú có thể khiến nhân cách phụ nữ bị phân liệt không?

Vivian cắn móng tay, đang nghĩ làm sao để thoát khỏi cảnh ngộ xấu hổ này. Người ta vừa mới cứu nguy cho mình một bàn, lại còn ngay sau khi bị mình chơi một vỏ nữa chứ.

Mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ, đến khi tỉnh lại thì anh chàng Jason đã dẫn Vivian tới chỗ nào đó. Cũng là một nơi vắng vẻ, nhưng sáng sủa và đẹp đẽ hơn cái gara kia, ở bên cạnh còn có bể bơi giếng đèn. Nếu không có tiếng nhạc và tiếng la hét từ bữa tiệc bên kia thì đúng là hoàn hảo. Đó là suy nghĩ của Jason.

Jason quay lại, hai tay lại giữ lấy vai Vivian.

“Tôi đã lo lắng đó. Lúc nãy thấy họ mang em đi, tôi đuổi theo đến đó thì không thấy người đâu, phải tìm rất lâu quanh chỗ này.”

Những lời chân thành sến súa của một anh chàng đẹp trai, giữa một khung cảnh lãng mạn trong đêm. Nhưng tiếc thay, Vivian là cô gái không tin vào tình cảm của những nam phú nhị đại trẻ tuổi, nhất là vừa mới gặp gỡ đã tỏ ra rất quan tâm đến mình thì càng phải tận lực đề phòng.

Tại sao lại không tin tưởng đến vậy? Thực ra, đến tuổi này, Vivian vẫn chưa từng có kinh nghiệm yêu đương. Tất cả chỉ là cảm giác thôi.

Vivian hiện giờ đang lâm vào tình huống mà tận lực không muốn dính vào nhất, đó là nợ ân tình của người lạ. Thực sự rất khó xử, vừa định mở miệng cảm ơn thì bất ngờ có tiếng chuông reo phá vỡ bầu không khí. Là điện thoại của Jason.

Jason đột nhiên trở nên bồn chồn, nửa muốn tắt phếng cuộc điện thoại làm phiền, nửa không muốn tỏ ra là có hành động đáng nghi với Vivian. Cuối cùng vẫn cắn răng bắt máy.

“Jason Gauthie! Ôi Chúa tôi, cậu đang ở đâu thế hả?” Một giọng nam la hét ầm ĩ trong điện thoại. Vivian nhướn mày, còn đang thắc mắc tại sao bản thân cũng có thể nghe thấy trợn vện đầu dây bên kia nói gì.

“Frey? Tớ đang bận lắm. Để sau tớ sẽ gọi lại.” Jason chỉ chực tắt luôn điện thoại.

“A không cần đâu, tớ đã thấy cậu rồi!”

Hóa ra là đầu dây bên kia ở ngay gần đây.

Một chàng trai tóc nâu hớt hải chạy lại.

“Ồ, chào cô gái bé nhỏ. Jason, cậu không thể bỏ mặc nhóm đâu nhé! Đối tác của chúng ta đang ở gần chỗ quầy trà, chúng ta cần ở đó ngay bây giờ, đi mau.” Anh chàng tên Frey vừa lôi kéo Jason đi, vừa dùng tay còn lại hôn gió Vivian, “Tạm biệt, quý cô. Rất thú lỗi cho chúng tôi.”

Jason áp ứng, hết nhìn Vivian lại nhìn Frey đang lôi lôi kéo kéo.

“A cậu ta đây rồi.” Lại thêm hai anh chàng nữa chạy lại.

Bị một nhóm người lôi kéo, mỗi người chen vào một câu, Vivian cũng để lại lời tạm biệt lịch sự rồi rút lui. Không ai để cho Jason nói được một câu hoàn chỉnh theo ý muốn của anh ấy.

Vivian nghĩ thầm, có lẽ chuyện này kết thúc tại đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Vivian nhanh chóng đến chỗ hẹn với Viêm Khải.

Đùng, đùng.

“Ôi trời giạt cả mình. Pháo hoa?”

“Cắt bánh rồi, đến đó thôi!”

Tránh mấy người chạy theo hướng ngược lại, Vivian ngoái quanh, rất bất ngờ khi không thấy Viêm Khải đâu. Cậu ấy làm việc gì cũng gọn gàng, nhanh nhẹn, từ trước đến giờ chỉ có mình trễ hẹn cậu ấy, chứ Viêm Khải chưa bao giờ trễ hẹn một ai.

Chạy loang quanh đi tìm bạn, Vivian bỗng trông thấy từ đằng xa có ba người đang có hành vi khả nghi. Nhìn kĩ hơn, là Viêm Khải đang tay không đánh nhau với hai người nữa. Hai người kia cứ mặc sức đánh, Viêm Khải chỉ có phòng ngự. Chắc chắn là có gì hiểu nhầm rồi.

“Ôi trời, cái gì vậy hả? Muốn vô đồn cảnh sát không hả? Hai mà đi đánh một, không thấy nhục à?” Vivian vừa chạy lại vừa đánh đá hét lên.

Viêm Khải giật mình nhìn qua chỗ Vivian, bất ngờ bị thui trúng một cú. Vivian thấy được thì trở mắt, liền rút cây bút đặc biệt ra. Hai tên lạ mặt thấy một cô gái nhỏ bé xông vào giữa họ, nhất thời đứng hình nên bị dính một phát bút bi, một người kêu la đau đớn.

Vivian không biết bản thân đang được nhượng bộ, cứ hùng hổ xông lên. Bất ngờ, hai người đó lại xin dừng trước.

“Bút bi? Hai người cũng là thám tử của The Wolfr sao?”

Trở về căn hộ, Vivian vội mở video call liên lạc với Matthew để tính sổ.

“Wow. Tóc mới ấn tượng đấy.”

“Chỉ là tóc giả. . . Mà khoan, quan trọng giờ không phải chuyện đó. Anh giải thích cho chúng tôi, chuyện cử hai đội thám tử làm cùng nhiệm vụ là thế nào chứ? Đã xảy ra ầu ẩu đó. Là hai tẩn một, Viêm Khải của chúng tôi đã bị thương. Cái này thì tính sao? “Tồn thương” ngày hôm nay là do sự thiếu trách nhiệm của các anh!” Vivian nói tía lia không dứt.

Viêm Khải ngượng ngùng. Cũng có một chút xây sát, không đến mức bị gọi là trọng thương. Cậu liền bình tĩnh kể lại cuộc đụng độ ngày hôm nay, không quên báo cáo nhiệm vụ đã hoàn thành.

Vivian vẫn không chịu từ bỏ, lộ ra một vẻ mặt thất vọng, “Chẳng phải chúng tôi đã chính thức tham gia sao? Nếu đã cùng một tập thể thì không phải nên tin tưởng lẫn nhau? Tôi nghĩ vấn đề hôm nay không thuộc phạm vi tuyệt mật mà thám tử không được biết!”

Thấy Vivian đang làm căng, Matthew đành nhượng bộ, “Vậy thì. . . người châu Á các cậu, vấn đề này giải quyết với nhau thế nào? Không phải mổ bụng xin lỗi đấy chứ?”

“Hà hà!” Vivian xoa hai tay, điệu bộ không khác gì một nhóc con lưu manh. “Quê tôi có một câu như này, ai cũng được dạy từ trên ghế nhà trường: Mất đèn mất, tay đèn tay, giấu thông tin thì đèn lại thông tin đó anh biết không?”

Viêm Khải chớp chớp mắt. Có câu đó vậy sao cậu lại không biết.

Matthew đưa tay vuốt tóc, bật mí với hai người, “Thực ra để có so sánh khách quan về thực lực giữa các đội mới, thỉnh thoảng tổ sẽ để hai, hoặc có thể nhiều hơn hai đội làm cùng một nhiệm vụ. Để tiện cho phân công công việc sau này.”

Viêm Khải tò mò, “Vậy có từng xảy ra đụng độ như vừa rồi không?”

Matthew xòe tay cười trừ, “Quả thực là từng có.”

Vivian trố mắt, “Vậy họ có kiện không? Kiện thế nào?”

Viêm Khải túm lấy Vivian rồi nghiêm túc nói, “Chúng tôi muốn biết về vụ án thực sự mà khách hàng đã giao phó.”

Vivian gờ ngón cái, tỏ ý rằng mình cũng đang muốn nói điều đó.

Matthew nhìn hai người đầy nghiêm khắc, “Các cậu vẫn chưa được chỉ dẫn về tác phong làm việc trong khóa huấn luyện sao? Các cậu chỉ nhận nhiệm vụ, không được phép hỏi những vấn đề đó.”

“Kể cả không giúp được gì thì cũng coi như nghe chuyện trước khi đi ngủ vậy. Ít nhất thì chúng tôi cũng muốn biết là đang góp sức cho điều gì.” Vivian chống cằm, giọng chuyển sang nài nỉ.

Matthew ho khan, cân nhắc một hồi liền nghĩ thể hiện chút tinh thần hợp tác cùng tổ cũng là việc nên làm.

“Thực ra nhiệm vụ các cậu vừa hoàn thành chỉ là công tác thám thính, là bước chuẩn bị cho nhiệm vụ thu hồi mà khách hàng giao phó. E hèm! Có khách hàng thuê chúng ta âm thầm lấy lại một món đồ mà tiểu thư Juliette Marceau, các cậu vừa đến dự sinh nhật ấy, đã trấn lột.”

Viêm Khải nhướn mày, quả nhiên nhiệm vụ đầu tiên của họ chỉ là một công tác chuẩn bị.

Vivian thì thờ dãi, như vậy thì tiền công được bao nhiêu kìa chứ?

“Haiz. Giờ nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài hay gia cảnh. Chỉ là một vụ xích mích giữa các tiểu thư nhà giàu mà chúng ta phải giải quyết. Biết là phải góp sức đi làm một vụ như thế, các cậu cũng thấy tiếc công đào tạo lắm.” Mathew như đang an ủi Viêm Khải và Vivian, anh cũng thấy chán nản thay cho hai người.

“Tên của khách hàng.” Vivian mân mê lọn tóc giả, chợt nhớ về một chuyện hồi tối, “Là Shivani Tổng phải không?”

“Đúng vậy!” Matthew bất ngờ, “Hai người đã biết được những gì rồi?”

Viêm Khải búng tay, “Chúng tôi có thể nhận vụ này!”

Vivian cũng gật đầu lia lịa.

Matthew thì tần ngần, “Các cậu vừa đến đó một chuyến, cũng thấy rồi phải không. Quản lý kỹ đến mức ai ra vào giờ nào, làm gì cũng có ghi chép cụ thể cả. Không phải là không thể nhưng những hỗ trợ cần thiết tôi không thể cung cấp cho các cậu được. Chưa kể nếu các cậu làm hỏng việc hay bị phát hiện thì sẽ gây khó khăn hơn cho thám tử thực hiện vụ này.”

Vivian vẫn kiên trì, “Như anh nói thì nhiệm vụ này được giao cho tổ thám tử thực hiện còn gì! Muốn nhanh chóng khảo nghiệm thêm kỹ năng thực tế của chúng tôi thì không dịp nào tốt hơn dịp này đâu. Mà ông anh không thấy là có mỗi việc lượm đồ mà cũng phải đích thân thám tử cấp cao xuất quân, không thấy tiếc nhân lực sao? No no no, hãy dành thời gian cho những vụ tình vi phức tạp hơn, để đó cho chúng tôi được rồi!”

Matthew nhìn gương mặt của Vivian đang dí sát màn hình, đầu lại hơi cúi làm đôi mắt trông to đùng, lại đang đeo kính áp tròng xanh xám, làm anh có ảo

giác như trong đôi mắt có ánh lửa xanh chập chòn, liền nhất thời rùng mình, “Bây giờ vẫn cứ gọi anh đây. Trước tiên cứ ghi nhận tiến độ cho nhóm các cậu đã.”

“Đợi tầm 10 phút đi, chúng tôi phải lọc đã.”

“Nhiều ảnh rác vậy sao?” Matthew nghĩ thầm, chẳng lẽ tranh thủ chụp tự sướng luôn à. “Thôi cứ gọi hết đây. Bây giờ tôi sẽ lọc cho.”

“Thôi được rồi, không nói qua lại nữa. Chúng tôi gọi bây giờ đây.” Vivian vừa nói vừa thao tác, “Anh mà chậm chạp thì cũng đừng trừ vào tiến độ của chúng tôi đó.”

Matthew tròn xoe mắt, nhìn sang Viêm Khải như muốn tìm một chút đồng cảm, nhưng cậu chỉ nhún vai.

“Chà, người châu Á bây giờ không kiêng nể ai hết sao?”

Matthew nhanh chóng download hình ảnh nhóm Viêm Khải gửi, xem qua một lượt. Số lượng ảnh nhiều gấp mười mấy lần số lượng Matthew dự kiến.

“Chúng tôi sẽ bắt đầu ngay bây giờ: nhiệm vụ thu hồi.” Vivian hào hứng đập tay với Viêm Khải.

Matthew xem qua một lượt hình ảnh Viêm Khải và Vivian thu thập.

“Có phải là các cậu sẽ nghiên cứu điểm mù camera giám sát?”

“Yep.”

Chà. Matthew chép miệng, nghiên cứu điểm mù của camera giám sát chỉ qua dữ liệu ảnh là kiểu làm thô sơ nhất. Các thám tử đều được huấn luyện qua nhưng những nhóm mới hầu như chưa chủ động làm vậy bao giờ. Hai người họ đã rèn luyện kỹ năng khi nào hay chỉ là quyết định bốc đồng thôi?

“Nói đi cũng phải nói lại.” Vivian nhíu mày, “Thực ra quyền hạn của anh cũng không lớn lắm phải không? Có mỗi chuyện còn con vậy mà không quyết định nhanh chóng được sao?”

Matthew há hốc miệng. Không phải chứ? Cả trong tổ chức lẫn ngoài đời, chưa từng thấy phụ nữ Á Đông nào mà ghê gớm như con bé này.

Matthew có cân nhắc yêu cầu của Viêm Khải và Vivian, nghĩ lại thì nhiệm vụ đầu tiên họ hoàn thành khá tốt. Thực ra nhiệm vụ thám thính lần này khi Matthew nhận từ trên đã giao cho sáu nhóm thực hiện. Hầu hết đều nhận thấy được thời cơ là bữa tiệc sinh nhật này, nhưng không phải nhóm nào cũng hoạt động táo bạo như Viêm Khải và Vivian. Thời gian thử thách nửa năm kia cũng được đánh giá rất tốt. Có lẽ, đẩy mạnh tiến độ đào tạo cũng có lý. Nhưng đồng thời, anh cũng có một suy tính khác, không giống với những điệp viên được nhận rèn luyện thép, thám tử mà xóc nổi quá dễ hành động sai lầm. Không kiểm soát được tự tin của họ lại cũng khó quản. . .

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10

Viêm Khải ở trong bếp, nhìn Vivian đang tu nước ừng ực.

“Sắp đi ngủ rồi cậu còn uống nhiều nước thế? Không sợ lát phải dậy đi WC à?”

“Ờ ời?” Vivian ho khò khò.

Viêm Khải bật cười, cảm thấy Vivian có điểm khúc mắc, nên vẫn đứng đó chờ bạn cậu mở lời.

“Tớ lúc này...” Vivian ngập ngừng, “Cậu có thấy tớ có gì không phải với Matthew không? Liệu có ảnh hưởng đến công việc của chúng ta không?”

Viêm Khải cười ha hả, làm Vivian càng nhăn nhó hơn. Vivian đúng là Vivian, đúng là con gái, chỉ cứng bên ngoài thôi. Sợ người khác tổn thương thì cứ nổi khùng làm gì để rồi phải hối hận, bứt rứt.

“Ảnh hưởng gì chứ? Chẳng phải chúng ta vừa mới được nhận thêm việc sao? Nhiệm vụ thu hồi cũng là của chúng ta.”

“Đúng vậy ời.” Vivian thấy Viêm Khải có lý, cười hi hi mấy tiếng, rồi lại cau mày, “Mà tớ cũng không hối hận đâu, người châu Á chúng ta sang bên trời Tây này bị coi thường nhiều lắm, lúc nào cũng phải là chúng ta cứng trước mới được. Ài, khi không lại bị hai tên của đội khác đánh...”

“Đi ngủ thôi mai còn bàn vụ án.” Viêm Khải đưa đẩy Vivian vào phòng ngủ, còn đóng cửa hộ. Viêm Khải biết tính Vivian, có gì xảy ra làm Vivian khó chịu thì cậu ấy sẽ khó chịu nguyên ngày, nhưng chỉ cần ngủ một giấc là như bị tẩy não vậy, quên sạch bách.

Viêm Khải có chút cảm động Vivian vì mình bị đánh mà nổi cáu với Matthew, chưa kể là trước đó còn mắng khá là chua hai người của đội khác mà họ đụng độ hôm nay ở bữa tiệc, làm người ta cứ trống mắt đứng trân trân không nói lại được gì.

Viêm Khải đứng trước cửa phòng Vivian, tính gõ cửa hỏi ngu chưa, để nói cảm ơn. Viêm Khải đúng là định làm vậy, tay đưa đến cửa bỗng nhiên rùng mình. Bọn bè với nhau, sến sẩm quá thấy ghê. Viêm Khải lắc đầu, để cảm ơn sau vậy.

Bất ngờ cửa phòng Vivian bật mở, Viêm Khải bị bất ngờ ngã ngửa ra sau.

“Quên mất, chưa đánh răng... Óa, cậu làm gì ở đây vậy?” Vivian khó hiểu nhìn Viêm Khải đang lồm cồm bò dậy, nghĩ không biết có phải Viêm Khải hôm nay đã bị đánh trúng chỗ nào nghiêm trọng hay không.

Sáng hôm sau, Vivian có ca làm sớm tại nhà hàng, trời còn tối thui đã phải ra khỏi nhà. Viêm Khải cũng có buổi học sáng.

Buổi trưa Viêm Khải đi học về, đã thấy Vivian ở trong bếp, thấy Viêm Khải thì ra dấu chào, vừa làm cơm vừa nói chuyện điện thoại, có vẻ như đang ra sức dỗ ai đó đang khóc ở đầu dây bên kia.

Viêm Khải vào bếp rửa tay, sắp đĩa ăn lên bàn. Lúc đi qua chỗ Vivian đứng có thể nghe loáng thoáng một giọng nói đáng yêu, dường như là của trẻ con từ đầu dây bên kia, đang nói tiếng mẹ đẻ của họ. Và đúng là đang khóc thật.

Được một lúc sau, khi đầu dây bên kia đã ngưng khóc, Vivian cúp máy.

“Em trai tớ, sắp tốt nghiệp cấp hai.”

“Có vẻ khá nhạy cảm nhì.” Viêm Khải nhớ Vivian từng nhắc đến em trai một lần, khi họ ở Pháp. Vivian đã từ chối dùng món Ốc sên vì em trai cô ấy có tên gọi ở nhà là ‘Ốc sên’.

“Ừm. Tuy nó là con trai. Nhưng tớ không nghĩ phản nhạy cảm ở em trai tớ là một điều tệ.”

Viêm Khải gật đầu tỏ ý hiểu, đột nhiên thấy nhớ nhà. Cậu cũng có một đứa em trai, bây giờ sắp học hết lớp 10, vậy là lớn hơn em của Vivian một tuổi. Từ lúc Viêm Khải bắt đầu nhớ được, chưa bao giờ thấy thằng bé khóc lấy một lần...

Bữa trưa hôm nay có khoai tây, bắp cải nhồi và salad.

Hai người vừa trộn đều salad vừa xem tài liệu. Vì không còn thời cơ đột nhập nào tốt như bữa tiệc sinh nhật hôm qua, Viêm Khải và Vivian bắt đầu nghiên cứu kỹ hơn tài liệu Matthew đã cung cấp từ nhiệm vụ thu hồi trước đó.

“Hệ thống camera trong khu biệt thự rất thưa thớt. Ồ, không có phân công tuần tra tại khu vực này.” Vivian buông cái thìa, rút cây bút trong túi áo đánh dấu lại trên bản đồ, “Tổ chức như vậy có lạc quan quá không nhì?”

“Để đảm bảo sự riêng tư.” Viêm Khải chăm chú xem bản vẽ mặt bằng, “Còn đâu, mét tường rào nào cũng trong tầm ngắm của camera. Vòng ngoài quả thực rất khó khăn.”

“Vòng trong thì dễ dàng hơn.” Vivian gật gù, “Hệ thống dịch vụ ở đây hoạt động giống như trong khách sạn. Ngoài chủ nhà thì các nhân viên vệ sinh được phép vào trong để dọn dẹp.” Vivian dầm miếng trứng luộc, “Cần một chút chuẩn bị, có thể chúng ta sẽ cài trang.”

“Vậy vấn đề khó khăn duy nhất là làm sao để vượt qua hệ thống an ninh tại vòng ngoài.”

Một bữa ăn này hai người vì mãi nghĩ mà ăn không được yên. Vivian ngó trần nhà trần trụi, Viêm Khải thì nhắm mắt nghĩ ngợi.

“... Cậu nhớ hành tây chúng ta ăn sáng nay không?” Vivian chợt lên tiếng, “Là tối qua tại bữa tiệc, tớ có ghé vào cửa hàng ở khu dịch vụ, thấy tươi nên đã mua một ít.”

Viêm Khải cười nhẹ, là súp hành và bánh mỳ nướng Vivian làm sáng sớm nay. Hai người lơ mơ nhận ra được một cơ hội đột nhập.

Có âm báo bip bip. Hai người nhìn nhau rồi vội chạy đi mở máy tính xách tay, là Matthew liên lạc đến. Giờ vẫn chưa đến chiều, Vivian liếc thấy ở một góc màn hình là một phần của bánh mỳ kẹp nổi lên, bỗng thấy tội nghiệp Matthew quá, hai người ít ra còn được ăn bữa trưa đầy đủ.

“Tôi gọi cho các cậu hình ảnh món đồ cần thu hồi. Xem cho kỹ, kéo lại thu hồi nhầm sang món khác.”

Matthew nói không rõ ràng, nhưng xem ảnh rồi hai người cũng hiểu. Mục tiêu của họ là một món trang sức, một sợi dây chuyền vàng. Hiện tại nó đang ở chỗ của Juliette Marceau. Phòng riêng của một tiểu thư như cô ấy tràn ngập đồ trang sức cũng là điều dễ hiểu.

“Thêm nữa là một số tư liệu. Có thể có thông tin các cậu cần.”

Hai người download về xem. Nội dung chính là lịch trình các xe chở nhu yếu phẩm cung cấp cho khu biệt thự, còn có chi tiết cả địa chỉ nhà máy và nông trại nơi cấp hàng hóa cũng có đủ.

“Cảm ơn anh, Matthew. Chúng tôi cũng vừa nghĩ đến hướng đó.”

“Các cậu xem qua tài liệu sẽ thấy, các xe hàng đều đến khu biệt thự vào rạng sáng thứ Năm và Chủ nhật hằng tuần. Chủ nhật này các cậu không chuẩn bị kịp thì trễ nhất là thứ Năm tuần sau, đó là hạn chót của nhiệm vụ này mà tôi có thể cho các cậu. Chúc cho kế hoạch lợi dụng xe chở hàng để đột nhập may mắn nhé.” Matthew cười tươi rồi rời.

“A có cách khác đây!” Vivian bắt đầu tí tởn, “Để cho Viêm Khải ăn mặc đẹp chút rồi của cô nàng nào sống trong đó, rồi...” Vivian chưa kịp trình bày hết ý thì la oai oái vì bị Viêm Khải tóm lấy ki đầu.

“E hèm.” Matthew đánh tiếng, “Còn một điều nữa. Sau khi nhiệm vụ thu hồi kết thúc, khách hàng của chúng ta, tiểu thư Shivani Tổng muốn gặp trực tiếp các thám tử để lấy lại món đồ.”

Viêm Khải nhướn mày, “Thế cũng được sao? Ý tôi là, về công tác bảo mật của tổ chức...”

“Có thể không đồng ý, tùy các cậu thôi. Đánh giá của tôi thì không có vấn đề gì, là gặp mặt giữa khách hàng và thám tử thôi.” Matthew cười miễn cưỡng, “Mới cả, vì đây là khách hàng lớn, lại là nhiệm vụ được giao cho tổ thám tử. Nên quy định của chúng ta đã rất linh hoạt. Chúng ta đã không thu trước, thậm chí là tiền đặt cọc.”

Vivian bĩu môi. 99% là quyết định của anh chàng Matthew này.

“Cô ấy đã ra yêu cầu muốn gặp trực tiếp thám tử mới thanh toán cho chúng ta. Nhưng có nói thêm là nếu hài lòng, có thể tính toán trả công gấp ba lần đó. Cổ lên, tiền công nhiệm vụ thám thính đầu tiên của năm nhóm nữa trông cậy vào hai cậu đó.”

Viêm Khải và Vivian trở mắt. Họ cũng biết là Matthew có cử nhóm khác cùng đi làm nhiệm vụ đầu tiên với họ. Nhưng có đến năm nhóm thì hai người thực sự không ngờ.

Matthew giơ tay, cười hi hi, “Tôi cũng nên được bỏ qua vì đã thắng thắn phải không?”

Vivian không giận dữ gì, chỉ thấy buồn cười. Quay sang nhìn Viêm Khải, ý nói tùy cậu, tở thế nào cũng được.

“VẬY nhờ anh liên hệ với khách hàng khi chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ. Còn nữa là, khách hàng có cung cấp thông tin về chất liệu của món đồ hay không? Chúng tôi cần biết để tiện bảo quản.”

“Ồ. Việc này thì tiểu thư Tổng bảo chỉ cần giữ trong hộp trang sức đơn giản là được.” Viêm Khải thận trọng ghi chú lại. Vivian hai tay chống cằm, không hiểu sao từ ban nãy đã cảm thấy hôm nay Matthew có gì đó hơi kì lạ. Nhưng có lẽ cũng không quan trọng, có khi chỉ là do việc riêng. Vivian lắc đầu, dù sao làm quen chưa được bao lâu, không nên tùy tiện phán đoán lung tung về người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Chiều và tối ngày hôm đó, hai người cùng nghiên cứu phương án đột nhập đồng thời tiến hành một số chuẩn bị, là may trang phục và làm bảng tên.

Trong lúc đợi vải và chỉ may được giao đến, Vivian vẽ sơ lược mẫu đồng phục nhân viên vệ sinh của khu biệt thự ra giấy.

Viêm Khải đi qua, trông thấy bản phác họa của Vivian, liền giật mình, “Oa. Không tệ.” Viêm Khải sờ cằm, mắt nheo lại, “Trông rất đặc biệt.”

Vivian cũng có mắt thẩm mỹ, cũng biết tự coi lại cái mình đã vẽ ra. Thực ra Vivian khéo léo trong nhiều việc, nhưng vẽ lại phác họa. Vivian ngẩng đầu nhìn lên, tỏ ý không hiểu.

Viêm Khải chân thành nói, “Vẽ xấu đến đáng cấp khiến người ta giật mình khi ngó thấy. Rất đặc biệt.”

“Ài.” Vivian nhăn nhó, “Tại tở vớ phải cái ngồi chỉ mềm quá thế, nên nét nó mới gọn gọn, trông mới kinh dị thế.”

Sau bữa tối, Vivian nhận được vải và chỉ may đã đặt, bắt đầu tiến hành may đồ. Đồng thời, hai người tiếp tục nghiên cứu cách thức đột nhập và điểm mù của hệ thống camera.

Cho đến sáng sớm hôm sau.

“Á!” Vivian đang đem cúc trang trí, thì bị kim đâm vào ngón tay. Vivian liền hậm hực rút.

“Ây, dùng băng này.” Viêm Khải giữ ngón tay Vivian, cẩn thận băng lại.

Khác lúc cầm bút vẽ, Vivian may và rất khéo và đã làm công việc này từ nhỏ. Nhưng hôm nay, Vivian cầm kim chỉ với gương mặt cực kỳ ủ dột. Vì hai người họ cả đêm qua vẫn chưa nghĩ ra phương án trọn vẹn để có thể đột nhập vào khu biệt thự.

Dù đã vạch ra phương hướng là lợi dụng xe hàng, nhưng dường như mọi kịch bản theo hướng này đều bất khả thi. Khó khăn nhất vẫn là vì khu biệt thự được giám sát đầu vào quá chặt chẽ.

Trưa hôm đó, hai người ngồi thần thờ trên sàn khu vực tiếp khách. Pizza đã giao đến nửa tiếng trước nhưng chẳng ai buồn ăn, mỗi người cầm một chai nước ướp lạnh uống cho tỉnh táo. Chỉ ngồi một chỗ nhưng trong đầu hai người vẫn đang lập ra các kịch bản hành động, hết cái này đến cái khác.

Trong hai người thì Vivian giữ bình tĩnh kém hơn cả, nãy giờ nghĩ ngợi đến mức đầu muốn bốc hỏa, bèn bỏ vào nhà tắm rửa mặt.

“Viêm Khải!”

Viêm Khải vẫn ngồi ở phòng khách, nghe Vivian gọi mà giật mình, vừa mới đứng dậy thì Vivian cũng chạy ra, mặt mũi ướt nhẹp.

“Có chuyện gì...”

“Chúng ta tham khảo phim hành động đi.” Vivian có vẻ rất vội vã nhưng nói rất nghiêm túc.

Viêm Khải tròn mắt, thấy cũng có lý. Các phim hành động nổi tiếng bây giờ dàn dựng cũng chân thực lắm chứ bộ.

Thế là hai người ngồi xếp bằng ở khu vực tiếp khách nghiên cứu phim. Hôm sau đã là Chủ nhật rồi. Nếu bỏ lỡ lần này, thứ Năm tới sẽ là hạn chót hai người đã giao hẹn với Mathew. Nếu không thể nghĩ ra phương án hành động khả thi thì họ sẽ phải tìm cách khác.

Các kịch bản phim hành động sáng tạo rất nhiều cách thức cho nhân vật thực hiện nhiệm vụ đột nhập, tiếp cận. Nhưng phần lớn kịch bản có loại hành động này đều làm nhiều một, hai tình tiết nào đó. Thường thức thì có vẻ kịch tính nhưng phân tích ra thì không hiểu nổi nhân vật đã thực hiện nó như thế nào. Hoặc có những bộ phim xây dựng rất kỹ những phân cảnh đột nhập, lại còn với bối cảnh khó khăn hơn trường hợp của họ rất nhiều. Nhưng cái chính là hai người lại không có thân thủ lợi hại như nhân vật và trang bị cao cấp đến thế. Nghiên cứu phim ảnh đến khuya lắc khuya lơ, mắt cả hai đều sưng đỏ, nhưng vẫn không thể tham khảo được cái gì hữu ích.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Sáng Chủ nhật, Viêm Khải dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng xong xuôi vẫn không thấy Vivian có động tĩnh gì. Cậu rất băn khoăn đứng trước cửa phòng ngủ của Vivian, chưa bao giờ thấy bạn mình ngủ nướng đến giờ này, nếu lỡ có thức khuya quá thì toàn thức luôn đến tận trưa hôm sau mới ngủ bù. Cậu cũng biết Vivian có một bộ 36 câu châm ngôn tâm đắc, vừa suu tầm vừa bịa, mà một trong số đó là: thế giới dần dần sẽ thuộc về những người tỉnh táo từ 4 rưỡi sáng đến 11 giờ trưa.

Viêm Khải vừa đưa tay định gõ cửa phòng thì cánh cửa cũng bật mở. Viêm Khải trở mắt. Một Vivian lạ hoắc bước ra, đầu tóc vẫn còn bù xù một đồng.

“Chào buổi sáng.”

Lúc Vivian đánh răng Viêm Khải cũng đi theo, khoanh tay tựa cửa quan sát vì hiếu kỳ. Vivian hôm nay có gì đó rất lạ. Đôi mắt mọi hôm trong veo hôm nay còn trong veo hơn nữa, như có một tầng nước vậy, má thì hồng hồng. Từng cử chỉ còn có nét nữ tính mà cậu chưa từng thấy bao giờ.

Cho đến khi ngồi vào bàn ăn. Viêm Khải đưa cho Vivian cái thìa, tự hỏi từ tối qua đến giờ có chuyện gì mà Vivian lại thành ra như vậy? Dậy trễ, rồi cái điệu bộ nữ tính đó, còn nhận thìa bằng hai tay nữa chứ. Cũng ăn miếng nhỏ nữa.

Viêm Khải chưa kịp hỏi thì Vivian cũng kể.

Chuyện là tối qua Vivian vừa nằm mơ, mơ say sưa quá quên cả dậy luôn. Vivian cũng hay mơ mộng khi ngủ, nhưng chủ yếu là các giấc mơ ngắn ngủi thú vị, hỗn loạn không quy được đề tài. Đây là lần đầu tiên mơ có cốt truyện hẳn hoi, nên đắm chìm trong đó quên cả thức dậy.

“Rồi sao? Mơ thấy cái gì? Có tớ trong đó không?” Viêm Khải cười hỏi.

Vivian lắc đầu, ho khan bắt đầu kể chuyện.

Một nam điệp viên làm việc cho một tổ chức an ninh mật. Dáng người anh ấy trông như Vương Lãnh Phong, còn gương mặt trông như Anakin Skywalker. Anh là một điệp viên bất bại, luôn hành động rất lạnh lùng. Mối tình đầu của anh ấy, là một nữ điệp viên xinh đẹp của tổ chức bên kia bán cầu, muốn liên kết với tổ chức của anh. Họ có vài lần cộng tác, vào sinh ra tử cùng nhau. Tình yêu ngày càng sâu đậm.

Viêm Khải chăm chú lắng nghe, mãi vẫn chưa thấy Vivian xuất hiện nhỉ.

“Thế cậu sắm vai gì?”

“Để yên tớ kể. Tớ chỉ dừng lại để tạo khoảng ngừng thôi.”

Nhưng không ngờ tình yêu của anh ấy lại là một phía. Cô nàng điệp viên kia chỉ lợi dụng anh. Mà lợi dụng anh là mấu chốt trong kế hoạch của cô ta. Cô ta và tổ chức có tham vọng muốn trở thành độc tài trong giới điệp viên ngầm. Nên mới cộng tác với tổ chức của anh và để anh cùng đồng đội hứng mũi chịu sào những nhiệm vụ gian khó bậc nhất. Anh và đồng đội rất tài năng, nhưng kẻ thù chính là quá thừa độc ác và nham hiểm..

Viêm Khải gật gù: thù trong giặc ngoài.

“Anh đã lãnh một tai nạn thảm khốc. Anh mất tích. Tổ chức có truy tìm nhưng không được. Trước khi rơi vào hôn mê và ngã xuống biển. Lòng anh tan nát. Vì yêu nồng đậm nên thất vọng và đau khổ cũng nồng đậm” Mắt Vivian ươn ướt, như sắp khóc đến nơi.

Viêm Khải thấy vậy thì không biết làm sao cho phải, vỗ vai Vivian tỏ thiện ý đồng cảm hay phá lên cười theo đúng cảm nhận đây?

“Nhưng may mắn là anh đã được cứu. Lúc cơ thể hồi phục thì đã là ba tháng sau. Như một lẽ đương nhiên là anh bị mất trí nhớ. Tai nạn đó không chỉ khiến anh bị thương về thể xác mà còn cả tinh thần. Lúc tỉnh lại, anh đã vô tình chối bỏ từ trong tiềm thức con người trước kia. Nhân cách anh đã thay đổi 360 độ... À không phải, là 180 độ.

Anh trở thành một chàng trai lạc quan, yêu đời, lại rất hài hước. Anh đã được những người tốt bụng cứu mang anh cho một công việc và một cái tên. Sam

Còn tôi là một cô gái trẻ hiền lành, đang học để trở thành cô giáo...

Viêm Khải cố nhin cười. Cái nhân cách lạ lẫm đó xuất hiện mà cậu vẫn chưa nhận ra là mình đang mơ sao.

... Tôi gặp Sam trong một buổi hẹn nhóm. Chúng tôi đã mến nhau. Hay chính xác là tôi bị anh ấy thu hút và Sam thích tôi vì tôi khác hoàn toàn cô nàng điệp viên kia. Tôi không sexy, anh ấy nghĩ tôi dễ thương và chân thành. Chúng tôi hay tìm dịp để đi chơi riêng với nhau. Thỉnh thoảng đi những quãng đường xa để hẹn nhau vài buổi hẹn ngắn ngủi.

Ngày chúng tôi chính thức nói lời yêu. Hôm đó anh ấy không chở tôi bằng xe tải nữa, mà tìm đâu được chiếc mô tô phân khối lớn. Anh ấy đeo tôi đến cảng. Chúng tôi đứng ở bãi biển, nắm tay nhau, ngắm những ngọn đèn màu. Ngắm tàu và hứng gió. Lạnh tê tái nhưng đứng bên nhau thì tay và lòng đều ấm áp vô cùng.

Trong khung cảnh quá đẹp và an bình, nhân cách cũ sâu thẳm trong tiềm thức của Sam phát cho anh một tia cảnh giác. Anh đang tay nắm tay người con gái anh yêu (là tôi), tự nhiên cõi lòng lại trào lên một nỗi bi thương sâu sắc, dù chỉ thoáng qua.

Anh nắm tay tôi chặt hơn, rồi đột nhiên hỏi, “Em... sẽ không phản bội anh đúng không?”

Diễn biến hồi sau khá thu hút, Viêm Khải ngồi nghe chăm chú quên cả bữa sáng.

Chắc tại hôm qua Vivian xem quá nhiều phim đây mà. Viêm Khải tò mò diễn biến sau đó.

“Vi anh ấy hỏi bất ngờ quá. Tớ cảm thấy anh ấy rất khác lạ nên ngạc nhiên mở to mắt...”

“Thế sau đó?”

“Sau đó? Thì tại tớ quá ngạc nhiên nên đã mở mắt.” Vivian làm động tác lật mí mắt.

Viêm Khải kêu lên một tiếng hụt hẫng.

“Lúc đó con người thật của tớ đã thức giấc rồi, ngủ hết nổi.” Vivian phụng phịu.

Ấn sáng xong, Vivian vẫn thất thần. Nhìn ánh mắt không còn tí nữ tính nào kia là Viêm Khải biết, lần này thất thần là tại nghĩ đến nhiệm vụ vẫn còn đang trong ngõ cụt.

“Cậu có ổn không? Ổn rồi thì chuẩn bị đi. Chúng ta đến khu biệt thự bây giờ nhé!”

Vivian như bừng tỉnh, mở to mắt, nghển cổ nhìn Viêm Khải.

“Dù sao chúng ta cũng chuẩn bị chu toàn hết cả rồi. Còn về cách thức đột nhập. Tớ đã suy nghĩ đến phương án của cậu.”

“A có cách khác đấy! Để cho Viêm Khải ăn mặc đẹp chút rồi của cô nàng nào sống trong đó.”

Vivian rất phấn khởi nhưng cũng hỏi lại, “Bạn có nghĩ chúng ta có cơ hội chắc cú không?”

Viêm Khải cốc đầu Vivian, “Trong bộ 36 châm ngôn tâm đắc của cậu chẳng phải có câu này sao: Cơ hội là do chúng ta tạo ra.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13

“Tùy trường hợp mà chúng ta linh hoạt nhé. Phụ nữ dễ phản cậu, người già và trẻ em cứ để đó.”

Viêm Khải và Vivian đến công viên bách thảo gần khu biệt thự. Chủ Nhật nên rất đông đúc. Dù khu này khá vắng vẻ, nhưng ngày nghỉ cũng có rất nhiều người tìm đến tham quan, vui chơi.

Hai người vừa đến đã leo ngay lên đài quan sát.

Trên đài cũng có rất nhiều người. Mọi người phần lớn tụ tập quanh dàn ống nhòm tầm xa để quan sát cảnh đẹp xung quanh, view nhìn về phía khu biệt thự lại không đặt cái nào.

“Chắc lúc trước từng có ống nhòm đặt tại đây. Khu đó đẹp vậy mà, lại có mô phỏng kiến trúc cổ nữa.”

“Chắc người trong đó có ý kiến muốn bảo vệ sự riêng tư nên đã cường chế dỡ đi. Dù sao cũng thật hên cho chúng ta.”

Họ sử dụng máy tính bảng cùng camera tầm xa. Camera này cho họ thu hình ảnh của ba góc cùng lúc. Nói cách khác là thay vì có ba cái camera thì họ chỉ cần một cái. Để một màn hình cố định chiếu cận cảnh biệt thự của Juliette Marceau, còn lại để quan sát công viên khu biệt thự.

“Tệ thật. Có chỗ này là cao nhất nhưng đối tượng của chúng ta bị nhiều cây chắn quá.”

Vivian điều chỉnh thiết bị. Viêm Khải đứng ngay sau che chắn. Vivian nhỏ bé lọt thỏm trong bóng lưng cao lớn của Viêm Khải. Nhìn từ đằng sau như thế chỉ có một người đứng đó. Trong trường hợp cần thiết, Viêm Khải sẽ phải bắt đầu đi rừng mất đe dọa những ai định tới gần. Dù phía họ đứng không có ai nhưng chỗ này vẫn có rất nhiều người, vẫn phải cẩn thận hành động, không thể bị chú ý, càng không thể bị chụp ảnh lại.

Quan sát được một lúc, ra vào chiếc cổng lớn kia chỉ có một, hai chiếc xe thể thao bóng bẩy.

Vivian hơi sốt ruột, mắt nhìn chăm chú màn hình máy tính bảng, còn đang cảm giác hình như hôm nay mắt mau mồi hơn bình thường thì chợt phát hiện cổng lớn khu biệt thự có hai người vừa ra khỏi. Dáng đi ngênh ngang thoải mái, không phải nhân viên, chắc là người sống trong đó.

Ghi nhớ đặc điểm ngoại hình và hướng đi của hai người lạ mặt, Viêm Khải và Vivian cất đồ nghề rồi chạy vội xuống công viên.

“Một phụ nữ mặc váy lụa, đeo nón rộng vành, không nhìn được mặt nên không rõ tuổi.” Vivian di di màn hình cảm ứng, quan sát các bức ảnh vừa chụp được.

Viêm Khải cũng chụm đầu xem, “Và một ông bác trung niên, có nét châu Á. Hừm? Là người Nhật.”

Vivian gật gù, “Chúng ta làm quen với ông bác người Nhật này đi. Chúng ta đang mặc đồ thể thao trông giống bác ấy, bác ấy sẽ dễ cởi mở hơn với chúng ta.” Vivian khẳng định chắc nịch.

Viêm Khải cười gật đầu. Phân tích của Vivian nghe có vẻ ngây thơ nhưng cũng rất có lý.

Khi hai người tìm đến, ông bác người Nhật đang đứng ngắm nghía mấy cây dẻ gai.

Vivian nhìn chăm chăm ông bác, có chút căng thẳng, tự nhiên lại không biết phải làm quen thế nào. Bình thường thì làm quen là một việc rất tự nhiên, nhưng bây giờ trong đầu họ lại chỉ lộn xộn những suy nghĩ về nhiệm vụ, người có thể giúp thì đã ở trước mặt rồi.

Viêm Khải ở bên cạnh chờ, cũng không giục. Trong đầu cậu đang tua lại kế hoạch hai người chuẩn bị cho nhiệm vụ. Cậu cũng không biết phải làm quen như thế nào.

Vậy nên hai người tiếp tục bám theo và quan sát ông bác người Nhật.

Vườn bách thảo rất đẹp, nếu không phải đang vướng bận nhiệm vụ thì hai người đã có một buổi tham quan sáng Chủ nhật tuyệt vời.

Ông bác cứ thảnh thơi đi bộ, chậm rãi ngắm nghía mọi thứ. Lang thang được một lúc, ông bác liền rẽ vào một cửa hàng nhỏ.

Viêm Khải và Vivian đứng ngoài, e dè ngó vào bên trong.

Vivian hỏi nhỏ, “Cậu nghĩ bác ấy vào trong mua bánh hay là để dùng nhà vệ sinh?”

“Tớ nghĩ cửa hàng này không có chỗ đi vệ sinh.”

Kế hoạch của Viêm Khải và Vivian chính là làm quen với ông bác người Nhật này để được bác mời làm khách, có thể vượt qua được cổng an ninh. Một kế hoạch khá bị động và trông nhiều vào vận may. Giờ hai người đã thấy một cơ hội, còn lại là tự phải cố gắng.

Viêm Khải ngó sang bên, trông Vivian vẫn còn rất đắn đo.

Viêm Khải tranh thủ nghĩ ngợi vẩn vơ. Để Vivian tiếp cận ông bác như vậy theo phần lớn định nghĩa, cũng không tính là lừa đảo. Người lớn tuổi một chút đều đặc biệt thích Vivian, dễ được như vậy cũng không phải có bí quyết gì đặc biệt. Vivian rất ái nhân. Sự chân thành thuần khiết của cậu ấy có thể được cảm nhận bởi người lớn và những người trẻ tinh tế. Tuy Vivian dễ dàng nổi khùng vì người khác gây phiền nhiễu, nhưng tuyệt nhiên sẽ không ghét bỏ nếu không phải trường hợp bán nước, hại dân, hại thân nhân và bằng hữu.

Hai người đợi một lúc lâu vẫn không thấy ông bác đi ra.

Vivian giật mình kéo tay áo Viêm Khải, “Cậu nghĩ xem, có phải bác ấy phát hiện ra chúng ta theo dõi. Rồi vào cửa hàng này là để cắt đuôi, sau đó thì rời đi bằng cửa sau?”

“Cậu lăm lăm phim quá rồi.” Vừa nói Viêm Khải vừa kéo Vivian vào cửa hàng.

Hai người bất ngờ, ông bác người Nhật đang đứng ngay ở quầy bánh, đang trao đổi sôi nổi với nhân viên đứng quầy. Có vẻ như đã nói chuyện được một lúc, nhưng dường như cô gái nhân viên không hiểu ông bác đang muốn nói cái gì.

Viêm Khải và Vivian nhận ra, ông bác này không sôi tiếng Pháp lắm.

“Cô hiểu không? Tôi muốn bánh cò lê, bánh cò lê!”

Chị gái bán bánh có vẻ chịu hết nổi, “Bác đang muốn nói đến cái gì? Ôi trời ơi! Bác có thể chỉ nó ở quầy không?”

“Bonjour!” Vivian lại gần, “Chị gái à, em nghĩ ý của bác ấy là sô cô la Tia Chóp đó.”

Bằng một vài suy đoán Vivian có kết luận như vậy, cũng thấy rất thông cảm cho ông bác. Ở châu Á thì một số dân tộc như Nhật Bản và Hàn Quốc học ngoại ngữ khác tương đối khó khăn phát âm, vì tiếng mẹ đẻ của họ vốn toàn những âm tròn trịa, rõ tiếng, chẳng có mấy âm gió, âm mũi thì hoàn toàn không.

“Sô cô la Tia Chóp?” Nữ nhân viên nhìn Vivian rồi lại nhìn ông bác, cảm thấy hơi nghi ngại. Sô cô la Tia Chóp là món rất phổ biến, lại không trang trí cầu kì nên không được bày ở quầy ngoài. Cô nhanh chóng vào bên trong và mang ra một khay đầy.

“Ồi, chính là nó. Ý tôi là nó đó. Đây có phải sô cô la cò lê không?”

“Ồi không bác ơi, nó là sô cô la éclair. É-c-lai-r, không phải ê cò lê.” Vivian vừa cười thân thiện vừa nói.

“Đúng vậy ạ. Còn ké... Đây mới là cò lê!” Viêm Khải nhìn quanh, chỉ vào bức tranh vẽ một người công nhân mặc tạp dề đang cầm bánh mỳ baguette cười sáng khoái, trong chiếc túi bỏ đeo trước bụng đựng toàn dụng cụ sửa đồ, trong đó có cò lê. Bức tranh vẽ rất ngộ nghĩnh, trông hơi buồn cười.

“Ôi trời ơi!” Ông bác người Nhật há to miệng, tay làm lại động tác vịn đỉnh ốc để chắc chắn một lần nữa, “Cò lê. Cò lê.” Rồi lại chỉ sang khay bánh, “Sô cô la éclair. Éclair! Merci beaucoup! Làm ơn cho tôi một chiếc này.”

Viêm Khải và Vivian vui vẻ vì giúp được ông bác. Chị gái đứng quầy cũng vui vẻ.

Viêm Khải liền nói, “Lấy cho chúng tôi hai chiếc luôn.”

Chị gái bán bánh lấy túi giấy thao tác thoăn thoắt. Vivian hỏi nhanh ông bác, “Bác là người Nhật phải không ạ?”

“Ồ, đúng vậy. Tôi cũng đề ý các cháu có nét Á Đông. Các cháu đến từ đâu vậy?”

Viêm Khải và Vivian cùng nói câu hân hạnh làm quen bằng tiếng Nhật và cúi chào ông bác theo kiểu Nhật. Ông bác cũng bối rối chào lại, rất bất ngờ vì hai người biết tiếng Nhật.

Ba bác cháu nói chuyện làm quen ở ghế công viên ven hồ, cùng ăn sô cô la Tia Chóp. Ông bác rất vui vẻ, cười ha hả suốt, có lẽ là vì được nói chuyện thoải mái bằng tiếng mẹ đẻ ở nước Pháp xa xôi này, dù là với hai người không cùng quốc tịch đi nữa. Viêm Khải và Vivian thực sự hưởng thụ cuộc trò chuyện, và họ dùng tên thật để tự giới thiệu với ông bác.

“Ế! Quê bác Nakamura ở tỉnh Gifu sao ạ? Chà, mọi người bảo đến Gifu thì nhất định phải qua chân núi Haku ghé thăm làng cổ ở đó.” Vivian bắt đầu mơ

mộng.

Bác Nakamura nói bằng giọng tự hào, “Làng cổ Shirakawa, ngôi làng đã trở thành di sản thế giới vào năm 1995. Nó đã tồn tại hàng trăm năm nay rồi. Đối với bác, những ngôi nhà ở làng Shirakawa luôn là đẹp nhất.”

Viêm Khải mỉm cười, cậu cũng biết ngôi làng này. Cậu từng đọc nó trong tạp chí của Vivian về tổ chức Yui được lập ra để phụ trách thay cô định kỳ cho mái nhà. Ấn tượng với thông tin này nên nhắc đến làng cổ ở Nhật Bản là cậu nhớ ngay đến nó.

“A đúng rồi. Nhà bác ở ngay gần đây thôi. Các cháu có muốn xem mô hình thu nhỏ của làng Shirakawa không?”

“Được không ạ?” Viêm Khải và Vivian hào hứng.

Bác Nakamura cười vui vẻ rồi dẫn hai người đi.

Đi được vài bước, Viêm Khải và Vivian chợt khựng lại. Họ vừa nhớ ra là phải đi làm nhiệm vụ và chỉ vừa mới nhận ra, hình như đã có thể qua được cửa ải khó nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Nhân viên an ninh khu biệt thự nhìn Viêm Khải và Vivian từ đầu đến chân, ghi chú lại: Bác Shiro Nakamura tại biệt thự Lá Thu và hai khách, 10:58 sáng.

Thực sự đã qua được cửa an ninh, cả hai đều thấy rất phấn khởi. Viêm Khải lén thở phào nhẹ nhõm, còn Vivian cảm thấy người cứ lảng lảng, như có thể cứ thế mà cao thêm được vài centimet.

Viêm Khải gạt chút mong muốn xem mô hình lại để nghĩ về nhiệm vụ. Bây giờ đến việc của cậu. Vivian vẫn đang tiếp chuyện bác Nakamura rất sôi nổi. Viêm Khải thì quan sát, nhận thấy họ đã đi vào một vùng điểm mù của camera khu vực. Vivian cũng nhận ra, hồi hộp liếc sang chỗ Viêm Khải.

“A! Thật ngại quá, bác và Vivian cứ đi trước. Cháu vào nhà vệ sinh một lát ạ.”

“Vậy ta đi nhanh thôi, đến nhà bác. Ở đây không có nhà vệ sinh công cộng đâu.”

“Cháu sẽ dùng nhà vệ sinh của khu dịch vụ ạ.” Viêm Khải cười gãi đầu, “Lần đầu đến nhà bác mà đã thất lễ cháu cũng ngại nữa. Ai da, mà cháu cũng không nhịn nổi nữa.”

Vivian nhin cười, cũng hù họa theo, “Vậy cậu đi nhanh đi. Khi nào xong thì hỏi đường đến Lá Thu nhé. Đi nhanh đi kéo sạn thận nha!”

Viêm Khải chỉ chờ có thế, chạy về hướng khu dịch vụ. Vivian cũng lúi lúi kéo kéo bác Nakamura đi mất.

Lúc thấy bác tự mình tra khóa mở cổng, Vivian còn đang nghĩ ông bác gan thật, chưa nói sôi tiếng Pháp mà lại sống một mình ở đây. Ai dè khi vào phòng khách rồi, quan sát một hồi mới biết là có cả một đại gia đình sống ở đây.

“Ôi trời, 18 cuộc gọi nhớ. Xin lỗi cháu gái, bác phải gọi điện chút.”

Vừa lúc đó thì điện thoại cũng có cuộc gọi đến, bác Nakamura vội vàng nghe. Vivian trong lúc đó tranh thủ khởi động máy tính bảng, quan sát biệt thự của Juliette Marceau từ camera họ vẫn gắn ở đài quan sát. Vivian giữ máy luôn mở, rồi tự đi xem mô hình làng Shirakawa được bày trong lồng kính tại phòng khách, cũng ngắm ảnh chụp gia đình. Bác Nakamura cho con cái đi du học ở Pháp, dâu rể cũng đều là người Pháp. Vivian say mê nhìn ảnh những đứa bé là cháu nội ngoại của bác Nakamura. Ôi ôi em bé lại đẹp quá.

Ở đây rất yên tĩnh, giọng của bác Nakamura vang khắp nhà. Bác liên tục nói “Ồn mà. Không sao hết.” Dường như đang trấn an đầu dây bên kia liên lạc cho bác cả buổi sáng mà không được.

Sau khi cúp máy, bác liền cười hà hà, vừa kể chuyện vừa pha trà xanh và lấy mochi đậu tây cho Vivian. Chuyện là gia đình đã để bác ở nhà một mình tự tận hưởng cuối tuần. Cả nhà có kế hoạch ra ngoại ô chơi vào sáng sớm nay. Nhưng tối qua bác đã hẹn uống rượu Sake với vài đồng hương, kết quả là sáng nay đã dậy trễ.

Viêm Khải tìm đường đến nhà vệ sinh của khu dịch vụ thật. Nhưng là để thay đồ, chuyển sang bộ đồ nhân viên vệ sinh mà Vivian đã may.

Viêm Khải đến bộ phận vệ sinh. Nhân viên ở đây làm gì cũng nhanh thoăn thoắt, trao đổi với nhau cũng nhanh gọn. Ai cũng chú tâm vào việc của mình, không buồn để ý có một chàng trai lạ mặt xuất hiện. Viêm Khải nhân lúc không ai để ý, lấy một xe dụng cụ đẩy đi hết sức tự nhiên. Ở chốn này mà cứ rụt rè còn khiến người ta dâm nghi ngờ.

Viêm Khải theo lộ trình đã nghiên cứu để tránh tất cả các camera có thể ghi hình được cậu. Trên đường đi gặp nhân viên an ninh đến mấy lần, có vẻ những chỗ không lắp camera thì thay bằng đi tuần. Viêm Khải chép miệng, quản lý dự án tưởng làm vậy sẽ đảm bảo đồng thời cả sự riêng tư và an ninh nhưng cậu chỉ thấy làm vậy càng khiến khu này giống cái lồng hơn. Bằng chứng là một vài đại gia như bác Nakamura không thèm ở trong tận hưởng mà phải ra ngoài ngắm cảnh còn gì.

Trong sân biệt thự của Juliette không có xe, cô ấy cũng không có ở nhà. Viêm Khải đã đến tận cửa căn biệt thự. Trước khi đến đây, cậu và Vivian đã vạch ra rất nhiều tình huống có thể xảy ra. Nhưng tình huống trước mắt thì chưa từng nghĩ tới. Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là ngoài cửa có treo biển “Không làm phiền”. Tức là mọi nhân viên vệ sinh đều không được phép vào.

Viêm Khải ngo quanh, thấy không có nhân viên an ninh nào ở gần, bèn giật luôn tấm biển, nhét vào gió.

Chìa khóa để mở cửa thì cậu không có. Nhưng có chìa khóa vạn năng là trang bị bổ sung khi Mathew đồng ý cho họ nhận vụ này.

Biệt thự mô phỏng kiến trúc cổ có khác, cửa không có khóa bằng mật mã. Vậy nên giờ mới tiện cho Viêm Khải. Cậu hào hứng muốn thử khóa vạn năng, nhưng không ngờ đến rằng, cửa lại không hề khóa.

Không thể còn có ai ở nhà. Lúc mới lên đài quan sát, việc đầu tiên họ làm là quét nhiệt toàn bộ căn biệt thự, toàn thiết bị cỡ nhỏ nên làm rất lâu. Biết được là Juliette Marceau không có nhà, đến cả một con mèo, con chó nhỏ cô ấy cũng không nuôi. Nhưng cửa lại không khóa.

Viêm Khải suy nghĩ. Một là Juliette quá tin tưởng hệ thống an ninh và tiểu thư này thừa tiền đến mức không quan tâm mình bị trộm. Hai là cô ấy tin tưởng hệ thống an ninh và đang ở rất gần đây, chỉ là không ở trong biệt thự. Viêm Khải lờ mờ cảm thấy áp lực thời gian, cậu liền mở rộng cửa, đẩy xe vệ sinh vào. Vậy thì phải bắt đầu luôn, không làm ngay bây giờ thì còn đợi khi nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Bác Nakamura dẫn Vivian đi xem bộ sưu tập quý giá, dù đến định cư ở đâu bác cũng mang theo. Vivian trầm trồ những chiếc đĩa được vẽ thủ công cực tinh xảo của trò Menko, vọt Hagoita bằng gỗ chạm nổi và đồ chơi Kendama nổi tiếng. Vivian vừa xin chụp hình lại vừa tranh thủ theo dõi màn hình camera.

Viêm Khải và Vivian đã từng thám thính bên ngoài căn biệt thự. Dựa vào kết cấu ngoài nhà, Viêm Khải có thể đoán được kha khá bố trí phòng ốc bên trong. Đồ trang sức hay được cất giữ ở phòng ngủ hoặc với trường hợp là một tiểu thư như Juliette, hơn nữa còn là một ca sĩ, Viêm Khải nghĩ cô ấy sẽ có phòng riêng để cất phục trang. Phòng này thường ở cạnh phòng ngủ, nhìn cái ban công lớn ở ngay mặt tiền là Viêm Khải biết được rằng, vị trí phòng ngủ là ở chính giữa tầng hai.

Vivian chơi bài Karuta với bác Nakamura.

Dù là một thanh niên trẻ tuổi và lanh lợi, Vivian vẫn không thể bì được sự lão luyện của một người Nhật thuần túy là bác Nakamura.

Viêm Khải đã tìm được phòng trang phục, hiện đang bị hoa mắt trước đồng váy áo phụ kiện. Cậu nghĩ không ổn, con gái không thể coi thường được đâu, chơi với Vivian một thời gian là Viêm Khải đã biết, có khi chỉ liếc mắt một cái là biết đồ đạc của mình bị xê dịch. Viêm Khải cũng không dám mạo hiểm, đành dựa vào ít kiến thức tâm lý được đào tạo qua để phán đoán sợi dây họ cần thu hồi có khả năng đang ở đâu.

Juliette Marceau còn trẻ và khá kiêu căng. Viêm Khải bước ra chính giữa phòng.

Ghét Shivani Tổng vì không vừa mắt hay khách hàng của họ đã thực sự đắc tội Juliette Marceau?

Viêm Khải đến gần chiếc ghế tựa màu mè, xoay lưng lại.

Cô ta lấy sợi dây vì thích hay chỉ để bắt nạt tiểu thư Tổng? Theo tài liệu thì sợi dây đã nằm trong tay Juliette hơn một tuần.

Viêm Khải nhớ đến hình dáng chiếc dây trong ảnh, nhìn một lượt căn phòng, mắt dừng lại ở tủ giày. Cậu đi đến, quỳ xuống ngo dưới gầm tủ.

Chẳng có gì ngoài bụi.

“Ài.” Viêm Khải ngồi dậy. Vậy thì còn một chỗ có khả năng cao. Viêm Khải tiến đến chỗ khăn lông và thảm lông đang chất thành đống, thò tay vào mò.

Vivian đột nhiên cảm thấy bồn chồn. Đã gần 15 phút rồi chưa tìm được cơ hội check camera.

Bác Nakamura cũng nhớ ra Viêm Khải, “Cậu bé kia lâu nhì. Hay là bị lạc rồi?”

“Đạ? Chắc chắn là lạc rồi ạ. Xin phép bác, cháu sẽ liên lạc với cậu ấy ngay.”

Vivian chạy vội ra ngoài, bật máy tính bảng. Không thấy động tĩnh gì từ tất cả các màn hình. Nhưng chưa đến một phút sau đó, xe thể thao của Juliette lọt vào tầm ngắm camera. Vivian hét hoảng, tốc độ này chưa đến hai phút là sẽ về đến cửa nhà rồi, vội gọi điện cho Viêm Khải. Cậu bắt máy ngay lập tức, “Đã thu hồi xong, chuẩn bị rút đây.”

“Ra khỏi đó mau. Chưa đến một phút nữa là cô ta về đến cửa đó. Tớ không có cách nào để giữ chân cô ta!”

Nghe giọng mất bình tĩnh của Vivian, Viêm Khải cũng hơi hoảng. Nhưng để ra khỏi đây thì chưa cần đến một phút, cậu sẽ đẩy xe đẩy và trốn theo lối cửa sau, sẽ không phải chạm mặt Juliette Marceau. Quả nhiên là việc thám thính trước rất có lợi cho những tình huống thế này.

Khụ! Nhưng Viêm Khải chợt nhớ ra, biển “Không làm phiền” cậu vẫn chưa treo lại.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Vivian sốt ruột không biết Juliette đã lái xe đến đâu, nôn nóng điều chỉnh camera bằng tín hiệu từ xa, phát hiện Juliette đang dừng xe tại hồ, hình như đang chụp ảnh đăng mạng xã hội. Vivian thở phào nhẹ nhõm. Thường thì việc này mất khá thời gian, thừa đủ để Viêm Khải rút êm.

Vừa nghĩ vậy thì Juliette đã phóng xe đi. Vivian bị hoảng đến mức suýt đánh rơi máy.

Viêm Khải vội vã treo tấm biển ‘Không làm phiền’ ngay ngắn trước cửa, bỗng nghe có tiếng xe ô tô đang đến rất gần. Juliette có thể chưa vào nhà ngay nhưng chỉ cần lái xe qua sân là có thể nhìn thấy cậu rồi. Viêm Khải lúc này nghĩ đến kỹ năng parkour của mình, thoát cái phi thân lên ban công tầng 2. Viêm Khải vừa ẩn thân thành công thì chiếc xe chở Juliette cũng phóng đến, phi qua sân rồi tiến vào gara. Viêm Khải lên vào phòng khách rồi vội vã đẩy xe vệ sinh theo lối cửa sau, thật cẩn trọng để không để lại dấu vết. Cậu gồng hết cả cơ và gân di chuyển vừa nhanh lẹ vừa nhẹ nhàng như một con báo.

Ra được đường lớn về lại khu dịch vụ, Viêm Khải giảm tốc độ để điều chỉnh nhịp thở. Tim cậu cứ đập rộn ràng vì cảm giác phấn khích mạnh mẽ chưa từng thấy.

Viêm Khải về đến khu dịch vụ. Bây giờ các nhân viên đang chuẩn bị ăn trưa. Nhớ đến Vivian còn ở chỗ bác Nakamura, Viêm Khải trở nên khẩn trương. Lỡ đâu họ sẽ bị nghi ngờ vì chẳng ai “đi nhẹ” đến hơn một giờ đồng hồ.

Viêm Khải ở trong khu vệ sinh nam, nhanh chóng thay trang phục, cũng gói ghém kỹ càng sợi dây chuyền rồi nhét dưới đáy ba lô. Bỗng nhiên, có tiếng mở cửa thật mạnh. Viêm Khải giật thót, có ai đó vừa xông vào nhà vệ sinh, gõ cửa từng buồng một. Liệu có phải nhân viên an ninh? Cậu đã bị bám theo từ khi nào? Viêm Khải đã cố ý chọn khu ở xa nhất, giờ này các nhân viên lại bỏ đi ăn trưa nên chỉ có một mình cậu ở đây.

Người kia vẫn tiếp tục gõ và mở cửa từng buồng vệ sinh mà không lên tiếng một lần nào.

Viêm Khải vẫn còn cái áo đồng phục của nhân viên vẫn chưa kịp thay. Cậu hơi hoảng, muốn nhanh chóng lấy áo khoác khoác tạm vào.

Nhưng không kịp.

Người kia đã đứng ngay trước buồng vệ sinh cậu đang núp. Không gõ cửa, trực tiếp nhảy lên, vịn vào cánh cửa buồng, nhìn vào trong.

Viêm Khải ngược lên. Chỉ thấy một cái đầu chụp mũ len và đeo khẩu trang kín mít, chỉ hở ra vài lọn tóc và đôi mắt sáng ngời.

“Hóa ra cậu ở đây thật à? Mở cửa cho tớ với.”

Viêm Khải há hốc miệng, quả nhiên là Vivian, “Khụ! Vào làm gì? Trong này không có việc gì của cậu đâu. Lưu manh!”

Hai người từ khu dịch vụ chạy vội về phía biệt thự Lá Thu, có gặp vài nhân viên an ninh trên đường nhưng vì trang phục của họ là quần áo thể thao nên tác phong của họ cũng vừa phù hợp.

“Này.” Viêm Khải nghiêm túc, “Lúc ở trong nhà vệ sinh đó. Cậu có chắc trong đó là tớ hay không mà đã dám ngó vào thế?”

“A hi hi.” Vivian chạy song song với Viêm Khải, “Lúc đó tớ còn lo ở trong còn người khác nên không thể gọi cậu vì họ sẽ biết tớ là nữ. Đi đến cuối thấy mỗi buồng đó là khóa trái. Mà tớ gây động như thế cũng không thấy buồng đó có động tĩnh gì, nên nghĩ ngay là cậu.”

“Ồ.” Viêm Khải cười, “Tớ cũng đoán có thể là cậu. Người có hành vi đáng ngờ như thế mà lại không thấy có tín hiệu gì ác ý.”

“Hả?” Vivian tròn xoe mắt, “Cậu cảm nhận được ác và thiện ý mà không cần tiếp xúc trực tiếp sao? Ồ, cái này lần đầu biết à nha!” Vivian vừa cười rạng rỡ vừa huých Viêm Khải.

Viêm Khải làm điệu bộ như thể sắp bị huých ngã thật, “Tớ nhận tín hiệu từ nhiều nguồn. Tiếng bước chân, nhịp bước chân, nhịp gõ cửa, hơi thở, vân vân.”

“Nôm na gọi là rất nhạy cảm phải không?”

“Không. Vậy thì nữ tính quá.” Viêm Khải phản đối làm Vivian cười hô hố.

Vivian dắt Viêm Khải về đến biệt thự Lá Thu đã thấy bác Nakamura ngóng sẵn ở cổng.

Vivian giải thích rằng ngoài “đi nhẹ” thì Viêm Khải còn bị đau bụng nên đã đi tìm hiệu thuốc. Nghĩ rằng sẽ làm hai bác cháu phải lo lắng nên “anh chàng nhạy cảm” không dám gọi về.

Bác Nakamura nghe vậy hỏi thăm Viêm Khải sốt sáng dù cậu bảo rằng mình đã ổn. Bác còn dặn không nên dùng thuốc tây bừa bãi, hỏi Viêm Khải đã dùng thuốc gì làm Vivian sực cần phải lưỡi.

Trưa hôm đó, Viêm Khải và Vivian ở lại cùng ăn cơm với bác Nakamura. Trong nhà toàn nguyên liệu đồ tây, nhưng bác cũng cố xoay sở để có ba món truyền thống của gia đình Nhật Bản mời hai bạn trẻ. Viêm Khải và Vivian cũng vào bếp phụ bác một tay.

Bữa cơm đó, mọi người ăn rất vui vẻ.

Lúc ra về, Viêm Khải và Vivian nhận danh thiếp liên lạc có số điện thoại và địa chỉ mail của bác Nakamura. Bác còn tặng quà cho họ, là cá ngừ muối vẫn chưa bảo.

Vivian rất phấn khích vì món quà được tặng. Đối với Vivian thì cá ngừ muối Nhật Bản là một thứ rất ngầu.

“Ồi chà, như là được đi thăm Nhật Bản thật vậy.” Vivian cảm khức cá ngừ muối, vì quá vui sướng mà xoay tại chỗ mấy vòng. Viêm Khải nhìn mà thấy chóng mặt. “Hôm nay tớ rất vui. Còn cậu, chắc đang rất phấn khích phải không? Trực tiếp hành động ở mặt trận còn gì. Ồi chao ghen tị quá.”

Viêm Khải cười vui vẻ, quả thực rất phấn khích. Trong đầu hiện giờ đang ôn lại chuyện xảy ra sáng hôm nay. Từ lúc nghe về giấc mơ của Vivian vào bữa sáng, làm quen với bác Nakamura, hoàn thành nhiệm vụ cùng lúc. Toàn chuyện tốt cả.

Cả hai đang nói chuyện vui vẻ thì có một chiếc xe điện chạy qua. Viêm Khải và Vivian liền quay phắt lại. Trên xe có một người mặc vest, đeo thẻ đang vừa thuyết trình vừa chỉ trỏ xung quanh. Trên xe còn có thêm gần chục người nữa ngồi trên.

Viêm Khải và Vivian đều ngó người, trân chối nhìn theo chiếc xe điện chạy càng lúc càng xa.

“Cậu nói xem,” Vivian mở lời, “Matthew có thể cung cấp cho chúng ta những thông tin như lịch trình chi tiết của xe chở nông sản và nhu yếu phẩm, thì thông tin về các chuyến tham quan của bên môi giới tìm hiểu cũng đơn giản phải không?”

Viêm Khải thờ dãi, nhún vai. Dù sao họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, tuy là cách thức có phần bị động.

“Matthew hóa ra là một tên nhỏ mọn.” Vivian tròn mắt, “Thay vì phải cất công chuẩn bị bao nhiêu thứ thì lẽ ra chúng ta chỉ phải ăn mặc đẹp và đóng giả đại gia đi xem biệt thự vẫn còn giao bán ở đây.”

Nhiệm vụ lần này có thể nói là trải nghiệm thực tế đầu tiên của các bài huấn luyện trước đây. Lúc đó cách thức đào tạo chủ yếu họ được nhận, là cùng với các đội khác xử lý một nhiệm vụ lớn, mỗi đội giải quyết từng phần việc để rèn luyện kỹ năng từng phân đoạn của nhiệm vụ. Đội nào cũng cố gắng làm hết sức mình, tin tưởng và kết hợp hết mình với các đội khác, nên hai người cũng có chút không ngờ rằng Matthew lại chọn cách khảo nghiệm họ bằng việc không gợi ý về phương án tốt nhất.

Dù có chút tức tối nhưng hai người cũng biết đó là mức độ chơi khăm lớn nhất mà Matthew có thể dành cho họ. Hai người tin là Matthew sẽ không làm khó đồng nghiệp. Quả thực là lợi dụng xe chở hàng cũng là một hướng đi, Viêm Khải và Vivian mà giải quyết được thì đã tự nâng khả năng lên một cấp độ khác rồi.

Hai người quay lại đài quan sát thu hồi camera rồi dắt díu nhau về.

“Sao lại thấy đói đói nhỉ? Rõ ràng là ăn trưa rất nhiều.” Vivian xoa xoa bụng, lấy điện thoại ra xem đồng hồ, “Ồi trời, hóa ra là gần 7 giờ rồi.”

Trên đường về, lúc ngồi tàu điện ngầm, Vivian sau khi nhắn tin cho Matthew báo cáo nhiệm vụ thu hồi thành công thì cũng ngủ suốt, ổn định lại tâm trí vì mấy hôm bế tắc mà xoắn suốt hết cả. Bầu trời nước Pháp thời gian này vẫn còn sáng trưng nên hai người cũng không để ý là đã muộn. Chỉ đến khi đồng hồ sinh học báo đói.

Viêm Khải lòi từ trong ba lô ra cái bọc mà cậu đã gói sợi dây. Vivian cầm lên, nhú mảy quan sát.

“Món trang sức trông già khú thể này mà một tiểu thư 19 tuổi lại sở hữu nhỉ.”

Viêm Khải nhún vai, “Có thể là vật kỷ niệm chẳng?”

Vivian bĩu môi, “Vật kỷ niệm mà cất giữ thế nào lại để Juliette cướp mất cho được? Trông cái dây này cũng đâu phải đồ trang sức thường ngày mà đeo đến trường?”

Vivian le lưỡi, cắt sợi dây vào hộp rồi không nhớ đến nó nữa.

Khi hai người đang ăn bữa tối thì Matthew liên lạc đến, họ cứ chắc mẫm rằng anh ấy sẽ nói về buổi hẹn với khách hàng nhưng không phải vậy.

“Viêm Khải, Vivian. Hai cậu sẽ phải bảo quản sợi dây một thời gian. Vì khách hàng của chúng ta, tiểu thư Shivani Tổng, đã nhập viện rồi.”

Cả hai bất ngờ, “Sao vậy? Trẻ vậy mà bị sao?”

“Không rõ. Là cô ấy trực tiếp báo tin cho tôi nên chắc cũng không nghiêm trọng.” Matthew thở dài, “Có điều là trong thư điện tử cô ấy không nhắc gì đến việc thanh toán. Nên những người xa lạ như chúng ta đây cũng phải mong ngóng cô ấy xuất viện từng ngày.” Matthew nói đúng vào vấn đề thực tế.

Dù không thân quen gì nhưng cũng là khách hàng của họ, cũng có chút liên quan. Viêm Khải và Vivian nghĩ đến việc phải cắt giữ sợi dây bằng vàng ròng đó trong nhà, đều cảm thấy có điểm không thoải mái, như thể nhiệm vụ vẫn còn lằng nhằng chưa thể kết thúc dứt điểm.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Đầu tuần, Vivian làm ca sáng tại nhà hàng, Viêm Khải đến học viện.

Khi giảng viên thông báo dừng buổi học.

Viêm Khải thu dọn tài liệu, cắm tai nghe, đang tính đi đến thư viện thì bị chặn lại bởi một nhóm học viên. Viêm Khải tháo một bên tai nghe, không hiểu mấy người này muốn gì.

“Cậu là Khải? Amine.” “Anh chàng tên Amine bắt tay Viêm Khải, lần lượt giới thiệu, “Els, đến từ Bỉ, và Léa, Patrick, Vincent.”

“Tụi này muốn biết là cậu có hứng thú với một nhóm học tập không?”

“Tôi cũng đang tìm một nhóm để làm bài phân tích thị trường.” Viêm Khải lịch sự gật đầu.

Anh chàng thông minh nhưng lãnh đạm. Mọi người có cùng ý nghĩ.

“Vậy cậu sẽ hứng thú với nhóm này. Chàng trai thể thao Patrick, anh chàng IT Vincent, Léa Lila và tiểu thư Tây Âu tóc vàng hoe.” Amine hào hứng giới thiệu. Els thì nhướn mày lắc đầu, có vẻ đã bắt lực với việc ngăn Amine gọi mình như vậy. “Và tôi, Amine tổ lái.” Amine vẫy vẫy hai tà chiếc áo da. Hành động này làm Viêm Khải thấy hơi buồn cười.

“Anh chàng châu Á, cậu cứ nghe suốt cái gì vậy? Để tôi xem,” Amine lấy một bên tai nghe của Viêm Khải, “Ôi trời. Đây là sách nói à?”

Mắt Viêm Khải hơi nheo lại. Những đồ dùng cá nhân như earphone nhét hẳn vào lỗ tai thì không nên dùng chung. Suy nghĩ này có ở Viêm Khải vì bị ảnh hưởng từ Vivian.

“Oh boy. Lần đầu gặp tớ còn tưởng cậu luyện tập cho Les Bleus*. Không ngờ anh chàng này lại là loại một sách.”

“Giọng của cậu như thể một sách là cái gì đó kỳ cục vậy. Chúng ta có Léa cũng là một sách đấy.” Els ôm lấy bả vai cô bạn gái. Léa chỉ cười, nhưng cô ấy vẫn nhìn thẳng, có lẽ cũng không thấy ngượng ngùng vì bị gọi là một sách.

“Cậu là anh chàng một sách đầu tiên khiến tôi thấy hứng thú đấy. Chắc chúng ta phải có một bữa ra trò để làm quen thôi.” Amine nói câu này và cả nhóm bắt đầu rục rịch tiến ra cửa lớp.

“Và cậu có thể nói với chúng tôi là điều gì trong những cuốn sách cậu đọc khiến cậu có được thân hình như này.” Patrick khoác vai Viêm Khải, “Cậu muốn đi đâu bây giờ hả chàng trai?”

“Thư viện.”

Câu trả lời của Viêm Khải khiến mọi người cảm lạnh.

“Thực ra tôi đã định đến đó từ nãy. Nhân lúc bài giảng còn mới thì tranh thủ tra ít tư liệu.”

Mọi người cảm thấy hơi áp lực. Anh chàng châu Á nghiêm túc với việc học quá. Đây là khóa học nghề thực tế cao, thành tích tốt tại giảng đường này thì chắc chắn sẽ đạt được đến 90% năng lực chuyên môn khi làm thực ngoài đời. Mọi người đều bị Viêm Khải làm cho có ý nghĩ phải nghiêm túc với việc học hơn nữa.

Mọi người cùng hướng đến thư viện, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Vincent bất ngờ đọc được cái gì đó trong điện thoại, liền một tay ôm trán. Hành động đó gây sự chú ý của cả bọn. Vincent nhìn quanh quất rồi nói nhỏ với mọi người, “Giảng viên vừa đăng trong mail của lớp, chúng ta có thể có một tài liệu quý cho bài khảo sát thị trường, số lượng có hạn. Đến chỗ thủ thư thư viện có thể lấy nó.”

Cả nhóm nghe vậy liền di chuyển nhanh nhẹn hơn, lúc đến thư viện cũng vừa thấy giảng viên vừa đứng lớp hôm nay đang ở chỗ thủ thư nói chuyện gì đó rất say sưa. Trên tay thấy là tập tư liệu. Từ xa họ cũng có thể nhận ra bức vẽ Henna** hình hoa ngoằn ngoèo lúc nào cũng in trên bìa giáo án và trang đầu của slide.

Đồng thời, họ cũng phát hiện ra một nhóm khác cũng đang nhắm đến tập tư liệu. Là một nhóm gồm toàn những “thành phần trường phái lý thuyết”, đó là cách mà Amine gọi những một sách nhưng lại không khiến Amine thấy hứng thú.

Họ cũng đã kịp đọc lời nhắn của thầy về phần tư liệu có hạn nên mới đến đây.

Thầy giảng viên gốc Ấn đang nói chuyện say sưa với cô thủ thư, đột nhiên cảm thấy có động tĩnh kỳ lạ. Vừa quay người lại liền nhận ra vài học viên vừa ngồi lớp khi nãy. Thầy trong một vài tích tắc có chút bất ngờ sao vừa gọi tin nhắn mà chúng lại có mặt ở đây sớm như vậy. Ngay sau đó thầy bắt đầu giật mình hốt hoảng bởi điệu bộ hùng hổ của các nam thanh niên đang xông đến.

Cô thủ thư thấy thế cũng hoảng, liền kêu lên một tiếng. Thầy giáo chỉ kịp ôm lấy eo Vincent ngăn cậu chàng lại, còn Patrick thể thao và Amine tỏ lái đã nhay qua bàn thủ thư cao hơn một mét, vồ lấy tập tài liệu trên kệ.

Những anh chàng đeo kính của nhóm kia thể lực không thể bằng những anh chàng bên này. Họ gần như đến bàn thủ thư cùng lúc, nhưng không thể nhảy qua được.

Cô thủ thư quá shock nên liên tục vừa lấy hơi vừa hét. Thư viện nháy mắt trở nên hỗn loạn. Các học viên chứng kiến một màn đó, đều cười sung sướng vỗ tay. Quả nhiên ai cũng thích thú với những sự kiện mới mẻ.

Thầy giảng viên ôm lấy cô thủ thư an ủi mãi. Cuối cùng thì cô không còn dọa sẽ lấy băng ghi hình từ camera để kiện nhóm Amine tội quấy rối nữa.

Chú thích:

*Les Bleus: Biệt danh của đội tuyển bóng đá quốc gia Pháp.

**Henna là nghệ thuật vẽ cơ thể bằng các hình xăm tạm thời, ở đây có ý nói đến hoa văn hay được dùng trong vẽ Henna truyền thống của Ấn Độ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Nhà hàng món Á nơi Vivian làm việc.

Gần hết buổi sáng, nhà hàng vừa nhận thêm một lượng lớn nguyên liệu tươi sống. Mọi người tất bật kiểm tra chất lượng và chuyển hàng vào kho.

Các nhân viên phụ trách bàn ăn nhanh nhẹn lau dọn, chào đón lượt khách kế tiếp.

“Nicolas! Nico!” Một phụ bếp vừa chạy vừa hét hải gọi, trông rất vội vàng.

Một cậu trai còn trẻ, ánh mắt còn rất ngây thơ, đang hí hụi lau sàn nhà. Nghe thấy có người gọi thì thừa rất to.

“Cầm số liệu này đưa lên phòng giám đốc nhé.” Anh phụ bếp vừa nói vừa vội vã rời đi.

Nico hốt hoảng giữ anh phụ bếp lại, “Ồ, nhưng phòng sếp ở đâu? Em mới đến nên không biết ạ.”

“Cứ lên tầng hai, rồi tìm phòng nào có biển giám đốc ấy.”

Nicolas dè dặt leo lên tầng hai. Tìm được phòng của giám đốc, lại ngại ngần không biết có nên đi vào hay không.

“Lễ hội rượu vang trái mùa vẫn còn diễn ra thêm hai ngày nữa. Để cải thiện doanh thu em đề xuất tổ chức tiệc buffet trong vòng năm ngày.”

Cốc cốc. Nicolas lịch sự gõ cửa. Cậu nghe trong phòng có tiếng trao đổi, vậy là có người ở trông.

Khi đẩy cửa bước vào, cậu nhóc hiếu kỳ nhìn quanh phòng giám đốc, cảm thấy rất tò mò về cô gái ngồi trên ghế tiếp khách. Cô ấy không mặc đồng phục trắng của nhân viên nhà bếp, cũng mặc đồng phục giống cậu đây, nhưng bảng tên không có ghi thuộc bộ phận nào.

Vivian Triển? Minh đọc có đúng không nhỉ? Họ này là của nước nào?

Cậu nhóc cứ mang sự hiếu kỳ đó đến khi quay trở lại công việc.

“Nicolas!” Nhân viên thu ngân Laura tranh thủ lúc nghỉ chuyên môn cũng tham gia dọn dẹp, “Ngần ngại gì vậy? Vẫn chưa quen công việc sao?”

Nicolas tròn mắt nhìn tay Laura thoăn thoắt lau bàn. Thảm tán thưởng, cậu bé nghĩ mình cũng phải có tác phong như vậy mới được.

“Vivian Triển phải không? Chà...” Laura cười híp mắt, “Quả nhiên con bé rất thu hút sự chú ý.”

“Bạn ấy làm ở bộ phận nào vậy ạ?”

“Không cố định. Như chị trong lúc vắng khách có thể tranh thủ làm việc khác, nhưng chị vẫn là thu ngân. Còn Vivian, được giám đốc cho chạy việc tự do giữa các bộ phận.”

“Oa, như là công việc của quản lý!” Nico há hốc miệng.

“Đúng vậy.” Laura tán thưởng, “Thể hiện rất tốt ngay từ những ngày đầu. Vivian cũng đề xuất nhiều kế hoạch hiệu quả và tham gia phát triển thực đơn nữa.”

“Oa. Ngầu vậy sao? Chà, nãy em còn nghĩ giám đốc ưu ái bạn ý như vậy là vì không muốn mang tiếng kỳ thị người gốc Á.” Nicolas gãi đầu, “Nhưng mà, nếu bạn ý giỏi vậy sao không cho lên làm quản lý luôn. Hay là giám đốc kỳ thị người châu Á thật?”

“Không phải là do giám đốc.” Laura thoáng ngập ngừng, “Giám đốc có chút e ngại việc để Vivian trở thành quản lý. Nhưng không phải là chuyện phân biệt chủng tộc, đây là thời đại nào rồi...”

“Vậy là gì hả chị?”

Laura thoáng chau mày, đôi mắt nhìn lên trần nhà. Nicolas thì nhìn Laura không chớp mắt, chăm chú hóng hót.

“Vivian mắc một lỗi. Mà lại mắc phải rất thường xuyên...”

“Mọi người tập trung, lượt khách cuối cùng của bữa Brunch.”

Laura hót hải vào vị trí. Nicolas thì bút rút không yên vì không được nghe trọn vẹn thông tin. Cậu tìm cơ hội gắng hỏi Laura. Chị thu ngân khi qua khoảnh khắc máu buồn chuyện nổi lên thì từ những lần sau cũng không thích nhắc đến nữa, vậy nên mỗi lần cậu chàng gắng hỏi đều nhận được lời khuyên hãy lo làm việc chăm chỉ.

Nico phụng phịu. Tự an ủi rằng nếu đó là lỗi thường xuyên mắc phải thì có ngày cậu cũng sẽ tự biết được.

Vivian chạy đôn chạy đáo từ việc trong bếp đến cả mời khách dùng thử món mới trên vỉa hè. Quá trưa, khi khách đã vãn. Vivian và Laura được giám đốc thưởng nóng, đồng thời cũng là nhiệm vụ của họ. Đó là dùng thử bữa trưa và ghi lại báo cáo. Hai người thay đồ rồi ngồi vào bàn. Các nhân viên mới chưa biết đến hoạt động này đều nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Chúng ta có một món mới ở đây. Nó đang được cân nhắc để cho vào thực đơn thứ Hai cùng với gỏi Thái. Để thử xem nào.”

Vivian và Laura nếm thử món đầu tiên. Cả hai đều có cảm giác khá tốt.

“Hương vị rất ấn tượng. Chị nghĩ nên nâng cấp hương vị thêm một chút và tìm một loại rượu nhẹ đi kèm.”

Vivian có đồng ý kiến với Laura, “Trong việc cái tiến chắc phải xem xét đến mùi của nó. Người Pháp quen với mùi bánh mỳ nướng thơm phức có thể sẽ không thích mùi này.” Vivian gửi lại đĩa thức ăn lần nữa, “Hơi “ngào ngào” quá...”

Laura vừa uống một ngụm rượu, vừa ghi chép. Tự nhiên thấy Vivian trở nên yên lặng quá, liền ngẩng đầu lên xem. Vivian đang chăm chú ngược nhìn cái gì đó đằng sau lưng Laura.

“Cái gì vậy?” Laura quay lại, theo hướng nhìn của Vivian. Sau lưng chị chẳng có gì ngoài màn hình lớn đang chiếu phóng sự về tháp Eiffel.

Tháp Eiffel thì có gì nhỉ? Laura quay lại nhìn Vivian, thấy cô bé lại tập trung vào thưởng thức món ăn như thường. Laura liền nhún vai, cho rằng bản thân lại nổi máu hóng chuyện không đúng lúc.

“Lâu lắm rồi không có biểu tình gì nhỉ. Chị thấy hơi buồn tẻ.” Laura và Vivian phì cười vì câu nói đó của Laura.

“Nếu trở thành tỷ phú em sẽ cho tổ chức biểu tình. Yêu cầu cho người dân cả nước Pháp được bỏ phiếu chọn màu sơn cho tháp Eiffel.”

Ý tưởng đó của Vivian làm cả hai chị em đều trở nên phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Nhóm học tập mới của Viêm Khái tụ tập trong một nhà hàng nhỏ, rất có chất Paris, là nơi vẫn thuộc nước Pháp tinh tế nhưng thanh niên bọn họ có thể nói chuyện rôm rả mà không ai để ý đến. Đương nhiên là họ cũng biết chừng mực. Mức độ rôm rả nhất có thể là cùng nhau nhẹ nhàng hát một bài nhạc.

“Các cô gái và các chàng trai,” Amine đã rất kiềm chế sự phấn khích của mình, “Có lẽ chúng ta phải làm một cuộc đột nhập vào phòng an ninh của học viện để lấy lại băng ghi hình cho chiến tích hôm nay của chúng ta. Các cậu có nhớ tiếng hét liên hoàn của quý bà thủ thư không?”

Amine đập tay với từng người một, Patrick, Els, Viêm Khái, Léa, ai cũng cười rất vui vẻ. Đến Vincent...

“Ồi!” Vincent bị ăn một cái tát bất ngờ vào đỉnh đầu. Cậu chàng bị ăn đau, sau khi ngẩng lên thì quay chính xác qua chỗ Amine. Xem ra không phải lần đầu Vincent bị Amine đối xử thô bạo.

“Đến tận đây rồi mà vẫn còn cầm cúi vào máy tính là sao?”

“Đây đâu phải máy tính.” Vincent nhấn nhá, “Là máy tính bảng chứ bộ!”

“Vincent à. Lập trình thì nên mang về nhà mà làm. Ở ngoài đường thế này, lỡ sai mất một ký tự nào, chương trình không chạy được thì cậu tha hồ mà tra đó.”

“Đúng rồi, mang về nhà mà làm cẩn thận.”

Mọi người xúm vào khuyên nhủ, nhưng có vẻ trêu chọc nhiều hơn.

“Mình chỉ đang đọc tin tức thôi.”

Amine lờm, “Lại hóng gái?”

“Chúng ta ai cũng biết là Vincent rất thích hóng chuyện thị phi của các ngôi sao nữ.” Patrick châm chọc, “Một phần là vì cậu ấy không am hiểu về giới tính nữ.”

Cả đám cười phá lên.

“Không” Vincent xấu hổ, “Mình đọc tin giáo dục.”

Amine giành lấy cái máy tính bảng, “Là tin bạo lực học đường?” Amine đọc lướt từ trên xuống dưới, “Là của báo lá cải viết, không có chút tính chất tham khảo nào. Bớt đọc tin nhảm nhí đi.”

“Bài thì nhảm thật. Chỉ một tin bạo lực học đường mà nói bóng gió và bôi tình tiết ra đến tận vài ba trang.” Vincent giữ lấy máy, cò cưa với Amine muốn giành lấy máy tính bảng của mình, “Nhưng chủ yếu là đọc phần bình luận thì rất nhiều thông tin hay ho. Có rất nhiều tài khoản nói vụ này là của Brahe Tycho.”

Brahe Tycho? Viêm Khái nghe đến cái tên này thì như rụng mảy.

Mọi người xúm vào xem máy tính bảng của Vincent. Patrick to con phải cỡ Viêm Khái, không chen vào được cũng tự lúi điện thoại ra tra.

“Ài. Không có thông tin cụ thể nào về nạn nhân hay là thủ phạm cả.”

Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy tò mò. Ai cũng thích hóng chuyện thị phi tại một ngôi trường quý tộc nổi tiếng.

Buổi chiều, Viêm Khái và Vivian về đến nhà liền vào bếp chuẩn bị chút đồ để chính thức đi chào hỏi hàng xóm.

Không rõ khẩu vị ba hộ xung quanh thế nào nên hai người chỉ làm các món ngọt tráng miệng, làm đầy cả ba chiếc giỏ.

“Tiền công thám tử cũng chưa được nhận nữa. Không thì chúng ta đã có thể mua rượu vang để tặng kèm rồi.” Vivian chép miệng tiếc nuối.

Hai người bấm chuông cửa nhà đối diện đầu tiên. Hàng xóm này của họ là gia đình Bonnet, có ba người: vợ chồng ông bà Bonnet và đứa con trai đang học cấp hai. Lúc này chỉ có bà Bonnet ở nhà. Bà tiếp đãi Viêm Khải và Vivian rất nồng nhiệt. Bà mở giỏ quà hai người đã chuẩn bị, lấy thêm trái cây và rượu vang để cùng thử bánh mà hai người đã làm.

Căn hộ bên cạnh gia đình Bonnet là của một nhóm ba thiếu niên từ vùng quê lên, cùng thuê chung với nhau để học cấp ba: Olivier Rousseau, Abdou Bernard và Nicolas Leroy.

Ba thiếu niên đều ở nhà, và đều rất vui mừng vì sự thăm hỏi của Viêm Khải và Vivian. Chúng ăn ngon lành đồ ngọt, trái cây và uống cô ca thay cho bữa tối.

“Hai người có muốn ở lại chơi game không? Hoặc phim? Chúng em có rất nhiều đĩa kinh điển.” Abdou mời mọc.

“Ồi tiếc đấy, hẹn dịp khác nhé. Anh chị rất muốn quay lại tham gia sau chuyến thăm hàng xóm sát vách. Nhưng tối có việc rồi.” Vivian từ chối khéo, dù cảm thấy rất thích lũ trẻ nhưng chủ yếu là không muốn ăn bữa tối với đồ ăn nhanh.

“Hàng xóm sát vách anh chị á? Có ai gặp bao giờ chưa hả?” Cả lũ lắc đầu. “Chúng em thỉnh thoảng đi ra đi vào còn gặp hai người và nhà Bonnet. Cả những hộ ở tầng khác cũng thỉnh thoảng. Nhưng vị khách ở trong căn đó, sát vách hai người í, thì chưa gặp qua bao giờ.”

“Yeah. Chỉ chắc chắn là có người chuyển đến rồi. Cháu họ của chủ nhà cũng không thấy bén mảng đến tầng này để tìm chỗ uống rượu nữa.” Olivier mở thêm một lon nước.

Nicolas đã cược mười Euro rằng đó là căn hộ của một vũ công quán bar, chuyên làm việc về ban đêm và nghỉ ngơi vào ban ngày, nên chẳng ai gặp được.

Olivier cược rằng đó là căn hộ của một họa sĩ manga Nhật Bản. Em ấy đã từng đọc trên mạng rằng họa sĩ manga Nhật Bản sẽ không ra khỏi nhà cho đến khi hoàn thành xong bản thảo.

Tuy vậy, sau khi tạm biệt ba cậu nhóc, Viêm Khải và Vivian vẫn đến căn hộ kia bấm chuông và gọi cửa. Nhưng quả thực là không có ai ra mở.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Kết thúc chuyến thăm hàng xóm, hai người cùng vào bếp làm bữa tối.

“Trưa thứ bảy này, có nhà hàng ở trong quận có khuyến mãi,” Vivian vừa xắt rau củ, hào hứng kể, “Nghe đâu để giới thiệu thực đơn các món gà và soup mới. Tổ đã đăng ký hai chỗ. Hôm đó cậu có bận gì không?”

“Không có gì đặc biệt. Sáng tớ ở nhà.” Viêm Khải chợt nhớ ra điều gì, băng quơ hỏi, “Cậu có lên mạng hôm nay không? Có một số tin via hê nói rằng có bạo lực học đường ở Brahe Tycho đó.”

Vivian giật mình, “Là ở Brahe Tycho hả? Chà, hôm nay tớ cũng thấy tin bạo lực học đường ở chương trình tivi đầu giờ chiều, nhưng họ chỉ nói qua.”

“Lên cả tivi sao?” Vậy là không phải tin lá cải à?

“Không hẳn. Chỉ là tin vắn, gọn trong một dòng, chạy ở đáy màn hình.”

Viêm Khải chớp mắt, “Thường nếu xảy ra chuyện như thế thật, thì ở những ngôi trường như Brahe Tycho, tin tức sẽ bị phong bế.”

“Nghe có lý.” Vivian gật gù, “Chỉ có mấy người hám nổi tiếng mà không chịu cố gắng mới thích scandal thôi. Còn đâu ai chẳng ngại rắc rối. Đặc biệt là trường đó toàn đại gia cả, không muốn mang tiếng thì thừa khả năng phong bế tin tức.”

Hai người vô thức lưu tâm đến thông tin đó, nhưng đều cảm thấy không liên quan đến mình, nên cũng không để ý nhiều nữa.

Sau bữa tối, Viêm Khải và Vivian xem phim, là bộ đã lưu lại từ hôm họ còn quay cuồng tham khảo cho nhiệm vụ thu hồi.

Hôm sau không có gì đặc biệt xảy ra. Vivian làm việc tại nhà hàng. Viêm Khải có hẹn đi học nhóm.

Không khí ở nhà hàng rộn ràng hơn từ khi có nhân viên mới.

Nico hào hứng buồn chuyện, “Nè nè các chị, họ lại nhắc đến chuyện đó nữa. Lần này em không nghe nhầm đâu mà.”

“Lại chuyện ở bến cảng sao?”

“Đúng vậy, mấy ông khách lại nói chuyện về bến cảng mấy ông làm việc bị đột nhập. Nghe nói là hai người còn chưa vị thành niên. Bọn nhỏ đột nhập vào mà không bảo vệ nào phát hiện được, lại còn mở tiệc trong đó cả tháng trời. Chắc chắn đều là những 007 tương lai.”

Vivian đang kiểm toán, nghe nhóc Nico lú lo kể chuyện của mình, chỉ cười lắc đầu. Lời đồn quả thực đáng sợ ở chỗ truyền miệng. Chỉ qua một, hai lượt “truyền” là sắp thành câu chuyện khác hẳn.

Viêm Khải tới nơi hẹn với nhóm học tập, rất bất ngờ khi chỉ có một mình Els.

Cậu nhớ lại tin nhắn nhận được tối qua: Sáng mai 8 giờ tại quán Depuis 2000, chúng ta cùng nghiên cứu bài giảng nhé.

Viêm Khải lên thở dài. Cậu đã hiểu nhầm là tin nhắn auto Els gửi cho cả nhóm. Lẽ ra phải thấy lạ khi người gửi không phải là Amine.

Khi mới bắt đầu, Els quả thực chỉ đề cập đến chuyên môn chung của họ. Nhưng được nửa buổi thì Els cũng chịu hết nổi, dù sao cô đã dành cả tối nghĩ cách soạn một tin nhắn rất chung chung đề “dự” Viêm Khải ra ngoài cùng mình.

“Khải. Bạn thân của cậu có nói rằng cậu rất lạnh lùng chưa?”

Viêm Khải bị hỏi bất ngờ. Cậu chớp chớp mắt, Vivian từng nói vậy chưa nhỉ?

“Không có.”

Thật lạnh lùng. Nhưng cũng rất nam tính. Els cắn nhẹ đôi môi, nhận ra là không phải vấn đề chuyên môn thì không trao đổi được gì với Viêm Khải.

“Sao cậu lại muốn học chuyên ngành này vậy?” Els quay lại đề tài cũ, “Tớ nghĩ một người thông minh như cậu trở thành văn chức thì sẽ thăng tiến rất nhanh.”

“Chắc là có nhiều cách...”

“Sao?” Els dừng vén tóc, nhìn Viêm Khải.

“Thì, cậu đã hỏi tại sao.” Viêm Khải uống một ngụm nước, giọng đều đều, “Tôi muốn có tài chính vững vàng bằng ngoại tệ, nên Xuất nhập khẩu là điều tôi nghĩ đến đầu tiên.”

Câu trả lời của Viêm Khải làm cô nàng Tây Âu đỏ đứ đừ. Từ đầu đến giờ, cô đã ra rất nhiều ám hiệu, nhưng sao người con trai này vẫn lạnh băng? Nhưng cậu ấy đã nói về bản thân, liệu đó có phải là tín hiệu của sự mở lòng?

Viêm Khải liếc nhìn cô nàng một cái, cười nói, “Tôi mới 19 tuổi thôi.”

“Hả?” Els sững sờ. Cô vốn tưởng sự trẻ trung của anh chàng này là vì người châu Á nào cũng thế. Els cười, nhưng không giấu nổi vẻ bối rối.

“Tôi cũng chưa tốt nghiệp cấp 3.”

Els sắc nước trà. Viêm Khải liền đưa cho cô vài tờ khăn giấy theo phép lịch sự.

Els bình tĩnh lại, che giấu sự bối rối sau nụ cười duyên dáng.

“Vậy sao? Gia đình có chuyện gì hay sao? À, cậu có tiền kè không?”

“Biết nói sao nhỉ? Tôi đã chạy trốn.” Viêm Khải cười như thể đang kể câu chuyện của người khác. Thực ra, cậu buột miệng nói một câu như vậy, cũng không có ý định nói gì thêm nữa.

Els cũng không hỏi. Cô nàng không để ý đến câu trả lời lảm, vì vẫn đang rối bời. Rối bời từ khi biết Viêm Khải chỉ mới 19 tuổi. Còn đâu thì việc Viêm Khải không học đại học hay vẫn chưa tốt nghiệp cấp ba không phải điều khiến cô bối rối. Chẳng phải Viêm Khải vẫn đang học ở học viện sao. Đó là điều bình thường của nền giáo dục tại đây.

Els bối rối vì bản thân cô hơi có chút bảo thủ về vấn đề tuổi tác trong mối quan hệ yêu đương. Việc có nên tiếp tục tán tỉnh Viêm Khải hay không làm cô nàng đắn đo mãi. Cuối cùng, Els gọi cả đám trong nhóm ra, cùng nghiên cứu với nhau. Ở một mình với Viêm Khải cô cũng thấy căng thẳng vì bản mặt lạnh nhạt của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21

Vivian tan ca làm, về đến chung cư thì nhận được tin nhắn của Viêm Khải: “Tớ hẹn làm bài với nhóm học tập. Cậu cứ ăn trước, không phải chờ.”

Vivian rep tin nhắn, muốn xem điện thoại một chút nên chọn đi thang máy. Bỗng cảm thấy có ai đó đang nhìn mình chăm chăm. Vivian phát hiện ra, là một thằng bé tầm 12, 13 tuổi, ôm túi giấy đựng vài cái bánh mỳ baguette đang đứng trước tủ đựng thư. Trước khi bị phát hiện, Vivian chắc chắn là nó đã nhìn mình ngơ ngác. Trông thằng bé nhìn rất quen, hình như đã gặp ở đâu hoặc giống ai đó Vivian từng gặp.

Thấy thằng bé đáng yêu, Vivian cứ nhìn nó chăm chăm cho đến khi nó không chịu nổi mà nhìn lại thì Vivian cười với nó một cái, làm thằng bé tròn xoe mắt.

Về đến căn hộ, Vivian tắm xong, đang ở trong bếp uống nước, nghĩ xem bây giờ nên xem ti vi và ăn vặt, hay là xem sách và ăn vặt. Cuối cùng quyết định vào trang nội bộ của The Worlff, xem vài tài liệu đào tạo và ăn vặt.

Máy tính vừa kết nối thì có tiếng gõ cửa, Vivian mở ra, nhưng không thấy ai.

“A!”

Vivian quay sang phía vừa phát ra tiếng, liền thấy một trong những cậu nhóc sống ở nhà đối diện, hình như tên là Olivier Rousseau. Thằng nhóc rất mừng rỡ khi nhìn thấy Vivian, tay lúc đó đang giơ lên hình như định gõ cửa căn hộ sát vách với nhà họ.

“Hóa ra bạn có nhà!” Olivier vui vẻ chạy lại, “Có thể cho tôi tá túc một chút được không? Các bạn cùng phòng tôi vẫn chưa về.”

Vivian cười thay cho cái gật đầu, mở rộng cửa.

Vivian lấy cho Olivier một phần trái cây và kem mà cô đang ăn, cùng với một ly nước. Khu vực tiếp khách có bàn kính và sofa màu ghi, nhưng Vivian ngồi xuống sàn theo thói quen. Olivier đang ngồi trên sofa, thấy vậy thì hơi bồn chồn một chút. Nhưng lại nghĩ chắc cũng không sao, mình ngại có khi khiến bạn ấy cũng ngại theo, vậy nên vẫn ngồi yên.

Hai người nói chút chuyện phiếm. Vì trao đổi bằng tiếng Pháp nên mãi Vivian mới để ý rằng Olivier hình như nghĩ Vivian nhỏ hơn cậu ta.

Sau đó, Vivian quay lại với việc riêng, để Olivier xem chương tivi và giải khát.

Được một lát thì Olivier nhận được tin nhắn của bạn cùng phòng.

Vivian tươi cười, “Tôi không tiện nhé. Phải làm việc chút.”

Olivier tự đi ra cửa, hơi ngập ngừng trước bộ khóa lạ mắt. Nó khiến cậu ngập ngừng không phải vì trông quá phức tạp, mà trông quá tối giản, không biết phải để tay vào đâu mà mở.

Vivian thấy Olivier vẫn chưa rời đi, sau khi hiểu ra thì vội vàng chỉ dẫn, “Cậu thấy chỗ để đặt ngón tay không? Nhấn giữ cái nút đó hai giây là mở.”

Cậu nhóc làm theo, thậm chí trở trước khóa cửa lạ mắt. Trước khi cửa đóng hẳn còn ngoái nhìn Vivian một lần.

Buổi tối, Vivian dùng bữa một mình. Lúc Matthew bắt ngờ liên lạc đến thì Viêm Khải vẫn chưa về nhà.

Anh thông báo Shivani Tổng chuẩn bị xuất viện và hẹn gặp từ thứ bảy, lịch cụ thể tùy nhóm Viêm Khải và Vivian chọn.

“Càng sớm càng tốt.” Vivian nhẩm lại lịch, hình như Viêm Khải cũng bảo sáng thứ bảy không có lịch trình gì. “Sáng thứ bảy luôn đi, bảo cô ta đãi chúng tôi bữa sáng luôn.”

Trưa hôm đó Vivian còn có hẹn đi ăn với Viêm Khải, đến chiều hai người sẽ cùng đi mua thực phẩm cho mấy ngày tới luôn.

“Có gì thay đổi sẽ liên lạc lại với hai người. Còn gì muốn đề xuất không?”

Vivian thoáng băn khoăn, cũng không biết bản thân nghĩ gì, liền nói với Matthew, “Có thể cho tôi vài thông tin sơ bộ về khách hàng này được không?”

Hơn tám giờ tối Viêm Khải mới trở về, hai người Viêm Khải và Vivian đều có chuyện cần nói.

Vivian kể lại cuộc nói chuyện với Matthew và buổi hẹn với khách hàng vào sáng thứ bảy. Còn Viêm Khải...

“Nãy gặp nhóm Olivier ở sảnh. Các cậu bé rủ chúng ta về nông trại của gia đình Rousseau, trưa mai sẽ khởi hành, dự kiến sẽ về đến nhà vào chiều thứ sáu.”

Vivian đương nhiên rất hào hứng, vào web nội bộ của nhà hàng xin nghỉ tất cả các buổi làm đã đăng ký, còn cập nhật trạng thái lên mạng xã hội: “Ngày

mai sẽ đến nông trại Pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Mathew gọi hồ sơ về Shivani Tong. Vivian lúc nhận được, lại ngỡ người không hiểu lúc đó bản thân nghĩ gì lại đi xin tư liệu về khách hàng.

Vivian xem qua, cũng đọc cho Viêm Khải cùng nghe. Trong tài liệu có ghi chép về lí lịch rất chi tiết, xem ra trước khi ký hợp đồng với khách hàng, tổ chức cũng phải làm một chút điều tra. Vivian xem kỹ phần ghi chép liên quan đến nhiệm vụ, điển hình là thông tin khi Shivani Tổng mới nhập học ở Brahe Tycho.

Shivani Tổng từ nhỏ đến năm 18 tuổi đều sống với gia đình hiện đang ở Vũ Hán, Trung Quốc. Sau 18 tuổi thì đến châu Âu, học tại Brahe Tycho. Năm học thứ hai bắt đầu tham gia câu lạc bộ múa dụng cụ. Tất cả ý kiến thu thập được về mối quan hệ giữa Shivani Tổng và Juliette Marceau đều cho rằng quan hệ của hai người rất tệ, và tiểu thư Shivani là người bị hại. Shivani Tổng bị Juliette Marceau sinh sự không ít lần. Những người chứng kiến đều cho rằng Shivani Tổng là một tiểu thư quá hiền lành.

Vivian vừa nhón đồ ăn vặt, tay tiếp tục lăn chuốt, “Chà chà! Ngoài học ở trường trung học và kể cả khi lên đại học, tiểu thư Tổng vẫn học thêm nhiều quá.”

Viêm Khải làm chút việc riêng nhưng vẫn lắng nghe. Thấy Vivian đang nói đột nhiên lại yên lặng, cậu liền quay sang.

Vivian hai tay chống cằm, “Tài liệu điều tra thì viết vậy. Còn đâu, tớ dành kha khá thời gian chiều nay đọc mạng nội bộ của Brahe Tycho. Có vài ý kiến khác hẳn.” Vivian bắt đầu gõ máy tính, “Vài tài khoản có chút dữ dội còn nói nhân phẩm tiểu thư này cũng không ra gì. Tuy rằng những ý kiến đó cũng xuất hiện lẻ tẻ thôi.”

Viêm Khải rờ cằm. Cậu chưa xem qua mạng nội bộ của Brahe Tycho, nên không rõ tình hình lắm. “Thế cậu nghĩ thế nào?”

“Ừm. Shivani kết giao cũng khá rộng. Hoạt động đăng tải trên mạng xã hội cũng khá sôi động. Đời sống sinh viên quý tộc bình thường, nom qua thì không thấy có gì kỳ quái.” Vivian ngập dài, “Có thể cô ấy cũng khá nổi tiếng trong học viện đó. Có nổi tiếng thì mới có người không ưa.”

Xem chán tài liệu, Vivian bỏ lăn ra sàn, lẩm bẩm, “Shivani Tổng, Juliette Marceau, Shivani, Juliette. Shivani lớn hơn một tuổi, cũng là đại tiểu thư nhà tài phiệt, thế mà lại chịu bị bắt nạt như vậy thì lạ thật.” Vivian ngập dài, “Tại sao nhỉ?”

Viêm Khải cười đùa, “Hay cô ấy là một Masochistic?”

Vivian nghe vậy, lại cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ theo hướng đó, “Ngẫm lại thì Juliette Marceau cũng rất thích bắt nạt người khác đúng không? U oa, vậy cô ta là S thật rồi.” Vivian tự thấy giả thiết này rất thú vị, bắt đầu nghiêm túc ngâm cứu thêm, “Nếu khuynh hướng tính dục của tiểu thư Shivani là thích nữ, đối tượng lại chính là Juliette Marceau, nên dễ được gần người thương thì cam chịu bị mắng chửi? Chà chà, một S một M, chúng ta không nên làm phiền họ thì hơn.”

Viêm Khải cười bó tay. Thực ra thì cũng chẳng có thông tin nào cho thấy suy nghĩ theo hướng đó là sai. Tóm lại là không quan tâm.

Sáng nay Viêm Khải vẫn phải đến học viện. Sáng sớm ra khỏi cửa, trùng hợp gặp ba cậu nhóc cũng đến trường, vậy là tất cả cùng đi với nhau.

Vivian ở nhà một mình dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị hành lý. Vừa làm việc vừa mở nhạc nghe đầy hào hứng.

Sắp đồ xong xuôi, Vivian tranh thủ đăng ghi chú lên mạng xã hội. Nghỉ nửa tháng nay bận rộn chưa cập nhật tình hình mọi người ở nhà, thế là nằm dài ra sàn, vào trang cá nhân của từng người trong gia đình, đọc tin, ngắm ảnh.

Kính coong.

Vivian ngẩn đầu nhìn ra cửa. Tự hỏi không biết là ai, sao lại đến vào giờ này? Vivian giật mình, nhìn đồng hồ trong điện thoại, tá hỏa bật dậy, vội chạy ra mở cửa. Là nhân viên giao pizza. Hôm nay Vivian đã đặt hai suất hẹn giao đến lúc 10 rưỡi. Viêm Khải đi học về sẽ cùng ăn còn đi. Nhân viên giao pizza mà không đến thì Vivian cũng không để ý là đã gần trưa. Vivian hốt hoảng ôm trán, còn phải đi đồ đạc, còn rút quần áo, còn gấp quần áo nữa... Không biết Viêm Khải sẽ về lúc nào? Nằm xem mạng xã hội mà quên cả thời gian. Chỉ xem tin này tin nọ, trả lời tin nhắn này nọ vớ vẩn của đám bạn xã hội mà cũng trôi mất gần hai tiếng, cả nửa buổi sáng còn gì nữa.

Lúc Viêm Khải về thì thấy Vivian nằm một đống trên sofa, thờ hờn hờn. Cậu nghĩ chuẩn bị đi rồi mà Vivian vẫn còn tập luyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 23

Hành lý mỗi người mang theo không nhiều, chỉ một, hai bộ quần áo và ít đồ dùng cá nhân.

Viêm Khải và Vivian còn vợ vết tất cả đặc sản quê nhà đóng gói còn trữ trong bếp để đem theo làm quà.

Vivian còn hào hứng chuẩn bị hẳn một quyển sổ và bút để trong túi áo khoác, để viết nhật ký về chuyến đi, cả một máy chụp lấy ngay để làm ảnh minh họa.

“Lần đầu đến nông trại Pháp là lúc gần 6 tuổi. Đi cùng với ông nội, ba và Tiểu Thiên 2 tuổi. Lúc ấy còn nhỏ quá, ký ức chẳng còn gì.

Lần này mình có cảm giác những cánh đồng sẽ thuần hóa mình thành một cô nông dân Pháp chính hiệu.”

Vivian vừa viết vừa cười một mình.

Năm người di chuyển bằng một chiếc xe bảy chỗ thuê chung. Nicolas lớn nhất trong ba cậu thiếu niên, vừa đủ 18 tuổi đã thi lấy bằng, bây giờ vẫn đang trong giai đoạn cực kỳ hào hứng mỗi khi được cầm lái.

Trong xe đang mở bài “Samba Mambo”, mọi người hào hứng hát theo. Viêm Khải ngắm Pháp qua cửa kính xe và chậm rãi gật gù theo phách bài hát.

Vivian vừa lắc đầu theo nhịp vừa hí hụi ghi chép.

“Lâu lắm rồi mới nghe lại, “Tombe la neige”, “Toi jamais”, “Bang bang”, “Le temps des fleurs”,...

Cảm giác nghe trong xe cùng với mọi người hay hơn cảm earphone nghe một mình rất nhiều.

Bây giờ mình có cảm giác như là cô gái được bài hát ‘Et si tu n’existait pas’ hát về.”

Viêm Khải tò mò Vivian không biết ghi chép cái gì mà mặt biểu cảm trông dờ hoi thế. Cậu đến gần, liếc qua vài dòng ghi chép, bỗng nổi hứng muốn trêu đùa. Cậu ghé sát lại, cố tình để Vivian nghe thấy tiếng cười trên chộc.

Vivian thấy tai ngứa ngáy, quay sang lườm Viêm Khải, kèm theo vài tiếng hừ hừ về hăm dọa. Viêm Khải tắt cười, vội rút về, huyết sáo vài ba nốt nhạc của bản nhạc đang mở.

Một đường di chuyển vui vẻ, họ đã về đến nông thôn.

“Pháp là một quốc gia tư bản. Có tư bản là sẽ có bóc lột người ta. Mình là nhân viên của một nhà hàng món Á. Năm ngoài Viêm Khải cũng làm việc tại một xưởng sửa chữa ô tô. Chúng mình đều bị bóc lột đấy chứ bộ. Được cái là còn được đãi ngộ xứng với công sức bỏ ra.

Nhưng ở nông thôn Pháp thì không còn có tư bản nữa. Các thành viên trong gia đình cùng lao động với nhau. Ở đây không bóc lột người, chỉ có bóc lột máy.”

Gia đình Rousseau đón tiếp cả nhóm rất nồng hậu. Ông nội, ba và các chú của Olivier, ngay sau bữa trưa đã ra cánh đồng gặt nốt những thửa lúa mì chín cuối cùng, đón tiếp họ có những phụ nữ trong gia đình và đám em của Olivier.

Sau khi thu dọn hành lý, đưa em trai lớn nhất của Olivier rủ cả nhóm đi ra cánh đồng.

“Ông nội bảo em ở nhà để đón anh chị ra đó.”

Tất cả lên xe ra đồng. Nicolas vẫn cầm lái.

Đón mọi người là một đoàn xe cực kỳ hoành tráng. Viêm Khải và Vivian mắt chữ O, miệng chữ A, không kiềm được wow một tiếng. Nicolas và Abdou chắc đã từng được nhìn thấy cảnh này, không thấy chúng ngạc nhiên chỉ thấy cực kỳ phấn khởi.

Ông nội và các chú gặp đám thanh thiếu niên, cực kỳ sáng khoái bắt tay, vỗ vai từng người. Rồi tất cả khởi hành đi buổi gặt cuối cùng của vụ mùa, cũng không mất bao lâu nữa.

Vivian cực kỳ phấn khích, chụp rất nhiều ảnh.

“Xe con du lịch khá tiện nghi, máy gặt đập nhãn hiệu John Deere to sù sụ như tòa nhà hai tầng, xe tải chở thóc trông rất oách (sau này nhất

định lái một lần),...

Ngồi trong cabin máy gặt đập hút nước táo. Quay đầu lại, nhìn qua lớp vách kính cường lực trong suốt là thấy những hạt lúa mì vừa được máy đập xong, đang bay rào rào rào rào.

<3 <3 <3

Mình chợt nhớ về một vài cảnh trong ‘Kẻ hủy diệt’.

Cách mạng Pháp diễn ra, một nguyên nhân quan trọng là người dân bị bóc lột đó.

Bây giờ máy móc bị bóc lột, liệu chúng có nổi giận không?”

Abdou và Nicolas hào hứng theo xe tải. Viêm Khái và Vivian ở trong cabin của máy gặt đập cùng với Olivier. Ông Rousseau rất quý Viêm Khái và Vivian, rất tò mò về gốc Á Đông của hai người.

Gần một giờ sau, cả đoàn hoàn thành buổi gặt cuối cùng của vụ mùa.

Nhập kho xong xuôi, chú út của Olivier nhận lệnh của ông nội chở năm thanh niên vừa từ thành phố xuống dạo chơi bằng trực thăng.

Đều là con nhà giàu nhưng đây là lần đầu Viêm Khái và Vivian được đi trực thăng.

“Oa, anh Viêm Khái đeo tai nghe nhìn oách quá nha!” Ba thanh thiếu niên sắp lớn ngay từ lần đầu gặp gỡ đã rất hâm mộ khí chất của Viêm Khái. Vivian cũng thấy thế, chụp cho Viêm Khái một tấm thật đẹp trai.

“Ở vùng này hầu như ai cũng có ô tô riêng (trừ trẻ em), cả vùng sẽ có độ vài máy bay trực thăng.

P/s: Nông dân Pháp chăm chỉ cày cấy nhưng không lam lũ. Cuộc sống rất sung túc và tự chủ...

Theo như lời ông nội, đây chắc chắn là một phần của bối cảnh hệ quả từ một nền giáo dục thực sự.

P/s 2: Muốn ngắm mặt đất từ trên cao quả nhiên phải bằng máy bay trực thăng. Máy bay dân dụng để ngắm mây và hoàng hôn.”

Trực thăng hạ cánh gần cánh đồng hoa hướng dương.

Khi tầm nhìn đã xuống mặt đất, thì khắp nơi chỉ thấy toàn hoa là hoa.

Cả nhóm không chỉ có mình Vivian thích thú. Sau phút yên lặng ngỡ ngàng của những người mới đến, khi tiến sâu vào biển hoa để khám phá, mọi người bật ra nhiều suy nghĩ ẩn tượng chứ không còn nghĩ về hoa như một điều nữ tính.

Chú Rousseau nghĩ về hạt hướng dương. Các thanh thiếu niên nghĩ về những kế hoạch cắm trại, trốn tìm, chụp ảnh trong biển hoa.

Trong nhóm có Abdou là không thích hoa hoét, giờ chỉ hơi rụt rè nhìn ngắm các bông hoa hướng dương. Abdou đang cảm thấy những bông hoa như đang thị uy lực lượng với mình.

Hướng dương được trồng để thu hạt, từng hàng dài được trồng ngay lối. Cách vài chục mét lại có một con đường nhỏ rộng khoảng mét rưỡi để tiện đi lại.

Vivian đi trên con đường mét rưỡi được một lát, tự nhiên muốn đi giữa hai hàng hoa hướng dương, để trải nghiệm cảm giác bơi trong cánh đồng hoa. Mấy nam thanh thiếu niên nhìn Vivian đi ngay bên cạnh mà chỉ thấy được cái mũ bê rê nhấp nhô nhấp nhô, trông rất ngộ nghĩnh, nhìn nhau nín cười. Viêm Khái đang cầm máy ảnh, bèn chụp một tấm, quyết định đặt tên là ‘Vivian lọt thỏm giữa trời xanh, hoa vàng’.

Vivian “bơi” chán nhảy ra đi với mọi người. Lá hướng dương quệt vào quần áo và tóc suốt từ này.

“Oa, chị có mùi hoa hướng dương rồi!” Olivier bình phẩm.

“Được gần gũi với đất đai là một vinh dự”.

Đình kèm là bức hình Viêm Khái chụp Vivian và tấm hình chú Rousseau chụp cho năm đứa ở cánh đồng hoa, ai cũng cười rạng rỡ, rất đẹp.

Gần 6 giờ tối, trời còn rất sáng. Đám thanh thiếu niên chia nhau, nhóm thì tranh thủ dọn kho, nhóm thì tiếp chuyện cha chú, nhóm thì vào bếp phụ nấu ăn.

Viêm Khái bắt đầu để ý thằng bé Olivier không hiểu sao hơi bám Vivian, giờ cũng theo vào bếp nấu ăn. Viêm Khái nheo mắt. Ánh mắt thằng bé ngay thẳng, chắc không có ý đồ gì tầm bậy. Viêm Khái bèn bỏ đi dọn kho.

Vivian cùng Olivier được giao nhào bột làm bánh.

Vivian được dạy làm bánh từ nhỏ mà cũng cảm thấy có chút thua kém kỹ năng của Olivier. Nghe nói trẻ em Pháp đứa nào cũng biết làm bánh mỳ.

Đến bữa tối, Vivian chạy ra kho gọi mọi người về, lúc quay lại có đi qua chuồng gà. Vivian tự nhiên rất thắc mắc một chuyện, liền ngẩn ngơ đứng lại ngắm chuồng gà, nói với Viêm Khải ở bên cạnh.

“Tớ chỉ biết rằng ADN của gà thường có đến 39 cặp nhiễm sắc thể. Nhưng lại không biết một chuyện.”

Viêm Khải tò mò hóng, “Chuyện gì?”

Vivian rờ cảm, nghiêm túc đặt vấn đề, “Có xảy ra giao phối ở loài gà không nhỉ?”

“Mình đọc nhiều sách, cũng học nhiều thứ nhưng lại chưa bao giờ nghĩ về một điều rất gần gũi.”

Viêm Khải nhăn mũi. Điều này cậu có biết, và hình như là ai cũng biết. Và cậu cho rằng Vivian đang trong trạng thái không bình thường, nguyên do có thể là quá hưng phấn vì chuyện đi này. Vivian có nhận thức tốt trong nhiều môn tự nhiên, Sinh học có trong đó. Bởi vậy việc nghĩ ngờ một loài thuộc ngành có dây sống không giao phối chỉ có thể là Vivian đang lên cơn khủng.

Là bạn bè, thì có trách nhiệm cứu vớt nhận thức của nhau.

Viêm Khải gỡ nhẹ vai Vivian đang ghi chép say sưa.

“Hửm?” Vivian vẫn ngoáy bút không ngừng.

“Cậu có nhớ lúc còn học ở trường, lũ con trai hay đùa nhau... mà có nhắc đến gà trống không?”

“Có sao? À đúng vậy!” Trong vô số chuyện nhảm nhí ở trường học thì có chuyện này Vivian đặc biệt nhớ vì cô quá hiếu kỳ tại sao lũ con trai hay gọi đùa nhau là gà trống, nhưng lại không hiểu tại sao. Hồi thì bọn chúng cười rầm rộ. Khúc mắc không được giải đáp làm Vivian mỗi lần nghe thấy gà trống được nhắc đến ở trường lại cảm thấy bứt rứt khó chịu. Mức độ bức bối lúc đó phải ngang với thắc mắc của Vivian về biên giới cuối cùng của vũ trụ.

“E hèm.” Viêm Khải ngó mọi người xung quanh rồi ghé sát vào Vivian nói nhỏ, nhất thời quên mất là họ có thể trao đổi riêng bằng tiếng mẹ đẻ, “Loài gà có làm ‘chuyện ấy’. Mà số lượng và chất lượng thì không giống loài này vượt được loài gà.”

Vivian trở mặt, rồi lại nhăn mày. Biểu cảm thay đổi liên tục. Ý nghĩ đầu tiên bật lên là bọn con trai thật dung tục. Chóp chóp mắt liếc Viêm Khải, Vivian lắc đầu, “Không sao, chuyện sinh học.”

Viêm Khải cười mãi không thôi.

Vivian được khơi sáng, cảm thấy ở tận cùng vũ trụ có một con gà trống đang gáy.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Bữa tối đó gia đình Rousseau trải qua rất vui vẻ, mọi người kể nhiều chuyện cho nhau nghe. Bữa ăn kéo dài hơn hai giờ đồng hồ. Viêm Khải rất vui, uống nhiều rượu hơn mọi lần. Vivian ăn khá nhiều bánh tart hành tây đã cùng làm với Olivier. Món chính có Cassoulet* mà mẹ của Olivier đã hầm hàng giờ để đón con trai và các bạn về. Viêm Khải và Vivian, hai người không kìm được có chút xúc động. Tuy không thể giống với lúc được ăn tối bên gia đình, nhưng họ có cảm giác rất ấm áp.

Sau bữa tối, dọn dẹp xong xuôi rồi cả đám thanh niên rủ nhau ra đồng ngắm cảnh đêm.

“Oa, tuyệt vời.” Vivian không giấu nổi nỗi xúc động trước vẻ đẹp của vũ trụ, la to mấy tiếng ‘ôi trời ơi’ bằng tiếng mẹ đẻ, “Dải ngân hà sáng rõ quá.”

Viêm Khải cũng trầm trồ, ngắm trời đêm đến ngơ ngẩn.

Trước cảnh thiên nhiên hùng tráng kỳ diệu, chẳng ai nói một lời, chỉ hướng mắt về phía bầu trời.

.

“Nhất định hẹn quay lại đây vào một dịp cuối hạ.”

P/s: Quả thực là dải ngân hà thực tế không ảo diệu như trong ảnh trên internet. Nhưng ở đây có vẻ đẹp của sự thực đang hiện hữu.

À, chính xác là vì mắt người không có cơ chế hội tụ ánh sáng đặc biệt như máy ảnh, vậy nên mới có sự khác biệt đó.

Bước tiến hóa tiếp theo, con người nhất định phải có đôi mắt cảm nhận được hết vẻ đẹp của giải ngân hà.”

“Cuối hạ ngắm dải ngân hà là đẹp nhất. Lúc đó chúng ta hẹn nhau nữa nhé.”

Cùng có chung những trải nghiệm sâu sắc là cách nhanh nhất để trở nên thân thiết.

Cả nhóm giờ không đứng nữa mà nằm dài ra bãi cỏ. Qua được một lúc yên lặng, các cậu bé bắt đầu thì thầm với nhau vài câu chuyện phiếm, giọng nhẹ nhàng thoải mái như sắp ngủ đến nơi.

Viêm Khải và Vivian cũng có chuyện để tâm sự.

Tính Vivian có phần trẻ con, thích cái gì thì đều muốn cả thế giới phải thử nó. Lại đang trong một không gian tuyệt vời đến như vậy, Vivian tha thiết tất cả gia đình, bạn bè đều ở đây cùng với mình.

“Cậu nhớ nhà phải không?” Viêm Khải hỏi Vivian, mắt cậu vẫn nhìn về điểm xa nhất.

“Hừm? Tớ chỉ đang nhớ đến chậu thủy tiên vàng ở ban công phòng tớ.”

“... Cậu có thực sự thoải mái khi làm vậy không?” Viêm Khải buồn bã nhìn bầu trời, “Tớ nghĩ là...”

“Bởi vì tớ là Vivian.” Vivian ngắt lời Viêm Khải, “Tớ tin rằng, gia đình sẽ tự hào vì bây giờ tớ đang ở đây.”

“Tớ tin rằng đây là khoảng thời gian quan trọng để dành cho bạn bè.”

Viêm Khải thở hắt một cái, thấy vui vì lòng được Vivian làm cho nhẹ nhõm hơn, “Cậu chẳng bao giờ chọn được cái gì là quan trọng nhất phải không?”

Vivian cười, “Thế nên muốn có càng nhiều thứ thì bản thân phải càng có năng lực mới được.”

Viêm Khải nheo mắt cười, “Cố tình hiểu sai ý à?”

“Ồ. Gia đình hay bạn bè,” Vivian một tay đỡ lấy đầu, quay sang nhìn thẳng vào Viêm Khải, “Và sau này có thể là tình yêu nữa.” Cả hai bật cười khi Vivian nói vậy. “Không thể nói rằng điều gì là số 1 được. Tất cả đều quan trọng mà. Giả dụ như nếu gia đình có thể thay thế cả bạn bè và tình yêu, thì còn cần bạn bè và tình yêu làm gì nữa đâu.”

“Dành mọi tâm sức để giữ gìn tất cả điều quan trọng. Dù một điều bị bỏ mặc, cũng sẽ khiến bản thân không còn trọn vẹn nữa.”

Các cậu bé nói chuyện lớn tiếng hơn, như muốn kéo cả Viêm Khải và Vivian vào câu chuyện của họ.

“Ồ sa mạc nghe nói sẽ xác định phương hướng bằng cách quan sát các ngôi sao.” Nicolas suýt xoa, “Kỹ năng đó thực là vi diệu. Đều là mấy đốm sáng chi chít trên trời, sao biết cái nào với cái nào mà xác định phương hướng được vậy?”

“Chuyện đó thực ra đơn giản mà. Nếu có chút kiến thức về nó thì sẽ rất đơn giản.” Abdou chỉ tay lên bầu trời, “Kia kìa, sao Deneb của chòm Cygnus.” Olivier và Nicolas cố nhìn theo hướng Abdou chỉ để nhìn thấy sao Deneb. “Ngay phía dưới đó là tinh vân Bắc Mỹ. Gọi thế vì nó rất giống hình dáng của lục địa Bắc Mỹ. Có thấy không?” Abdou liên tục chỉ chò lên bầu trời.

“Đâu đâu?”

“Kia kìa, ngay kia kìa!”

“Đâu?” Ba cậu thiếu niên chụm đầu, má sắp dính vào nhau đến nơi.

“Kia kìa, kia kìa.” Abdou vẫn ra sức chỉ trỏ lên bầu trời.

“Ài, thằng quý, đang chỉ bừa đúng không hả?”

Ba cậu bé lao vào vật nhau, Viêm Khải và Vivian cười lớn, tiếng cười vui vẻ theo từng cơn gió chạy khắp cả cánh đồng.

Chú thích:

*Cassoulet: món hầm truyền thống của miền Nam nước Pháp, nguyên liệu chính là đậu và thịt heo.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Sáng hôm sau, Viêm Khải dậy sớm, dùng nhà vệ sinh xong quay ra, thấy cậu bé vẫn chưa dậy. Viêm Khải thay quần áo, Nicolas mơ màng tỉnh giấc, lơ mơ thấy được thân hình rắn rỏi của Viêm Khải.

Oa cơ bụng, cơ ngực, cơ sườn, lại còn bắp tay, cả lưng nữa. Mắt Nicolas lại nhắm, nhưng khoe miệng thì cong cong. Hâm mộ thật đó. Bây giờ người châu Á đẹp thật, các cô gái châu Á trông cũng rất thon thả nữa. Chị Vivian trông đáng cũng rất đẹp, mỗi tội hơi thấp. Haiz, với chế độ ăn ngập đường, pho mát và rượu của nước mình, không biết mấy năm nữa thì mình có bụng nhĩ...

Viêm Khải đã thay đồ xong nhưng bị tiếng ú ớ của Nicolas gây chú ý. Thằng bé này đang mộng du à?

... không biết hai người đó rèn luyện thể nào. Hình như là cũng dậy rất sớm... Hà? Dậy sớm? Anh Viêm Khải? Vivian?

Nicolas ngồi bật dậy làm Viêm Khải hơi giật mình. Thằng bé vò đầu nhìn quanh quất.

“Xin lỗi, anh gây động làm em tỉnh sao? Cứ ngủ tiếp đi. Anh ra ngoài.”

Viêm Khải đang định đi thì Nicolas gọi với lại. Nicolas nhìn kỹ từ đầu đến chân Viêm Khải, ngập ngừng hỏi, “Anh... đi đâu vậy?”

Viêm Khải nhìn Nicolas một lúc rồi trả lời, “Hôm qua nghe mọi người nói sáng sớm nay sẽ bảo dưỡng máy móc. Anh xuống kho phụ một tay.”

“Vậy à?” Nicolas ngập ngừng, “Nhưng việc đó cần chuyên môn cao đấy anh ạ. Mình không biết đụng vô lỡ lại làm phiền người lớn. Hay anh cứ ngủ tiếp đi, lát chúng em gọi dậy.”

Viêm Khải nín cười, hóa ra chàng trai này là một người rất đơn thuần. “Anh đã từng làm việc tại xưởng sửa chữa ô tô trong một năm. À làm một năm rồi tự nghỉ, không phải bị đuổi.” Nói xong đầu cúi, Viêm Khải rời khỏi phòng.

Nicolas vẫn ngồi trong đệm, trở mắt nghĩ: sửa chữa ô tô, oách thật đấy. Lại giật mình lần nữa, Nicolas vội lay lủ con trai còn lại dậy.

“Này, này. Tỉnh lại đi. Anh Viêm Khải dậy mất rồi.”

“Hửm? Vậy thì sao?” Olivier vẫn còn mơ màng, định bụng nếu câu trả lời của Nicolas không thỏa đáng sẽ ôm chăn ngủ tiếp. Trước đó nhất định ném cho Nicolas cái gối, tội vừa sáng đã nháo.

Nicolas tát nhẹ Abdou vẫn không có động tĩnh gì mấy cái, “Quên kế hoạch Cá tháng Tư rồi à? Hôm nay mình sẽ quay phim lại tất cả biểu hiện của mọi người khi phát hiện sau lưng có dán cá. Riêng hai anh chị châu Á của chúng ta sẽ được quay phim từ lúc thức dậy cho đến khi phát hiện ra họ bị dán cá sau lưng.”

Olivier sau khi nhớ ra đúng là họ có kế hoạch như vậy để chào đón ngày Cá tháng Tư, mới bắt đầu tỉnh táo lại, lồm cồm bò dậy.

“Á!” Abdou hét lớn, đột nhiên bật dậy làm Olivier giật mình, cả hai va đẩy nhau cùng ngã nhào vào đồng chăn gối.

Abdou la hét vì vừa mơ thấy một bông hoa hướng dương khổng lồ. Nhụy hoa chỉ chít chít hạt làm cậu rợn hết cả tóc gáy trong mơ. Abdou chỉ giật mình hét lên khi thấy bông hoa dùng lá tát mình.

Nicolas thờ dài, lục lấy máy quay đã chuẩn bị trước, “Không biết bên mấy chị em gái thế nào.”

Bên phòng Vivian và em gái út của Olivier.

Vivian đã mặc đồ chải tóc chần chu, chuẩn bị xuống bếp phụ làm bữa sáng.

“Sacha. Em tìm gì vậy?”

Cô bé Sacha vẫn mặc váy ngủ, đang lục tìm thứ gì đó trong ngăn kéo. “Dạ không có gì!” Cô bé cũng hồi hả lật giở các quyển sách. Quay ra cười với Vivian, “Chị định đi đâu bây giờ đó?”

“Chị xuống bếp, phụ các quý bà của chúng ta làm bữa sáng.”

“Dạ vâng em biết rồi. Mà sao... sáng nay trông chị rạng rỡ vậy? A em không có ý gì đâu, chỉ là...” Gương mặt của Vivian có thể nói trông lúc nào cũng rạng rỡ, nhưng sáng nay đặc biệt còn rạng hơn. Trông khuôn mặt như lúc nào cũng có vẻ sắp cười lớn vậy đó.

“À, tại chị nhớ đến chuyện buồn cười thôi. Đi nhé. A Viêm Khải, đi cùng đi.”

Nghe thấy Vivian gọi Viêm Khải, cô bé lén nhìn ra cửa. Không thấy sau lưng anh chàng cao lớn kia có cá. Là phát hiện rồi hay là...

Cô bé nhìn thấy bên kia cầu thang, phòng của anh trai lớn. Sacha thấy Nicolas đang hé cửa ngó trộm ra ngoài, cũng vừa thấy Sacha ở bên này. Cô bé mở tung cửa chạy sang, đứng ở cửa phòng nói chuyện với Nicolas.

“Các anh thế nào? Anh Khải phát hiện ra rồi à?”

“Các anh cũng chưa kịp hành động gì. Để lát nữa xuống kho, mình “xử lý” cả các chú luôn.” Nicolas nhảm tính, “Thế còn em thì sao? Hình như cũng chưa...”

“Em đang định bảo đây, em làm mất con cá dành cho chị Vivian rồi. Các anh cho em xin thêm một cái.”

“Ài. Thế mới bảo là sao em không lấy nhiều một chút... Ồ, cái gì đây?”

“Sao?” Sacha khó hiểu.

“Là cá!” Nicolas gỡ một con cá giấy từ sau lưng Sacha. Cả hai đều tròn xoe mắt.

Sacha nhìn con cá giấy được trang trí hài hước, dần hiểu tại sao chị Vivian lại có biểu cảm như vậy sáng nay.

Vivian cười khùng khục hết một đường đi với Viêm Khải, bây giờ đang ở trong bếp phụ nấu súp và làm bánh mỳ sô cô la hình cá.

Nhóm Nicolas và bé Sacha sau khi chuẩn bị kỹ càng cũng xuống lầu. Họ quyết định, với đối tượng là Viêm Khải và Vivian, tốt nhất là đi theo nhóm để đánh lạc hướng.

Nhóm bạn trẻ tìm trong bếp, không thấy Vivian đâu, tranh thủ dán cá vào lưng các quý bà Rousseau, rồi đi ra kho. Trên đường đã tìm thấy Viêm Khải và Vivian đang lấy nước, cười nói rôm rả bằng thứ tiếng họ không hiểu.

Olivier bật máy quay, Sacha và Nicolas mỗi người cầm một hình cá từ từ tiến lại. Lúc sắp đến gần hai anh chị, mọi người đều mừng thầm.

Đột nhiên Viêm Khải và Vivian quay đầu lại, bộ dáng bình tĩnh không có gì ngạc nhiên, nhưng làm cả đám trẻ đều giật thót. Chúng ồ lên, thất vọng ra mặt.

“Anh chị tỉnh thật đó. Chúng em đi bắt gà chúng nó còn không biết chúng em lại gần.”

“Ài, chẳng vui tí nào.”

Viêm Khải và Vivian cười tươi rói rói, “Vậy sao? Chúng tôi thì rất vui. Cảm ơn mọi người.”

Lũ nhóc nghe vậy tự nhiên cũng thấy vui. Ừ, ngày Cá tháng Tư dù sao đi nữa, mục đích cũng là để vui vẻ mà.

“Hôm nay đón một Cá tháng Tư nữa tại chính quê hương của ngày lễ này.”

Vivian chụp rất nhiều hình biểu cảm của mọi người khi phát hiện ra cá giấu sau lưng.

Các phụ huynh nhà Rousseau cũng hưởng ứng ngày này. Bây giờ họ coi ngày Cá tháng Tư chủ yếu là của trẻ em. Các quý ông Rousseau thì hào hứng và cũng bày trò khi bị bọn trẻ trêu chọc. Các quý bà Rousseau thì chuẩn bị bữa sáng với súp cá và bánh mỳ sô cô la hình cá.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Tạm biệt gia đình Rousseau và vùng nông thôn, cả nhóm lên xe trở về thành phố.

Lúc về khác hẳn lúc đi. Mọi người nói chuyện rôm rả được một lúc thì một vài bắt đầu ngủ gục. Vivian cũng ngủ ngon lành.

Viêm Khải tranh thủ xem chút tài liệu trong điện thoại, được một lát thì tiếng rì rầm của Olivier ngồi ở ghế phụ lái nói chuyện với Nicolas đang lái xe rất có tác dụng ru ngủ. Viêm Khải mơ màng. Một lúc sau thì giật mình tỉnh lại bởi tiếng cốp cốp cốp lù lùng. Viêm Khải chớp chớp mắt, chiếc xe hơi rung lắc. Họ đang qua con đường đất cứng gồ ghề.

Tiếng cốp cốp vẫn phát ra đều đều. Là từ chỗ của Vivian. Viêm Khải quay sang, miệng há hốc, một tay vội chộp giữ lấy đỉnh đầu của Vivian vẫn đang ngủ say sưa. Viêm Khải nghĩ thầm, con bé này ngủ say như heo con. Xe rung lắc làm đầu đập côm cốp vào cửa kính mà cũng không tỉnh. Đầu cứng thế cơ á.

Một tay Viêm Khải vẫn giữ lấy đầu của “bé heo”. Viêm Khải hiếm lắm mới trông thấy bộ dáng lúc ngủ của Vivian nên thấy không quen lắm. Nhất là gương mặt không có chút tí tồn nào, má cũng có vẻ phúng phính hơn lúc còn thức. Xe chạy trong đường đất vẫn rung đều đều. Viêm Khải nghĩ xe rung

thế này, chắc rung nữa thì đối với Vivian cũng chỉ như cái nôi ru ngủ đang đưa qua lại thôi.

Viêm Khải một tay còn lại quờ kiếm một cái gối đi xe cài vào cho Vivian rồi ngã người ra sau ngủ tiếp.

Cả nhóm dừng chân tại một trạm nghỉ ăn trưa, chủ yếu là để Nicolas nghỉ ngơi. Mọi người cũng đề xuất để Viêm Khải hoặc Vivian cầm lái thay, nhưng thấy vẻ mặt tiếc nuối của Nicolas, mọi người cũng buồn cười, đổi ý.

Sau khi ăn bữa trưa gọn nhẹ, Nicolas vào trong xe ngủ một giấc. Abdou và Olivier nghiên cứu máy chơi game tại cửa hàng. Viêm Khải và Vivian đi dạo cho tiêu thực.

Hai người đi dạo loanh quanh, dừng chân trên một vỉa hè, ngồi xuống cái ghế gỗ dài dưới một cột đèn tinh tế.

Trời xanh, mây trắng. Thời tiết dễ chịu. Cảnh vật đơn giản.

Vivian ngơ ngậy mãi trên chiếc ghế dài vẫn không tìm được tư thế ngồi thoải mái, liền ngoảnh qua chỗ Viêm Khải.

“Cho tớ dựa một lát nhé, được không?” Vivian nghiêng đầu cười tinh nghịch.

“Luôn được.” Viêm Khải khẽ cười, tự vỗ vỗ vai trái.

Hai người trên vỉa hè, nghe tiếng những chiếc xe lớn chạy tới. Có chiếc dừng chân rẽ vào trạm nghỉ. Có chiếc cứ thế đi qua.

“Nông thôn Pháp tuyệt thật đó. Bao giờ có một, hai ngày rảnh rồi chúng ta lại đi đâu đó chơi đi.”

Viêm Khải buồn cười, “Trạch nữ được khai sáng rồi à?”

“Nói gì hả?” Vivian phồng má, nhưng sau đó lại nhanh chóng tươi cười, vì bây giờ đang vui quá, “Chúng ta ở Pháp hơn hai năm rồi, mà cũng chưa đi đâu mấy.” Vivian bắt đầu mơ màng, “Hái oải hương ở Provence. Xem bộ sưu tập vũ khí ở điện Invalides. Đi bơi dọc sông Seine...”

Viêm Khải tiếp lời, “Lặn hồ Annecy. Ném tuyết trên núi Trắng.”

“Ngủ trưa dưới Khải Hoàn Môn. Tổ chức biểu tình tại thủ đô.” Vivian đột nhiên sôi nổi hẳn.

“Và cái kết cho toàn bộ kế hoạch đó là chúng ta sẽ lên ngay trang Le Monde.”

Hai người không nhận được cùng cười rộ lên, tâm tình theo từng tiếng cười mà trở nên cực tốt.

Viêm Khải chỉ cho Vivian một đám mây có hình bông hoa. Vivian trầm trồ, bông hoa cánh cụp cánh xòe trông đặc biệt sinh động. Vivian ngắm nghía thật lâu, ghi nhớ hình dáng của nó trước khi bị gió thổi tan mất hình dạng.

“Hè năm ngoài đến tháp Eiffel chúng ta còn chưa kịp đến bar Champagne nữa mà.” Vivian thăm thẳm, “Ba tớ bảo, chưa uống một ly sâm banh ở đó là hành trình với tháp Eiffel còn chưa kết thúc đâu.”

“Nói vậy, lúc đến đó với ba cậu chưa uống sâm banh?”

“Không. Tớ còn nhỏ mà...” Giọng điệu của Vivian làm Viêm Khải bật cười.

Ký ức trở về, Vivian chợt nhớ lúc đó, papa đã bảo rằng: rồi con sẽ còn quay lại đây một ngày nào đó.

Sau khi được nghỉ ngơi, mọi người trở nên hăng hái hơn. Ba cậu thiếu niên tích đủ sức lực lại bắt đầu hào hứng hát hò, náo nhiệt cả một đường về.

Viêm Khải và Vivian cũng không nói với nhau chuyện gì nữa. Vivian đang mãi nghĩ ngợi, tự dưng thấy papa mình có mặt gì đó rất thâm hiểm. Mà dùng từ “thâm hiểm” có đúng không nhỉ?

Viêm Khải thì đang nghĩ: hồi còn nhỏ xú cũng từng đi thăm châu Âu, phần nhiều là ở Pháp. Có khi nào đã gặp Vivian mà không nhớ hay không? Viêm Khải cố lục lại những ấn tượng hồi bé còn sót lại. Nếu quả thực đã từng gặp “Vivian nhỏ” thì quả thực là một chuyện cực thú vị.

Buổi chiều, xe đã về đến thành phố, mọi người cười nói với nhau không hết chuyện cho đến tận cửa nhà. Vivian lúi điện thoại ra truyền tin hiệu mở cửa, bỗng bị Viêm Khải chớp lấy vai.

“?” Vivian khó hiểu nhìn Viêm Khải và bọn nhóc đang đứng ở cửa nhà vẫn chưa chịu vào, ngoảnh về phía hai người bên này.

Viêm Khải gỡ một con cá từ sau lưng Vivian. Vivian tròn xoe mắt. Viêm Khải rờ tay sau lưng tự kiểm tra, vừa cười vừa nhìn về phía bọn nhóc. Bọn chúng cười ha hả chạy lại, bật máy quay.

Cuối cùng thì các cậu bé cũng chọc được Viêm Khải và Vivian.

“Ồ la la, Cá tháng Tư vui vẻ!”

“Chuyến đi tuyệt vời như dự kiến.

Tuyệt cho đến phút cuối cùng.

Cảm ơn gia đình Rousseau và những người bạn nhỏ tuổi trên đất Pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Viêm Khải và Vivian tắm rửa sạch sẽ bụi đường, dọn dẹp nhà cửa nhanh chóng rồi tranh thủ nghỉ ngơi.

Vivian cập nhật mạng xã hội. Viêm Khải lôi album ngày bé luôn mang theo bên mình ra xem.

Vivian đã lục album của Viêm Khải nhiều lần, bây giờ vẫn muốn xem tiếp, đang định tắt mạng thì một tí báo lọt vào tầm mắt.

Vivian vội bấm đọc. Có rất nhiều bài báo mạng đang nói về chủ đề này, có cả trích dẫn và hình ảnh từ bản tin sáng. Xem ra không phải tin lá cải.

“Đây có phải là một trò đùa Cá tháng Tư không nhỉ?” Vivian đưa cho Viêm Khải xem.

[Juliette Marceau, tiểu thư đại tài phiệt bị bắt, từ biệt thự riêng phát hiện tàng trữ ma túy.]

Viêm Khải bắt ngờ.

“Ở đây đều ghi nơi phát hiện là căn biệt thự chúng ta đột nhập hôm Chủ nhật đó. Tiểu thư Juliette này,” Vivian nghĩ ngợi, “Cũng máu mặt đấy, thuê được cả nhà đài làm trò lăng xê rầm rộ đến thế. Chẹp. Chỉ cần qua ngày hôm nay là cô ấy nổi lăm đấy.”

Vivian nhớ lại mấy trò Cá tháng Tư nổi tiếng thế giới, lên mạng tìm xem lại, rồi nằm vật ra sàn, tự đọc tự cười. Viêm Khải khoanh tay ngồi trên sàn, có chút đắn đo về thông tin vừa đọc được, nhưng nhìn Vivian như vậy cậu cũng bị lây không khí. Viêm Khải còn nhớ câu chuyện Cá tháng tư ưa thích của Vivian là ngày 1 tháng 4 năm 1860 ở London, mọi người đã bị truyền thông lừa đến tháp London để xem sư tử tắm.

“Câu chuyện nào cũng đặc sắc hơn nhiều chuyện một cô tiểu thư nhà giàu bị bắt vì dùng chất cấm, đúng không?”

Cười xong, Vivian chồm dậy nhìn Viêm Khải, lần này thực sự nghiêm túc, “Cứ ở đây suy đoán cũng chả được gì. Chi bằng đi làm phiền Matthew bằng chuyện này. Hỏi xem tin đó là thật hay giả.”

Matthew nhắn tin trả lời nhanh chóng: Là thật. Hiện tại đã bị bắt giam. Luật sư gia đình vẫn đang làm việc. P/s: Cá tháng Tư vui vẻ.

Biết đó không phải là một trò lừa, cả Viêm Khải và Vivian không hiểu sao đều thấy không được thoải mái cho lắm.

Vivian hỏi Viêm Khải, “Hôm đó cậu đã đột nhập vào phòng cô ấy đó. Có thấy gì khả nghi không?”

“Tớ chỉ lục mỗi phòng để đồ. Không thấy có gì khả nghi.”

Dù sao họ cũng chỉ biết Juliette qua nhiệm vụ, không phải mối quan hệ thân thiết gì. Cảm thấy không thể lo quá nhiều chuyện không liên quan được, thế là ai vào việc người nấy, ngày mai còn phải đi gặp khách hàng để thanh toán.

Sáng thứ bảy, Viêm Khải và Vivian rời nhà sớm. Ngồi trên tàu điện ngầm, Vivian được dịp rảnh rang tra mạng. Tin tức về tiểu thư nhà giàu bị bắt vì tàng trữ ma túy đang gây xôn xao. Vivian xem bình luận, chép miệng. Tin tức này nhận được rất nhiều sự quan tâm, chủ yếu là của giới trẻ và những thành phần rảnh rỗi hiếu kỳ về giới tài phiệt, nghệ sĩ. Còn đâu nhiều tin thực sự quan trọng có thể ảnh hưởng tới cuộc sống của mọi người thì không được chú ý rầm rộ như vậy. Như chính sách của EU, ảnh hưởng của cấm vận, ... hay ít nhất là tin thể thao. Có giải bóng đá ưa thích của Viêm Khải, giải vô địch các câu lạc bộ châu Á sắp diễn ra.

Nhưng quả thực là những thành phần rảnh rỗi hiếu kỳ thực sự rất đông.

Khi đến địa chỉ Matthew cung cấp, hai người mới biết Shivani Tổng đặt chỗ cho họ ở nhà hàng có sao Michelin. Vivian nhú mày, nếu biết trước thì chắc hẳn hai người sẽ khuróc từ.

“Bữa sáng mà cũng chơi sang thế này. Cậu nghĩ cô ấy sẽ trả công cho chúng ta qua chuyển khoản hay dùng tiền mặt? Hay là cô tiểu thư này hẹn chúng ta ở đây là để dãi chúng ta một bữa thay cho việc trả tiền công sao?”

Viêm Khải nhún vai, “Vào “trà hàng” rồi kiếm chỗ nào lo bữa sáng vậy.”

Hai người dắt díu nhau vào. Họ đến vừa đúng giờ hẹn, tiểu thư Shivani Tổng ngoài mong đợi còn đến sớm hơn.

Gặp gỡ một người mà trước đó mới chỉ thấy qua ảnh và đã đọc vô số thông tin về họ, cảm giác cũng thật lạ lẫm. Lúc nhìn qua ảnh hai người cứ nghĩ Shivani Tổng có dáng người nhỏ nhắn, hóa ra ngoài đời cũng khá cao lớn, gương mặt xinh đẹp sang chảnh, mắt hơi xếch giống Hoa Mộc Lan trong phim hoạt hình.

Shivani không biết Viêm Khải và Vivian, hai người chủ động đến bàn chào hỏi. Shivani Tổng lịch thiệp đáp lời, nhiệt tình gọi phục vụ đồ uống. Viêm Khải và Vivian chỉ gọi hai ly nước lọc, với lý do là chưa ăn sáng, sợ sốt ruột.

Shivani nín cười, muốn nói thêm vài chuyện phiếm nhưng Vivian vào ngay vấn đề chính, lấy hộp trang sức trong có sợi dây, gọi lại cho Shivani, trong lòng thì thầm sốt ruột vì chưa bao giờ ăn sáng muộn thế này.

Shivani mở hộp, nhắc sợi dây lên mân mê.

“Không có vấn đề gì chứ tiểu thư?”

“Không có. Thực lòng cảm ơn hai người.” Shivani cất chiếc hộp vào túi xách, “Chỉ là một sợi dây chuyền, cũng không nên làm đến mức này. Nhưng đó là một vật kỷ niệm của gia đình, có bao nhiêu tiền cũng không thể cầu lại.”

Viêm Khải và Vivian gật đầu tỏ ý hiểu, trong lòng lại nghĩ: vậy thế nào lại để cho Juliette trấn được vậy?

Shivani giục hai người gọi món.

“Thủ lao là chuyện khác. Còn bữa ăn này là lời cảm ơn của tôi tới hai bạn. Đây là việc dù có tiền thì bản thân tôi cũng không tự làm được.” Shivani nhỏ nhẹ nói, “Mới cả, thực ra tôi đã đặt món trước từ mấy ngày. Tôi không rõ về khẩu vị của hai bạn, nhưng với chất lượng nhà hàng này, tôi nghĩ món ăn nào cũng rất đáng thử nên đã tùy tiện.”

Viêm Khải và Vivian hơi sững sờ. Cô tiểu thư này cũng nhiệt tình quá mức rồi.

“Đương nhiên là các bạn có thể gọi thêm theo sở thích, tôi mời.”

Viêm Khải và Vivian mỉm cười đứng mực. Nhưng gọi thêm nữa thì thôi đi.

Ba người vừa dùng bữa vừa nói chuyện, bắt đầu bằng việc Viêm Khải và Vivian hỏi thăm tình hình sức khỏe sau khi xuất viện của khách hàng. Tiểu thư Shivani có vẻ rất hài lòng vì hai thám tử làm nhiệm vụ này là người gốc Á Đông, lại còn cùng tuổi.

“Tiểu thư vừa trưởng thành đã rời xa quê, không có gì khó khăn về tinh thần chứ?”

“Thực ra đến giờ tôi vẫn chưa quen được.” Shivani cười buồn, lấy khăn ưu nhã lau miệng, “Nhưng việc học bận rộn, cũng không có nhiều thời gian mà buồn phiền nữa.”

Quả thực là trong tài liệu có thông tin này, cô ấy học thêm rất nhiều, đến giờ vẫn vậy.

“Cuộc sống ở trường thì sao?” Vivian hỏi nhỏ, “Rất nhiều người nói rằng tiểu thư Juliette đã gây khó dễ cho cô không ít.”

“Quả thực là cô ấy làm nhiều việc quá đáng với tôi.” Shivani cười nhẹ nhàng, tay nâng ly nước, “Nhưng điều quan trọng là bản thân có vì thế mà bị ảnh hưởng hay không.”

Vivian nhướn mày với Viêm Khải: Tiểu thư Tổng thật là có tinh thần. Viêm Khải chỉ nhìn Shivani, không có bình luận gì.

Shivani ưu nhã dùng bữa, hỏi Viêm Khải và Vivian, “Thực ra tôi có tìm hiểu sơ qua về cái gọi là nghề thám tử này. Hai người có nghĩ, là bản thân đang làm một công việc có rất nhiều hành vi phạm pháp không?”

Hai người giật mình, nhìn ánh mắt thích thú của Shivani Tổng, họ cảm giác câu hỏi này có ý tứ khiêu khích.

“Ồ. Về chuyện này, thực ra... chúng tôi cũng chỉ mong những người hiểu chuyện như tiểu thư đây có thể nhắm mắt bỏ qua cho.”

Viêm Khải nghe Vivian trả lời như vậy, nhúm mày không nói gì. Có lẽ Vivian đã bị Shivani Tổng vô tình làm gì đó méch lòng rồi.

Vivian quả thực còn định kể cho Shivani nghe về công việc của họ. Cũng chỉ là kể chuyện, không phải bật mí thông tin gì quan trọng. Nhưng khi vừa định mở lời, Vivian đã đọc được một ý mắt kiên nhẫn từ ánh mắt và cử chỉ của Shivani, liền phát hiện, tiểu thư này chỉ muốn người khác hỏi chuyện mình chứ không muốn phải lắng nghe, vậy nên kết thúc vấn đề bằng một câu xã giao, kệ cho cô ta đắc ý. Hai người họ tự hiểu với nhau là đủ.

Về công việc của Viêm Khải và Vivian, trường hợp này không bàn đến vấn đề phạm pháp. Nếu The Wolfr không có được tin nhiệm và các cam kết hỗ trợ qua lại của các chính phủ và tổ chức an ninh khác thì còn lâu mới được dễ yên mà phát triển đến ngày hôm nay.

Còn trong lúc thi hành nhiệm vụ, một số hành vi của các thành viên xét trong giới hạn không gây hại cho xã hội, sẽ được bên cảnh sát bỏ qua. Đó không phải là nhắm mắt làm ngơ, mà là tạo điều kiện. Nhờ vậy mà có thêm một lực lượng được đào tạo tốt và có kỷ luật, hỗ trợ trong công tác bắt giữ tội phạm, giữ gìn an ninh, bảo vệ hòa bình.

Tuy nhiên cũng không phủ nhận rằng có những nhiệm vụ nhảm nhí như lượm đồ vừa rồi. Thôi thì coi như công tác duy trì kinh phí cho tổ chức và huấn luyện thực tế cho người mới.

Thấy Vivian hơi thần thờ, Viêm Khải biết bạn mình đã không còn hứng thú chuyện trò gì nữa, đành tiếp chuyện thay. Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện xã giao, nhưng Viêm Khải cũng hỏi được một câu làm Vivian rất hài lòng.

“Tiểu thư Tổng có nghe chuyện về tiểu thư Marceau hay chưa? Cô nghĩ thế nào?”

Vivian còn nghĩ rằng Shivani sẽ cười bảo Viêm Khải nói chuyện như hỏi cung, ai ngờ cô tiểu thư này vẫn từ tốn trả lời.

“Tôi vốn nghĩ cô ấy chỉ là dạng hống hách bình thường thôi. Không ngờ lại dính đến chất cấm.” Shivani gọi thêm một ly đồ uống, “Cô ấy có điều kiện sống quá tốt mà lại tìm đến mấy thứ trụy lạc thì rõ ràng lỗi là ở bản thân cô ấy. Nhưng sau khi chuyện đó bị phát giác thì tôi nghĩ rằng bản thân mình không còn phải tức giận nữa.”

Viêm Khải nghe vậy cũng không hỏi gì thêm. Phục vụ tiếp tục mang ra món tiếp theo.

Shivani cảm thấy rất ngạc nhiên, vốn cho rằng hai người này có cuộc sống khó khăn nên mới làm thêm nghề thám tử, không ngờ lại rất thạo các quy tắc trên bàn ăn cao cấp. Không chỉ thế, dường như hai người còn tự ý lược bỏ một vài chi tiết rườm rà mà giới nhà giàu nghiện xã giao giờ vẫn giữ, cả Shivani Tổng cũng không ngoại lệ. Shivani dùng bữa, ưu nhã lấy khăn lau miệng, mang thắc mắc này mà hỏi Viêm Khải và Vivian.

“Tôi không có ý coi thường công việc của các bạn, chỉ là nghe nói các bạn là người mới nên...”

“Không sao tiểu thư. Cái này thuộc về tri thức, không phải thu nhập.”

Shivani cười như đã hiểu, cộng ly với hai người. Vivian ngó một lượt các món chính sang chảnh trên bàn ăn của họ. Nào là tôm Langoustines, hào tím,... thấy lo lo cho cái bụng vừa sáng ra đã ăn hải sản của hai người. Thảo nào cô tiểu thư này đặt bữa sáng trước cả mấy ngày. Thực đơn cô ấy đặt toàn là các món cho bữa trưa và bữa tối. Cả thịt gan ngỗng nguyên chất của cô tiểu thư đang dùng nữa. Đến đây, Vivian không biết nghĩ vẫn vơ đến điều gì, liền buột miệng hỏi một câu.

“Cô Tổng có theo đạo sao?”

“Không có!” Shivani nhìn Vivian, khó hiểu với câu hỏi.

“Bạn tôi rất thích đùa như vậy để xem mọi người phản ứng thế nào. Thôi quen kỳ lạ.” Viêm Khải đỡ lời, tuy có vẻ mang ý châm chọc nhưng Vivian cũng không giận dữ, chỉ cười cười nhìn Shivani.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 28

Bữa ăn tiếp diễn bình thường, không có chuyện gì xảy ra. Viêm Khải và Vivian sau khi chia tay tiểu thư Shivani, liền bắt đầu với lịch trình buổi sáng của họ.

Buổi trưa hai người đến nhà hàng có khuyến mãi dùng thử món như dự định.

Sau bữa trưa, hai người lang thang trên đường phố. Từ lúc gặp khách hàng buổi sáng nay, Viêm Khải tác phong vẫn như thường, còn Vivian thì có phần thiếu tập trung.

Viêm Khải dắt Vivian còn đang ngơ ngẩn vào một cửa hàng nước. Đến tận lúc đồ uống đã được mang đến trước mặt, Vivian vẫn như không có hứng thú buôn chuyện. Viêm Khải thấy Vivian chỉ đơn thuần là mất tinh thần, không phải giận dữ gì, bèn tranh thủ nghiên cứu tài liệu. Còn Vivian hút nước ròn rột, tranh thủ lỏm điện thoại ra đọc tin lá cải.

“Oa, hình ảnh trong trại giam của Juliette Marceau lên cả báo mạng nè.” Vivian truyền cho Viêm Khải xem, “Tại sao đến cả hình trong trại giam mà có thể tuồn ra ngoài được nhỉ? Cảnh sát khu vực làm ăn kiểu gì ấy?”

Viêm Khải chau mày, “Đây là Juliette Marceau? Người này đâu phải?”

“Hả?” Vivian nuốt vội miếng nước, rung mình vì nước quá lạnh, cảm giác buốt đến tận óc. Vivian khó hiểu xem lại bức hình.

“Ôi trời.” Vivian vỗ đầu Viêm Khải, “Đây là hình mặt mộc. Bình thường là cậu toàn thấy Juliette Marceau trang điểm đúng không?”

Viêm Khải nhìn lại bức hình, nghĩ trình độ họa mặt của các thiếu nữ bây giờ không khác thuật dịch dung trong truyền thuyết là bao.

Vivian một tay sờ cằm, ngược mắt ngắm kết cấu trần nhà, “Và cả trang phục nữa, cũng ảnh hưởng nhiều lắm đó. Tớ để ý Juliette không bao giờ mặc áo có cổ, toàn là kiểu chẻ sâu hình chữ V, vậy cũng như áo. Kiểu không có tay thì nhất định là quây bó sát” Vivian trầm ngâm, “Chẳng phải có câu ‘người đẹp vì lụa’ sao? Thế nên muốn xem một người có phải trai xinh gái đẹp thật hay không thì phải lột sạch ra mới biết được. He he he.”

Viêm Khải vì bộ dáng khi nói câu đó của Vivian mà shock quên cả sắc nước, miếng nước đang uống dở tràn ra theo khóe miệng đang hé mở, chảy tong tỏng xuống cốc nước cầm trên tay.

Vivian thấy một bộ dáng đó của Viêm Khải, khó hiểu nhướn mày.

Viêm Khải vội lau miệng vào ống tay áo, lục ba lô của Vivian lấy ra một hộp gương nhỏ, chia cho xem. Vivian sau khi nhìn thấy hình phản chiếu trong gương cũng giật mình với bản mặt có nét lưu manh khác lạ xuất hiện trong đó.

Vivian vội ngồi nghiêm chỉnh lại, lấy hai tay vỗ mặt. Khi các cơ mặt trở về đúng vị trí, mới hoàn toàn trở lại là một Vivian lạnh lợi đáng yêu.

Một chiếc bàn nhỏ hai người đối diện lại quay lại trạng thái yên lặng, ai làm việc người nấy. Được một lúc, Viêm Khải bị chú ý bởi vài tiếng chép miệng nho nhỏ của Vivian, tự hỏi không biết lại đọc được cái gì mà biểu cảm trên mặt bạn cậu lại liên tục thay đổi.

“Tớ đang đọc lại tư liệu về Shivani Tổng.” Vivian hút thêm miếng nước, “Đọc kỹ.”

“Thế có soi được cái gì không?”

“Tớ phát hiện,” Vivian chau mày, “Cô tiểu thư này thuộc thành phần hơi kỳ quái. Học rất nhiều chương trình ngắn hạn, nhưng phần lớn đều không phải nội dung hữu dụng cho việc thừa kế hay quản lý gia tộc. Ồ...” Vivian rê màn hình cảm ứng, lướt nhanh qua các thông tin, “Cô ấy học cả những chương trình không có tại Brahe Tycho. Khóa đào tạo cơ bản về Tâm lý học tội phạm, Võ đối kháng... Những nội dung này chúng ta cũng được đào tạo qua, nhưng là chương trình chuyên nghiệp hơn.”

“Cô ấy có hứng thú với mấy môn đó sao? Buổi gặp mặt sáng nay không thấy hỏi han gì về công việc của chúng ta.” Viêm Khải dừng hẳn việc đang làm, “Thành tích thế nào?”

“Phần lớn đều không đạt ngay lần đầu. Thành tích cũng không cao.”

Hai người hết hứng thú, Vivian cũng chẳng buồn xem nữa. Nhà giàu thừa tiền chắc nghĩ còn thừa thời cả gian hay sao.

Viêm Khải cũng vừa lúc đạt tiến độ công việc, hào hứng đề nghị, “Uống nước xong có muốn đi đâu không? Đến công viên hải dương ngắm cá hay tham quan bảo tàng? Hay đi tậu thêm sách truyện hoặc dạo phố ăn vặt?”

Nhưng Vivian muốn về nhà ngay lập tức.

Viêm Khải hơi bất ngờ. Bình thường trạch nữ Vivian không chịu ra khỏi nhà, nhưng đã ra khỏi nhà là muốn cả ngày ở ngoài đường cho đỡ phí một lần giặt trang phục. Giờ mới hơn nửa buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Về đến chung cư, hai người đi cầu thang bộ thay cho phần rèn luyện thể lực của hôm nay. Đi được nửa đường, Vivian bỗng nhiên lại cảm thấy hơi đói.

“Kể ra thì bữa trưa nay không ngon như mong đợi. Tớ mong có thể được ăn món thuần miền Nam nước Pháp hơn. A, nhớ món Cassoulet của gia đình Rousseau quá.”

Viêm Khải không nói gì chỉ cười. Vậy tối nay làm Cassoulet.

“Mà cậu biết không?” Vivian gọi chuyện, “Tên của cô ấy làm tớ nhớ đến một câu chuyện hay lắm nhé.”

“Ài?”

“Shivani Tổng ấy. Một trong những ý nghĩa của cái tên Shivani, là: các môn đồ của thần Shiva.”

Thần Shiva là vị thần mà Vivian rất ấn tượng trong Ấn Độ giáo, mà theo lời Vivian thì là một vị thần rất mạnh và ngẫu.

Viêm Khải nhướng mày, tỏ vẻ đã hiểu. Hóa ra vì hâm mộ Thần hủy diệt mà Vivian rất nhiệt tình ủng hộ các thể loại cạnh tranh lạnh mạnh.

Thần Shiva là một vị thần quan trọng của Ấn Độ Giáo với biểu tượng là trắng lưỡi liềm và sông thánh Ganga. Thần bảo trợ cho Yoga và nghệ thuật võ vũ khí là đinh ba và nhạc cụ damaru. Điệu múa của thần ẩn chứa sức mạnh có thể hủy diệt cả vũ trụ. Tuy nhiên, sức mạnh phá hủy của thần mang ý nghĩa thúc đẩy sự sáng tạo. Vật cưỡi của thần là bò mộng Nandin, được coi là một cận thần của thần Shiva nên người theo đạo Hindu thờ thần đều kiêng ăn thịt bò.

“Phù. Thế nào, hay đúng không?” Vivian say sưa thuyết minh cả một đường về đến nhà, bây giờ đang vừa lấy hơi vừa thâm tán thưởng. Viêm Khải nhìn từ trên xuống dưới mà chân vẫn dài thế.

Viêm Khải cũng ngược nhìn Vivian, hít một hơi, “Chưa cời giày đã đi vào nhà rồi! Xuống mau!”

Viêm Khải đuổi Vivian đi tắm. Cậu không nạt nộ nhưng dùng giọng của anh cả dạy dỗ em gái, sau đó thì cậu đi lau nhà, vừa lau vừa mong cái đầu khùng khùng hâm hâm kia được nước dội mấy phát sẽ bình tĩnh hơn.

Lau nhà xong thì họ có khách. Là thằng bé con ông bà Bonnet, tên là Anthony, mang chút đồ sang tặng Viêm Khải và Vivian. Đây là lần đầu Viêm Khải nhìn thấy thằng bé, cậu bé người Pháp đáng người nhỏ gầy, mặt tròn đáng yêu trông giống cả bố lẫn mẹ. Viêm Khải vào bếp lấy nước và đồ ăn vặt. Anthony dè dặt ngồi một góc trong ghế sofa, nhìn chăm chăm vào vết giấy nho nhỏ dính trên bàn kính.

“Mẹ em sai em mang cái này đến cho anh chị. Là bánh nướng theo công thức của gia đình...” Anthony rụt rè.

Viêm Khải thân thiện cảm ơn, ngồi trò chuyện với thằng bé một lúc. Trước khi Anthony ra về, Viêm Khải lục tủ đồ ăn vặt của Vivian, đem tặng nó ít trảm ngọt Trung Quốc và bánh gạo Nhật. Thằng bé nhận mà tròn xoe mắt, người châu Á bọc đồ ăn trong lá cây? Thật lạ mắt, thằng bé chạy vội về nhà khoe bố mẹ.

Lúc ngồi vào bàn ăn tối, Viêm Khải cảm thấy hài lòng với bộ dáng của Vivian. Vivian mặc một bộ đồ cotton thoải mái, tóc vẫn còn hơi ướt. Viêm Khải nghĩ, cái đầu kia chắc được dội đủ nước rồi.

Viêm Khải nấu bữa cơm này rất kỳ công. Ngoài Cassoulet với bánh mì, còn có canh súp khoai sọ nấu với rau rút, cháo thịt heo thêm hai vị thuốc bắc ăn kèm rau thơm, toàn là các món ăn có tác dụng an thần cả.

Viêm Khải đang tính lát nữa ăn xong bữa chính lấy thêm ít kem hạt dẻ tráng miệng, hay là món bánh vừa được gia đình Bonnet tặng hồi nãy.

Viêm Khải nhét cho Vivian cái thìa, vừa bẻ bánh mì vừa bắt chuyện, “Hồi nãy cậu bé hàng xóm mang cho chúng ta ít bánh, là Madame Bonnet nướng đó.”

“Vậy hả?” Vivian ngấm một bàn toàn đồ ăn ngon, tâm tình thoải mái hơn chút, nhưng trông vẫn thẫn thờ. Vừa xúc đồ ăn, vừa lăm lét nhìn Viêm Khải.

Viêm Khải cố tình không phát giác, chỉ tập trung vào món cháo.

Vivian ho khan đánh tiếng, “E hèm, sau vụ Juliette bị bắt vì tàng trữ ma túy thì mọi người dường như đã quên sạch vụ bạo lực học đường trước đó.”

“Vậy hả?” Viêm Khải tăng hăng, “Còn tớ thì quên sạch cả hai.”

Vivian gặm phồng má, cố tình nhai bánh mì rôm rốp. Viêm Khải vẫn mặc kệ, bình tĩnh dùng bữa như thường. Vivian chịu hết nổi. Bánh mì Baguette ngoài rất thơm rất ngon còn có ưu điểm về độ dài. Vivian cầm một thanh, nâng nâng trên tay ước lượng trọng lượng, rồi vờn người gõ cho Viêm Khải một cái, thành công để Viêm Khải phải chú ý đến mình.

“Cậu nghĩ Shivani Tống là người thế nào?”

Viêm Khải nghe Vivian đột nhiên hỏi vậy, hơi nhướng mày, cũng không trả lời ngay, “Ừm... Mới tiếp xúc một lần. Là tiểu thư gia giáo, biết lễ nghĩa, hào phóng, nhiệt tình sôi nổi.”

Vivian càng nghe càng nhăn nhó. Viêm Khải buồn cười, giả bộ như đang đếm nếp nhăn trên mặt Vivian, “Kìa, già đi 5 tuổi.”

Vivian hất tay Viêm Khải ra, “Cậu thấy cô ta toàn ưu điểm không hả. Cái gì mà nhiệt tình sôi nổi? Tớ thấy cô ta đơ như một bức tượng.”

“Hừm? Cười nói cả buổi sao lại bảo người ta đơ?”

“Thì đó... Có hàng trăm kiểu cười nhưng cô ta suốt cả buổi chỉ cười mỉm với chúng ta.” Vivian hùng hồn khẳng định.

Viêm Khải không hiểu, “Cười mỉm là sao?”

“Cô ta chỉ cười mỉm chi. Đúng là không nên nói điều này với đồ mặt liệt nhà cậu.” Vivian giơ hai ngón tay, “Cậu thì chắc chỉ có hai kiểu: cười lạnh lùng, không thì... cười vu vơ.”

Viêm Khải cố nín cười, “Cái đó... cười thôi mà cũng phân biệt nhiều kiểu vậy sao?”

“Chứ sao? Đã bảo có hàng trăm kiểu cười mà.” Vivian bắt đầu liệt kê, “Cười ha hả, cười ngặt nghẽo, cười trừ, cười tủm, cười nịnh, cười nụ, cười lạnh lùng, cười ngượng ngùng...”

Viêm Khải lắc đầu, chịu thua, “Cậu đang khó chịu với người ta phải không? Tại sao vậy?”

Vivian đứng là đang muốn Viêm Khải biết mình đang không được thoải mái. Nhưng khi Viêm Khải hỏi thẳng như vậy, lại cảm thấy hơi mất tự nhiên. Vivian chán nản nghĩ, ôi, kiểu cư xử này của mình đúng là một lời nguyền của giới tính nữ.

Sau buổi gặp với Shivani Tổng sáng nay, Vivian có một vài suy đoán về những thông tin nghe được suốt những ngày qua. Nhưng hiện tại tất cả đều không có căn cứ.

Vivian xé nhỏ bánh mỳ thả vào bát Cassoulet, vì không muốn thừa nhận bản thân hành xử có phần cảm tính, Vivian lại bắt đầu kiếm chuyện.

“Ồ... tớ cảm thấy hơi bức bối. Nhưng chỉ xiu xiu bằng móng ngón chân út thôi. Chỉ là... Cô tiểu thư này còn kinh hơn một thằng học cùng tớ hồi cấp 2. Phải đến 50% lời thằng đó nói tớ không thể kết luận được là nói thật hay nói dối.”

Viêm Khải yên lặng lắng nghe. Cậu cảm thấy buồn cười quá, Vivian không nói thẳng những gì đang nghĩ trong lòng thì thôi vậy. Viêm Khải liền hòa theo câu chuyện.

“Vậy, tên đó nói gì với cậu mà việc nói thật hay không lại quan trọng thế?”

“Mấy lời buồn ối.” Vivian nhăn mặt khi nhớ về quá khứ, “Tớ cũng không muốn nhớ đến nữa. Kiểu như... Mà không phải không phải, quan trọng bây giờ không phải chuyện đó.”

Viêm Khải gật gù tỏ ý cứ trình bày tiếp, cậu vẫn đang nghe.

“Tớ muốn nói là, nếu Shivani Tổng nói dối chúng ta về việc theo đạo, thì cũng có thể đã nói dối về những việc khác.” Vivian khẳng định chắc nịch.

Viêm Khải thông thả múc canh, “Vậy có nghĩa là sáng nay cậu cũng không phân tích được là cô ta nói dối hay nói thật?”

Vivian thờ dãi một cái thật khoa trương, thay cho việc phải thừa nhận. Khác với Viêm Khải rất nhạy bén trong việc cảm nhận thiện ý và ác ý. Vivian vốn dựa vào cảm nhận tinh tế của bản thân để phát giác người ta có nói dối hay không bằng cách xem lời nói, hành vi và tinh thần liệu có thống nhất hay không.

Nhưng dù Vivian có tinh tế đến đâu, việc dựa vào cảm nhận mà phán đoán, không thể lợi hại như năng lực đến từ bản năng của Viêm Khải trong việc nhìn người. Nên nhiều lúc Vivian cũng không thể chắc chắn với chính suy đoán của mình.

Không vì thế mà chịu thua, Vivian sau một hồi cân nhắc đã đưa ra kết luận.

“Tớ biết rồi. Cô ta nói dối.”

“Biết thế nào?”

“Sáng nay khi nói chuyện với Shivani Tổng, tớ không cảm nhận được cảm xúc gì trong lời nói của cô ta. Shivani nói chuyện gì cũng rất lưu loát, lời nào cũng vô cảm, lại rất tự tin. Nôm na gọi là, nói dối không chớp mắt đó...”

Viêm Khải nhìn bộ dáng Vivian đang huyền thuyên, cảm thấy tình hình sức khỏe tinh thần của Vivian có vẻ nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

“... Cô ta đang trên đà nói những lời trái với suy nghĩ thực sự của bản thân. Nên khi tớ bất ngờ hỏi một câu ngoài lề, một vấn đề không cần phải nói dối nhưng cô ta cũng theo phản xạ mà nói ngược lại sự thật.”

Viêm Khải rút cục trừng mắt, “Vậy cho nên cậu cảm thấy là chúng ta có khả năng giải quyết hay sao?”

Vivian bữu môi lắc đầu, ngoan ngoãn ăn com. Viêm Khải nói như vậy có nghĩa là đã đoán được mình muốn nói gì từ lâu, vậy mà lại giả vờ không biết. Thật tủi thân quá đi.

Một lúc sau, khi chợt nhớ ra điều gì đó, Vivian đột nhiên cảm thấy bản thân thật oan uổng, lén lườm Viêm Khải một cái, trong lòng thì la hét: chẳng phải khi xưa chính tôi đây cũng lo chuyện bao đồng, cũng xông vào một chuyện sức mình không thể lo, nguy hiểm tới tính mạng, rồi cuối cùng hai đứa dúi nhau chạy sang tận trời Tây này đó sao.

Tiếng lòng hét xong lại xiu đi. Chuyện năm đó, là Vivian tự làm tự chịu, bây giờ hành xử không cẩn thận sẽ còn liên lụy đến cả bạn bè. Đúng là bốc đồng quá rồi, mình sai thật rồi, tra được chân tướng rồi thì sao chứ? Sẽ làm gì tiếp theo?

Nhưng cũng giống như ngày đó, cảm giác khi biết sự thật khác với số đông ngoài kia đang nghĩ, mà lại ngồi im không làm gì, sẽ cảm thấy rất hổ thẹn nha.

Viêm Khải thấy Vivian ngậm thìa, biểu cảm thay đổi liên tục. Thấy vừa buồn cười vừa thương, húp nốt miếng canh rồi cũng bật mí cho Vivian thông tin quan trọng.

“Hiểu rồi. Thôi đừng bức xúc nữa.” Vivian ngược nhìn Viêm Khải bằng đôi mắt đáng thương. Viêm Khải lừ mắt, cười nói, “Nãy vừa hầm canh vừa thông báo tình hình cho Matthew. Ảnh bảo tất cả cũng chỉ là giả thiết, sự việc này cần điều tra thêm. Có thông tin chính thức sẽ ngay lập tức liên lạc.”

Vivian nghe vậy rất mừng, rốt cục không phải chịu cảm giác bức rứt nữa. Đúng rồi, sao Vivian lại không nghĩ đến rằng Viêm Khải không bao giờ chọn cách im lặng nếu có thể làm gì đó, lại cứ để tâm trạng bức rứt cả buổi như vậy.

Viêm Khải gấp thức ăn cho Vivian, “Ăn đi, ăn nhiều vào. Cậu ừ đột nhìn héo ủa quá đấy.”

Vì tâm tình thoải mái hơn, Vivian đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Chiều mai chúng ta đi chơi đồi đi.”

Viêm Khải mỉm cười. Muốn đi ra ngoài mới chứng tỏ tâm trạng của Vivian đã không còn xoắn xuýt nữa. Lên đồi, có thể kiểm vài địa hình để luyện parkour. Nhưng chiều mai thì không đi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 30

“Nhiệm vụ mới?” Vivian phấn khích hỏi.

“Theo như lời Matthew thì là một nhiệm vụ không-chính-thức.” Viêm Khải truyền đạt lại, “Anh ấy nhấn mạnh đến ba lần rằng nhiệm vụ này rất quan trọng, làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến cả tổ.”

Vivian bĩu môi. Matthew cứ thích dọa nạt tạo áp lực. Hai người không hề nghi ngờ tính chất quan trọng của nhiệm vụ. Nhưng một việc vừa quan trọng lại vừa khó nhằn, không lý nào lại giao cho người mới.

Sáng hôm sau, Viêm Khải và Vivian rời nhà từ rất sớm, đến nơi làm nhiệm vụ Matthew giao phó.

Nhiệm vụ lần này của hai người là tăng cường lực lượng cho đồn cảnh sát ngay trong quận. Họ được xếp vào đội hình sự, cùng chăm chỉ làm việc từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc.

Vào ngày cuối cùng của nhiệm vụ...

Viêm Khải và Vivian đang đuổi bắt một tên trộm trên vỉa hè. Mất thấy sắp đuổi đến một ngã tư, làn xe phía trước có đèn tín hiệu vừa chuyển xanh, Viêm Khải không chần chừ rẽ ngay vào một con ngõ nhỏ.

Vivian tiếp tục “đeo bám” tên trộm, cũng giờ tí chiều rồi. Vivian chỉ yên lặng kiên trì chạy theo, không la lối bắt hấn dừng lại, làm hấn không rõ đã cắt đuôi được chưa, thỉnh thoảng phải giảm tốc, ngoái đầu lại kiểm tra, thấy Vivian vẫn nhẩn nhừ bám theo thì hốt hoảng chạy tiếp. Còn đang thắc mắc thẳng con trai đi cùng không thấy đâu thì Viêm Khải bỗng vọt ra từ một con ngõ nhỏ.

Tên trộm hoảng hốt quay đầu ngoái nhìn trước sau, nhận ra đã lâm vào tình cảnh bị chặn hai đầu, hấn bèn lao về phía Vivian vì nghĩ phía này không có gì nguy hiểm, thuận lợi còn có thể bắt làm con tin, ra điều kiện, tìm đường trốn. Vivian rút khăn len mỏng vắt quanh cổ, căng căng trên tay, tên trộm còn cách khoảng hai mét rưỡi thì vung đuôi khăn vào mặt hấn. Một cái khăn len, với sức của một cô gái thì làm được gì? Nhưng tên trộm lại thốt lên đau đớn, tay bưng lấy mặt. Một vài người đi đường đang chứng kiến, vốn không biết đây là một vụ đuổi bắt cướp, cũng không rõ mấy người này liệu có xích mích gì không, họ chỉ sững sờ vì chiều thức của Vivian. Trầm trở sao một cái khăn len vào tay cô gái kia lại có uy lực đến thế.

Tên trộm bị ăn đau bất ngờ nên loạn choạng ngã, giật mình phát hiện Viêm Khải đã sớm tiếp cận, hấn quay sau định tung một cước nhằm ngực Viêm Khải. Cậu dễ dàng tránh được, đồng thời gạt ngã chân còn lại đang trụ trên đất của hấn. Tên trộm mất trụ, móng đập thẳng xuống đường, đôi mắt tròn như sắp rớt đến nơi, mặt phình đỏ như bị mắc nghẹn. Viêm Khải nhẩn nhai, chắc xương chậu đau lắm đây, ngã như thế thì lớp mỡ cũng không cứu được.

Mấy người đi đường chứng kiến một màn đó, cảm giác Viêm Khải và Vivian đang làm chuyện chính nghĩa, nên hào hứng vỗ tay, suýt xoa khen ngợi.

Có hai đồn viên kịp chạy đến hiện trường ngay lúc tên trộm bị chặn hai đầu, đã được xem một màn bắt trộm nhanh, gọn, đẹp mắt, cảm thấy thám tử của tổ chức bí mật có khác, thật không khác trên phim là bao. Quả thực ngầu quá thể.

Một đồn viên đi giải tán đám đông, đồn viên kia nhanh nhẹn còng tên trộm lại.

Viêm Khải lục trong túi tên này chiếc điện thoại của nạn nhân, giải thích đại khái: trong bộ nhớ có thể có bằng chứng mang tính quyết định, có thể ngay

lập tức quy án thủ phạm. Mang về kiểm tra ngay.

Đồn viên này ngay lập tức áp giải cả tên tội phạm trở về đồn.

Viêm Khải và Vivian nhìn nhau, nhịp thở vẫn còn chưa ổn định.

“Bây giờ chúng ta làm gì nhỉ?”

“... Nhập viện thôi.”

Đồn viên kia vừa làm xong công tác giữ gìn trật tự, tìm vài lý do giải thích búi tai, giải tán mấy người dân tò mò đứng xem. Khi quay lại đã thấy Viêm Khải và Vivian có vẻ như đứng cũng không còn vững.

“Ôi trời, các cậu tự đi được không?” Đội viên hốt hoảng thấy một vài vết thương rom róm máu. Lúc đuổi kịp đến đây, họ đã được chứng kiến thấy hai người xuất toàn chiều ngầu, không hiểu nổi bị thương lúc nào?

“Cậu quay lại đi. À trước đó vậy taxi giúp chúng tôi là được rồi. Báo cáo với đội trưởng, đội phó giùm, chúng tôi vào viện.”

Thấy đội viên vì bàng hoàng mà động tác có phần chậm chạp, Vivian nở nụ cười kinh dị, “Nhanh lên, trước khi endorphin* của tôi tan hết.”

Tiền hai người lên taxi, đội viên nhớ lại một vài bộ phim về các tổ chức mật, nghiêng đầu nghĩ ngợi, cảm thấy thật lạ lẫm.

Viêm Khải và Vivian ở trên taxi, thăm thán: ai nói làm công ăn lương là đơn giản?

Chú thích:

*Endorphin: một chất tự nhiên do cơ thể tiết ra, có tác dụng như thuốc phiện trong việc giảm đau, giảm căng thẳng và gây hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 31

Nhắc đến chuyện này, phải kể từ lúc bắt đầu bước chân vào đồn cảnh sát lần đầu tiên. Tuy nội dung nhiệm vụ là tăng cường lực lượng cho đồn nhưng thực chất là thừa dịp vào hè, The Wolff cử người đến giúp để bày tỏ thiện chí và xác nhận thêm sự hợp tác.

Đã nhận được liên hệ của Matthew từ trước nên hai người chỉ cần vào báo cáo và trình giấy tờ, trả lời một vài câu hỏi là được vào đồn.

Đây là nơi làm việc của những con người gánh vác trách nhiệm giữ gìn trật tự xã hội, nơi làm việc chắc hẳn cũng rất quy củ? Nhưng không, do tính chất công việc rất cấp thiết, lũ tội phạm lại hay ra vào, đây có lẽ là nơi bất nháo, lộn xộn nhất mà họ từng thấy ở Pháp. Ra ngoài đường thấy cuộc sống yên bình, vào trong đồn lại là nơi lũ tội phạm của cả quận tụ hội về. May là không phải ngày nào cũng vậy. Tội phạm ở đây phần lớn là phạm tội móc túi, có lẽ một phần nguyên do là vì du lịch rất phát triển ở Pháp.

Viêm Khải và Vivian được dẫn qua khu vực làm việc của các tổ, đội. Ngày cuối tuần không khí làm việc trong đồn vẫn khá nào nhiệt. Thỉnh thoảng có vài tiếng la lối của viên cảnh sát mất kiên nhẫn vì phải lấy thông tin của một tên tội phạm cù nhây.

Vivian ngắm nghía mấy chậu cây được đặt ngẫu nhiên trong đồn, thăm cảm thán. Xanh tốt lắm, nhưng mọc um tùm quá, lá cành xòe ra tứ phía, chắc bình thường không có ai tỉa tốt.

Viêm Khải thì đang nhìn gáy của đồn viên đang dẫn họ đến nơi làm việc trong mấy ngày tới, tự hỏi không biết có được xem súng thật hay không.

Viên cảnh sát dẫn họ đến bàn làm việc của đội hình sự.

Chào đón họ là bốn tổ viên, hai nam hai nữ: Jonathan, Peter, Sarah và Marie. Jonathan và Marie là hai cảnh sát trẻ đã có vài năm kinh nghiệm. Peter và Sarah là cảnh sát mới, nhìn qua cũng thấy được khí huyết tuổi trẻ bồng bồng, như Viêm Khải và Vivian vậy.

Bốn người nhiệt tình dừng công việc đang làm, bắt tay làm quen với Viêm Khải và Vivian. Ánh mắt của họ mang phần tò mò nhiều hơn. Đây là lần đầu họ tiếp xúc với các thành viên của tổ chức bí mật, vốn chỉ nghe đến ở trong phim.

Đội phó Karim Morel đã khá lớn tuổi, thì không mấy ngạc nhiên, chỉ nhiệt tình xấp chỗ cho hai người. Có lẽ không phải lần đầu đội phó nhận thành viên từ The Wolff, hoặc đã từng hợp tác trong một vụ án nào đó.

Mọi người còn đang làm quen thì một người đàn ông tóc vàng cao lớn, phăm phăm tiến đến, đang lật xem tập hồ sơ trên tay.

“Lấy lời khai bỏ sung quanh hiện trường hành hung làm đến đâu rồi hả?”

“Peter và Marie sẽ đi, hai đứa cũng đang chuẩn bị xuất phát.” Đội phó báo cáo.

Viêm Khải và Vivian nhìn nhau. Xem ra người đàn ông này là đội trưởng đội hình sự Pierre Blanc.

“Nhanh lên.” Đội trưởng Blanc hét lớn. Viêm Khải và Vivian đều thấy tiếng hét thật có uy, giọng vang mà không chói tai. Mỗi tội không biết đội trưởng định hét đến bao giờ, họ còn chưa tự giới thiệu.

“VẬY còn giấy mời tham khảo vụ án, đã gởi cho nghi phạm chưa?”

“Thực ra ngay sáng hôm qua đã đến tận nơi gặp. Nhưng anh cũng biết đấy,” Đội phó thở dài, “Những nghi phạm như vậy... luôn từ chối hợp tác, và đương nhiên cũng phủ nhận liên quan.”

Đội trưởng tức giận đập tập hồ sơ xuống bàn. Viêm Khải và Vivian giật mình. Các đồn viên khác thì chắc đã quen, không thấy biểu hiện gì khác lạ.

Lúc này, đội phó mới có cơ hội nhắc đội trưởng về việc nhận hai thành viên của The Wolf, bấy giờ đội trưởng mới nhìn đến hai người.

Viêm Khải và Vivian muốn chào hỏi, nhưng đội trưởng Blanc đã gior tay ra dấu yên lặng, hai người chỉ còn biết đứng trân trân một chỗ.

Đội trưởng Blanc tiến lại, quan sát Viêm Khải và Vivian từ đầu đến chân, một lúc sau mới cất tiếng, “Còn trẻ quá nhỉ. Mấy nhóc không đáng lên mạng xã hội khoe là được đến đồn cảnh sát làm việc đấy chứ?”

Viêm Khải và Vivian hơi bất ngờ trước màn tiếp đón này, thầm nghĩ vị đội trưởng này tính cách thật kỳ cục. Không hiểu sao chưa gì hai người đã bị kì thị như vậy.

Đội phó chạy ra hòa hoãn, “Anh nói gì thế?...”

“Đưa hồ sơ của hai đứa này ra đây?”

Còn chưa trình bày hết ý đã bị ngắt lời, nhưng đội phó cũng truyền cho đội trưởng Blanc hồ sơ của Viêm Khải và Vivian mà Matthew đã gởi đến đồn từ trước đó.

Đội trưởng Blanc cau mày, chăm chú nghiên cứu từ đầu đến cuối.

“Gốc Á Đông?” Đội trưởng vớt tập hồ sơ lên bàn, “Là bọn nhóc thay vì làm việc chăm chỉ lại chỉ biết đổ lỗi cho bố mẹ và quốc gia đó hả?”

Viêm Khải không hài lòng khi nghe ý kiến như vậy. Không biết hàng ngày người đàn ông này tiếp cận thông tin thế giới kiểu gì mà có suy nghĩ như thế. Vivian chau mày. Nhìn ngoại hình của hai người cũng không đoán được gốc gác mà phải đọc tài liệu, xem ra đây là một cảnh sát cứng nhắc. Mà hình như vị đội trưởng này có quan niệm gì đó rất sai lầm thì phải?

“Con nhóc này!” Đội trưởng Blanc cau có, hai tay chống hông, bộ dáng như chuẩn bị nổi giận đến nơi, “Nó cười cái gì thế hả?”

Mọi người nhìn Vivian. Đội phó cũng không biết phải làm sao.

“Ý kiến vừa nãy của đội trưởng, tôi cũng từng nghe đến. Hình như là lời thoại trong một bộ phim của châu Á thì phải?”

Mọi người yên lặng không nói gì. Đội trưởng Blanc cảm thấy những lời này của Vivian hơi khó hiểu, không biết có ý gì, nhất thời quên cả tức giận, chợt nhớ mình còn cả đồng việc cần làm, đội trưởng quyết định bỏ qua. Vẫn mang theo vẻ mặt khó hiểu, đội trưởng định rời đi, nhưng rồi lại ngoảnh lại, bảo với đội phó Morel, “Giao cho hai đứa này số công văn chưa soạn thảo còn tồn đọng.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 32

Viêm Khải và Vivian ngồi vào bàn, chăm chỉ làm công việc được giao. Dù cho việc này có khác với chuyên môn họ được đào tạo, lại càng khác với tưởng tượng của họ trước khi đến đây, hai người cũng không cảm thấy đã phí một chuyến đi. Dù sao việc nào mà chẳng là việc, kỹ năng sử dụng phần mềm tin học văn phòng cuối cùng cũng có dịp tận dụng triệt để, còn chưa hết buổi sáng hai người đã hoàn thành công việc.

Đội phó Morel hơi bất ngờ trước sự nhanh nhẹn của họ, nhận kết quả kiểm tra một lượt, thăm tẩm tặc. Thám tử của tổ chức an ninh mật có khác, việc đơn giản cũng có thể gây được ấn tượng. Các thám tử The Wolf cứ đến trước đây cũng vậy, bất cứ môi trường hay hoàn cảnh nào cũng có thể trở

thành sân khấu của họ.

Nhưng về vấn đề cho hai người làm gì tiếp theo, đội phó cảm thấy hơi áy náy. Marie tinh ý bèn đỡ lời thay, cũng thấy áy náy không kém, “Thật ngại quá, đội trưởng đã ra lệnh, giao việc gì cho hai người phải để đích thân đội trưởng.”

Viêm Khái và Vivian ngỡ ngàng, có cảm giác không biết Matthew cử hai người đến đây để làm gì nữa, tự nhiên cảm thấy bản thân hơi vô dụng mặc dù hình như không phải lỗi của họ. Thế mới nói, là người phải đặt đúng nơi, đúng việc mới được.

Thấy Viêm Khái và Vivian mặt mũi có hơi buồn, đội phó có ý muốn cứu vãn tình cảnh, quay sang nói nhỏ với hai người, “Hai đứa đừng giận anh, Pierre ấy. Thực ra con người anh tốt lắm. Trừ gia đình nạn nhân, anh ấy đối với ai, nhất là đồng nghiệp, lần đầu đều rất nghiêm khắc, cả tôi cũng từng bị anh ấy đối xử như vậy.”

Viêm Khái và Vivian gật đầu tỏ ý hiểu, mỉm cười đúng mực.

Đội phó giải bày xong, yên tâm quay về chỗ.

Vivian quay lại với màn hình máy tính, hai tay chống cằm thờ dãi. Trong vũ trụ này dường như không có việc nào buồn chán hơn là cảm giác bản thân vô dụng và không có việc gì để làm.

Ngồi được một lát, chợt nhớ ra một chuyện, Vivian quay sang gọi Viêm Khái.

“Viêm Viêm, nhìn cái này nè.”

Viêm Khái còn đang nghĩ không biết các đội khác có cần họ làm gì không, nghe thấy gọi bèn ngó sang, thấy tay Vivian đang cầm một cái khăn len mỏng màu ghi sáng. Viêm Khái nhận ra cái khăn này, cậu từng thấy Vivian đan, bắt đầu từ giữa mùa đông, sang hè rồi mới đan xong. Từ sáng ra khỏi nhà đã thấy đeo, cũng vào hè rồi, nên Vivian không đeo để giữ ấm mà vòng cái khăn quanh cổ áo như một chi tiết trang trí.

Viêm Khái cũng không hiểu Vivian có ý gì, muốn được khen chăng? Nhưng cậu nhận ra cái khăn đang đưa hơi lạ, khăn len mỏng nhẹ mà đang đưa như một con lắc. Cậu nheo mắt muốn nhìn kĩ hơn, còn đưa tay sờ thử.

Vivian kéo căng phần đuôi khăn cho Viêm Khái xem làm cậu tròn mắt. Ẩn trong những sợi len ở hai đầu khăn là những viên kim loại be bé, loại dùng để kết vòng cổ, vòng tay. Để bình thường nhìn kỹ cũng không phát hiện ra.

“Có thử uy lực của nó không?” Vivian hồ hởi.

“Để xem nào.”

Viêm Khái cầm vài tấm hồ sơ căng ra như bia đỡ, Vivian cầm khăn như cao bồi cầm thông lọng dây thừng, đập trúng tập hồ sơ. Viêm Khái huyt sáo. Không tệ nha, động tác Vivian rất nhẹ nhàng mà khăn đập vào tập hồ sơ nghe rất kêu.

Hai người còn đang hăng say thí nghiệm. Đội phó và các đội viên thấy động, còn chưa kịp tìm hiểu hai người này đang làm gì, thì đội trưởng Blanc từ đâu xuất hiện.

“Đang làm cái trò gì thế, hai người.”

Không chỉ Viêm Khái và Vivian mà tất cả đội viên đều giật mình. Họ đều nhận ra đội trưởng Blanc đang rất cau có.

“Anh về lúc nào vậy? Cuộc họp với đồn trưởng thế nào?” Đội phó đứng lên. Viêm Khái và Vivian liền phát hiện, đội phó Morel là chuyên gia xoa dịu đội trưởng. “Công việc anh giao hai thám tử đã làm xong. Em đã kiểm tra rồi. Làm rất tốt. Rất năng suất.” Đội phó tươi cười báo cáo.

Đội trưởng Blanc nhướng mày, tỏ vẻ không hài lòng, “Thám tử? Thám tử cái gì? Dưới quản lý của chúng ta thì cũng chỉ là đội viên thôi. Đội viên.”

Viêm Khái cười, may quá ít ra không bị bài xích, còn được là đội viên. Vivian thì nghĩ, đội phó đã nói vậy, có lẽ ông đội trưởng kì thị họ sẽ muốn kiểm tra công việc của hai người lần nữa. Nhưng đội trưởng nghe xong cũng không có ý kiến gì, có lẽ rất tin tưởng đội phó Morel.

Nhưng thế vẫn chưa đủ để đội trưởng Blanc hết kì thị hai người. Đội trưởng lạnh lùng nói, “Xem ra cô cậu đã tìm được thú vui trong công việc này.”

Viêm Khái nghe vậy, mỉm môi không nói gì. Vivian thì cảm thấy cần phải chỉnh suy nghĩ này của đội trưởng, bèn liền thoáng bày tỏ suy nghĩ, “Đây đâu phải việc có thể bàn đến là thú vị hay không. Chúng tôi chỉ nghĩ nếu làm tốt, khu vực được giữ trật tự, người dân an tâm, người bị hại đòi được công bằng, thân nhân bớt lo lắng, công lý được lan tỏa. Chúng tôi chỉ nghĩ như vậy mà cố gắng làm việc.”

Viêm Khái cố nín cười, không phải chỉ vì giọng điệu của Vivian làm cậu rất buồn cười, còn vì khuôn mặt đang cố nặn cười của đội trưởng Blanc.

Các đội viên khác không thấy được biểu cảm của đội trưởng, họ chỉ lo lắng lẫn hớp tác ngắn ngủi này vì bên thám tử cá tính quá mà sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Đội trưởng ho một cái thật to, lấy lại bộ dáng nghiêm túc, “Hai người là cộng sự sao? So với cô chỉ giỏi tí lia thì cậu trai này có vẻ đáng tin hơn hẳn.”

Viêm Khải tắt hẳn nụ cười, có hơi ngỡ ngàng. Vivian cũng không lấy gì làm tự ái, nói một cách tự nhiên, “Vâng. Chúng tôi mỗi người có điểm mạnh riêng.”

Cả đội cười rúc rích. Viêm Khải quàng tay qua vai Vivian, nói với đội trưởng, “Nếu không có gì thì chúng tôi xin phép quay lại làm việc...”

Bất ngờ giọng nói từ bộ đàm vang lên: “Có vụ ẩu đả tại đường X. Nhắc lại, vụ ẩu đả tại đường X.”

Sarah ngồi gần nhất nhanh chóng đáp lệnh, rồi cả đội rục rịch chuẩn bị đến hiện trường. Viêm Khải và Vivian cũng định bám theo, nhưng bị đội trưởng ngăn lại.

“Các cô cậu đi đâu? Có việc cho các cô cậu đây. Nạn nhân vụ hành hung đã tỉnh lại, đi thăm hỏi và thu lời khai của cậu ta.”

Đội phó vỗ vai hai người, “Chà chà. Được tham gia công tác tra án, dấu hiệu tốt. Đội trưởng đã bắt đầu thay đổi cách nghĩ về hai người rồi.”

“Nhưng chúng tôi còn chưa biết về vụ án.”

“Hồ sơ thì không mang ra khỏi đồn được...” Đội phó ngó người, liền giao cho hai người sổ ghi chép cá nhân rồi cũng chạy biến.

Hai người xem qua sổ ghi chép, cũng không biết hồ sơ vụ án đề ở đâu mà xem qua. Không có người của đội hình sự ở đây, hai người cũng không dám tự tiện, chỉ in ra thông tin về nạn nhân và nghi phạm, tranh thủ xem trên đường đi đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 33

Với lý do thăm nom, họ được một nữ y tá dẫn đến tận cửa phòng bệnh của nạn nhân. Một đường đi cực kỳ thuận lợi vì nữ y tá nọ mê mẩn quá lộ liễu về nam tính của Viêm Khải.

Trước phòng bệnh có một bảo vệ, có lẽ là yêu cầu đặc biệt từ phía cảnh sát.

Vivian không thấy có thân nhân ở đây. Lúc nhớ đến thông tin quê quán của nạn nhân thì không cảm thấy lạ nữa. Họ đang ở một thị trấn cách đây rất xa.

Nạn nhân của vụ hành hung là David Durand, 24 tuổi, nhân viên môi giới chứng khoán. Rạng sáng ngày 2 tháng 4 vừa rồi được phát hiện trong trạng thái bất tỉnh sau một nhà hàng, trong tình trạng bị thương khá nghiêm trọng, lại thêm cả con cảm lạnh sâu vì ở ngoài trời cả đêm.

Hai người quan sát nạn nhân trên giường bệnh, David chỉ đắp chăn đến bụng, tay phải bó bột. Nhìn những vết thương bầm dập, tụ máu, Vivian thấy hơi run rẩy, nhìn rất là đau. Thương nặng thế này, một tháng tới cũng chưa chắc đã hồi phục.

Viêm Khải nhìn nạn nhân rồi so sánh với ảnh chụp, khuôn mặt đã bị đánh đến biến dạng. Thủ phạm ra tay thật tàn nhẫn.

Viêm Khải và Vivian chào hỏi. Hai người không nhắc gì đến thân phận thám tử của The Wolff, chỉ nói rằng là đội viên của đội hình sự.

“Cảnh sát? Trê vậy sao?” David nhìn qua lại Viêm Khải và Vivian mấy lượt, cơ mặt còn đau nên chỉ có con ngươi là chuyển động linh hoạt. Nói cũng rất chậm, rất khó khăn, “Hai người bao nhiêu tuổi vậy?”

“25. Chúng tôi rèn luyện rất tốt. Mong có thể làm anh tin tưởng.” Vivian tươi cười.

Viêm Khải chớp chớp mắt. Tiểu quỷ đã khai man lại còn đòi người ta tin tưởng, thật là buồn cười.

David rời ánh mắt đi chỗ khác, có vẻ không muốn nói chuyện.

Vivian thờ dài, cũng không mong đợi gì. Nạn nhân không bị đánh nghiêm trọng ở đâu, tỉnh lại khá nhanh. Nhưng với tình trạng này, chỉ thờ cũng đau đớn ấy chứ. Có lẽ hai người sẽ chỉ xác định ý muốn truy tố của nạn nhân rồi về.

Viêm Khải lên tiếng “Anh Durand đã cảm thấy khá hơn chưa? Chúng tôi muốn trao đổi về chuyện ngày hôm đó.”

“... Ai là người đã báo án vậy?” David không trả lời, chỉ khó nhọc hỏi một câu.

Vivian nhượng mảy, hình như David là một người rất tự ti.

Viêm Khải nói với David những gì cậu đã đọc trong sổ tay của đội phó.

“Sáng hôm qua nhân viên nhà hàng nơi hiện trường hành hung đã phát hiện ra anh bất tỉnh. Vì tưởng anh đã chết nên người đó chỉ báo cảnh sát, sau đó đội hình sự mới đưa anh vào bệnh viện.”

David yên lặng không nói gì.

Viêm Khải vẫn tiếp tục.

“Qua điều tra ngắn tại hiện trường, chúng tôi xác định nghi phạm số 1 là Johan Zetkin, 24 tuổi. Nay anh tỉnh, chúng tôi đến để xác nhận vài điều, anh có biết về danh tính thủ phạm hành hung mình không?”

David nghe đến đó, ánh mắt đột nhiên toát lên sự giận dữ, cơ mặt vì co rút nên đã động đến vết thương. David liền rên lên đau đớn.

Hai người vội vàng trấn an nạn nhân. Họ chưa đưa ra ảnh nghi phạm, nhưng có lẽ David và thủ phạm đúng là quen biết nhau. Dù có hơi khó tin, vì David là một nhân viên bình thường, còn nghi phạm, là thiếu gia của tập đoàn tài chính Zetkin.

“Nhân chứng, bằng chứng cũng có đủ. Các vị có thể tổng thăng đó vào tù đúng không?” David đang rất kích động. “Tôi có thể tin tưởng các vị được không? Hẳn ta đã mua chuộc các vị chưa?”

Viêm Khải cảm thấy những lời của David hơi lạ lùng. Nhưng lạ chỗ nào thì cậu chưa nghĩ ra rõ ràng.

Vivian trấn an David, “Anh hãy bình tĩnh. Mua chuộc gì chứ? Chúng tôi đến đây hôm nay là để nghe anh tường thuật... à không, chúng tôi muốn anh xác nhận một vài thông tin. Sau đó, nếu có gì đặc biệt muốn trình bày, anh có thể chậm rãi nói.”

“Tôi thực sự không muốn nhớ lại nữa.” David mệt mỏi, “Hẳn ta đã hành hung tôi đến nông nổi này, giờ nhân chứng, vật chứng cũng chưa đủ để kết tội sao? Còn cần thủ tục gì nữa?” David nói năng khó nhọc, trình bày hết ý muốn nói cũng phải tốn vài phút.

Thấy nạn nhân kích động, Vivian cố gắng cài găm “tình cảm” vào từng câu chữ, “Xem ra anh Durand là một công dân rất mẫu mực, chắc hẳn chưa từng phạm pháp nên không biết quy trình...”

Vivian còn huyền thuyên thêm một lúc. Viêm Khải chỉ khoanh tay chăm chăm quan sát nạn nhân, không nói một lời.

“Mọi cả... anh thực sự không có gì để kể sao?” Vivian thay đổi thái độ, không còn là bác sĩ tâm lý nữa, mà là một con bé thích hóng hót, “Chúng tôi thì phát hiện ra điểm chung hay ho giữa anh và nghi phạm đây. À anh Durand đã xác nhận, xem ra đã bắt đầu gọi là thủ phạm được rồi.”

“Tôi và một công tử nhà giàu thì có được điểm chung nào chứ?” David cup mắt.

“Sao lại không?” Vivian tỏ vẻ không tin mình đã hóng trộm, “Tôi đã đọc hồ sơ của hai người, của anh Durand và nghi phạm. Sau khi phát hiện ra hai người cùng tuổi, và còn học cùng niên khóa trong trường đại học J. Tôi đã vào mạng nội bộ của trường và xem qua...”

“Học cùng trường đâu có nghĩa là sẽ quen nhau.” David trốn tránh ánh mắt của Vivian, nhưng như vậy càng thể hiện anh ta có vấn đề.

“Tôi đã xem qua các bài viết và album ảnh niên khóa của hai anh. Tôi đã tìm được bức ảnh này.” Vivian giở điện thoại, “Hai người xuất hiện cùng nhau trong một khung hình này, một vài tấm ảnh Durand luôn đi theo sau nghi phạm cùng với khoảng năm, sáu sinh viên nam khác. Ai nhìn vào cũng thấy, các anh là một nhóm không phải sao? Hoặc nên nói,” Vivian nhớ về gia thế của nghi phạm, “Là Johan Zetkin và nhóm của các anh...” đi theo làm chân sai vặt trong trường.

David khó xử, ánh mắt bối rối. Viêm Khải ghi chép lại thông tin mới, đồng thời quan sát kỹ nạn nhân. David có đôi lần tránh ánh mắt của Vivian nên có quay qua chỗ Viêm Khải, nhưng lại có vẻ không thoải mái khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của cậu. Vài lần như vậy, Vivian phát hiện ra, phẩy tay tỏ ý Viêm Khải đừng dọ người ta nữa.

Viêm Khải nhướn mày, ho một cái, tập trung vào ghi chép, để Vivian làm công tác tâm lý.

“Tuy rằng hướng điều tra đó khá phức tạp vì nhiều tin rác nhưng anh cũng thấy đúng không, đó cũng là một nguồn phát hiện ra nhiều đầu mối rất thú vị.” Vivian cười thân thiện lấy lòng.

“Từng học cùng trường với thủ phạm hành hung mình, đây đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ? Thực ra nó hợp lý hóa tại sao các anh lại có thể nảy sinh mâu thuẫn. Vậy chuyện là thế nào?”

David cup mắt, bắt đầu kể lại. Viêm Khải nghĩ, nếu anh ta không đau ngực, có lẽ sẽ hít một hơi để có thể thở dài một cái. Đến người khô khan như Viêm Khải còn cảm thấy được David đang cực kỳ tổn thương.

Từ lúc học cùng nhau ở trường đại học, Johan Zetkin đã nhận David làm một trong các chân sai vặt. Thời gian đó thật đau đớn và nhục nhã, dù sao David lúc đó cũng đã hơn 18 tuổi, cũng có lòng tự trọng, phải chịu áp chế sẽ cảm thấy khó mà chịu nổi. Nhưng dù có khó chịu đến nhường nào, đã lỡ rơi vào tay kẻ ác cũng chỉ đành nhẫn nhịn. Ở xa gia đình, cuộc sống nhiều khó khăn, David lại càng không muốn xảy ra chuyện rắc rối. Ở bên cạnh Johan một thời gian anh ta mới biết, nguyện vọng của Johan là muốn du học tại Mỹ, vì muốn ăn chơi tại Las Vegas. Gia đình chắc không lạ gì hẳn, nên chỉ cho học tại trường đại học trong thành phố để tiện quản lý.

Sau khi đã tốt nghiệp, David tưởng là thoát đến nơi rồi. Ai ngờ trong lúc hẹn đồng nghiệp tại nhà hàng, dùng nhà vệ sinh lại đụng mặt, bị hắt nhận ra, thật

quá xui xẻo. Lúc David rời đi, các đồng nghiệp đã rất say nên nào còn để ý có ai biến mất hay không.

“Từ lúc còn ở trong trường, gia đình Johan luôn đề vệ sĩ theo dõi hành tung của hắn 24/24. Nhưng hắn lại hiểu nhầm tôi nhận tiền của gia đình Zetkin để báo cáo về hành tung của hắn. Tôi chẳng có liên hệ gì với nhà đó bao giờ, lý do đó cũng thật khiên cưỡng.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 34

Viêm Khải và Vivian từ bệnh viện trở về, đội hình sự cũng vừa áp giải nhóm ấu dâm ở đường X về. Máy tên côn đồ xích mích ấu dâm, cảnh sát đến thì lại cùng nhau chạy biến, đội phải đuổi theo mấy con phố mới bắt lại được cả bọn. Hiện các đội viên đang lấy thông tin và lời khai.

Viêm Khải và Vivian báo cáo tình hình cho đội trưởng và đội phó: đã xác nhận danh tính thủ phạm, hung khí, thời gian gây án chính xác và ghi chép tường thuật vụ việc từ nạn nhân.

Viêm Khải bây giờ đang có chút băn khoăn. Nãy ở bệnh viện, lúc Vivian đang ti tê làm công tác tâm lý với nạn nhân, cậu có dịp quan sát kỹ, nhận thấy biểu hiện cảm xúc qua ánh mắt của David khá phức tạp. Có cam chịu, có tránh né, cả vẻ khó hiểu, có gì muốn nói nhưng lại thôi. Anh ta bị thương nặng ở mặt, tất cả cảm xúc đó chỉ thoáng qua trong ánh mắt. Vivian mãi phân tích thông tin không chú ý đến, Viêm Khải tình ý nên đã nắm bắt được.

Lúc họ rời đi, David còn có biểu hiện kinh ngạc, Viêm Khải đã có ý muốn hỏi nhưng anh ta lại không muốn nói gì nữa, họ đành ra về.

Bây giờ, trong lúc báo cáo, Viêm Khải mơ hồ cảm thấy có gì đó nghiêm trọng. Nhưng thái độ đó của David không dẫn đến thông tin gì có ích cho việc lập án. Cậu quyết định không báo cáo lại, lẳng nhẳng lại bị đội trưởng mắng thì phiền.

“Chúng ta cần bằng chứng mạnh hơn nữa.”

Đội trưởng Blanc ngay lập tức giao việc cho cả đội. Các đội viên rất nhanh nhẹn và tập trung. Mọi người rõ nhiệm vụ đều ngay lập tức đi thực hiện. Đội trưởng không phải nhắc lại lần nữa.

Viêm Khải và Vivian được giao rà soát CCTV. Đội trưởng trước khi rời đi còn bỏ lại một câu cho Viêm Khải và Vivian: “Việc này không giống với cà phê đầu đêm đâu nhé.”

Vivian quay sang thì thầm với Viêm Khải, “Mỗi chúng ta được đối xử đặc biệt.”

Hai người bắt tay vào việc. Đội phó rất quan tâm đến hai thám tử. Dù sao cũng coi như đội viên mới, lại nhỏ tuổi nhất đồn. Đội phó đến gần thảo luận, “Hôm qua đã cho rà soát CCTV một lần. Tầng VIP của quán đó không có CCTV, chỉ có hình ảnh nạn nhân và nghi phạm đi chung từ khu WC, sau đó không thấy đâu nữa. Vì hiện trường là ngõ sau cửa hàng nên cũng không thu được gì. Nhưng chúng ta sẽ kiểm tra CCTV của bán kính 200m xung quanh. Ta cần có bằng chứng trong khoảng thời gian gây án, thủ phạm ở gần hiện trường, hoặc có thể có thêm nhân chứng và phát hiện ra những thông tin bất ngờ.”

Viêm Khải thoáng băn khoăn, Vivian giơ tay hỏi họ cả hai, “Chỉ “có thể” thôi à?”

Đội phó cúi người, dựa tay vào lưng ghế Viêm Khải và Vivian đang ngồi, “Trong thời gian đợi kết quả từ phòng pháp chứng, đây là việc duy nhất chúng ta có thể làm. Chúng ta đã có khá khá kinh nghiệm với những vụ án mà thủ phạm là người có chỗ dựa tốt. Bọn chúng có thể trốn ra nước ngoài bất kỳ lúc nào. Người không còn ở trong nước, chúng ta sẽ khó khăn kể từ việc triệu tập tham khảo án trở đi.”

Viêm Khải và Vivian đã hiểu, họ phải cố gắng làm tất cả những gì có thể vì nạn nhân. Đúng lúc đó, Jonathan mang danh sách vật chứng trở về, thất vọng nói với mọi người, “Chậm nhất là sáng mai mới có kết quả. So sad.”

Viêm Khải và Vivian cũng được xem danh sách, “Chúng ta kiểm tra ADN gì vậy?”

Đội phó tỉ mỉ hướng dẫn, “Hai người gặp nạn nhân cũng thấy rồi đó, cậu ta bị hành hung rất thảm. Vì là án hành hung nên xác suất ADN hung phạm đề lại hiện trường là rất cao.”

Mọi người cũng biết là dù có ADN của nghi phạm tại hiện trường thì đó cũng không phải một bằng chứng mạnh. Nạn nhân đã quyết định sẽ truy tố, nhưng giờ vẫn đầy khó khăn. Đối phương có gia thế mạnh, luật sư của hắn có thể đưa ra những lời lẽ bịa đặt lắt léo để giải thích nguyên nhân có ADN của Johan tại hiện trường.

Giờ này vẫn còn chưa thấy đối phương có hành động gì, chứng tỏ những thứ trong tay cảnh sát chưa đủ để khép tội.

“David được phát hiện vào sáng sớm hôm qua.” Vivian hốt hơ, “Mọi người xác định nghi phạm quá nhanh, trước cả khi anh ta tỉnh lại sao?”

Đội phó cười ha hả, “Chúng ta có đội viên Jonathan là thần đồng trong các điều tra ngán đấy.”

“Đội phó, em từng này tuổi rồi, không còn là thần đồng nữa. Not anymore.”

Marie không rời mắt khỏi tập hồ sơ, vẫn cất tiếng trêu chọc, “Ý cậu ta chê đội phó già đó.”

Mọi người cười vui vẻ. Viêm Khải và Vivian bắt đầu cảm thấy, một môi trường làm việc tốt nhất định phải có các đồng nghiệp tốt.

Viêm Khải và Vivian chăm chú theo dõi CCTV, chẳng thu được gì khả quan ngoài biết được lộ trình của nghi phạm sau khi rời khỏi nhà hàng.

Peter và Sarah được giao việc khác đã trở về, tập trung tại bàn làm việc của đội hình sự. Đội phó Morel không có đội trưởng ở đây quyết định vượt quyền ra quyết định, cho mọi người nghỉ đi ăn trưa, cũng không phải đến canteen mà ra nhà hàng buffet giá rẻ cho nhân viên công sở ở gần đồn.

Viêm Khải và Vivian lúc đó mới sực nhớ ra là họ chưa ăn trưa, định ăn nhẹ sau khi thăm nạn nhân về rồi lại quên mất. Nhưng đó là việc bình thường ở đồn cảnh sát, nếu vướng vụ án cần giải quyết gấp, có khi đến 3 giờ chiều các cảnh sát mới được ăn bữa đầu tiên trong ngày. Hai người cùng cảm khái: thực là tận tâm, hành động bỏ bữa trong trường hợp này được coi là “vì nghĩa diệt thân”.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 35

Ở nhà hàng buffet, Vivian đang lựa đồ ăn, tranh thủ nói với Viêm Khải đang đứng ngay bên cạnh, “Đọc cẩm nang du lịch còn được dẫn là đến Pháp nhớ đề phòng móc túi, nhưng may là vụ án có người chết không nhiều đến mức nham nhảm.”

Viêm Khải gật đầu, “Tớ nghĩ Matthew đã tìm hiểu trước rồi mới để chúng ta đến đây.” Viêm Khải lấy khoai tây nghiền, thấy Vivian cũng muốn ăn bèn lấy giùm luôn một muôi đầy.

“Cậu nói xem, có phải chúng ta lại gặp phải một vụ xích mích từ trong trường học không?”

Viêm Khải nhướn mày, Vivian nói thế cậu cũng mới để ý. Chợt nhớ về nhiệm vụ thu hồi vừa mới diễn ra đúng một tuần trước, không biết Matthew đã cho điều tra đến đâu rồi, giờ vẫn chưa có liên lạc gì.

Cả hai vừa nghĩ ngợi vừa trở lại bàn ăn. Một lúc sau thì đội trưởng đến.

“Triệu gọi nghi phạm tham khảo vụ án thế nào rồi?”

Peter sắc mồn súp. Mọi người thờ dãi, cũng không được một câu chúc ngon miệng, đội trưởng có còn là người Pháp không vậy.

Peter dè dặt móc ba lô, lôi ra mấy mảnh giấy nhàu nát.

“Hắn xé?” Đội trưởng nổi con phần nộ. Mọi người thì bình thản. Phần nộ gì họ cũng đã làm khi Peter kể lại hồi này. Nhưng đây đâu phải đang trong đồn cảnh sát, đội trưởng cũng không biết tự tiết chế.

“Anh,” Đội phó hốt hoảng, “Anh làm ầm ĩ ở đây thì cả đội đành bắt anh vì tội gây rối đó.”

Các đội viên trẻ nín cười, cảm thấy đội phó thật óách. Đội trưởng Blanc cổ nhin, lại nhìn đến chỗ Viêm Khải và Vivian.

“Hai người. Có bằng lái chưa? Ăn xong thì đi tuần. À không, đi tuần, đi bộ đi.”

Trước khi Viêm Khải và Vivian đi tuần, đội phó theo sau, dúm vào tay mỗi người một chai nước, “Hai người đừng để bụng nha. Đội trưởng chỉ nóng tính thế thôi nhưng thực ra là người tốt.”

Vivian cười rõ tươi, “Chúng tôi biết, đội phó cứ yên tâm”

Viêm Khải cũng thấy đội trưởng Blanc là người tốt, chỉ là một người tốt có tính tình kỳ cục thôi. Vivian cũng hiểu vậy, không chỉ vì muốn làm tốt nhiệm vụ bày tỏ thiện chí với giới cảnh sát, nếu cảm thấy đội trưởng không phải người tốt, Vivian nhất định sẽ không nghe lời.

Viêm Khải và Vivian hoàn thành lộ trình, trở về thì thấy đội trưởng đang ở trong phòng họp đọc hồ sơ vụ án chưa được xử lý, hai người bèn đến trình diện, báo cáo và nghe chỉ thị mới. Đội trưởng Blanc trông rất bận rộn, không nghĩ nhiều bèn điều Viêm Khải và Vivian đến phòng quan sát theo dõi tình hình thẩm vấn. Các đội viên khác vẫn đang làm công việc của họ.

Viêm Khải mở cửa phòng quan sát, Vivian bước vào, tức thì nhăn mày, tay bóp mũi, “Á, mùi ghê quá.”

Viêm Khải để cửa mở hé, nhìn quanh phòng một lượt. Bên kia tấm kính một chiều, Sarah ở bên phòng thẩm vấn. Người bị thẩm vấn là một tên móc túi, vừa bị bắt về đồn sáng nay.

Viêm Khải và Vivian cũng có đề ý, tội “nhẹ” như móc túi không cần đưa vào tận đây, nhưng tên này hành vi kì quặc, đồn viên làm việc với hắn cả buổi không xong, đúng lúc phòng thẩm vấn còn trống, đội trưởng quyết định đưa tên này vào. Cho hắn ngồi trong phòng ít sáng có bốn bức tường hẹp, thị uy hắn một phen, xem hắn có chịu hợp tác hay không.

Những thiết bị trong phòng quan sát Viêm Khải và Vivian lần đầu tiếp xúc, tự mảy mò khởi động hết tất cả.

Sarah đối với tên móc túi có vẻ đang rất nhẫn nại. Còn hắn lại không trả lời được câu hỏi nào ra hồn. Thịnh thoảng tên này lại chịu tiết lộ ít thông tin, Sarah đang ghi lại thì hắn lại chối đây đây.

Viêm Khải và Vivian ngồi bên này theo dõi, cũng thấy khổ thay cho Sarah. Hai người quan sát tên móc túi, là một thanh niên tầm 24, 25 tuổi, không mang theo giấy tờ tùy thân, cũng chưa từng có tiền án nên cũng không tra cứu được gì trừ khi hắn chịu khai.

Chẳng lẽ hắn không rõ tình huống của bản thân? Nếu không hợp tác với cảnh sát thì sẽ bị tạm giam cho đến khi có người bảo lãnh. Nhưng hắn cũng không có ý muốn liên lạc với người nhà, không lẽ muốn bị giam thật? Hơn nữa, bộ dáng của tên này trông rất mất tự nhiên, người khác nhìn vào cũng thấy thật sốt ruột.

“Tên này có vấn đề.” Viêm Khải chăm chú quan sát bộ dáng của tên móc túi.

Vivian cũng đồng ý, “Phải, tay chân hắn cứ vặn vẹo nảy giờ. Bị mắc tiểu đường tuýp 2 hay sao?”

Viêm Khải nghe bình phẩm của Vivian mà cảm thấy muốn ngả ngửa. Hai người tiếp tục quan sát thêm một lúc. Bộ dáng tên này trông rất chật vật, nhưng điểm chính, là hành vi của hắn khiến Viêm Khải và Vivian đều không thời nghĩ về một người.

Nhưng chuyện quan trọng trước mắt bây giờ, cũng đang ở ngay trước mắt họ đây.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 36

Vivian liên lạc với Sarah, Viêm Khải vẫn tiếp tục quan sát.

“Ồ đồn có ai chuyên sâu về tâm lý học tội phạm không?”

“Có đấy. Cảnh sát Allard bên đội ma túy.” Sarah cũng biết Viêm Khải và Vivian đang ở phòng quan sát bên cạnh, chỉ hơi ngạc nhiên không rõ tại sao Vivian lại hỏi vậy. Chẳng lẽ tên móc túi có vấn đề về tâm lý?

Sau khi có chuyên gia ra tay, tên móc túi nhanh chóng được xác định thân phận. Sarah liên lạc được với người nhà của hắn. Qua vụ này, gia đình mới hiểu rõ về tình trạng bất ổn của hắn, nghe theo lời khuyên của cảnh sát Allard, kịp thời tìm bác sĩ điều trị.

Vivian nhìn theo tên móc túi được người nhà đón về, trầm nghĩ, không biết tên này là kẻ phạm tội hay là nạn nhân đây?

Cảnh sát Allard khen ngợi hết lời đội viên của đội hình sự hành xử rất nhanh nhạy. Đội phó Morel rất vui. Đúng lúc đó thì toàn đội có chỉ thị mới của đội trưởng Blanc: tất cả thay phiên nhau hai người một về nghỉ hai giờ, vì đêm nay sẽ phải tăng ca. Mọi người chọn lượt xong hết cả, để Viêm Khải và Vivian về nhà đầu tiên.

Hai người về đến nhà liền nhanh chóng tắm rửa, ăn một bữa tối bằng ba người ăn, xong xuôi thấy vẫn còn ít thời gian, liền tranh thủ mở tivi xem vài chương trình truyền hình cho vui nhà, vui cửa.

“Ôi trời.” Vivian đứng sau sofa, dựa tay vào lưng ghế, tròn mắt nhìn chăm chăm màn hình tivi.

Trên màn hình là cảnh một nam một nữ đang hẹn hò với bữa tối lãng mạn trong ánh nến. Hoa hồng, rượu, bánh kem đầy đủ. Nữ chính nở cười quyến rũ, nam chính tay chạm nết, cũng đang cười lại.

Viêm Khải khó hiểu không biết Vivian kinh ngạc cái gì.

“Chà,” Vivian lắc đầu nguầy nguậy, “Họ đã cho sản xuất hàng loạt rồi kìa.”

Viêm Khải ngơ ngác nhìn màn hình, vẫn không hiểu.

“Cái bật lửa kia kia.”

À, ra là Vivian đang nói đến cái bật lửa nam chính dùng để châm nén, có dạng dài như cái đũa lớn, thân đen tròn.

“Hồi đang học cấp hai, tớ cùng em trai tớ lúc đó vẫn đang học tiểu học, có mầy mò làm một cái đũa phép giống trong phim Harry Potter đó, nhưng chỉ thực hiện được thần chú tạo ra lửa thôi.” Vivian kể.

“Ừm... Vậy đó là một cái bật lửa?”

Cả hai bật cười. Viêm Khải tắt tivi, chuẩn bị rời khỏi nhà. Vivian gật gù, đũa thần chỉ tạo ra lửa. Vậy đúng là cái bật lửa rồi.

Viêm Khải chỉ trêu chọc vậy, nhưng cũng nghĩ ý tưởng của hai chị em Vivian khá hay ho. Viêm Khải có chút khả năng về chế tạo cơ khí nhưng không có đầu óc lãng mạn mà nghĩ đến những ứng dụng như vậy.

“Đũa của chị em tớ đặc sắc hơn nhiều. Tính năng linh hoạt hơn, kiểu dáng cũng thiết kế tỉ mỉ cho ra dáng một cái đũa phù thủy. Chế tạo hơi phức tạp một chút, không dễ sản xuất hàng loạt được.” Vivian chống cằm cười ngây ngô, “Thật nhớ hồi đó ghê. Lúc đó cái bật lửa như vật bất ly thân của chị em tớ vậy. Chúng tớ luôn tìm cơ hội để được đốt cái gì đó.”

Chỉ nghe Vivian kể đại khái mà Viêm Khải cũng tưởng tượng ra không khí gia đình tràn ngập vui vẻ. Đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ.

Hai người quay lại đồn lúc khoảng 8 giờ tối, đội phó và Peter đã ra về.

Marie và Sarah thì không thấy đâu.

Đội trưởng thấy hai người đến, bèn ra lệnh, “Đến biệt thự ở đường M theo dõi nghi phạm đi. Marie và Sarah đang ở đó rồi.”

Viêm Khải hơi bất ngờ, buột miệng hỏi, “Sao lại theo dõi nghi phạm?”

Đội trưởng tức thì tròn mắt, nhưng trông cũng không hung dữ.

“Cậu thắc mắc?” Vì Viêm Khải quá cao nên đội trưởng muốn nhìn vào mắt cậu sẽ phải ngước lên, “Cậu không hiểu là người bị hại đang ở thế yếu sao? Bằng chứng thì hèo, từ giờ cho đến khi tổng được tên dám hành hung công dân giữa đất Pháp vào tù thì chúng ta phải tận dụng mọi cơ hội.”

Viêm Khải tròn mắt, bị mắng cũng không cảm thấy tiêu cực gì. Chỉ thấy đội trưởng thật nhiệt huyết với công việc. Thanh niên bọn họ cũng phải thua mấy phần.

Nhưng Vivian lại có ý kiến.

“Chúng ta làm vậy cùng lắm chỉ phát giác những vi phạm không liên quan đến tội danh quy án. Như vậy tương đối giống chúng ta đang soi mói đời sống của nghi phạm hơn.”

Vivian vừa dứt lời, mọi người vội nhìn biểu cảm của đội trưởng.

Đội trưởng Blanc nghe Vivian trình bày xong liền thoáng đỏ mặt, nhưng thái độ vẫn rất cứng rắn, “Cô thắc mắc cái gì?” Đội trưởng bước sang ngang, đối diện với Vivian, “Tôi chính là bảo hai người đi tiếp ứng cho hai đội viên kia, công việc của hai người không phải là tiếp ứng sao?”

Vivian vẫn còn khúc mắc, “Nhưng chúng ta có thể nghĩ cách khác để đối phó với nghi phạm mà đội trưởng, thay vì chọn một hành động nguy hiểm như theo dõi nghi phạm.”

“Cái gì?” Đội trưởng cao giọng. Mọi người cũng không hiểu ý Vivian, chỉ có Viêm Khải nhìn trần nhà nín cười. “Cô có đang so sánh việc nằm vùng theo dõi với các nhiệm vụ gỡ bom, giải cứu con tin và vây bắt tội phạm có vũ trang không hả? Theo dõi nghi phạm thì có gì mà nguy hiểm?”

“Mấy việc đó có nguy hiểm hay không còn phụ thuộc vào năng lực, còn việc phải ngồi một chỗ liên tục hàng giờ hàng buổi thì ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc trao đổi chất, chưa kể gây hại cho cơ quan nội tạng, mà thận và bàng quang là trước tiên. Không ai là ngoại lệ.” Vivian hùng hồn giải thích.

Viêm Khải không nhịn nổi cười nữa. Jonathan ở cạnh đó cũng cảm thấy hơi run rẩy, không biết làm sao cho phải.

Đội trưởng Blanc thì tròn tròn mắt, miệng mấp máy chữ “cái gì”, lòng cảm thấy thật không thể tin nổi.

“Em thấy thám tử Vivian phân tích cũng... có lý.” Jonathan tuy thấy hơi mơ hồ nhưng vẫn bị Vivian làm cho buồn cười. Dù sao đội phó không có ở đây, nhiệm vụ hòa giải là của anh. Các đồn viên khác cũng bắt đầu chú ý đến đội hình sự. “À nhưng cảnh sát chúng ta vận động hằng ngày rất nhiều nên vẫn giữ được sức khỏe.”

Đội trưởng Blanc trầm lặng một lát, “Nói vậy là cậu cũng thừa nhận công việc theo dõi nghi phạm kia là nguy hiểm?”

Jonathan không nói gì nữa, chỉ tiễn Viêm Khải và Vivian đi “tiếp ứng”.

Vừa ra khỏi đồn, Vivian đứng tại cổng, ngửa mặt nhìn trời, “Đội trưởng cũng lớn tuổi rồi mà vẫn bùng bùng nhiệt huyết. Thanh niên như tớ đây đôi khi còn thấy theo không nổi. Xem ra đội trưởng là vì muốn tóm bằng được tên Johan Zetkin kia về đồn.”

Viêm Khải khoanh tay, mỉm cười nói, “Vậy chúng ta sẽ làm theo cách của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 37

Sarah và Marie ngồi trong một chiếc xe con, mắt không rời cổng một căn biệt thự. Bên trong đó, Johan Zetkin đang mở tiệc bể bơi. Nếu tiệc tàn mà hấn không trở ra, hai người sẽ phải canh ở đây cả đêm cho đến khi đội trưởng cho về.

Đang kiên trì công tác, hai cô gái chợt thấy có hai bóng dáng quen thuộc nghênh ngang tiến vào biệt thự.

Hai người hơi sững sốt. Sarah liền gọi cho đội phó.

“Anh bảo đội trưởng đã cử hai thám tử đến giúp chúng em phải không? Là theo dõi hay điều tra vậy? Chúng em thấy hai người họ đi vào từ lối cửa chính, giống như là cũng tham dự tiệc...”

“Cái gì?”

Sarah giật mình vì nghe thấy tiếng hét của đội trưởng bên kia đầu dây.

Đội trưởng Blanc đang cầm điện thoại của đội phó vô tình làm rớt ở đồn vì vội về nhà với vợ con, nghe Sarah báo cáo như vậy thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Khi đội trưởng lái xe đến tận nơi, Sarah và Marie đang đứng ở cửa xe lo lắng.

“Người đâu rồi? Hai đứa nhóc kia vẫn còn ở trong sao?”

“Dạ không.” Marie rụt rè, “Đã đi lâu rồi.”

Đội trưởng rất bức bối, tay chống hông, ngó quanh, “Hai đứa nhóc chống đối lệnh của ta. Mấy người ở trong tổ chức bí mật đều như vậy sao? Tưởng là ở trong phim ra thật chắc.”

Hai cô gái chỉ cúi gầm mặt, không dám nói gì. Đội phó không có ở đây, hai người đều có cảm giác như “mẹ” vắng nhà trong lúc “bố” đang không được vui.

Đội trưởng quay sang hỏi, “Vậy còn việc theo dõi? Nghi phạm thế nào rồi? Còn ở trong chứ phỏng?”

“Dạ... cũng đi mất rồi.”

“Cái gì?... Tại sao không bám theo.”

“Đội trưởng. Anh bảo ở yên đây đợi anh còn gì.” Sarah meo máo.

Đội trưởng thờ phỉ phò. Trong khoảnh khắc cảm thấy huyết áp tăng lên rõ rệt. Tại sao hai đứa này thấy vậy lại không báo cáo hả trời?

Marie và Sarah giờ mới nghĩ đến. Lúc nghi phạm cùng hai thám tử kia rời đi, họ đã cố gắng gọi lại cho đội trưởng, nhưng lại bấm gọi vào máy của đội phó mà đội trưởng Blanc đã để lại trên bàn làm việc.

Cố nén giận, nghĩ rằng đội phó giờ này cũng đã trở lại đồn, đội trưởng Blanc bèn gọi điện, đường dây chỉ vừa mới thông đã vội ra lệnh.

“Ngay lập tức liên lạc với hai đứa nhóc thám tử kia bằng được, sau đó...”

“Anh à,” Đội phó vui vẻ cất tiếng, “Chúng ta bắt được nghi phạm rồi.”

“Cái gì? Nghi phạm vụ nào?”

“Johan Zetkin vụ hành hung đó. Thật là... Cũng vừa mới đây thôi anh.”

Đổ xe con tại hiện trường, ba cảnh sát ngồi chung một xe nhanh chóng di chuyển về đồn. Trước khi đội trưởng Blanc đến đây còn bị cấp trên gọi giật lại

trao đổi kín, giờ lại quay trở về đồn, đội trưởng ra lệnh cho Marie lái với tốc độ tối đa, đồng thời nghe báo cáo của đội phó.

Chuyện là, hai đứa nhóc thám tử đã đột nhập vào tiệc bể bơi, móc được ví của tên trợ lý riêng luôn đi theo Johan Zetkin, phát hiện nhiều hóa đơn của một bar có trong danh sách tình báo về hoạt động mại dâm và sử dụng chất cấm. Trùng hợp là Johan lúc rời khỏi tiệc bể bơi liền đến thẳng bar đó tìm vui. Viêm Khải và Vivian đã liên lạc, nhờ thay đổi lịch trình kiểm tra hoạt động của bar để giúp đỡ hoạt động của đội hình sự.

Đội trưởng Blanc nghe đến đó thì tròn mắt, “Đội khác chịu thay đổi lịch trình vì hai đứa nhóc đó sao? Vội lại, sao chúng nó lại biết về danh sách?”

Đội phó cười không ngọt, “Cũng nhờ anh, từ khi hai đứa đến đã bị anh hại cho thành hai người rảnh rỗi nhất đồn. Nên em đã gợi ý cho chúng đi giúp đỡ đội khác. Cũng đâu có mấy thời gian, chưa giúp được nhiều nhận gì hai đứa đã kịp tạo được giao tình. Ha ha. Bấy giờ Johan Zetkin đang trong phòng thẩm vấn, đợi anh về là sẽ bắt đầu.”

Đội phó báo cáo xong, không đợi đội trưởng có ý kiến gì, lại bồi thêm một tràng.

“Cả đồn này chỉ có anh là không hiểu khách. Dù sao hai đứa được cử đến đây cũng được tính là thành viên của đội hình sự, anh có thể bớt bớt chút không? Đừng gây khó dễ cho bọn nhóc nữa.”

Đội trưởng Blanc tròn mắt, đây là lần đầu tiên bị đội phó Morel cảm râm.

Khi đội trưởng học tốc trở về đồn, chạy đến phòng quan sát cùng với Sarah và Marie, Vivian cùng với Peter đang ở trong phòng thẩm vấn. Cả đội hình sự người đứng người ngồi trong phòng quan sát. Viêm Khải cao to nhất bị xếp đứng sau cùng, thấy đội trưởng và hai đội viên trở về đều lễ phép chào hỏi. Giờ là lượt nghỉ của Jonathan và Marie nhưng không ai về cả, đều ở lại xem diễn biến mới.

Đội trưởng tuy bắt được nghi phạm về đồn, lòng có chút rạo rức, nhưng vẫn chưa hết chuyện để ý kiến. Không có sự cho phép của đội trưởng là mình, lại để một cảnh sát tập sự thẩm vấn nghi phạm, đã thế còn để “người ngoài” tham gia. Đang định lên tiếng thì bị đội phó chặn lại.

“Bớt bớt đi anh. Dù sao cũng không phải là trọng án. Để cho tụi nhóc học tập chút kinh nghiệm chứ.”

Đội trưởng tròn mắt, cảm thấy uy quyền của mình đang bị lung lay dữ dội. Mà không hiểu sao đội phó biết mình đang nghĩ gì.

Thẩm vấn vẫn chưa bắt đầu. Peter đang có chút hồi hộp, đây là lần đầu anh được thực hiện chuyên môn này, mặc dù đã trải qua huấn luyện ở trường cảnh sát. Vivian thì nhún nhả xem lại hồ sơ một lượt.

Johan thì đang buông lời trêu chọc Vivian vì ngoại hình còn rất trẻ và khuôn mặt có nét Á Đông. Một mặt thì khiêu khích, mặt khác, tên này cũng cảm thấy có chút hứng thú. Nữ cảnh sát này xinh xắn, trẻ trung, thật không tồi. Càng ngắm càng thấy thú vị. So với những cô gái hằn qua lại ở bar thật đúng là của lạ.

Cách một tầng kính dày phòng quan sát, ai cũng thấy khó chịu vì thái độ không tôn trọng của Johan. Viêm Khải thì trừng mắt nhìn hắn, nếu có cơ hội thì nhất định không nương tay với tên này.

Peter đang định nhắc nhở Johan thì Vivian ngăn lại. Vivian không để ý những lời khiêu khích, nhưng cũng rấp tâm phản kích.

“Thiếu gia Zetkin lắm tiền như vậy lại không có lấy một cô bạn gái, “thiếu thốn” đến mức phải đến bar tìm vui. Thật lạ với một thiếu gia nhà giàu. Hóa ra là vì tính tình ưa dùng bạo lực nên không cô gái nào dám đến gần anh.”

Bị Vivian chọc trúng điểm đau, Johan không còn cọt nhả nữa mà nhìn Vivian với ánh mắt hung tợn. Thiếu gia tập đoàn Zetkin muốn gì được nấy chỉ hiềm “tiếng lành” đồn xa, không cô gái nào dám đến gần vì tính vũ phu và cục cằn của hắn. Xem ra Johan cũng không phải người không có đầu óc, chỉ tiếc cho nhân phẩm không được tu dưỡng, chỉ một hồi, hắn bèn hiểu ra.

“Các người gài bẫy tôi? Tôi sẽ kiện các người. Để luật sư của tôi đến đây.”

“Ồ hô.” Vivian bật cười, “Anh còn không xem lại bản thân đang ở tình huống nào sao? Anh có bao nhiêu luật sư? 3, 4 hay 10, 20? Anh xem ở đây chúng tôi có bao nhiêu người?”

Mọi người đang theo dõi thẩm vấn cảm thấy rất buồn cười với cách Vivian đối đáp với nghi phạm. Có thể là từ trước đến nay họ chưa từng thấy một không khí như vậy trong phòng thẩm vấn.

Vivian đặt trước Johan tấm hình của David Durand.

Johan tay bị còng trước, ngồi ngả ngón trên ghế, tỏ vẻ không quan tâm hai cảnh sát trước mặt đang làm gì.

“Anh nhận ra người này chứ?”

Johan đôi tư thế ngồi, vẫn không nói gì, thể hiện tinh thần quyết không hợp tác đến cùng.

Vivian cười, cũng không ngạc nhiên. Peter tuy lúc này đã chính thức “lâm trận” nhưng vẫn đang hồi hộp, không hiểu sao tự nhiên quên bồng các kiến thức đã được huấn luyện. Có phải do hồi trưa vừa bị đội trưởng mắng nên suy sụp tinh thần chăng?

Vivian quyết định tấn công vào yếu điểm dễ nổi nóng của Johan.

“Không lý nào lại không quen. Đây là người khiến anh bị cắt nguồn viện trợ trong thời gian dài, phải nương tựa chỗ anh em cây khế. Không lý nào lại dễ quên như vậy.”

Một, hai tình tiết là Vivian đoán bừa. Từ thông tin Johan bị cắt viện trợ biết được từ chỗ David, suy ra như vậy cũng hợp lý. Nghi phạm cũng có phản ứng thật. Hẳn đang vô cùng cau có.

“Vậy là tên suy dinh dưỡng đó đã tỉnh lại sao?” Johan nở nụ cười đầy vẻ khinh miệt, “Hắn nói muốn bao nhiêu?”

“Đó đó, mối quan hệ không đơn giản mà. Còn biết là nạn nhân bị thương bất tỉnh.”

Johan nghe Vivian nói vậy liền sững sốt. Vì không có luật sư riêng ở bên chỉ dẫn, hắn đã lộ ra thông tin bất lợi nghiêm trọng đối với khẳng định hoàn toàn không liên quan trước đó.

Đến đây, Johan thay đổi thái độ, ngả người về phía Vivian, “Vậy các người muốn bao nhiêu? Gia đình tôi có thể bao hết cái đồn này.”

Vivian bật cười. Quả nhiên khi không có sự dẫn dắt của luật sư, tên này cứ từng bước tự chui đầu vào rọ. Nếu mọi chuyện cứ như vậy tiếp diễn, thì đến một lúc Johan sẽ vô tình buông lời thú nhận. Nhưng phải làm cho thật khéo, nếu không có thể luật sư nhà hắn sẽ kiện lại cảnh sát tội mớm cung.

Vivian ngoáy bút ghi chép lại, “Thêm cả tội mua chuộc cán bộ này nữa. Anh Johan, xem ra đây là lần đầu anh “được” thẩm vấn nên không biết, căn phòng này được trang bị máy ghi âm cùng với CCTV, hành vi của anh sẽ được ghi lại hết. Hãy cẩn trọng với từng hành động và lời nói của mình.”

Vivian còn tốt bụng dặn dò, Johan lại tức giận đập bàn, “Các người không sợ sao? Đụng vào tôi, các người sẽ không được yên ổn. Cả gia đình của tất cả các người trong cái đồn dơ bẩn này.”

Mọi người đều cảm thấy tên Johan càng ngày càng cư xử quá đáng. Vivian lại vẫn bình thản, cười như không, “Phải rồi. Đó chính xác là việc một kẻ tâng tặn lương tâm, coi thường trật tự sẽ làm.”

Zohan nhướn mày không hiểu, “Cái gì?”

“Thì ý tôi là anh cứ việc làm những hành động đúng với bản chất của anh,” Vivian ngoáy tai, “Làm đúng với vai trò của anh trong xã hội này.” Vivian còn định nói từ “cuộc đời”, “Còn việc của cảnh sát chúng tôi, là bảo vệ người dân và tài sản của họ. Chứ không phải bao che cho tội lỗi của người giàu.”

Mọi người tròn mắt nhìn Vivian, ngầu quá đi.

“Tôi thứ sáu, ngày 1 tháng 4 vừa rồi...” Vivian bắt đầu công tác thẩm vấn.

“Chà,” Đội phó ghé đầu hỏi Viêm Khải đứng ngay cạnh, “Hai đứa đã có kinh nghiệm làm thẩm vấn rồi sao?”

Viêm Khải nở mũi, trả lời đội phó. Mặc dù chưa từng có kinh nghiệm, nhưng hai người cũng xem trên phim rồi. Lúc làm thật chỉ cần hiểu mục đích thẩm vấn và tự tin là được.

Một cảnh sát vào phòng thẩm vấn nói nhỏ vào tai Vivian và Peter. Hai người khẽ biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 38

Johan biết luật sư của hắn đã có mặt, hiện chắc đang yêu cầu thả người. Hắn đắc ý, nhìn Vivian và Peter đầy khiêu khích.

Thông báo cho phòng thẩm vấn xong, viên cảnh sát cũng vào phòng quan sát bên cạnh thông báo. Mọi người đều không giấu nổi vẻ thất vọng. Đối tượng bị nguồn rùa nhất tại sở cảnh sát vốn là lũ luật sư học luật để bảo vệ người giàu thế này.

Johan đang rất đắc ý, còn cười ra tiếng. Mọi người đều hiểu, luật sư đến nộp bảo lãnh xong là phải thả người ngay, không có cách nào giữ lại.

Đột nhiên, Vivian nhắc tập hồ sơ, đập rầm rầm xuống bàn mấy cái. Mọi người đều giật mình, kể cả Johan Zetkin.

Khuôn mặt Vivian không biểu lộ một cảm xúc gì, hoàn toàn bình thản. Nhưng lực đập đó như là đang bóp cùi vậy, tuy không gây phá hoại gì, chỉ có tiếng tấp xuống bàn là rất chói tai. Vì cảm xúc trên mặt và hành động không khớp với nhau, nên tổng thể trông có hơi quái quái.

Mọi người kinh ngạc nhìn Vivian. Không giống hành động của một thiếu nữ tí nào.

Nhưng có vẻ thực sự có tác dụng uy. Tên Johan không vênh vào nữa mà sững sờ nhìn Vivian.

Vivian lúc đó liền nở nụ cười. Người không hiểu ý từ nhìn qua vẫn thấy thật xinh đẹp, nhưng đó là một nụ cười kỳ quái, vì đôi môi đỏ thắm cong lên đẹp đẽ nhưng đôi mắt lại không hề mang ý cười.

Peter ngồi cạnh cũng há hốc miệng, nhìn khuôn mặt nghiêng của Vivian, chủ yếu kinh ngạc vì hành động vừa rồi. Mọi người ở phòng quan sát chỉ thấy trực tiếp nghi phạm qua gương một chiều và lưng của Vivian và Peter, nhưng 360 độ hình ảnh trong phòng thẩm vấn đều hiện trên màn hình, đặc biệt là cận cảnh những người tham gia thẩm vấn.

Ánh sáng trong trần trong đôi mắt của Vivian giờ không đem lại cảm giác tốt lành nữa, mà khiến người ta phải giật mình như thấy sấm giữa trời quang.

Viêm Khải đứng cạnh đội trưởng, xem cảnh bên trong phòng thẩm vấn như đang xem cái gì đó cực đặc sắc.

Đội trưởng Blanc hỏi Viêm Khải bên cạnh, mắt vẫn không rời màn hình theo dõi.

“Cô ta là thế nào vậy?”

“Không phải sợ...” Viêm Khải ngừng một chút. Nói với đội trưởng Blanc rằng không phải sợ cậu thấy có chút buồn cười. “Đó là cách mà cô ấy biểu lộ sự phẫn nộ cùng cực với những kẻ xấu.”

Đội trưởng hoài nghi, “Đó mà là biểu hiện bình thường sao?”

“Cũng không phải phẫn nộ bình thường.” Viêm Khải trầm ngâm, “Còn có cả tâm lý không bao giờ muốn tỏ ra yếu thế, muốn đè bẹp sự đắc ý của kẻ ác nên mới thành ra như vậy.”

Đội trưởng trông ánh mắt vững tin của Viêm Khải, sự dám chắc đó truyền sang cả ông.

Chẳng ai ngăn Vivian, mọi người cũng thấy hả dạ khi thấy biểu hiện e dè của nghi phạm. Quả thực khí thế vênh vào của Johan đã bị đè bẹp. Dù hôm nay kết quả chỉ thu được đến đây nhưng bây giờ ai cũng thấy mát lòng mát dạ.

Một đồn viên khác vào nhắc nhở cần thả người ngay lập tức theo yêu cầu của luật sư.

Viêm Khải ngó trần nhà. Và sau khi Vivian xù lông một phen, thế nào cũng...

Vivian vừa ra khỏi phòng thẩm vấn thì nháo nhào chạy đến bàn làm việc. Viêm Khải cũng nhanh nhẹn chạy theo.

“Lát nữa ra khỏi đây hẳn sẽ qua chỗ này.” Vivian hốt hoảng, không còn bộ dáng vừa ngầu vừa nguy hiểm như vừa nãy. “Dọn hết lại, thẻ tên, giấy tờ, chữ viết tay...” Tốt nhất là không để hẳn lần ra danh tính.

Đội trưởng cũng theo sau, thấy vậy liền hiểu ra, lừ mắt châm chọc một câu.

“Trông thế nào, ngoài mặt thì ra oai, nhưng lại sợ hãi bị trả thù.”

Mọi người ngạc nhiên vì đội trưởng lại đi chấp lời với một cô gái.

Vivian không tức tối gì, chỉ ngược lên nhìn đội trưởng, được một lúc thì bắt đầu nghiêm túc nói, “Biết sao được. Tôi là chòm sao hệ nước nhưng bẩm sinh tính tình tanh tách như lửa vậy. Uất ức mà nhịn sẽ sinh bệnh. Sợ trả thù thì đương nhiên rồi. Tôi chắc ngay cả sếp cũng không muốn vì những tên cặn bã mà bản thân không còn cơ hội làm những điều lớn lao phải không? Còn bây giờ thì tôi cũng chưa định sửa cái tính xấu dễ nóng nảy. Tôi tu thân trước chứ chưa dưỡng tính. Bây giờ mà động vào tôi hay người thân thiết của tôi thì đừng hỏi tại sao tôi lại chưa dưỡng tính.”

Mọi người nghe Vivian tía lia đến ngây ngẩn. Viêm Khải gờ trán nín cười. "Tu thân" của Vivian nghĩa là trau dồi năng lực.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 39

Cả đồn đang tập trung lực lượng lấy thông tin của những người bị tóm trong hoạt động “càn quét” bar vừa rồi. Không ai để ý đội hình sự đang tranh luận gì. Bỗng nhiên, Peter chạy xồng xộc đến, “Tên Johan đang làm loạn ở trước phòng thẩm vấn. Hắn đẩy ngã Sarah, Jonathan tức quá chặn đường bắt hắn xin lỗi, nhưng hắn đòi nào,” Peter bắn thông tin như súng liên thanh, “Nên bây giờ đang loạn ở đó.”

“Cái gì?” Cả đám phẫn nộ kéo nhau đến trước phòng thẩm vấn. Hống hách nó cũng vừa vừa phải phải thôi chứ.

Lúc mọi người đến nơi, quả nhiên là đang xảy ra cãi lộn.

“... Dám gây sự với cảnh sát ngay trong đồn à?”

“Các vị cảnh sát có ý gây khó dễ cho người khác. Việc này thì xử lý thế nào đây?”

“Ai gây khó dễ ai thì xem CCTV là biết.” Đội trưởng đội hình sự phát uy, giọng vang át hết thầy ồn ào.

Johan vội rút về. Có vẻ rất hậm hực.

Vivian hú họa theo, “Công nghệ thật là tiện. Đây có thể nói là giờ làm gì cũng không qua được mắt... ông trời.” Vivian định nói từ “CCTV”, tuy nhỏ con nhất nhưng lại ra vẻ hồ báo nhất, trừng mắt với Johan.

Johan bày ra điệu bộ coi thường hết sức. Nữ cảnh sát này không còn bộ dáng kì lạ khó tin trong phòng thẩm vấn, giờ đứng đây hóa ra chỉ là một con nhóc thấp bé. Johan không thêm sợ, nhưng ánh mắt của Viêm Khải đứng ngay sau lưng Vivian trừng hằm lại rất có uy, khiến Johan vô thức lùi lại.

Vivian thấy tên tội phạm có vẻ sợ, liền tiếp tục trừng mắt, còn tiến lên phía trước nhằm uy hiếp. Mọi người cũng ngăn những tên dấn đạp lên pháp luật, coi thường cảnh sát, cũng cùng tiến lên, vây tên nghi phạm ở giữa.

Johan run như cây sậy, “Các người muốn gì?”

“Gì mà căng thẳng vậy? Chúng tôi chỉ muốn áp giải... à tiền cậu ra công thôi.”

Mọi người áp giải Johan ra đến phòng ngoài, không ai có ý định mở còng cho hắn ngay. Hắn bị áp giải mà vẫn còn tỏ vẻ rất hống hách.

“Á!” Ra đến phòng ngoài, Peter lệ mắt đã thấy ngay việc bắt bình, trở thẳng mặt tên luật sư của Johan. Hắn đang tự tiện xem hồ sơ ở bàn làm việc của đội hình sự. Các đội viên phần nộ tiến lại. Vivian thu lại tập hồ sơ, nhận ra đó chính là danh sách vật chứng tại hiện trường. Mọi người rất bức xúc, thầm nghĩ đúng là chủ nào tố nấy, thật không chấp nhận được.

Sau một buổi tối nhốn nháo, cả đội tập hợp lại.

Sau khi bàn bạc nội dung công việc, mọi người đều tranh thủ buông một, hai câu cảm thán về sự coi thường trật tự của các nghi phạm có gia thế. Nhắc đến “gia thế”, đội trưởng Blanc quay sang quan sát Viêm Khải và Vivian từ đầu đến chân.

“Cô cậu chắc cũng không vừa đâu. Trang phục này chắc phải nửa tháng lương của cảnh sát. Cũng là con nhà có điều kiện phải không? Đi làm thám tử vì hứng thú sao?”

Viêm Khải giật mình nhìn lại trang phục của bản thân, nghĩ đây cũng đâu phải đồ xa xỉ lắm. Tính ra thì chỗ trang phục này giản dị lại rất bền, cậu đã dùng từ lúc cơ thể bắt đầu cao chậm lại. Tính ra thì tiết kiệm hơn mua đồ giá rẻ rồi chỉ dùng được một, hai mùa là sút chỉ, phai màu chứ.

Vivian cũng nghĩ ngợi điều gì đó, đột nhiên đập tay làm mọi người giật thót.

“Tôi hiểu rồi, tại sao con cái nhà giàu lại lắm đũa hống hách thế.” Vivian vừa có một so sánh giữa gia đình mình và các gia đình giàu có mà Vivian biết. “Chắc chắn là nhờ bố mẹ chúng thuê giúp việc chăm đến tận răng, lại để mấy người đáng tuổi chị, dì, mẹ, bà của bọn nhóc suốt ngày “dạ thưa”, lại phải cúi đầu chào chúng nữa, nên chúng mới nghĩ mình là bố thiên hạ đây mà.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 40

Sáng sớm hôm sau, đội trưởng dẫn cả bốn đội viên trẻ ra ngoài điều tra một vụ lừa đảo. Ngập ngừng một lúc, quyết định để đội phó ở lại canh đồn cùng với Viêm Khải và Vivian.

Đội phó hiểu đội trưởng muốn mình đích thân hướng dẫn hai đội viên mới, thậm chí ông anh này thật ngốc. Chuyện quan trọng giờ không phải vậy, dù sao hai đứa cũng không phải cảnh sát, chúng chỉ tới đây để tạo mối quan hệ, mà cũng chỉ ở đây có đôi ba ngày thôi.

Nghĩ muốn vót vát chút hình ảnh cho đội trưởng, đội phó liền lần la bắt chuyện Vivian, giờ đang bận xử lý công văn.

“Đội trưởng có nhược điểm là thích ôm việc. Chỉ cho mọi người tập trung lo án đang có. Còn đầu suốt ngày chạy nháo nhào là một mình đi điều tra án cũ đây.”

“Ồ.” Hóa ra những lần đội trưởng biến mất là có lý do như vậy, Vivian mỉm cười.

Đội phó tiếp tục trầm ngâm, “Chắc vì sống giữa bầy trẻ em nên việc gì cũng dành đến tay đã thành quen.”

“Sống giữa bầy trẻ?” Vivian không hiểu.

Đội phó cười nhẹ nhàng, “Đội trưởng là trẻ mồ côi. Ba mẹ là dân nhập cư trái phép nên liên hệ với họ hàng không được.”

Biết ngay là không phải người Pháp mà, Vivian nghĩ. Thảo nào trông đội trưởng hơi bặm trợn, không giống người Pháp chút nào, nhưng trông cũng đáng tin cậy lắm.

“Đến năm 18 tuổi vẫn không có ai nhận nuôi...” Nói đến đây đội phó và Vivian nhìn nhau, cùng phì cười. Chắc là do ngoại hình của đội trưởng chẳng? Đội phó và Vivian có cùng tâm trạng, đối với đội trưởng Blanc, khi họ nhắc với nhau chuyện này, đều cảm thấy vừa thấy buồn cười vừa thương.

“Thế là đội trưởng ở lại trại trẻ làm giúp việc, được hai năm thì dùng tiền tích cóp được dọn ra ở riêng, cũng kiếm rất nhiều việc làm để có tiền đi học. Giờ được nghỉ dài dài một chút đều chẳng đi đâu, anh ấy lại quay về “nhà”.

Vivian chăm chú lắng nghe. Ra đây là câu chuyện của đội trưởng. Lớn lên đặc biệt như vậy, hẳn nào tính cách lạ lùng. Mà cũng phải nói, Vivian biết ngay là đội trưởng không hay đi đâu xa mà, nên mới phát biểu liều về xuất thân của họ như vậy. Không rõ đội trưởng có biết châu Á là châu lục rộng lớn nhất thế giới không nữa.

Sau khi hoàn thành phần việc buổi sáng, Vivian tranh thủ nghiên cứu một vài tin tức kinh tế.

Trong số các bài viết nổi bật có nội dung về việc cổ phiếu các công ty con thuộc tập đoàn Marceau đang rớt giá cùng lúc. Tổng thiệt hại cho tập đoàn ước tính lên đến cả triệu Euro.

Vivian nhủ mầy, đến bây giờ thì việc tại sao gia đình Marceau lại không đủ khả năng phong bế tin tức về vụ việc của con gái, đối với Vivian vẫn là thắc mắc lớn.

Đội phó Morel thấy Vivian dăm chiêu, bèn ghé xem thì thấy được bài viết này. Tuy vụ tiểu thư tập đoàn Marceau tàng trữ ma túy đồn của họ không phụ trách, nhưng vì vụ việc khá rùm beng nên đội phó Morel cũng nghe nói đến.

“Dư luận giờ đáng sợ như luật pháp phong kiến vậy.” Đội phó thờ dài, “Thời đại này không còn tồn tại mấy kiểu tru di ba họ nữa. Nhưng những vụ án thế này, càng được xã hội biết tới thì gia đình càng bị ảnh hưởng theo.”

Vivian quay hẳn người về phía đội phó, sẵn sàng nghe chuyện từ bậc tiền bối.

Đội phó lại cười, “Dù sao thì, điều gì cũng có mặt này mặt kia, có nhiều vụ án người bị hại được tiếp sức mạnh từ dư luận, à lúc đó thì không phải dư luận nữa, mà trở thành cộng đồng, nhờ vậy mà kẻ thủ ác đã bị trừng trị thích đáng.”

Vivian suy nghĩ về hai từ “cộng đồng”. Nếu xảy ra chuyện không may, khi nạn nhân lại ở thế yếu, kẻ thủ ác có chỗ dựa lớn mạnh và muốn một tay che cả bầu trời. Nhưng vẫn có những người xa lạ chọn đứng về phía nạn nhân, rất kiên trì và rất dũng cảm. Thật cảm động.”

Ngưng một lúc, đội phó lại kể chuyện, “Thực ra tối qua đội trưởng bị triệu lên gặp lãnh đạo.”

Vivian cười lạnh. Thế lực hắc ám đã ra tay rồi à.

Đội phó thờ dài, một tay xoa xoa trán, “Gia đình Zetkin có ý, nếu là án nghiêm trọng thì sẽ lo bồi thường cho nạn nhân để rút nguyện vọng truy tố. Còn không, họ coi đây là một bước cải tiến, dạy dỗ lại đứa con.”

“Cái gì?” Vivian tròn mắt, đầu hơi ong lên vì con phấn nộ, cảm thấy không thể tin nổi với những gì vừa nghe. Xem ra cần phải dạy dỗ lại không chỉ riêng gì thằng con của nhà đó.

Đội phó thờ dài, cả khuôn mặt chỉ thấy nỗi buồn. Vivian nghĩ, nếu đội phó Morel là nữ, có khi sẽ khóc ngay lập tức vì tội thân. Vivian liền cố nén giận, nói những điều từ đáy lòng để an ủi đội phó.

“Chúng ta nên nghĩ đơn giản thôi. Nếu quả thực không thể làm được gì, dòng họ đó sớm muộn cũng sẽ xuống đài.”

Đội phó quay sang nhìn Vivian.

“Dù có gây dựng được sự nghiệp lớn đến đâu, muốn cho gia tộc trường tồn thì quan trọng là phải chăm lo nuôi dạy tốt thế hệ sau mới được. Những người mà với năng lực không lo nổi cho nhân phẩm như tên Johan Zetkin, sao gánh được công việc kinh doanh của gia đình?”

Đội phó nghe vậy thì cười tươi, rồi chuyển thành tiếng cười sảng khoái, biết là Vivian đang làm công tác xoa dịu. “Phải, chúng ta chỉ cần làm tốt vai trò đã lựa chọn là được.”

Thấy đội phó nói lại câu của mình, Vivian cũng cảm thấy vui trở lại.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Vivian và đội phó Morel giật mình. Đội trưởng Blanc đứng ngay sau lưng họ, không biết đã đến từ bao giờ.

“Anh, công việc thế nào?”

“Đang tiến triển.” Đội trưởng nhìn quanh, hỏi, “Cậu kia đâu?”

“A. Chuyện này,” Đội phó báo cáo, “Bọn trẻ đã xin phép nhưng em chưa báo anh. Sáng nay thằng nhỏ có buổi giảng ở trường. Lúc nó qua đây muốn xin phép trực tiếp nhưng lúc đó anh vẫn chưa đến.”

Vivian đứng khoanh tay dạ dạ vâng vâng theo lời của đội phó.

“Cái gì?” Đội trưởng kinh ngạc. Cảm thấy thông tin này hơi có nhiều vấn đề.

Nghĩ đội trưởng không cho phép, Vivian liền nhanh nhẩu, “Việc học là trên hết cần được ưu tiên phải không đội trưởng? Em và Viêm Khải là cùng một đội, chúng em cũng rất thân, đội trưởng nhìn em cũng như nhìn thấy bạn ấy. Em sẽ làm việc như là hai người làm việc.”

Vivian cứ nói tía lía, đội phó thì vừa cười vừa gật gù phụ họa. Đội phó Morel cảm thấy việc này không có gì nghiêm trọng, dù sao hai thám tử cũng đều thuộc quản lý của đội. Mới cả chúng mới 19 tuổi thôi, có việc gì quan trọng hơn việc học hành vào lúc này.

Nhưng đội trưởng Blanc cũng chỉ hỏi, “Cô cậu còn đang đi học sao?”

Vivian chớp chớp mắt, “Dạ vâng đúng vậy ạ.”

“Vậy sao còn đến đây?”

“Ài, đội trưởng à. Một cơ hội trải nghiệm tốt như này làm sao mà bỏ qua được chứ. Kể cả có vướng việc học đi nữa.” Vivian hùng hồn nói.

“Anh à, đừng giận. Có nghĩa bọn nhỏ rất coi trọng cơ hội làm việc với chúng ta. Ngang với chuyện học hành, ngang với tương lai.”

“Dạ đúng.” Vivian mỉm cười lấy lòng.

“... Đi tuần đi.” Đội trưởng Blanc nhanh chóng rời đi sau khi ra lệnh xong, bỏ lại Vivian tròn mắt há hốc miệng ở đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 41

Vivian mang lóc cóc đi tuần, thăm than thở, lần này “đi dạo” chỉ có một mình.

Đề Vivian đi ngoài đường mà không có ai kèm quả thực là một việc nguy hiểm. Đầu óc hay nghĩ vẩn vơ không để ý xung quanh là một đẳng, lần này còn đi một đường dài từ cổng đồn đi ra, bị bám theo mà cũng không hề hay biết.

Vivian vừa đi vừa ngắm nghía tình hình kinh doanh buôn bán hai bên đường. Lúc đi qua một cửa hàng, Vivian coi cửa kính như tấm gương lớn mà soi, lúc đó mới phát hiện có chiếc xe đáng ngờ đang chậm rãi theo sau. Đáng ngờ vì kính đen không thấy được bên trong, lại còn dùng tốc độ chậm rì mà đi chườn.

Vivian nuốt nước bọt, nghĩ không ổn. Bắt cóc? Hay buôn người? Tự nhiên trong đầu nhớ lại buổi thăm vẩn vơ tối qua. Vivian nén cơn hoảng hốt, lúi từ từ bộ đàm ra khỏi túi rồi đột nhiên co giò chạy ra phía đường lớn. Đúng lúc đó, cửa xe mở một mạch, tám năm, sáu tên mặc đồ đen bước xuống, đuổi theo Vivian.

Viêm Khải hoàn thành buổi học, nhanh chóng trở về đồn, tiện rẽ qua mấy cửa hàng quen mua ít đồ ăn cho cả đội, lúc trở ra lại tình cờ gặp một người.

Ai đó trông quen quen. Thường thì Viêm Khải sẽ không nhận ra, nhưng đang ở giữa đất Pháp, khuôn mặt kia lại có nét Trung Hoa không lẫn đi đâu được. Viêm Khải nhướng mày, hóa ra là tiểu thư Shivani Tổng vừa mới gặp hai hôm trước.

Shivani lái một chiếc mui trần đỏ bóng, đỗ ven vỉa hè, hạ kính xuống nói chuyện với Viêm Khải, “Anh chàng thám tử đi đâu vậy? Trợ lý bé nhỏ của cậu đâu?”

“Tôi đi làm chút việc riêng.” Cậu đang nghĩ không biết cô ta nghe ở đâu Vivian là trợ lý, rõ ràng đã giới thiệu hai người là đồng đội. Thật vô ý. Viêm Khải còn định nhắc ở đây không được đỗ xe.

Shivani cười lịch thiệp, ngờ ý muốn cho Viêm Khải quá giang.

“Không phiền tiểu thư, tôi còn rẽ qua vài nơi nữa.” Thực ra Viêm Khải sẽ đến thẳng đồn ngay. Được chở cũng tiện nhưng mà cậu không muốn, không chỉ vì ngại tiểu thư này biết về công việc họ đang làm.

Viêm Khải đã từ chối, Shivani cũng không có ý kiến gì nữa, chỉ nhìn những túi đồ đầy ắp trên tay Viêm Khải với ánh mắt phức tạp. Không nói gì thêm liền lái xe đi thẳng.

Đội phó Morel đang trao đổi với đội trưởng Blanc, chợt giật bắn vì một tiếng la hét từ trong bộ đàm phát ra: “Đội trưởng, đội phó? Mọi người có ở đó không? Cứu em với! À không, tiếp ứng cho em. Ở đây có một đám côn đồ...”

Mọi người giật mình, đội trưởng Blanc phi qua bàn, bật bộ đàm. Các đội khác nghe thấy có động cũng ngoài lại nhìn, tự hỏi cái đội kỳ quái nhất đồn hôm nay lại có việc gì đây? Trò đùa chọc mới sao?

Đội trưởng dùng giọng bình tĩnh trấn an Vivian, nhanh chóng hỏi vị trí và nắm tình hình trong một, hai câu. Nói xong liền cùng đội phó nhanh chóng chuẩn bị xuất phát.

Viêm Khải xuống xe bus, chạy đến cổng đồn, vừa lúc trông thấy một chiếc xe phóng ra ngoài. Đội phó Morel đang cầm lái, Viêm Khải còn thấy đội trưởng Blanc thò hẳn người ra ngoài cửa xe để gắn đèn.

May mà Vivian chạy trước được một lúc, ra đến đường lớn vẫn chưa bị tóm. Nhưng lũ côn đồ vẫn bám riết. Vivian hốt hoảng, đụng độ bọn xã hội đen không sợ pháp luật, khởi đầu một tuần mới như thế này cũng thật quá náo nhiệt.

Vivian co giò chạy, qua một đoạn rẽ liền thấy một hội chợ nhỏ, nghĩ đông người bọn này có thể bỏ cuộc chẳng?

Lúc chạy vào mới biết đây là một hội chợ cho trẻ em, lòng Vivian liền dấy lên một hồi sợ hãi.

Quả nhiên đúng như Vivian lo sợ, bọn côn đồ không ngại nơi đông người vẫn tiếp tục bám theo, còn bắt đầu đập phá xung quanh để lấy đường đi.

Có tiếng người la hét, Vivian nghe thấy một vài đứa bé khóc ré lên, liền hoảng hốt nghĩ bước này tính sai lắm rồi.

Người lớn có mặt trong hội chợ cũng hoảng không kém, vội vã tập hợp lũ trẻ lại, lo lắng trấn an bọn nhóc. Nhưng lũ trẻ đột nhiên nín bặt, đôi mắt chúng vẫn ngẩn ngẩn nước, nhìn không chớp mắt bọn xấu đang đuổi đánh một Minion vàng chói.

Chạy tiếp một đoạn đến một khoảng sân khá rộng để biểu diễn văn nghệ, Minion đã bị bọn xấu bao vây. Tốt quá, “Minion” này cũng đang chờ bọn chúng đến để hoàn thành việc trừ gian diệt bạo.

Bọn trẻ thì hiếu kỳ coi Minion trừng trị kẻ xấu, mặc dù Minion này tay chân có hơi dài. Nhưng người lớn thì đương nhiên biết đó là đánh nhau thực sự, hốt hoảng dắt bọn trẻ đi trốn hoặc bỏ chạy.

Tuy biết đối đầu trực tiếp là cách duy nhất lúc này để dứt điểm sự hỗn loạn, nhưng Vivian còn đang đắn đo, nghiêm túc cân nhắc về khả năng thực chiến của mình dạo gần đây.

Súng điện đã cầm sẵn trên tay. Súng điện vô thanh lại không gây đổ máu, nhưng bắn súng ở đây liệu có gây ra hỗn loạn không? Những người lớn đang vì sự an nguy của lũ trẻ mà tinh thần đang rất nhạy cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 42

Chợt có tiếng còi cảnh sát hú lên. Nghe thấy tiếng đó, Vivian mừng không để đầu cho hết, nhưng ngay sau đó liền phát giác được ý định của bọn côn đồ.

Bọn chúng đồng loạt xông vào Vivian, muốn kết thúc nhanh gọn. Nhưng Vivian đâu phải một thiếu nữ chỉ biết trông chờ vào sự bảo vệ của người khác, dù sao cũng là một thám tử chăm chỉ rèn luyện hằng ngày. Tên tiến đến đầu tiên bị Vivian cho ăn ngay một phát súng điện. Nhân lúc nắm tên còn lại để phòng vì Vivian dám bắn, Vivian liền lợi dụng khoảng hở chạy về phía xe cảnh sát đang tiến đến.

“Sếp ơi, mọi người, em ở bên này.”

Đội trưởng và đội phó vừa xuống xe, liền thấy một Minion vàng chói đang chạy lại. Nhìn dáng người và đôi giày thò ra khỏi bộ trang phục, lại còn cầm súng điện, hai người chắc chắn đó chính là Vivian.

Bọn còn đồ thấy xe cảnh sát đỗ lại, nghỉ không ổn, bèn chạy hướng ngược lại. Đội trưởng Blanc còn chưa kịp hô đuổi theo thì từng tên từng tên lần lượt gục xuống. Viêm Khải đang hạ gục từng tên một.

Mọi người cùng gô từng tên một, cho bọn chúng chen chúc vào hàng ghế giữa của xe cảnh sát.

Nhân lúc đó thì đội phó hỏi chuyện. Vivian có vẻ hơi phờ phạc, vẫn tường thuật chi tiết lại mọi chuyện, kể cả lỗi lầm không đánh giá đúng tình hình mà chạy vào hội chợ đang toàn trẻ em.

Viêm Khải nắm vai Vivian. Dù sao cũng may mắn là không có ai bị thương.

Đội phó Morel thảo luận với ban tổ chức hội chợ. Họ cũng nghĩ chuyện dính phải bọn còn đồ phá hoại là chuyện chẳng may. Trừ mấy hình nộm ở cổng đã bị đập tan thì không có thiệt hại gì đáng kể, bao gồm cả tinh thần. Bọn trẻ đang rất hào hứng vì chứng kiến chuyện vừa rồi. Coi như đó là một “tiết mục” hành động đặc sắc của phía cảnh sát thay cho phí sửa chữa. Dù sao hội chợ còn diễn ra mấy ngày nữa.

Đội trưởng Blanc không nói gì, chỉ nhìn Vivian từ đầu đến chân, như xem có bị thương ở đâu không.

Khi đội phó Morel quay lại, đội trưởng liền ra chỉ thị.

“Gọi cho Jonathan và Sarah, bảo hai đứa tạm ngừng công việc bên đó, đến thẳng nơi đội viên Triền trông thấy bọn còn đồ đầu tiên, điều tra ở đó.”

“Ồn rồi chứ?” Viêm Khải quan tâm hỏi han Vivian, “Liệu, có phải tay chân của Johan Zetkin không?”

“Chắc cú là bọn chúng rồi.” Vivian phẫn nộ, nhưng sau đó lại nhăn nhó vì đau mũi cơ, “Ôi trời, nhức chân quá, đời tớ chưa từng chạy nhanh đến thế bao giờ?”

Đội trưởng ngắm tạo hình của Vivian từ đầu đến chân, “Hóa trang tận thế này mà vẫn để bị phát hiện ra là sao?”

“Em đâu có hóa trang để trốn bọn xấu đâu sếp. Em hóa trang là để không làm bọn trẻ hoảng loạn.”

Mọi người nhìn lại hội chợ. Quả thật lũ trẻ không có đứa nào khóc lóc hay sợ hãi.

Viêm Khải cười gật gật đầu với Vivian, ý bảo làm tốt lắm.

Vivian lúc này thấy khá đuối sức, chỉ muốn ăn và nghỉ một chút.

Jonathan và Sarah lái xe của bọn còn đồ về đồn. Bọn chúng sau khi bị áp giải về cũng không có đứa nào chịu khai. Đội trưởng đã cho tạm giam hết tất cả. Nhưng chúng liên tục làm ồn trong đó, như thách thức sức chịu đựng của cảnh sát.

Chưa đầy nửa giờ sau, luật sư của Johan Zetkin đến đóng tiền bảo lãnh.

Mọi người yên lặng nhìn từng tên còn đồ ung dung ra khỏi đồn cảnh sát, cảm thấy rất phẫn nộ. Rõ ràng là có ý đây mà.

Viêm Khải lựa ra mấy cái bánh còn chưa nát mấy đưa cho Vivian. Lúc tham chiến ở hội chợ cậu vẫn còn xách theo mấy cái túi. Mọi người thì chỉ ghi nhận tấm lòng, còn không để ý đến hình thức, đồ ăn vẫn còn sạch là được, vui vẻ nhận của Viêm Khải.

Đội trưởng nhìn Viêm Khải chườm đá cho Vivian. Có lẽ lúc chạy bị treo chân mà vẫn phải cố chạy thực mạng ra đường lớn. Yên lặng một hồi, đội trưởng quyết định chia đội làm hai, thay phiên nhau về nghỉ. Sáng mai là có báo cáo của bên pháp chứng về kết quả kiểm tra ADN, lúc đó sẽ tiếp tục họp bàn về hành động tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 43

Trên đường về, Vivian vẫn còn thấy đau chân, nghỉ đến chế độ luyện tập hiện tại, rõ ràng vẫn chưa đủ cho những tình huống thế này.

Khi về đến nhà rồi, nghỉ ngơi một lúc, Vivian không còn thấy đau nữa liền muốn ra ngoài đi dạo.

Viêm Khải lắc đầu. Xem ra tai nạn vừa rồi không khiến Vivian bị chai chân mà là bị ngứa chân. Cậu nhìn ra cửa sổ. Dù sao thời tiết chiều nay cũng đẹp lắm, Viêm Khải cũng cùng theo Vivian ra ngoài.

Hai người ăn bữa trưa muộn ở nhà hàng bình dân cách chỗ ở tầm ba dãy phố. Sau đó liền đi dạo cho tiêu thực, tranh thủ ngắm đường phố Pháp và buôn chuyện.

“Tớ thích đường phố ở Nhật. Không phải mấy khu đông đúc sầm uất toàn nhà bê tông đâu. Là mấy ngõ phố bình dân ấy. Tớ rất mê mấy cái rãnh thoát nước ở đó, có thể nhìn cả ngày để xem lúc nào có cá chép bơi qua.”

“Để vớt?” Viêm Khải trêu chọc.

Vivian mỉm cười, “Chụp ảnh. Hoặc đi theo, xem nó bơi đi đâu.”

“Chắc cậu chỉ dừng lại khi biết mình đã bị lạc.”

Hai người nói chuyện rôm rả suốt đường đi. Đến tận lúc vào cửa hàng nước quen của cả hai thì câu chuyện đã chuyển sang nhiều đề tài khác.

Vivian đang tiếp chuyện Viêm Khải về tảo. Nhưng Viêm Khải không để tâm vào câu chuyện nữa. Vì từ lúc vừa bước vào cửa hàng, cậu đã cảm thấy tại nơi này, có ánh mắt nhìn về phía họ mang theo ác ý nồng đậm.

Lại chuyện gì nữa đây? Ác ý này nhắm vào ai? Vivian, Viêm Khải hay cả hai người? Có phải lại là trò của Johan Zetkin và tên luật sư? Cậu lo lắng. Nếu thực sự có người mang ý đồ xấu thì hẳn đã biết những gì? Đây là quán quen mà hai người hay lui tới, không cách nhà bao xa. Liệu có biết được địa chỉ nhà họ hay chưa?

Viêm Khải cảm thấy không ổn, bảo Vivian rời đi, có chuyện cần báo. Viêm Khải dự định sẽ đi lòng vòng xem có bám đuôi hay không, nếu là hiểu nhầm thì cũng không nhất định phải nói cho Vivian biết.

“Về luôn sao? Vậy tớ đi WC lát đã.”

Vivian vừa đi thì Viêm Khải cũng nhanh chóng thu dọn đồ cho cả hai. Đeo ba lô trên lưng, Viêm Khải chợt nhớ ra, nhà vệ sinh của cửa hàng nằm tách biệt bên ngoài, ở chỗ khá vắng vẻ.

Chạy vội ra ngoài, Viêm Khải ngó quanh. Vivian không mang điện thoại. Khoảng thời gian ngắn ngủi rời nhau lúc này mà bây giờ cậu cũng không chắc là Vivian có trong nhà vệ sinh hay đang ở đâu. Viêm Khải không nghĩ ra phải làm thế nào, liền đứng chờ ở cửa nhà vệ sinh nam. Đợi ba phút nữa không thấy Vivian đi qua thì đứng ở cửa gọi, không nghe thì sẽ vào tìm. Vào tìm không thấy sẽ báo cảnh sát.

“Viêm Khải à? Dừng xong rồi thì đi ra, đứng ở cửa nhìn mò cái gì ấy?”

Là Vivian, đang lau tay đứng trước mặt cậu.

Viêm Khải thờ phào nhẹ nhõm, “Sao đi qua đây còn ngó vô chỗ này làm gì?”

“Đâu có. Vì tầm nhìn ngang mắt tớ rộng mà. Nhìn thấy cái bóng quen quen thì phải ngó lại xem chứ.”

“Tầm nhìn ngang rộng? Động vật ăn cỏ chắc?”

Vivian còn huyền thuyên thêm cái gì nữa. Nhưng Viêm Khải lúc này chỉ chú ý đến tiếng bước chân đang tiến về phía họ. Cậu chính là cảm giác được, nó có mang theo ác ý. Vivian thấy có người tiến đến, định tránh sang một bên nhường đường, bất ngờ bị Viêm Khải túm lấy tay kéo mạnh vào nhà vệ sinh nam, ngay sau đó cậu cũng tóm lấy tên đàn ông ở ngay ngoài cửa rồi lúi vào khổng chế trên tường. Trong nhà vệ sinh nam lúc đó còn có vài người nữa, họ không chỉ kinh ngạc vì trong này có ầu đả, lại còn có một cô gái.

“Suýt suýt. Chúng tôi đang quay chương trình thực tế.” Vivian làm điệu bộ khoa trương rồi trịnh trọng mời mấy vị đó ra ngoài. Họ cũng rời đi thật. Vivian bèn lo lắng quay sang.

“Có chuyện gì vậy Khải?”

“Tên này theo dõi chúng ta từ nãy?”

“Cái gì?”

Tên lạ mặt đang bị ghim trên tường bèn nổi điên, “Nói gì vậy hả? Tao báo cảnh sát bây giờ. Tao chỉ vào dùng nhà vệ sinh thì bị mày lôi vào hành hung.”

Vivian lục túi áo khoác tên đó, tìm thấy ảnh của chính mình. Viêm Khải sùng sốt, vậy mục tiêu chính là Vivian.

Vivian lại lục tiếp, “Cái gì đây? Ê te? Hẳn một lọ đầy luôn? Mày mang vào đây để hít à? Lại còn có một khăn tay tẩm sẵn nữa này.” Vivian nhăn mặt vì thoáng nghĩ thấy mùi ê te, liền kiểm tra ba lô cái túi bóng nhét vào coi như bằng chứng.

“Chắc là bọn buôn người. Tốt nhất là báo cảnh sát.”

“Chúng mày cứ thử báo cảnh sát xem, lũ thám tử! Tao sẽ đăng hình chúng mày trên báo. Chúng mày sẽ là mục tiêu của tất cả tội phạm!”

Viêm Khải và Vivian khẽ biến sắc.

“Làm sao mày biết được?” Viêm Khải siết tên này mạnh tay hơn. Hắn ăn đau, chỉ la oai oái chứ không trả lời câu hỏi của hai người.

“Ài, tên khốn này! Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà. Là ai nói cho mày biết hả?” Vivian nhảy lên, cho gã một cái tát nổ đom đóm mắt bằng mu bàn tay.

“Không được rồi, phải liên lạc với Matthew trước.”

Bảo vệ và một vài nhân viên chạy đến hiện trường. Vivian thờ dài, mấy ông khách vừa rồi không dễ bị lừa nhì. Có lẽ họ đã để ý là ở đây đâu có máy quay.

Viêm Khải vẫn không chế tên lạ mặt ở trên tường, bịt chặt miệng tên đó vì hắn định la to cho mọi người biết họ là thám tử.

“Chúng tôi đã báo cảnh sát. Họ sẽ đến bây giờ. Tên này định bắt cóc tôi, bạn tôi đã tóm được nên chúng tôi phải ở cùng hắn cho đến khi cảnh sát đến để cung cấp lời khai. Còn việc tại sao bạn tôi bịt miệng hắn? Là vì hắn rất âm ỉ, có thể ảnh hưởng đến các khách hàng đó, không tốt cho quý nhà hàng.” Vivian liên tục trình bày.

Bảo vệ cửa hàng nhìn cả ba với ánh mắt nghi ngờ. Nhưng quản lý nhà hàng và nhân viên thì tin họ, nói với bảo vệ rằng, người đàn ông này đã ngồi ở cửa hàng hơn một ngày mà không rời đi.

Viêm Khải và Vivian sùng sốt. Hơn một ngày? Vậy muộn nhất là từ chiều hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 44

Tên này đã đợi ở đây khá lâu chỉ để chờ Vivian đến. Nhưng Viêm Khải và Vivian vừa rồi rẽ vào đây không hề có kế hoạch trước, họ cũng không phải là bị bám theo. Vậy là hắn chờ ở đây cho đến khi Vivian xuất hiện mới thôi?

Về mặt thời gian cũng rất có vấn đề. Nếu là từ chiều hôm qua, thì lúc đó Vivian vẫn còn chưa đựng mặt tên Johan Zetkin.

Viêm Khải nghĩ ngợi. Cũng có thể là nhân viên nhà hàng nhầm lẫn về mặt thời gian. Cửa hàng này không có CCTV, muốn lấy thông tin từ các khách hàng cũng là một sự kỳ công đây. Nhưng nhanh nhất vẫn là tra khảo tên bắt cóc này, chỉ là không biết hắn có chịu hợp tác hay không.

Trong lúc đó, Vivian chỉ cúi đầu. Không biết đang nghĩ những gì.

Lúc đội trưởng Blanc và ba đội viên khác đến nơi, mọi người nhìn nhau không biết phải nói sao. Có vẻ như đã nhận được liên lạc của Matthew nên tên bắt cóc bị giải đi trong yên lặng. Viêm Khải và Vivian cũng không cần phải đi lấy lời khai.

Matthew có nhấn tin đến, nội dung rằng sẽ đề nghị với bên cảnh sát để người của tổ trực tiếp điều tra. Nhưng nghiêm trọng nhất, hiện vẫn chưa có cách để đảm bảo rằng tên bắt cóc sẽ giữ bí mật về danh tính hai người. Dù sao hắn vẫn là một công dân, không thể bắt giữ mãi được. Quan trọng là phải xem hắn đã biết được đến đâu, đồng thời xúc tiến việc thu thập lời khai và điều tra rất kẻ đứng sau.

Viêm Khải và Vivian cũng thử có suy đoán riêng, cảm thấy tên bắt cóc này rất có vấn đề. Theo như thông tin từ đội trưởng Blanc, thì hắn chỉ là một tên sống bằng nghề trộm cắp vặt. Trộm đồ mà bị bắt còn được ăn cơm trại giam, sao lại hận thù thám tử đến như vậy? Lúc bị cảnh sát lôi đi mà hắn không mắng chửi, chỉ nhắm hai người mà trợn mắt. Còn việc ai sai khiến tên này cũng cần phải tra. Họ là người mới, vừa hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, đã kịp gây thù với bang phái nào? Còn từ lúc đến đồn cảnh sát làm việc thì cũng khó nói. Nhưng chắc chắn một điều là phía cảnh sát rất kín tiếng.

Có một điều chắc chắn, nếu lần này chủ mưu cũng là tên Johan Zetkin, thì hắn sẽ không thoát tội hành hung, vì Matthew sẽ tham gia điều tra.

Lần đầu tiên Viêm Khải và Vivian cảm nhận được sự nguy hiểm của công việc thám tử.

Vivian cúi đầu thờ dài, cảm thấy rất buồn, “Muốn ngẫu như nhân vật trên phim nhưng kết quả lại đem đến thật nhiều rắc rối.”

Viêm Khải xoa đầu Vivian an ủi, “Ngẫu đâu có xấu, chỉ là ngẫu với người tốt thì sẽ được hâm mộ, còn ngẫu với kẻ tâm địa độc ác thì gặp rắc rối là chuyện đương nhiên.”

Tối hôm đó, khi quay lại đồn làm việc, Viêm Khải thấy Vivian trở nên cực kỳ hăng hái. Xem ra đã dành thời gian tự suy nghĩ.

Vivian nói với Viêm Khải mong muốn của bản thân, “Tớ vẫn muốn ngẫu, vẫn không muốn trông yếu thế trước kẻ xấu. Vậy nên phải tăng cường năng lực gấp mới được.”

“Vậy thì đi thôi, các đội khác cũng có rất nhiều việc chúng ta có thể làm.” Viêm Khải cười, cậu luôn nghĩ hai người còn đồng hành với nhau rất dài lâu. Bây giờ vì không muốn dội một gáo nước lạnh vào sự háng hái của Vivian nên mới nói vậy, chứ cậu có suy nghĩ sâu xa hơn.

Viêm Khải cũng mong chờ vào tương lai người bạn chí cốt của mình sẽ trở nên mạnh mẽ. Nhưng nghiêm túc nhìn vào thực tế mà nói, họ đâu thể trở thành người mạnh nhất thế giới được. Mà kẻ thù thì không có ác nhất, chỉ có ác hơn, đã vào tầm ngắm của chúng, nhẹ thì hại đến thân, nặng thì... không dám nói trước.

Nhớ lại những tình huống từng xảy ra, có lúc Vivian tự giải quyết được, nhưng cũng có lúc không có Viêm Khải ở bên cạnh thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chọn dịp gần gần Viêm Khải phải chia sẻ với Vivian vài suy nghĩ của cậu, phải chính Vivian từ bỏ tật mạnh động. Đối với Viêm Khải, Vivian là một người bạn xuất sắc mà cậu có. Nhưng người bạn này vẫn chưa trưởng thành. Ngày Vivian thực sự trưởng thành, nhất định phải học được cách nhẫn nhịn đúng lúc.

Ngày làm việc thứ ba, Viêm Khải và Vivian còn đến sớm hơn hai ngày trước. Hôm nay sẽ có kết quả kiểm tra ADN, nếu thuận lợi thì trước khi rời khỏi đây, hai người đã kịp tham gia hoàn thành một vụ án, tuy không phải là trọng án mà chỉ là một vụ hành hung.

Khi hai người đến, thì Jonathan cũng vừa đến. Ba người liền dắt díu nhau đến phòng pháp chứng lấy kết quả.

Vừa đứng giờ làm thì đội trưởng Blanc hốt hải chạy vào đồn, đầu tóc hơi bết, bộ quần áo vẫn mặc từ hôm qua, xem ra đội trưởng cả đêm không về nhà. Chào hỏi một vài đồng nghiệp rồi chạy một mạch đến bàn làm việc, không thấy đội viên nào, nhìn hành trang này thì có vẻ đã đến hết rồi, đội trưởng bèn chạy vào phòng họp riêng của đội, thấy tất cả đang ở đây, túm tụm xung quanh mấy hộp đựng vật chứng được bao gói kĩ càng.

“Có kết quả rồi sao? Thế nào? Trên hung khí và vật dụng của nạn nhân có ADN của nghi phạm đúng không?”

Mọi người không nói gì, đội trưởng lấy báo cáo tự lật xem.

“Không có, đội trưởng.” Peter mặt mày ủ ê, “Một ít sợi vải được tìm thấy trên hung khí, kết quả giám định là loại sợi cotton làm khăn tay cao cấp...” Peter càng nói giọng càng nhỏ dần.

Đội phó buồn rầu, “Hắn ta là ai cơ chứ? Chắc chắn là có kinh nghiệm rồi. Chuẩn bị trước rồi mới ra tay.”

Đội trưởng vẫn bình tĩnh, chỉ yên lặng xem báo cáo một lượt, khuôn mặt thoáng chốc trông già đi mấy tuổi, ai nhìn cũng cảm động.

Bỗng nhiên, đội trưởng đập mạnh bàn báo cáo xuống bàn làm cả đội đều giật mình, nhưng nhờ thế mọi người lại trở nên tỉnh táo hơn hẳn.

“Chúng ta bắt đầu điều tra lại từ chỗ vật chứng này, tìm các manh mối mới.”

Viêm Khải và Vivian nhìn nhau. Đúng là đội trưởng đội hình sự có khác, lớn tuổi nhất, khó tính nhất, cũng là người năng nổ nhất, kiên trì nhất.

Mọi người nghe lệnh của đội trưởng xong, các đội viên đều “rờ” rất đồng loạt. Viêm Khải và Vivian chưa quen, lại đang mãi cảm thán tác phong của đội trưởng, nên giật mình phát ra một, hai tiếng “rờ” sau cùng. Đội trưởng Blanc lại lườm họ. Khi các đội viên ôm các thùng vật chứng đi khỏi, đội trưởng liền xoay tròn tập báo cáo lại, trở hai người, “Việc của hai người hôm nay, đi tuần đi. Xong rồi về nhập dữ liệu hồ sơ cũ vào máy tính.” Giao việc xong, đội trưởng bỏ đi liền.

Viêm Khải và Vivian ngớ ngàng, hai người sắp phải đi rồi nhưng có vẻ đội trưởng vẫn kì thị họ. Đây có tính là nhiệm vụ đã thất bại không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 45

Hai người chuẩn bị xuất phát, vừa ra khỏi phòng họp đã thấy cả đội hình sự nhón nháo đeo nịt, người lấy còng tay, súng gây mê,... Peter thì cấp tốc cắt từng thùng vật chứng vào tủ đựng tài liệu.

Nghe đội trưởng phân công, hóa ra là có một vụ ẩu đã xảy ra tại con đường giáp với quận bên cạnh, tình hình nghe có vẻ khá nghiêm trọng. Nhưng phân công gì thì cũng là cả đội đi làm nhiệm vụ, còn để Viêm Khải và Vivian ở lại canh đồn. Hai người thở dài, bắt đầu đi tuần.

Hai người nhanh nhẹn bước trên vỉa hè, Viêm Khải tranh thủ xem lịch trình tuần tra. Vivian cũng có cái để xem, là đang nghiên cứu mạng nội bộ của trường J, xem có thông tin nào đáng chú ý có thể giúp đội hình sự phục vụ điều tra.

Viêm Khải cũng ghé xem.

“Chẳng tìm được gì hữu ích cả. Vậy nên tớ chỉ đang xem thứ mà thanh thiếu niên nào cũng xem khi tìm hiểu về một ngôi trường thôi.”

“Chuyện thâm cung bí sử?”

“Phải, ha ha. Nếu tìm được gì hay, tớ sẽ kể.”

Viêm Khải nhìn theo một chiếc mô tô phân khối lớn vừa chạy qua, “Mấy chuyện đó hầu như nơi nào cũng giống nhau. À, cậu có biết tại sao đối tượng trong các câu chuyện kinh dị đa số đều là nữ không?” Viêm Khải tự nhiên thấy thắc mắc về điều này.

Vivian nghe Viêm Khải hỏi vậy, cũng lần đầu để ý đến. Nhưng chuyện này cũng dễ suy đoán, “Ma nữ, nữ quỷ thì tạo hình mới thêm phần rùng rợn được, vì có tóc dài để xoắn, váy trắng phát phơ, người mảnh, da trắng, lại hay khóc lóc.”

Viêm Khải tưởng tượng theo lời kể của Vivian, thấy hơi rùng mình.

“Ô, trường này cũng có chuyện ma nữ, là ma nữ tự tử.”

“Humm, nghe có vẻ bình thường.”

“Ừm, chuyện này hầu như đến địa phương nào cũng có một, hai trường có chuyện như vậy.” Vivian ngập ngừng, “Nhưng ma nữ trường này có điểm kì lạ, ma nữ thịnh hành treo cổ, ở trường này là ma nữ nhảy lầu.”

Viêm Khải mỉm cười, vậy câu chuyện đã bình thường lại càng bị kém đặc sắc đi.

Vivian lướt nhanh các tin tức, “Nhưng lạ nhất là câu chuyện ma nữ này chỉ mới xuất hiện mấy năm gần đây.”

Viêm Khải chau mày, nếu vậy thì cũng lạ thật đấy. Giờ là thời đại công nghệ 4.0 rồi, mấy chuyện ma quỷ đặc sắc giờ đem ra kể còn bị coi như truyện cười. Sao sinh viên trường này tự nhiên lại lưu truyền truyền ma làm gì, tình tiết lại còn chán ồm.

Nghĩ vậy nhưng Viêm Khải cũng đặt nghi vấn, “Chẳng lẽ trường đó có vụ tự tử thật?”

“Về chuyện này thì nhiều phiên bản lắm.” Ngừng một lúc, Vivian lại tiếp tục, “Nhưng chúng ta có thể hỏi một trong hai người, David hoặc Johan nếu bắt được hần, xem thời gian thì câu chuyện xuất hiện khi hai người này đang học năm cuối.”

Viêm Khải yên lặng không nói gì.

“Nếu là chuyện bịa thì thật thiếu sáng tạo. Còn nếu có vụ tự tử thật, cậu nói xem chúng ta có cơ may gặp một vụ án lồng án không?” Vivian hào hứng.

Viêm Khải buồn cười, “Liên quan đến một trong hai người David hoặc Johan thì mới là án lồng án chứ. Còn nếu có vụ tự tử thật, có lẽ ở đồn sẽ có hồ sơ, lát chúng ta về hỏi xem.”

Khi đội phó cùng với Peter và Marie áp tải sáu tên côn đồ về đồn, Vivian đang ngồi yên trước máy tính gõ bàn phím rầm rầm. Hai người họ đã hoàn thành lộ trình đi tuần. Giờ đang chăm chỉ nhập hồ sơ cũ vào cơ sở dữ liệu theo phân công của đội trưởng. Viêm Khải vừa mang trà thùng hồ sơ hai người vừa hoàn thành, vừa đến phòng lưu trữ lấy thêm một thùng mới. Đội phó lại học tốc chạy đi, để lại Peter và Marie ở lại tiến hành lấy thông tin. Hai tên lên một lần, còn lại ngồi yên trên ghế chờ đến lượt.

Vivian ngược nhìn mấy tên côn đồ, liền lắc đầu nguầy nguậy, lại là côn đồ nữa. Tên nào cũng đồ như võ sĩ, cùng bị còng ở đằng trước. Vivian thở dài, tình hình này ở hiện trường phải náo nhiệt hơn cả hội chợ, thế mà hai người lại không được tham gia. Vivian ngán người, một tay chống cằm, không hiểu sao có cảm giác hơi lạ lưng khi nhìn mấy tên côn đồ này. Nhưng lạ cái gì và tại sao thì lại không nghĩ ra. Thế là Vivian lại bắt đầu ngồi ngơ ngẩn.

Đang yên đang lành, tự nhiên nhóm côn đồ đồng loạt bật dậy giành lấy hung khí, là những cây gậy sắt lúc chúng bị bắt cũng bị thu về cùng. Chúng bắt đầu đập phá đồn cảnh sát. Các đồn viên vô cùng hốt hoảng trước tình huống này, nhanh chóng tìm cách khống chế. Vivian tròn mắt kinh ngạc, mấy tên này gan thật. Hay là không có gan? Dám đập phá cả đồn cảnh sát. Chà chà. Cả tên Johan Zetkin lẫn tên luật sư nhà hần cũng thế. Thời đại mới, lũ tội phạm cũng lên một đẳng cấp mới.

Vivian chống cằm, đôi bên nghiêng đầu quan sát vụ náo loạn trước mắt. Các thiết bị và bàn ghế bị mấy tên côn đồ đập cho tan tành gãy nát, các vật dụng nhỏ nhẹ như giấy, bút bay tứ tung trong không khí. Trong đầu Vivian bây giờ cũng đang loạn cào cào như quang cảnh trước mắt vậy, các suy nghĩ cứ lộn vồn xuất hiện. Mấy tên côn đồ thì vẫn đập phá không ngơi nghỉ. Khắp không gian là tiếng quát của các cảnh sát và tiếng la oai oái của các đồn viên trẻ xen lẫn nhau.

Sự việc trở nên rất nghiêm trọng, tất cả nhân lực của đồn dần dồn đến. Bây giờ cục diện là sáu chọi rất nhiều người. Lũ côn đồ bị vây khốn ở giữa. Nhưng biết làm sao được, phe phản diện tuy ít nhưng luôn có một lợi thế, đó là thẳng tay tàn phá không màng bất cứ điều gì. Vivian cười ngơ ngẩn, cuối cùng đã phát hiện ra mấy tên này lạ ở chỗ nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 46

Viêm Khải mang hồ sơ trở về, từ xa đã nghe thấy có náo loạn, lúc chạy đến liền thấy cục diện như trước mắt. Cậu đang định nhảy vào tham chiến nhưng lại bị Vivian gọi giật lại. Viêm Khải hơi sốt ruột nhưng không biết Vivian có gì quan trọng muốn nói.

“Đờ đờ thì hay dùng tay đúng không? Vậy với người bị hành hung, việc quan trọng nhất là sẽ đưa tay lên bảo vệ đầu. Như thế này.” Vivian vừa nói vừa làm động tác minh họa.

Viêm Khải cũng lơ mơ đoán được Vivian có ý gì, vội lấy danh sách vật chứng tại hiện trường vụ hành hung xem lại. Vivian cũng chụm đầu xem một lượt. Cách họ vài dãy bàn, cảnh huyền ảo vẫn đang diễn ra.

“Lúc được tìm thấy, nạn nhân đang cầm chặt điện thoại trong tay.” Hai người nhớ ra những thông tin ghi chép trong sổ tay của đội phó.

Rất có thể David đã quay được hình của Johan.

Vì danh tính nạn nhân và cả nghi phạm được xác định nhanh chóng, lại thêm hàng loạt sự kiện dồn dập. Vật chứng lại bị vương ở phòng pháp chứng, cả đội đã bỏ quên nghiên cứu đến vật chứng đặc biệt này.

“Hộp đựng vật chứng ở đâu nhỉ?”

Hai người quay phắt về phía tủ đựng tài liệu, chỉ thấy cánh tủ lúc này đang đung đưa đung đưa. Một tên nãy còn đang khai báo thông tin vừa bỏ chạy, là của đội giao thông bắt về.

Viêm Khải và Vivian ngó người trong giây lát. Tên đó cố tình vi phạm luật giao thông nghiêm trọng, lúc bị bắt lại rất hợp tác nên không bị công tay giải về. Viêm Khải và Vivian giật mình đuổi theo. Rõ ràng là một lũ tội phạm lên kế hoạch với nhau cả rồi. Tên Johan đã mưu đồ dùng hết tội này đến tội khác để che giấu tội lỗi của bản thân.

Vivian từ hôm qua chân vẫn còn đau, vẫn cắn chặt răng dốc hết sức đuổi theo tên trộm vật chứng. Tên này cùng một giuộc với bọn đang đập phá ở đồn là cái chắc. Không, phải nói là cùng nhận lệnh hành động từ một nơi.

Những tên côn đồ ở đồn lạ lùng chỗ nào? Chính là khi bị bắt về, chúng đều bị công ở đằng trước. Chẳng có tên côn đồ nào đang hăng máu phá hoại làng xóm mà khi cảnh sát đến lại hòa hoãn để được công tay ở đằng trước cả. Bọn chúng đã tính cả để tiện giành lại vũ khí, đập phá đồn, đánh lạc hướng tất cả cảnh sát để cho tên đồng bọn trộm lấy vật chứng đem về.

Viêm Khải tức giận, xem ra đây là trò của lão luật sư. Lúc lão tự tiện xem danh sách vật chứng, có lẽ đã có suy đoán điện thoại di động của nạn nhân có thể chứa vật chứng bất lợi cho thân chủ mình.

Hai người đuổi đến gần sát, Viêm Khải dùng hết sức vọt lên, tóm lấy tên trộm, theo đà lôi cả hai cùng ngã xuống. Cả tấm lưng của Viêm Khải đập xuống nền đất cứng, cậu khẽ rên lên đau đớn.

Vivian hốt hoảng chạy đến nơi, tay đầm ngực thùm thụp ổn định nhịp thở rồi ngã quỵ xuống cạnh Viêm Khải, tay run run móc còng ra, sốt xả nghĩ: Viêm Khải à, bắt tội phạm thì cứ kệ xác hần đi. Chi đỡ nỡ nhân mới phải đồ cả lưng xuống nền đất thôi.

Tên trộm được nhà giàu bỏ tiền thuê đầu phải dạng vừa, cũng là nhặt từ bọn côn đồ bấp thịch bậm trợn mà ra, chỉ đổi quần áo mà thôi. Vivian vừa còng một tay, hần đã thụi một cú như búa tạ vào bụng Viêm Khải rồi vùng ra.

Vivian hốt hoảng thấy Viêm Khải bị đau, nhưng tay vẫn giữ chặt cái còng, liền bị hần lôi đi một đoạn. Tên trộm này không biết thương hoa tiếc ngọc, đá thật mạnh vào tay Vivian. Mà thôi, hần đã dám ra tay đã man với phụ nữ thì không cần bàn hần còn biết gì nữa, chỉ đơn thuần là một tên tội phạm cần trừng trị. Mà “hoa ngọc” này cũng đầu phải dạng vừa, tất cả con gái đều biết một trong các chiêu: cào, cứa, xé và cắn.

Tên trộm bị Vivian cắn đau liền hét lên, Viêm Khải từ lúc Vivian bị lôi đi đã gắng bò dậy. Lúc này vừa mới đến nơi, liền thực hiện chiêu khóa cổ tên trộm. Xương và cơ cậu vẫn còn đau, bèn không thể đứng vững vàng, một lần nữa lại ngã ngửa ra sau. Viêm Khải đau đến sắp mê man, vẫn cố gắng khóa chặt tên trộm không cho thoát.

Vivian bị tên trộm túm gáy đẩy ra, vẫn cố sống cố chết giữ lấy một nửa cái còng, cả thân hình nhỏ bé đè lấy một chân của hần. Tên trộm còn một tay một chân được tự do. Một tay cố phá thế khóa của Viêm Khải, thỉnh thoảng lại thụi vào bụng cậu một cú. Một chân còn lại cố đạp Vivian, nhưng vì tư thế không thuận tiện, lực không được tối đa, nếu không Vivian đã bị gãy mất mấy cái xương sườn.

Cuối cùng, tên trộm dồn sức, thụi một đầu gối vào hông Vivian, Vivian bị đá khỏi người tên trộm, rên đau một tiếng, tay giữ một nửa cái còng run run. Viêm Khải thấy bạn bị đánh nghiêm trọng, nhất thời mất cảnh giác, tên trộm lại dồn sức tống cho Viêm Khải một cú cuối cùng rồi vùng ra. Nửa cái còng cũng trượt khỏi tay Vivian, bàn tay đã sưng bầm.

Cả hai cố gắng khôi phục ý chí, dắt díu nhau dậy, nghĩ ít ra không còn bị liên hoàn chường nữa, lần này đuổi theo phải tìm cách tiếp cận khác.

Quyển 3 - Chương 47

“Mọi người ổn cả chứ? Không ai bị thương chứ?”

Ở tại đồn, đội trưởng đội hình sự khổng chế tên côn đồ cuối cùng. Chà, lũ này gan thật, lần này người bị hại của chúng là toàn thể đồn cảnh sát này.

Đội trưởng nhìn một lượt toàn đội. Bộ dáng mọi người có chút chật vật nhưng không có ai bị thương.

“Hai người kia đâu?” Đội trưởng hỏi.

“Người nào?”

“...”

“A, là hai thám tử à? Nãy em thấy họ đuổi theo một người vì phạm luật giao thông, nhân lúc hỗn loạn chạy mất. Em nghĩ hai người đó thừa sức đối phó. Việc trong đồn lúc đó lại nghiêm trọng hơn nên không đuổi theo.”

Marie tiếp lời Peter, “Em cũng thấy. Họ đi rất lạ...” Marie kiểm tra tủ đựng trang thiết bị của đội hình sự, “Chỉ mang theo còng tay và bộ đàm.”

Đội trưởng nhăn mày, “Liên lạc hỏi đang ở đâu. Xem có cần giúp gì không.”

“Rõ.”

Viêm Khải và Vivian lúc này đang ở trong bệnh viện, cùng ôn lại chuyện vừa xảy ra mấy ngày qua. Hai người đang được xử lý qua các vết thương hở và kiểm tra tình trạng xương khớp một lượt. May là tên hai người đối phó không phải cao thủ gì, chỉ là dạng chỉ biết dùng cơ bắp đâm đá loạn xạ, nên họ không bị đánh trúng chỗ hiểm, không dập nội tạng. Nhưng các vết thương bị ra tay rất tàn nhẫn. Bác sĩ kiểm tra cho hai người cũng không khỏi cảm thấy ái ngại. Mặt mũi sáng sủa như này, có lẽ là du học sinh, dễ bị đánh thế này, bố mẹ ở nhà biết sẽ xót xa.

Vivian rên rỉ trong họng, cố nghĩ đến mấy chuyện vui cho qua cơn đau. Viêm Khải bị thương tương đối nặng hơn, nhưng vẫn còn sức sót cho Vivian. Dù sao mình cũng là con trai, bị thương có vài vết sẹo đâu có là gì. Nhưng Vivian là con gái, rèn luyện mấy thì rèn chứ, vẫn không nên để bị đánh thì mới được.

Quá trình hai người hồi sức cũng không được yên tĩnh. Các cuộc gọi, nhắn tin từ đội hình sự hỏi thăm không ngớt, cũng không quên báo cáo tình hình vụ án có tiến triển nhờ vật chứng mà Viêm Khải và Vivian đã bảo vệ được. Trong điện thoại của nạn nhân đúng là có video hình ảnh hung phạm hôm đó rất rõ ràng, giờ đã trở thành bằng chứng mang tính quyết định. Peter còn báo cho hai người một vài tình tiết không ngờ, giờ phải nhanh chóng tập trung lập án, chiều tối sẽ vào thẩm nom hai người. Peter và Marie chứng kiến tên trộm vị chặn hai đầu, không ngớt lời hâm mộ hai thám tử. Viêm Khải bật cười, cũng phải cảm ơn đội trưởng Blanc, họ ở tại đồn không được bao lâu nhưng từ lúc vừa đến đã bị đội trưởng Blanc bắt đi tuần rất nhiều. Biết đường lối đi lại nên mới chặn đầu tên trộm thành công.

Hai người được y tá cho nằm nghỉ ở hai giường cạnh nhau, cách nhau một cái rèm để theo dõi. Sức hồi được một tí lại bắt đầu nghĩ ngợi. Án hành hung này đã giải quyết tương đối ổn thỏa, nhưng còn các vấn đề khác, như là tên định bắt cóc Vivian vẫn còn ở chỗ Matthew chẳng hạn.

Vivian đưa tay kéo rèm bên cạnh xem có người không, chỉ thấy một cái giường trống liền bắt đầu trao đổi với Viêm Khải, “Có gì đó không giống. Cả vụ bắt cóc hay là hành hung nhắm vào tớ ấy.”

Vivian có khúc mắc, Viêm Khải cũng hiểu được. Cùng mục đích nhắm vào Vivian nhưng hành vi lại không hề giống. Cậu không bàn với Vivian suy đoán của mình vì lo Vivian sẽ bất an, hỏi Matthew thì lúc đó vẫn chưa biết được gì vì tên bắt cóc vẫn không chịu khai. Không biết từ lúc đó đến giờ đã có thêm thông tin gì chưa.

Bọn côn đồ đứng độ trên phố rất khác với tên bắt cóc Vivian không thành. Bọn chúng chuyên làm chuyện phạm pháp, nhưng vì có kẻ bao dưỡng và chống lưng nên rất ngạo mạn. Tên bắt cóc thì không giống thế, rất bất cần và cố chấp. Hơn nữa hẳn còn biết hai người là thám tử.

Bọn côn đồ lần trước thì được tên luật sư bảo lãnh, chắc chắn là nhận lệnh từ Johan. Còn tên bắt cóc này có phải Johan sai khiến hay không cũng chưa thể xác định.

Hai người không nghĩ nhiều nữa, Matthew đang cho xử lý rồi. Bây giờ, Viêm Khải và Vivian sẽ đi thăm hỏi David, còn vài việc cần làm rõ với anh ta.

David nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, cực kì ngạc nhiên vì hai “cảnh sát” vừa gặp hôm qua hôm nay đã gặp lại với bộ dạng này. Cảnh sát nam đi

đứng có vẻ chật vật, cảnh sát nữ còn phải chống nạng.

Viêm Khải và Vivian tự tìm chỗ ngồi xuống.

“Anh Durand đã đỡ hơn chút nào chưa? Lần này gặp lại đã trở thành bạn đồng viện rồi.”

David nhìn Vivian, có cảm giác so với hôm qua, cô gái này có vẻ lãnh đạm hơn.

“Đồng nghiệp của chúng tôi ở đồn đang tích cực hoàn thiện hồ sơ, cho bên kia không kịp trở tay. Anh bắt đầu nghĩ nên đòi bồi thường bao nhiêu là vừa. Đừng quên đòi phí tinh thần cao một chút.”

Viêm Khải thì không có nhiều chuyện để nói như Vivian, cậu hỏi thẳng, “David, anh có gì muốn nói với chúng tôi không?”

Vivian cũng tắt hẳn nụ cười, chỉ thờ dài. Viêm Khải biết, Vivian đang cố lựa thái độ cho phù hợp, trắng đen lúc này cần phân rõ rạch ròi. Trong vụ hành hung, David là nạn nhân cần được bảo vệ, nhưng trong một vụ khác, lại không phải như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 48

“Lúc đầu anh nghĩ cảnh sát nhất định sẽ kiểm tra điện thoại, nên đã tìm thấy đoạn video. Nhưng thực ra chúng tôi mới chỉ tra ra gần đây.” Viêm Khải nói bằng giọng lạnh tanh, “Hôm qua lúc chúng tôi rời đi anh cũng định nói đúng không? Nhưng rồi lại ngập ngừng, cuối cùng liền quyết định để chỉ mình Johan phải chịu sự trừng phạt là đủ.”

David nắm chặt góc chăn, khó nhọc nuốt nước miếng, cặp mắt không nói một lời.

“Câu chuyện về ma nữ nhảy lầu tự sát ở trường đại học J mới xuất hiện vài năm gần đây. Quả thực qua chuyện này mới thấy rõ, không có lửa làm sao mà có khói. Dù sao cũng khen ngợi sự bình thản của anh khi dám đề cảnh sát kiểm tra điện thoại.”

David run rẩy. Quả nhiên là cuối cùng cảnh sát cũng biết, làm sao mà giấu nổi.

Peter đã gọi cho hai người phát hiện không ngờ. Trong điện thoại của nạn nhân có một video từ vài năm trước, quay lại cảnh Johan Zetkin hành hung một nữ sinh. Hần tím tóc một cô gái, giằng co hết sức dã man. Nữ sinh liên tục cầu xin tha thứ nhưng hắn không quan tâm, cả David đứng đó lén ghi hình lại cũng vậy. Kết thúc của video đó là cảnh Johan đẩy cô gái qua lan can tầng thượng. Thật quá khủng khiếp.

“Anh có chú ý quay lại video đó, chắc hẳn trong thời gian theo Johan, anh đã chứng kiến không ít lần hắn ra tay bạo lực.”

Ngừng một lúc, Viêm Khải nói tiếp, “Giữ lại một thứ như vậy suốt mấy năm. Anh có tìm hiểu không? Nếu công bố thì chính bản thân anh sẽ phải chịu tội gì?”

“Không phải.” David cất lời, từng lời nói ra còn khó nhọc hơn bất kì lúc nào, “Bản thân tôi đã có tội rồi. Nếu giữ lại nó, tôi sẽ có cơ hội đền tội cho bạn học ấy.”

Giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt David. Vivian cảm thấy bất đắc dĩ. Xem ra David năm tháng qua đã chịu không ít dày vò. Một chuyện khủng khiếp như vậy xảy ra trước mắt mà, bản chất David phải là người tốt thì mới cam chịu để bản thân chịu đựng sự tra tấn tinh thần như vậy. Nhưng chỉ có lòng tốt thôi thì đã đủ để có hành động đúng đắn chưa? Và một người nếu được coi là tốt thì liệu lòng tốt của họ có thể nhiều đến đâu?

Viêm Khải nhìn David, lại quay qua Vivian. Một thân thương tích, giờ lại thêm gương mặt trắng bệch, trông lại càng yếu đuối. Có lẽ vẫn bị ám ảnh bởi tiếng hét của nữ sinh ở cuối video khi rơi từ tầng 4 xuống, trước khi tắt lịm hoàn toàn.

Viêm Khải cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng David cần phải biết chính xác anh ta có tội gì.

“Lẽ ra là anh sẽ không có tội.”

David ngỡ ngàng, nhất thời không hiểu được lời của Viêm Khải.

“Vi các anh không bị điều tra nên không biết rõ về vụ án năm đó. Các anh ở hiện trường lúc 8 giờ tối như thời gian trong video, nhưng giờ tử vong của nạn nhân được pháp y xác định là từ 4 đến 6 giờ sáng.”

David sùng sốt.

Vivian thờ dài, cảm thấy mọi tiếc nuối lúc này đều thật muộn màng. “Đúng là không biết gì hết này. Tại sao vụ án lại dễ dàng được đi đến kết luận là tự tử

khi không tìm được nghi phạm? Vì cô ấy vẫn còn sống khi bị đẩy từ trên cao xuống, bị thương nặng và gãy nát gần hết xương và cơ các chi, hiện trường cho thấy cô ấy đã cố lết ra cổng, cho đến khi kiệt sức, chỉ có một mình cô ấy ở đó cho đến lúc chết.”

Mặc dù trên xác nạn nhân có những vết thương do bạo hành, nhưng vì tình tiết trên, nó hợp lý hóa cho hành vi tự sát là nạn nhân bị trầm cảm do bạo lực học đường. Nhưng làm gì có chuyện đó. Vì vậy, khi không thể điều tra ra ai là kẻ bắt nạt nữ sinh này, nên vụ án lúc đó, tất cả chỉ kết thúc với một nạn nhân.

Đó là những gì Viêm Khải và Vivian đã đọc được khi tìm hiểu về vụ án tại trường đại học năm đó.

Việc Johan Zetkin đẩy ngã người từ tầng thượng là việc mà cả Johan trong cơn nóng giận và David đều không ngờ đến. Nếu lúc đó David báo án ngay lập tức, thì mọi chuyện đã khác.

Nước mắt David rơi mãi không thôi, ngơ ngàng và cắn rứt, anh ta khóc rất lâu.

Bộ dáng David thật đáng thương. Viêm Khải thở dài. Nhưng đáng thương nhất đâu phải anh ta, mà là cô gái chết oan uổng trong cô độc và thân nhân của cô ấy kia.

Vivian nghĩ ngợi, David sẽ không được khoan hồng vì không tính là đã tự thú. Nhưng hai người sẽ viết báo cáo chân thực và tỉ mỉ, David có thể được xem xét giảm án, nhưng chắc chắn sẽ không vô tội.

“Hai người...” David bỗng gọi Viêm Khải và Vivian, “Có thể báo cáo lại là tôi đã đầu thú trước khi bằng chứng được tìm ra không?”

Viêm Khải và Vivian kinh ngạc. Chắc hẳn tinh thần David đang bất ổn. Anh ta đang sợ hãi điều gì vậy? Sao tự nhiên lại thay đổi như thế?

“Cầu xin hai người. Gia đình tôi, họ sẽ không chịu nổi, họ sẽ không chấp nhận đâu.” David nức nở, bộ dáng rất khổ sở.

“Anh ta đáng thương vậy mà, chúng ta hãy một lần... Ài, anh nghĩ là chúng tôi sẽ nói vậy chắc.” Vivian nói bằng giọng trách móc.

“Tại sao chứ?” David vừa khóc vừa gằn giọng, “Thật không công bằng. Thế giới này vốn đáng thất vọng như vậy sao? Hẳn ta may mắn có cha mẹ tốt, sống sung sướng không biết điều còn đi gây tội. Còn tôi, những người như tôi sống khổ sở, là bị ép buộc, tôi là bị ép buộc.”

Viêm Khải chỉ yên lặng. Xem ra David đang đau đớn trong cái suy nghĩ bản thân bị oan.

Vivian không đành lòng nhìn thêm nữa, kéo tay áo Viêm Khải, chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, còn bỏ lại một câu.

“Vi anh lúc đó đã lựa chọn làm chuyện sai trái với lương tâm, nên tư cách đồ lỗi cho số phận cũng không còn nữa.”

David nghe Vivian nói vậy, không khóc nữa, chỉ ngồi đó sững sờ hồi lâu.

Viêm Khải nhìn Vivian, vừa lúc đó cậu nhận được một tin nhắn, liền dắt Vivian ra cửa. Nhiệm vụ không chính thức của họ đến đây là kết thúc rồi, việc còn lại là của cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 49

Buổi tối mấy ngày sau, Matthew liên lạc đến bằng videocall.

“Hai người đã kiểm tra tài khoản chưa?”

“Để sau đi, kết quả điều tra thế nào?”

Matthew vuốt vuốt tóc, “Tôi cũng chỉ định nói là tài khoản của các cậu chắc không có gì thay đổi đâu. Shivani Tổng vẫn chưa thanh toán thù lao cho chúng ta.”

Viêm Khải và Vivian nghe vậy thì cảm thấy thật bất ngờ, không biết phải nói gì cho phải.

“Không sao, đừng lo lắng. Tôi đương nhiên sẽ không để nhiệm vụ đầu tiên của các cậu lại dính phốt như vậy. Tôi đã gọi văn kiện đến thẳng luật sư của gia đình nhà cô ta rồi. Còn về kết quả điều tra, có một tin vừa tốt vừa xấu.”

Vivian sốt ruột, “Matthew, anh đã vất vả rồi. Mời anh cứ nói một lời, chúng tôi nhất định không chen ngang.”

“Ok. Tin tốt là giả thiết của hai người đã đúng.”

Ồ. Hiểu sao lại nói là tin vừa tốt vừa xấu rồi. Bản thân điều này quả thực đã là một tin xấu.

“Làm tốt lắm. Chỉ từ một vài cảm nhận và manh mối mơ hồ mà có chỉ điểm chính xác đến vậy. Các cậu thực sự rất nhạy bén.” Matthew tán thưởng.

Giả thiết của hai người về toàn bộ tình tiết liên quan giữa Shivani Tổng và Juliette Marceau, đó là Shivani đã mưu đồ trả thù cá nhân đối với Juliette. Cụ thể là vu oan hãm hại, kết quả như những gì chúng ta thấy được trên truyền thông. Nhưng nếu mục tiêu của Shivani Tổng là tiểu thư Juliette Marceau, thì hành động của Shivani từ đầu đến cuối, có khâu thuê thám tử là thừa thãi. Nên họ đặt ra giả thiết rằng: Shivani bằng cách nào đó đã lợi dụng việc thuê các thám tử là một bước trong kế hoạch vu oan hãm hại Juliette, còn cụ thể lợi dụng như thế nào thì phải tiến hành điều tra.

Shivani Tổng, mọi người đều tưởng là một tiểu thư hiền lành nhưng đó chỉ là hình ảnh cô ta thể hiện cho mọi người thấy. Thực ra, cô ta lại muốn hủy hoại hoàn toàn Juliette Marceau cả về danh dự và tiền đồ.

“Thật kinh khủng!” Matthew lắc đầu, “Tôi chứng kiến nhiều người ôm hận trả thù toàn là trường hợp bị đẩy vào hoàn cảnh khuynh gia bại sản, gia đình ly tán. Có xích mích dẫn đến “huyết án” thực sự chỉ thấy trong giang hồ.”

Viêm Khải gật đầu, “Trả thù trong giang hồ cũng hiếm trường hợp ném đá giấu tay, bày mưu hãm hại.”

Vivian cũng lừ mắt, “Quả nhiên là giả tạo. Xem cô ta làm ra cái hành động gì với bạn đồng môn kia. Đúng là nhìn người thì quan trọng nhất là phải so sánh những gì họ nói và những gì họ làm xem có thống nhất với nhau hay không.”

Viêm Khải và Matthew nhìn Vivian, đều cảm thấy kết luận này rất đáng ngâm cứu.

“Khổng Tử đã nói vậy.” Vivian mỉm cười.

Matthew và Viêm Khải tiếp tục gật đầu hưởng ứng. Chà, có học thức nha.

Viêm Khải hỏi Matthew, “Tin đồn về vụ bạo lực học đường thì sao?”

“Về chuyện này,” Matthew chép miệng, “Câu trả lời liên quan đến việc tại sao một gia đình có thế lực như của Juliette Marceau có thể để chuyện xảy ra với con gái bị lộ với truyền thông. Trên thực tế, việc con cái gia đình giàu có và giới nghệ sĩ có chỗ dựa dù vương vào hành hung hay sử dụng ma túy đều bị bưng bít rất nhiều.”

Viêm Khải và Vivian hiểu, đó là một thực tế. Hai người cũng đã xem qua tài liệu. Họ nội của Juliette Marceau là gia tộc có tiềm lực tài chính lớn mạnh, họ ngoại là giới trí thức. Còn gia đình cả hai bên nội ngoại nhà Shivani Tổng đều làm kinh doanh lớn, có riêng thị trường rộng lớn tại cả Âu và Á châu. Chỗ dựa của Shivani mạnh hơn của Juliette rất nhiều.

Cha Shivani Tổng là người Trung quốc nhưng bản thân ông ta mang hai dòng máu Trung - Ấn và cũng theo đạo Hindu. Việc đặt tên con gái như vậy cũng đủ thấy ngài Tổng không phải sùng bái bình thường đâu. Mà thông tin này cũng không quan trọng, đủ để biết là Shivani từng không thành thật với họ, vậy thôi.

“Ngoài ra, thông tin điều tra mới nhất mà các cậu chưa được biết. Năm 18 tuổi, Shivani rời Trung Quốc, cha mẹ đã cho cô ta sử dụng quyền lực của gia đình. Trong đó có việc sử dụng các mối quan hệ và luật sư riêng. Cô ta dùng quyền lực đó để đảo lộn hoàn toàn quá trình xử lý đơn tố cáo. Các cậu có thấy ai bị tố cáo bạo lực học đường mà lại bị khám nhà không?”

“Juliette Marceau bị tố cáo bạo lực học đường? Ồ, Shivani nhập viện là vì thế.” Vivian chép miệng, “Bây giờ thì có thể kết luận rằng, cô ta giả bệnh.”

Viêm Khải gật đầu, “Vì mối quan hệ tồi tệ với Juliette ở trường học mà cô ta cũng có sẵn cả một đồng nhân chứng. Nhưng còn tội tàng trữ ma túy thì sao? Đây là tội nghiêm trọng, đâu có thể tùy tiện đổ vậy?”

“Về chuyện này,” Matthew xoa xoa hai bàn tay, như thể bây giờ mới đến phần hấp dẫn nhất đây, “Hôm qua, vào lúc đêm hôm khuya khoắt, tôi đã cho triển khai nhiệm vụ thu hồi đánh tráo và thám thính cho thám tử cấp cao, đối tượng là tư gia của Shivani Tổng.”

Viêm Khải và Vivian bất ngờ. Vivian trồm tới màn hình, “Thám tử làm nhiệm vụ của anh giao thì có được trả lương không?”

Chưa kịp nói hết câu đã bị Viêm Khải tóm lấy, lời về.

“Chà, tình cảm nhóm này tốt thật.” Matthew uống một ngụm nước, “Đương nhiên là có lương. Chúng ta có riêng một ngân quỹ cho những trường hợp thế này.”

Viêm Khải thắc mắc, “Cần thu hồi đánh tráo manh mối gì vậy?” Vivian gờ ngón cái, tỏ ý đây cũng là điều tôi định hỏi.

“Về chuyện này... Tôi có một tin xấu và một tin tốt, các cậu muốn nghe tin nào trước?”

Vivian gãi má, “Nghe tin tốt trước cho phấn khởi. Còn đâu anh bật mí tin xấu, chúng ta cùng nghĩ cách giải quyết.”

Viêm Khải bị chọc cười bởi giọng điệu của Vivian. Matthew thì gật đầu, “Tin tốt là đã biết ai là kẻ đứng sau sai khiến vụ bắt cóc Vivian không thành.”

Hai người bất ngờ, nhất thời không kịp phản ứng. “Anh chuyển kênh đột ngột quá. Làm sao chúng tôi theo kịp? Chẳng lẽ... anh định bảo là Shivani Tổng muốn bắt cóc tôi?”

Matthew nghiêm túc gật đầu xác nhận.

Vivian ngỡ ngàng, nghĩ mãi không ra lý do gì để cô ta làm như vậy. Còn Viêm Khải trông như có thể nổi giận bất cứ lúc nào, nôn nóng muốn biết toàn bộ điều tra.

“Khi nhận được đáp án này, tôi cũng không hiểu tại sao.” Matthew thực hiện vài thao tác, gọi cho Viêm Khải và Vivian vài tư liệu, “Nhưng khi giao tài liệu điều tra sơ bộ cùng báo cáo ghi chép hành vi của Shivani Tổng cho chuyên gia tâm lý của tổ chức phân tích, khả năng cao cô ta mắc chứng Rối loạn nhân cách hoang tưởng và Rối loạn nhân cách kịch tính.”

“A. Hai chứng bệnh tâm lý khá phổ biến. Điều này giải thích khá nhiều chuyện đó.” Vivian than thở, quả đúng với những gì mình từng suy đoán khi gặp trực tiếp Shivani ngày hôm đó. Cô ta học chương trình tâm lý để tự che giấu những hành vi bất ổn của chính bản thân.

Matthew tiếp tục, “Tuy nhiên theo phân tích sơ bộ thì bệnh của cô ta chỉ là mức độ nhẹ, tự bản thân có thể nhận thức và kiên nhẫn điều chỉnh.”

“Nhưng cô ta lại không,” Vivian vỗ tay một cái, “Biểu hiện thù dai của Rối loạn nhân cách hoang tưởng, cô ta cũng không vừa mắt Juliette, tự ôm lấy hân học rồi tìm cách trả thù.”

“Từ chứng Rối loạn nhân cách kịch tính, có thể phán đoán rằng chưa chắc Juliette hoàn toàn là người khai mào. Có thể là Shivani đã khiêu khích Juliette.” Viêm Khải ngăn ngấm, người như Juliette tuy có đánh đá một chút, nhưng trong lòng có cảm xúc gì cũng đều thể hiện thẳng thắn. Còn tốt nhất Viêm Khải thấy cho đến giờ thì vẫn là Vivian.

Matthew ngó Vivian, “Nói chung mắc phải bệnh tâm lý thì sẽ trở nên rất nhạy cảm. Cô đã lỡ làm gì hay nói gì với Shivani mà làm cô ta thấy bất an không?” Matthew nghĩ thầm, nên sau khi đã nhận được đồ, cô ta không chịu thanh toán mà lại lo đi dọa dẫm các thám tử.

Vivian cố gắng nhớ lại buổi trò chuyện.

Viêm Khải nhìn trần nhà, xem ra là có. Nhưng cùng lắm cũng chỉ là lỡ miệng hỏi câu hỏi kia. Lẽ ra là cuộc trò chuyện đã được diễn hoàn hảo, nhưng rất tiếc là cô ta chỉ vừa đạt yêu cầu của khóa Tâm lý học cơ bản. Vivian hỏi một câu bất ngờ mà ứng biến không tốt, chỉ vì vậy mà cảm thấy bất an, rồi sinh ra thù hằn, bày kế hoạch bắt cóc Vivian với mục đích khủng bố tinh thần. Cô ta định sắp xếp như là một vụ trả thù của bọn tội phạm mà không biết rằng đây là vụ đầu tiên mà Viêm Khải và Vivian tham gia, làm gì đã kịp gây thù với ác đảng nào. Những kết luận này Matthew có được khi thẩm vấn tên bắt cóc. Đương nhiên là lúc đầu hân không chịu khai gì. Nhưng khi Matthew đã nắm được chân tướng, cho tiến hành tâm lý chiến với hân đã đạt được hiệu quả.

Nỗi căm hận vô cơ của hân đối với các thám tử của tổ chức mật cũng là Shivani gieo rắc cho.

Nhưng vấn đề chưa dừng lại ở đó.

“Các cậu cũng biết là những kết luận từ góc độ tâm lý học không được dùng để kết án trong bất kỳ trường hợp nào.”

Vivian gật đầu, “Đúng vậy, cần có nhân chứng và vật chứng. Với những gì chúng ta biết về Shivani thì cô ta sẽ không còn giữ lại bất kỳ cái gì có thể liên hệ với vụ bắt cóc.”

“Nhân chứng đã có tên bắt cóc.” Viêm Khải xoay bút, “Chúng tôi muốn nghe tin xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 50

“Về tin xấu, e hèm,” Matthew đang sắp xếp lại thông tin, “Thực ra đối tượng của nhiệm vụ thu hồi đánh tráo tại tư gia của Shivani Tổng, chính là sợi dây chuyền các cậu đã thu về từ chỗ của Juliette Marceau.”

“Cái gì?” Giọng Vivian hơi run, “Là sợi xích đó á?”

Hai người lơ mơ nhận ra một điều cực tệ hại. Nếu sợi dây đó liên quan đến cách thức mà Shivani đã lợi dụng các thám tử thì...

“Trong mặt đá có gắn máy ghi hình và thiết bị định vị. Máy tính kết nối với nó có thể tự động vẽ bản đồ và ghi lại lộ trình di chuyển.”

Viêm Khái và Vivian tròn mắt, cảm thấy thật shock. Nói vậy thì địa chỉ nhà họ... Mặt hai người càng trắng bệch hơn khi nhớ ra họ đã mang theo sợi dây ở lại biệt thự nhà bác Nakamura mấy tiếng đồng hồ.

“Xem ra ngay từ đầu khi muốn thuê thám tử thu hồi lại món đồ, Shivani đã lo rằng nếu bị mang về tổ chức có thể sẽ bị phát hiện nên mới muốn nhận trực tiếp từ tay thám tử.” Matthew tự tán thưởng, “Mặc dù chúng ta chỉ lộ cho xã hội biết về bộ phận thám tử, nhưng không ngờ cô ta lại đánh giá chúng ta cao thế.”

Vivian lừ mắt, ý anh chẳng lẽ là tổ thám tử không đáng được đánh giá cao?

“Chà chà, hành tung của Viêm Khái được ghi lại hết đó. Thân thủ cậu rất ổn đấy... Cậu có rẽ vào WC nam ở khu đó à?” Matthew có lẽ đang xem lại các bằng chứng thu thập được từ chỗ của Shivani Tổng. “Xem ra lộ trình di chuyển của Viêm Khái bị ghi vào thiết bị, đã được người của Shivani Tổng học tập theo từng bước, nên mới không thể điều tra được gì từ camera khu vực đó cả. Từ đây chúng ta có thể kết luận Shivani Tổng làm thế nào để dàn dựng việc gán cho Juliette tội danh tàng trữ ma túy.” Matthew xem lại một lần hồ sơ, “Việc này rất nghiêm trọng, là một nguy cơ cho tính bảo mật của tổ chức và quyền lợi của các thám tử.”

Thấy tinh thần của Viêm Khái và Vivian không ổn, Matthew mới nói thêm một điểm quan trọng với họ.

“Theo thông tin nhận được từ cảnh sát địa phương, mấy ngày gần đây gia đình Nakamura có báo về việc thấy kẻ khả nghi lón vờn quanh nhà họ.” Viêm Khái và Vivian nghe đến tin tức về bác Nakamura thì chăm chú lắng nghe Matthew. “Xem ra biệt thự này cũng bị nhắm, nhưng hên là đại gia đình đó có rất nhiều thanh niên trẻ khỏe, mà gần như lúc nào cũng có người ở nhà, an ninh khu đó cũng đâu phải tầm thường. Nên rất may mắn là không có vấn đề gì cả.”

Matthew nói vậy nhưng Viêm Khái và Vivian vẫn không thôi khó chịu. Họ đã làm liên lụy đến người vô tội. Để lòng có thể nhẹ nhõm hơn thì phải giải quyết dứt điểm vụ Shivani Tổng mới được. Nghĩ đến đây, hai người có thắc mắc về vụ bắt cóc.

“Nơi Vivian suýt bị bắt cóc cũng được đánh dấu lại trên lộ trình đó. Lúc thu hồi sợi dây xong, đó là nơi duy nhất các cậu ghé vào trên đường về. Điều đó cũng giải thích tại sao các cậu bị tập kích tại đó.” Matthew xoa tay, “Trong cái rủi cũng có cái may. Biết được cách thức cô ta hành động thì sẽ lần ra được bằng chứng thôi. Việc này bên cảnh sát đang tiến hành rồi.”

Viêm Khái vô thức nhớ đến lần vô tình gặp Shivani trên đường, lúc đó cậu cũng vừa ghé qua cửa hàng đó mua đồ cho Vivian và cả đội hình sự. Cậu lơ mơ nhớ về ánh mắt của cô ta khi nhìn chăm chăm mấy cái túi cậu xách trên tay.

Viêm Khái liền hỏi Matthew, “Có điều tra được tại sao cô ta lại cho tập kích chúng tôi ở quán nước không? Rõ ràng chỉ là một lộ trình di chuyển từ chỗ Juliette về nhà. Quá ít thông tin.”

“Đúng vậy. Nếu muốn thực hiện kế hoạch đe dọa khủng bố tinh thần thì làm tại gia có phải chắc cú hơn không? Gởi thư đe dọa, xác chuột chết, bom mìn... bao nhiêu cách tốt hơn là thuê bắt cóc.”

Viêm Khái và Vivian vẫn yên lặng, kiên nhẫn chờ đợi Matthew đạo cho xong khúc đầu câu chuyện.

Matthew nói đến đây chợt thoáng băn khoăn, “Thực ra việc cho tập kích các cậu tại quán nước đó là lựa chọn duy nhất của Shivani. Quên nói với hai người, bản ghi hình thực ra cũng chỉ toàn màu đen vì Viêm Khái vừa lấy được đã ngay lập tức cất kỹ. Còn lộ trình di chuyển của các cậu, máy không thể chép được vì mất tín hiệu ngay tại lúc các cậu cách nhà hai con phố. Ha ha ha.”

“Tại sao?” Hai người cảm thấy kỳ lạ đến nỗi quên cả thở phào nhẹ nhõm vì may mắn không bị lộ địa chỉ nhà.

Matthew chau mày, “Về việc tín hiệu tự động ngắt hay là bị can thiệp từ bên thứ ba thì phải tiến hành kiểm tra thêm nữa. Tôi sẽ cho điều tra rồi báo lại sau.”

Trước khi ngắt kết nối, Matthew còn dặn thêm, rằng hai người không được tự ý có hành động gì liên quan đến vụ án nữa. Việc này không chỉ là lật lại án để trả lại trong sạch cho Juliette Marceau, còn là án liên quan đến cả sai phạm trong khi thụ lý vụ án của cảnh sát khu vực.

“Là dính đến trả thù cá nhân của mấy phú nhị đại. Các cậu không muốn bị trả thù hoặc giết người diệt khẩu đúng không? Tôi thấy hời thay các cậu đấy.”

Tổ chức sẽ xử lý, lần này còn liên quan đến lợi ích danh dự của tổ thám tử. Nhưng chắc chắn là sẽ được xử lý trong yên lặng thôi. Bảo mật thông tin của tổ chức vẫn rất quan trọng.

Còn về tên bắt cóc, Matthew cũng bảo rằng không cần lo lắng, tổ sẽ giải quyết để sau khi hắn được thả, sẽ không bao giờ dám để lộ danh tính hai người.

Viêm Khái và Vivian mệt mỏi nghĩ ngợi. Thay vì nghĩ mục đích của Shivani ngay từ đầu là lợi dụng thám tử thì nghĩ đó là hành động đột phát sẽ hợp lý hơn. Vấn đề theo dõi hành tung và soi mói cuộc sống riêng của Juliette, nhưng cô tiểu thư đó trần lột cái dây về chỉ cất một chỗ. Shivani Tổng bí quá hóa liều, mới thuê thám tử chúng ta, và cũng nghĩ đến việc lợi dụng chúng ta luôn. Một công đôi việc, cũng để thu hồi lại chiếc dây nữa.

Sau đó, dù không tham gia vụ án, nhưng Viêm Khái và Vivian cũng nắm bắt sơ bộ được tiến trình qua vài dấu hiệu. Giả dụ như giá cổ phiếu niêm yết của tập đoàn nhà Juliette Marceau đã tăng trở lại. Không thấy phía cảnh sát công khai xin lỗi, chắc là đã được giải quyết trong yên lặng. Nhưng quá trình thì chắc chắn không yên ả, nhìn tình hình Juliette là biết. Số bài viết về Juliette Marceau bị gỡ toàn bộ đồng thời xuất hiện một số bài báo đánh lạc hướng, nội dung không có gì quan trọng nhưng được làm rất rùm beng. Sự nghiệp của Juliette cũng sang một bước ngoặt mới, cô tiểu thư trở nên nổi như cồn với

các show truyền hình thực tế. Cảnh sát tiếp tục xử án trong yên lặng với sự tiếp ứng của The Wolf. Tất nhiên là án ma túy vẫn được xử. Shivani Tổng lấy đầu ra ma túy để đổ vấy cho Juliette cơ chứ.

Hai thể lực có va chạm và làm đảo lộn trật tự pháp luật và công bằng xã hội thế nào đi nữa, khi The Wolf tham gia, mọi thứ sẽ phải đi đúng hướng của nó. Viêm Khái và Vivian đối với tổ chức mới chỉ tiếp xúc với các chuyên gia đào tạo, cũng trực tiếp tham gia vào quá trình huấn luyện cực khắt khe và chuyên nghiệp, dù họ có nói chuyện thoải mái, bông đùa với Matthew đi nữa, không có nghĩa là họ không nhận thức được tổ chức lớn mạnh thế nào.

“Vụ án đầu tiên của các cậu chính thức kết thúc. Từ bây giờ là trạng thái chờ lệnh. Các cậu hãy nhớ là liên tục cập nhật lịch trình riêng cho tôi để tiện sắp xếp công việc nhé.”

Việc này đơn giản, có việc học của Viêm Khái là cần được ưu tiên nhất, còn lại thì cái gì cũng có thể sắp xếp được để tham gia làm nhiệm vụ.

“Biểu hiện của các cậu thực sự không tồi, được đánh giá rất tốt. Đồng nghĩa với việc nhóm này sẽ được giao nhiệm vụ cấp cao hơn.”

“Có khi nào được nhận những nhiệm vụ cấp cao giống như dành cho các điệp viên không?” Vivian nói đùa.

“Nhận nhiệm vụ cấp độ cao của điệp viên thì phải là điệp viên chứ. Muốn trở thành điệp viên thì còn phải trải qua huấn luyện thể chất chuẩn Học viện quân sự Hoa Kỳ. Còn phải kiểm tra lý lịch gắt gao hơn nữa.”

Mathew muốn trả đũa vì đã mấy lần anh bị Vivian trêu chọc, liền giả vờ như không biết Vivian đang đùa, vẫn trả lời. Mathew biết Vivian chẳng bao giờ đi giải thích những việc như thế. Mathew sung sướng nhìn Vivian nhăn mày. Có lẽ cô ấy rất tức tối vì nghĩ rằng mình thấy cô ấy rất ngu ngốc nên mới hỏi câu đó. Còn Vivian thì đang nghĩ, Mathew thật ngu ngốc vì không biết rằng cô đang đùa.

“Giờ tôi nói vấn đề chính. Vì các cậu có tiềm năng được nhận nhiệm vụ cấp cao hơn. Đồng nghĩa với việc cần chủ động trau dồi thêm các kỹ năng. Hiện tại chế độ tập luyện và dinh dưỡng của hai người như thế nào?”

“Dinh dưỡng thì anh không phải lo. Chế độ dinh dưỡng hằng ngày được rèn tại gia thành quen rồi.” Vivian vui vẻ, Viêm Khái cũng vậy, “Còn luyện tập thể lực. Chúng tôi mỗi ngày rèn thể thao ít nhất 2 giờ, đủ thể loại.”

Matthew tán thưởng. Ý thức rèn luyện sức khỏe quá tốt so với tuổi này, “Chế độ hiện tại của các cậu chỉ đảm bảo có sức khỏe tốt. Còn để đạt được thể lực để thực hiện nhiệm vụ. Tôi đề xuất tăng gấp đôi từ giờ. Các cậu cân nhắc xem có thể được chứ?”

“Được.” Lịch trình vẫn như trước, không ảnh hưởng đến các việc khác. Việc tập gấp đôi không nhất thiết phải là tăng gấp đôi thời gian, có thể tăng tốc gấp đôi, tăng cường độ gấp đôi. Hiệu quả tương đương. Chỉ khác là vốn tập luyện như một thói quen, giờ phải đề tâm nghiêm túc đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 51

Hoàn thành vụ án đầu tiên khiến tâm trạng hưng phấn của Viêm Khái và Vivian kéo dài khá lâu. Đồng thời tiền công cũng được chuyển vào tài khoản nhanh chóng. Hai người hơi bất ngờ vì thù lao hậu hĩnh hơn họ tưởng rất nhiều.

Khoảng thời gian này cũng bắt đầu tăng cường độ luyện tập. Hai người cũng chỉ vừa hồi phục hoàn toàn sau khi “vì nghĩa diệt thân” ở đồn cảnh sát, bước vào chế độ luyện tập mới có hơi đột ngột nên Viêm Khái và Vivian ở trong tình trạng đau cơ kéo dài đến cả tuần.

Trong thời gian này, chương trình học của Viêm Khái cũng trở nặng, thường xuyên phải thức khuya, cũng hay đi họp với nhóm học tập hơn.

Một buổi tối, Vivian mang cho Viêm Khái ly ca cao. Đứng ở cửa phòng, Vivian ngó Viêm Khái đang nghiên cứu bài học mà thấy tội thay. Năm ngoái Vivian cũng đi học. Khi phải thức khuya nghiên cứu chuyên sâu, đôi khi cảm thấy rất đuối sức. Viêm Khái còn phải học trong khi họ đã làm thêm công việc thám tử nữa.

Vivian cũng tự pha cho mình một cốc trà, mang laptop ra ban công ngồi, liên lạc với gia đình.

Vì khác mái giờ, lúc này ở nhà, người lớn thì bận rộn công việc, bé thì mải mê với việc học tập. May là Vivian kết nối được với bác cả. Hai bác cháu nói chuyện vui vẻ, cười nói không ngừng.

Quá mải nói chuyện với cháu gái, mải bác cả mới để ý một chuyện. Bác thấy thỉnh thoảng tóc Vivian bay bay, bác cứ tưởng là “phòng” Vivian có quạt. Nhưng quạt thổi hình như không được đều. Mới cả “phòng” tối như vậy, nhìn màn hình máy tính không tốt cho mắt.

Lúc phát hiện ra Vivian đang ngồi ở ban công, bác cả liền tá hỏa. Giờ ở Pháp là tối muộn lắm rồi, bác bắt Vivian vào nhà đi ngủ, tốt nhất là uống ngay một cốc nước gừng. Ngồi thế từ nãy bị cảm lạnh mất thôi.

Vivian thấy thời tiết buổi tối rất mát mẻ dễ chịu nên sau khi tắt livestream với bác cả, cũng quên luôn uống nước gừng mà vẫn ngồi ở ban công. Một thời gian rất dài không ốm đau gì khiến Vivian chủ quan. Ngồi ở ban công tranh thủ đọc mấy bài báo nước ngoài, trau dồi ngoại ngữ. Thành thạo nhiều thứ tiếng, sau này hai người được giao nhiệm vụ làm gián điệp cũng nên.

Vivian đã bị cảm lạnh vì ngồi cả đêm ở ban công.

Ban đầu chỉ định đọc một vài bài viết ngắn. Nhưng Vivian lại gặp bài viết có nội dung quá hay nên ngồi lại nghiền cứu, lại hơi nghiện cảm giác sáng khoái vì hừng gió ở ban công. Vivian cứ ngồi miết cho đến khi Viêm Khải vào bếp tìm nước uống thì phát hiện ra. Bị câu “trúng gió méo miệng” của Viêm Khải dọa cho sợ thì lúc đó Vivian mới ôm máy tính trở vào phòng.

Kết quả là sáng ra đã lên cơn sốt.

Viêm Khải bê cả hộp thuốc, nhiệt kế, túi chườm vào phòng Vivian.

“Ôi, cậu đi... hắt xì... đi ra đi! Lây bây giờ!” Vivian ngồi trên giường, hắt xì hơi liên tục. Viêm Khải liền đưa cho hộp khăn giấy. Vivian xì đến đỏ cả mũi.

Viêm Khải chuẩn bị nhiệt kế, cắm vào tai Vivian. Vivian xì mũi xong, nhìn chằm chằm tờ giấy thấm, “Nước mũi của tớ trong suốt chưa nè.”

“Đâu? Ô. Vậy là cảm cúm rồi!” Viêm Khải sờ trán Vivian, cũng xem cả nhiệt kế, “Sốt cao quá! Không phải cảm lạnh đâu. Người có đau nhức không? Suyt nữa thì dùng nhấm thuốc rồi.”

Vivian lên cơn sốt cao, đầu óc choáng váng, người yếu ớt rờ rệt. Buổi sáng cũng dậy trễ hơn một chút. Sáng lết ra khỏi phòng đã thấy Viêm Khải đang chống đẩy. Bình thường toàn là Vivian thích tập trong nhà, còn buổi sáng Viêm Khải thích ra ngoài chạy bộ hơn. Vì chăm sóc Vivian nên các hoạt động cũng thu về làm tại nhà luôn.

Một buổi sáng trời nắng đẹp, Viêm Khải ở trong phòng khách ôm máy tính nghiền cứu, Vivian nằm sấp ngay bên cạnh, đeo khẩu trang, úp người lên gối, xem chương trình tivi cho qua cơn chán. Viêm Khải kiểm đầu một bịch kẹo dâu tằm cho Vivian, bảo ăn cung cấp vitamin C. Vivian vừa nằm xem chương trình tivi, vừa nhai chóp chép.

Matthew liên lạc đến. Vivian liền hỏi: có nhiệm vụ mới sao?

Matthew thông báo về một nhiệm vụ gián điệp, nội dung là thâm nhập và điều tra các tổ chức cá độ tại châu Âu nhân dịp giải vô địch bóng đá các câu lạc bộ châu Á sắp diễn ra. Các tổ chức cá độ đã chuyển địa bàn sang hẳn châu Âu này để qua mặt các cơ quan chức năng.

Vivian phản kích nhai kẹo, nghe đã thấy rất kích thích rồi.

Viêm Khải nhìn Vivian yếu ớt nằm sấp trên thảm bông. Coi kìa, cả người yếu không ngóc đầu dậy nổi, còn mỗi cái miệng là hoạt động linh hoạt mà còn ham hồ nhiệm vụ.

Viêm Khải từ chối nhận nhiệm vụ. Vivian nghe vậy thì khù khụ ho, làm sặc cả kẹo dâu tằm đang ăn lên tận mũi.

Matthew có vẻ cũng biết về tình hình sức khỏe của Vivian, cũng không bảo gì thêm, ngắt kết nối.

“Sao lại từ chối vậy hả? Đến hôm làm nhiệm vụ tớ sẽ khỏi mà. Tớ sẽ khỏi.”

“Vậy đợi cậu khỏi hẳn rồi hẵng nói.” Viêm Khải nghiêm khắc.

Vivian tủi thân, nghĩ cũng là lỗi tại mình. Với khăn giấy xì mũi, xì ra được một mẩu kẹo dâu tằm.

Vivian mấy năm trời không đau ốm gì, dính phải cơn ốm một lần mà dai dẳng cả tuần mới cảm thấy đỡ đáng kể. Đầu óc tỉnh táo một chút là nhớ lại cảm giác ngồi ở ban công buổi tối thật là phê đó. Cảm giác nửa phần ấm áp, nửa phần se lạnh, và chín phần mát mẻ sáng khoái. Bao nhiêu năm làm trạch nữ vì trong nhà có nhiều thú vui quá, tình cờ phát hiện được một trải nghiệm gây nghiện khiến nhớ mãi không quên. Nhưng, bị ốm thế này thì đừng nói đến công việc thám tử, làm việc gì cũng không nổi nữa.

Vivian chán nản, trước khi chìm vào giấc ngủ mê man vì ốm mệt, đã hạ quyết tâm: nếu có lần sau thì nhớ phải uống nước gừng.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 52

Vivian ngủ say vì tác dụng của thuốc. Đến giữa trưa thì bị đánh thức bởi mùi tia tô thơm nức mũi. Bụng sôi lên ừng ực, vừa nhồm dậy thì thấy Viêm Khải đứng ngay cạnh giường.

“Oa.” Vivian cầm ngay lấy cái thìa, “Cháo bí đỏ và tí tó. Cậu kiểm tí tó ở đâu ra hay vậy?”

“... Bác chủ nhà chia cho đó.” Viêm Khải đặt tô cháo to lên một cái đĩa, rồi tự tay bung thay cho bàn ăn, để Vivian vẫn ngồi thoải mái trên giường. “Bác ấy kiểm được một đồng lớn rồi không biết bảo quản thế nào nên chia cho mỗi hộ một ít.”

Vivian thổi cháo phù phù, có vẻ như đã tìm lại được vị giác, ăn rất ngon miệng.

“À. Này Matthew có liên lạc.”

“Nhiệm vụ mới sao? Sao lại liên lạc khi không có tờ chứ? Tờ sắp khỏi bệnh rồi nè.” Vivian đang thổi phù phù, ăn thêm một miếng rồi ngẩng đầu nhìn Viêm Khải, “Humm? Sao không nói?”

Viêm Khải cười, “Thấy cậu ăn ngon quá. Chắc tí tó cũng làm một bát. Không phải nhiệm vụ đâu. Anh ấy có thông báo về chương trình huấn luyện ảo mới, và một vài trang thiết bị chúng ta có thể được nhận thêm.”

Vivian cảm thấy bệnh như sắp khỏi đến nơi vì nghe được nhận thêm trang thiết bị, nuốt thêm một miếng cháo, Vivian lại nhìn sang Viêm Khải, “Có phải tờ ngủ đến đầu óc hồ đồ rồi không? Sao cứ có cảm giác hôm nay cậu nói chuyện hơi ngạp ngừng ngạp. Hay là, cậu nói chuyện ngạp ngừng thật hả?”

Viêm Khải dí đầu Vivian, “Một là cậu hồ đồ thật. Hai là bệnh mà cứ thích nhoi làm tờ sắp lấy rồi. Khỏi mau đi!”

Nhờ sự chăm sóc chu đáo của Viêm Khải mà Vivian đã dứt ốm. Buổi sáng tỉnh dậy sau hơn một tuần nằm nhà, Vivian cảm thấy cả người khỏe khoắn, không giống vừa ốm dậy mà sáng khoái như vừa thức dậy tại khu nghỉ dưỡng.

Vivian xem lại lịch trình riêng, cũng kiểm tra tài khoản. Tháng vừa rồi nghỉ nhiều tại nhà hàng quá, chủ yếu là một tuần nghỉ ốm kia, nên cũng không có thưởng nữa. Được cái là tiền công thám tử cũng khá bộn, chỉ làm công tác thám tử chắc chắn kiếm gấp nhiều lần làm ở nhà hàng. Nhưng công việc ở nhà hàng là không thể bỏ.

Vivian quyết định dành cả ngày hôm nay để dọn dẹp nhà cửa, nấu thật nhiều món ngon để cảm tạ bạn hữu đang bề bộn việc học hành nghiên cứu mà vẫn dành thời gian chăm sóc mình chu đáo.

Còn ngày mai, sẽ dành cả ngày để đi chơi bù.

Sáng sớm ngày chơi bù, Vivian ngồi tàu cao tốc đến thăm cung điện Versailles.

Có mặt ở lối vào, giờ tung bán đồ cung điện, Vivian đã từng đến xem phòng gương lộng lẫy xa hoa, từng chơi ở kênh đào, cũng đã thăm bảo tàng và ngồi xe điện dạo quanh công viên. Một ngày đẹp trời như hôm nay, Vivian muốn đến thăm khu vườn của hoàng hậu Marie được tạo hình như một làng quê nhỏ.

Đến lúc chuẩn bị mua vé Vivian mới biết mình đến đúng hôm có tổ chức nhạc nước. Quá phấn khích, Vivian quyết định chi thêm tiền thuê xe đạp, rất hào hứng bắt đầu chuyến khám phá.

“Chiêu Thành! Chiêu Thành!”

Hình như có ai đó gọi Vivian, bằng tên khai sinh của cô. Hơn nữa, giọng nghe thật quen tai.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 53

Quay qua hướng có tiếng gọi, một tên con trai đang phăm phăm chạy lại. Vivian trong tích tắc cứ tưởng mình tại công trình có giá trị lịch sử đã xuyên không về với Tổ quốc. Đứng trước mặt cô là người bạn đồng môn cấp hai, chính là cái tên phải hơn 50% lời nói cô không phân biệt được là nói thật hay dối.

“Bá Đạt! Cậu làm gì ở đây?”

“Lâu quá rồi không gặp. Em xinh đẹp còn hơn xưa. Bấy lâu nay anh chỉ cập nhật tình hình của em qua mạng xã hội. Không ngờ hôm nay lại được gặp ở đây.”

Vivian rùng mình.

Người bạn cũ hồi cấp hai tên Bá Đạt mà Vivian không muốn nhớ đến này đang ở Pháp du lịch cùng nhóm bạn đại học. Hôm nay, tại đây, sẽ đóng vai trò

là người bạn từ phương xa đến phá một ngày trong kế hoạch tươi đẹp đã định sẵn của Vivian.

Vivian nghĩ rằng dù sao hai người cũng không thân thiết. Đứng hơn là mối quan hệ có chút ấn tượng khó quên, nhưng tình cảm cũng không có gì là “mặn nồng”. Vivian có thể mời Bá Đạt một bữa trưa, còn đầu cậu ta nên thực hiện đúng lịch trình đã được lên kế hoạch và chu đáo với bạn đại học.

Nhưng khi người đồng hương phương xa muốn Vivian phải dẫn đi thăm thú Paris cho bằng được, thì lương tâm không cho phép Vivian từ chối.

“Cậu học tiếng Pháp từ bao giờ vậy?”

“Sao em lại nói tiếng mẹ đẻ với anh hả? Nhập gia tùy tục, phải tôn trọng nước Pháp chứ hả? Nói tiếng Pháp đi!”

Vivian thở dài. Thế nào cũng được.

Vivian dẫn Bá Đạt đi ăn bữa sáng muộn tại một nhà hàng truyền thống Pháp.

“Mời cậu. Những món ăn ở đây vẫn giữ nguyên các công thức từ thế kỷ 18 lận đó.”

Bá Đạt lấy bánh mì baguette chia cho Vivian một nửa. Dù đã ăn sáng ở nhà nhưng Vivian vẫn nhiệt tình dùng bữa cùng.

Bá Đạt đặt lại bánh trên bàn để thử món ăn kèm. Thấy cậu ta đặt bánh mì baguette nằm úp, Vivian chỉnh lại, đặt ngửa lên. Bá Đạt thấy vậy thì nổi hứng trêu đùa, lại úp bánh lại, mặt cười cợt. Vivian cảm thấy như bị trêu tức.

“Tôi không có tâm trí đùa nhảm với cậu đâu. Ở đây kiêng đặt bánh Baguette úp như vậy.”

“Cái gì lạ lùng vậy? Có cái bánh thì thế nào mà chẳng được!” Bá Đạt nói bằng tiếng mẹ đẻ.

“Nhập gia tùy tục mà.” Vivian nhấn mạnh, “Tâm niệm này có từ thời Trung cổ rồi. Phải tôn trọng chứ ha!”

“Ha! Rõ kỳ cục. Ở đâu một cái quan niệm lạc hậu như vậy hả?” Cậu ta cự nự.

Vivian chống cằm, thờ dãi, bộ dáng như buồn ngủ, “Cũng giống như ở Ukraine không tặng hoa có số chẵn bông hay người Nhật Bản và cả Việt Nam nữa, ăn cơm hay ăn cháo thì không bao giờ đặt đĩa hay thìa cắm thẳng đứng giữa bát cơm cả. Có thể sẽ có người không nghĩ gì, nhưng đã biết rồi thì tránh làm vẩn hơn. Cái chính là mọi người có kiêng kỵ vì những cái đó gợi đến những điều đau buồn, không hay.”

Bữa sáng tiếp tục với những câu chuyện vặt về quãng thời gian sau khi tốt nghiệp cấp hai. Khoảng thời gian đó đối với Vivian có khá nhiều sự kiện. Cô cũng không muốn kể chi tiết cho người không thân thiết lắm. Nên cuộc trò chuyện chủ yếu là Vivian hỏi thăm Bá Đạt.

Ăn xong bữa sáng cũng đã khá muộn, Bá Đạt muốn đi mua đồ lưu niệm.

“Anh sẽ mua tặng em thứ gì đó. Coi như để cảm ơn bữa sáng.”

Vivian chỉ cười không nói gì.

Vivian dắt Bá Đạt đến một nơi mua đồ lưu niệm truyền thống của Pháp. Vivian đang xem tranh truyền thần của họa sĩ Pháp và vài hộp nhạc tình xảo. Bá Đạt đột nhiên lên tiếng bắt chuyện.

“Em ở chỗ nào ở Paris?”

“Tôi không ở Paris, tôi ở thành phố khác.”

“Ra vậy.” Bá Đạt trầm ngâm, “Em ở đây chi phí đắt đỏ, có đủ tiền sống không vậy?”

Vivian được hỏi thăm nhưng cảm thấy tương đối khó chịu. Xem ra từ cấp hai đến giờ tính tình tên này vẫn chẳng có gì thay đổi, “Vấn đề đó cậu lo làm gì?”

“Có thiếu tiền thì anh có thể giúp.”

“Cậu thôi ngay đi. Tôi không thích nói về vấn đề tiền nong.” Vivian trợn mắt cảnh cáo.

“Có thiếu tiền không? Thiếu thì anh sẽ giúp.”

Vivian tức tối, tay vuốt ngực. May mắn vẫn cảm thấy tình nghĩa đồng hương vẫn có thể cứu vớt nỗi sự phiền phức này. Những người khách mua hàng xung quanh đó đều quay ra nhìn họ. Ai sống một thời gian ở Pháp, hoặc ít nhất là chịu khó tìm hiểu về đất nước này trước khi đến đây, đều sẽ biết người Pháp không nói về vấn đề tiền bạc một cách công khai kể từ thời Cách mạng Pháp rồi. Đây là chủ đề chẳng mấy hay ho ở đất nước này. Kể cả không có ở Pháp, tiền bạc và gia thế hoàn toàn không phải là chủ đề mà Vivian thích nói tới, đặc biệt là với người không thân thiết. Chưa kể là Vivian còn cảm thấy rất mất mặt, vì Bá Đạt nói những câu đó với những ngữ pháp ngắn gọn lỏn mà cậu ta mới học được, nghe qua rất cục.

Vivian tranh thủ thời gian đợi Bá Đạt chọn mua đồ ngọt và nển, nhắn tin cho Viêm Khải.

Viêm Khải rep ngay lập tức: “Melodrama~”

“Không có “melo” đây đâu. Nhưng có nhiều melon ở đây lắm. Tớ sẽ gom về vài trái, chúng ta mở tiệc vào hè ~”

Vivian cười tươi. Chơi với Viêm Khải vui thật. Còn về Bá Đạt, đối với Vivian, người này thật khó đối phó. Vì so với người thường, dường như cậu ta đã mất dây thần kinh ngại ngùng. Giờ Vivian vẫn coi cậu ta là bạn, nhưng chỉ ở mức xã giao, vì Vivian không thích mấy người không hiểu chuyện.

Lúc Bá Đạt liên tục nhận được các cuộc gọi từ bạn đại học thì Vivian biết là hai người chia tay ở đây được rồi. Vivian dẫn Bá Đạt đến tàu điện ngầm, tìm chuyển đến địa điểm đoàn của cậu ta đang tập trung.

Tình cảm đồng hương nơi đất khách quê người cũng là một cảm xúc kỳ diệu. Vivian quên hết những kỷ niệm khó chịu từ khi mới quen, thực lòng chúc Bá Đạt một chuyến đi thật an lành, vui vẻ, nhiều khám phá.

Nếu dừng lại ở những cảm xúc sâu sắc đó thì quả thực đã tốt đẹp rồi. Bá Đạt lại tuyên bố muốn hôn tạm biệt Vivian.

“Người Pháp có hôn thân mật mà. Sao em lại không cho anh hôn?”

Vivian phản ứng khá gay gắt, “Đồ thiếu hiểu biết. Không biết ở Pháp có luật cấm hôn ở sân ga à?”

“Cái gì? Em lừa con nít đấy à?” Bá Đạt cười ha hả, “Có thường thức một chút đều biết là không thể đem điều vô lý như thế vào luật được.”

“Thiếu thường thức? Chắc cậu thì không, nhưng hiểu biết thực tế thì kém quá đó. Cặp nào cũng hôn ở sân ga có thể khiến các chuyến tàu bị chậm. Nên đã có bộ luật cấm nó.”

Bá Đạt nghe vậy, chỉ cười ồ ồ. Vivian tay rút túi áo, cùng đứng chờ tàu, “Trước khi đến đây cậu nên tìm hiểu một chút đi chứ. À, trước khi đi đến đâu thì cũng nên học một chút sẽ rất tốt.”

Vivian nhanh chóng tiễn Bá Đạt vẫn còn dùng dằng lên tàu. Vivian nhìn theo đến khi tàu chạy ra hắt khói bển. Dù sao thì tàu điện ngầm cũng trượt nhanh lắm, vèo một cái là qua. Vivian giờ cao tay vẫy chào theo hướng tàu Bá Đạt vừa lên, cười nhẹ nhàng. Dù sao thì tình cảm đồng hương sau cùng vẫn mạnh mẽ nhỉ.

Bá Đạt ngồi trên tàu, xem một lượt những món quà lưu niệm vừa mới mua được. Rất ấn tượng với thông tin vừa nhận được về điều luật cấm hôn kỳ khôi, chột tò mò không biết nếu vi phạm thì sẽ bị xử phạt thế nào.

Bá Đạt lên mạng tra, mặc dù vốn tiếng Pháp hơi hèo, nhưng đúng là có luật đó thật. Nó khá nổi tiếng, có cả bài báo tiếng nước cậu cũng viết về nó. Nhưng thông tin quan trọng là, điều luật này vô hiệu từ năm 1910.

Bá Đạt ngửa đầu ra sau phì cười. Phải rồi, vì mình thiếu hiểu biết thực tế nên mới bị cậu ấy dắt mũi như vậy.

À, mà cũng quên mua đồ lưu niệm cho Vivian rồi.

Viêm Khải tần ngần đứng trước cánh cửa vẫn luôn đóng kín của căn hộ sát vách, thoáng bần khoăn về những lời của Matthew.

“Bản ghi hình và lộ trình được dừng ngay tại lúc các cậu cách nhà hai con phố.”

“Sau khi thu hồi các thiết bị từ Shivani Tổng, tôi đã cho tiến hành điều tra. Bản đồ và bản ghi hình vì sao lại mất tín hiệu ngay lúc các cậu cách nhà hai con phố, đó là do can thiệp từ bên thứ ba.”

“Điều này vô tình giúp chúng ta. Tạm thời không thấy có nguy hại gì cho tổ chức. Nếu cảm thấy cần các cậu có thể tiến hành tự điều tra.”

.

Ting!

Vivian từ thang máy nhào ra, ba lô và hai cái túi to nhét đầy dưa, trông rất nặng, “Oh my god. Cuối cùng cũng tiễn được tên đó đi rồi. Viêm Khải! Đứng đó rình cái gì đấy? Lại đây đi. Tớ có mua kem, sắp chảy hết rồi!”

Bộ dáng đó của Vivian trông rất buồn cười, Viêm Khải vui vẻ chạy lại, “Sao vừa mới dứt ốm đã lại ăn kem thế hả?”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 54

Trong thời gian chờ nhiệm vụ mới, Viêm Khải và Vivian quay lại cuộc sống thường ngày. Khoảng thời gian này đang diễn ra giải bóng Cúp các câu lạc bộ châu Á. Mặc dù Pháp là một quốc gia yêu bóng đá, nhưng Viêm Khải không tìm được ai có hứng thú với giải bóng này, nên đành phải xem một mình.

Sáng sớm Vivian thức dậy, đã thấy Viêm Khải đang ngồi sô pha xem bóng đá trên laptop, tiếng bật rất nhỏ. Viêm Khải lúc này đang vừa theo dõi trận đấu vừa ăn bánh mỳ kẹp cho bữa sáng, thấy Vivian liền vẫy lại, “Có xem không? Ăn ở đây luôn đi.”

Vivian làm vệ sinh cá nhân xong cũng ngồi lại. Từ trước đến giờ Vivian chỉ xem biểu diễn múa, thi đấu thể thao chỉ theo dõi Olympic mùa đông. Chưa bao giờ xem một trận thi đấu bóng đá trọn vẹn.

Lúc Vivian bắt đầu theo dõi màn hình là lúc đang có một pha giao tranh bóng quyết liệt ngay trước gôn. Vivian bắt đầu bị hấp dẫn, cảm thấy môn đá banh tập thể này cũng không khác khúc côn cầu là bao. Ngay sau đó, một cầu thủ đã ghi bàn, tiếng hò của bình luận viên nổi lên âm ỉ, đồng đội tung hô người mở tỉ số, nhưng cả bình luận viên và những khán giả quan sát rõ màn hình đều thấy được pha dẫn bóng cực độ khéo léo của một cầu thủ mang áo số 10, kể cả trong hoàn cảnh bị áp sát vẫn thành công thực hiện một pha kiến tạo. Kể cả người không có chuyên môn như Vivian cũng cảm nhận được pha xử lý đó có bao nhiêu ấn tượng.

Vivian say mê dõi mắt theo cầu thủ mang áo số 10 trong từng khung hình, tay giật giật áo Viêm Khải, “Này, anh chàng áo số 10 là thể nào vậy?”

“Số 10? Đội nào?”

“Đội đó ấy.”

Viêm Khải cảm điện thoại lên tra, trong lúc bấm phím vẫn tranh thủ theo dõi trận đấu, “Nhớ không nhầm thì là Keanu Reeves... Đúng rồi! Đội trưởng của câu lạc bộ Ecole de Saint Coeur của Liban.”

“Keanu Reeves.” Vivian lẩm bẩm. Có bao nhiêu cầu thủ vậy mà Viêm Khải nhớ tên người này thì chắc hẳn anh ấy không tầm thường.

Vivian lần đầu tiên trong trái tim xuất hiện sự mến mộ điên cuồng dành cho một người, liền cả buổi sáng say sưa tìm xem các trận đấu từ vòng loại, còn tìm hiểu về đất nước Liban.

Viêm Khải thấy đã đến giờ cơm, liền vào bếp nấu, vừa mới định rửa rau củ, Vivian đã xông vào bếp, “Tránh ra! Hôm nay tớ sẽ nấu cơm.”

Viêm Khải thấy lạ lẫm, nhưng cũng không nói gì.

Vivian từ khi bắt đầu biết đến ái mộ thần tượng thì hôm nào cũng giành làm tất cả các công việc nội trợ, lại nấu toàn món truyền thống của Liban. Viêm Khải đã mấy bữa sáng chỉ ăn toàn bánh Manakish. Vivian cũng bắt đầu in ảnh của cầu thủ Keanu và đồng đội để trưng khắp nơi, dán cả vào bàn chải đánh răng, nghe nhạc cũng toàn bật của Maya Diab*.

Viêm Khải một lần từ học viện trở về, thấy loa đang phát quốc ca của Liban thì ngửa đầu nhìn trần nhà thờ dài, hóa ra fangirl cuồng là thế này đây.

Buổi tối diễn ra trận chung kết, đội Liban đã giành chiến thắng làm Vivian sung sướng đến kích động vô cùng, ôm vai bá cổ Viêm Khải hò hét không thôi.

Viêm Khải cũng bị lây chút phấn khích. Ngay từ đầu Viêm Khải theo dõi giải đấu cũng không chú tâm cổ vũ cho một đội nào. Liban đã vô địch giải, cũng nhờ mấy trò của Vivian mà cậu cảm thấy giải năm nay xem rất có không khí.

Giải đấu kết thúc, Viêm Khải sau trận chung kết đã trở lại cuộc sống bình thường, còn Vivian vẫn đang trong không khí ăn mừng chiến thắng cùng người dân Liban.

Buổi tối, Matthew liên lạc đến, bàn về nhiệm vụ mới liên quan đến cá độ bóng đá nhắm vào tầng lớp thanh thiếu niên.

Vivian cực kỳ ngạc nhiên, “Ồ đây? Pháp? Đó là một giải đấu của châu Á mà?”

Viêm Khải thử suy đoán, “Có thể người tham gia cũng chỉ quan tâm đến phần cá cược.”

Vivian vẫn còn thắc mắc, “Người ta sẽ mạo hiểm đặt cược cho đội bóng mà mình không hiểu rõ sao?”

“Chịu.” Viêm Khải lắc đầu, “Nếu suy nghĩ lý trí hơn thì đã không chơi trò đó đen rồi.”

Matthew khẽ hắng giọng, chuẩn bị nói vào nội dung chính, “Có một khách hàng thuê chúng ta điều tra thông tin về nhà cái đã dụ dỗ em trai cô ấy cá độ bóng đá. Cậu bé đã thua độ nhưng không có khả năng trả. Nhà cái đã khủng bố gia đình nhiều lần, cậu bé thì không chịu tiết lộ gì. Giải đấu này lại không phổ biến ở Pháp nên cảnh sát có vẻ không quan tâm lắm. Gia đình họ đang rất sốt ruột vì cậu bé ở lì trong phòng không đến trường nữa. Cậu ta chỉ vừa mới nhập học trường cơ sở.”

Viêm Khải ghi chú lại, “Vậy là cần biết thông tin về nhà cái mới đủ cơ sở để báo cảnh sát.”

Matthew tiếp lời, “Bố cậu bé rất khát khe. Ông ấy làm kinh doanh nhỏ, cuộc sống gia đình cũng vào hàng khá giả trong tầng lớp trung lưu. Nghe nói ông

ấy rất tức giận khi biết về chuyện của con trai mình, trước khi thằng bé chịu khai, ông ấy sẽ không chi tiền giải quyết hậu quả.”

“Anh nghe ai nói?” Vivian lại thắc mắc chuyện bên lề.

“Khách hàng. Chị gái cậu bé.”

Vivian gật đầu tỏ ý đã hiểu. Viêm Khải liền hỏi Matthew, “Nhà cái khủng bố nhiều lần chưa? Gia đình không có biện pháp xử lý sao?”

“Quanh nhà có lắp camera giám sát. Nhưng vì lý do nào đó, không thu được hình của thủ phạm”

“Ồ.” Viêm Khải và Vivian tròn mắt.

“Gia đình chỉ có duy nhất bằng chứng về các vụ quấy rối và bản miêu tả biểu hiện khác lạ của cậu bé để cung cấp cho thám tử.”

“Manh mối này nghe qua hơi hẻo lánh.” Vivian khẽ tắc lưỡi, “Có hy vọng điều tra gì không thì phải đến tận nơi xem xét. Nhanh nhất là bắt thằng bé đó mở miệng”

Matthew cũng đồng ý, “Thằng bé là trẻ vị thành niên, chỉ cần nó khai ra là xong. Không biết điều gì làm cho nó sợ hãi đến thế. Thật tội nghiệp. Chắc nhà cái ám ảnh nó dữ lắm, lại thêm cả ông bố khó tính nữa.”

“Có vẻ như chỉ cần nói chuyện thật cẩn thận với cậu bé là xong. Có lẽ cậu ấy không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.” Viêm Khải kết luận, “Khoảng tháng nữa là các trường bắt đầu thi cuối kỳ rồi. Chúng ta phải bắt đầu thật nhanh thôi. Ngày mai là cuối tuần, phiên anh hẹn khách hàng luôn giúp chúng tôi.”

“Tôi sẽ gọi địa chỉ cho hai cậu.” Matthew vừa dứt lời bèn ngắt kết nối.

Vivian vờn vai, làm mấy động tác giãn gân cốt. Viêm Khải lên mạng tìm hiểu về tình hình cá độ bóng đá dạo gần đây, thấy giới truyền thông làm việc ngày càng hăng hái, không riêng gì các vụ cá độ thể thao, sự vụ gì nổi bật cũng tham gia điều tra luôn.

Vivian cũng ghé xem, khá gay gắt nói, “Lũ thất đức này. Chúng ta phải góp sức làm trong sạch sự kiện thôi.”

Cùng lúc đó, Matthew cũng nhắn tin đến. Viêm Khải mở xem rồi nói, “Tớ biết cửa hàng này, Depuis 1928. Là cửa hàng trà bánh ngoài trời ở ven sông, nhóm học tập của tớ rất hay tụ tập chỗ này.”

“Sao không đến thẳng nhà? Khách hàng định tâm sự gì với chúng ta à?” Vivian bấy giờ mới xem kỹ tin nhắn, hớn hờ vô cùng, “Mà tớ chưa đến đó bao giờ, chúng ta đi sớm một chút nhé.”

Chú thích:

*Maya Diab: nữ ca sĩ người Liban nổi tiếng thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 55

Sáng hôm sau tại Depuis 1928, bầu trời xanh tuyệt đẹp, nắng đổ trên dòng sông lấp lánh. Viêm Khải và Vivian đi dạo một đường dài. Ở đây cũng không có gì để khám phá, hai người chỉ thư giãn bằng cách ngắm cảnh sắc, kiến trúc dọc hai bên bờ và tận hưởng thời tiết.

Gần đến giờ hẹn, hai người mới dừng chân. Vivian chọn một bàn có dù che màu vàng, kéo Viêm Khải ngồi xuống ghế.

Viêm Khải ngồi phía đối diện, lúc này mới nhìn kỹ Vivian từ đầu xuống chân.

“Thực ra muốn hỏi từ nãy, kiểu áo này là sao vậy?”

“Váy. Người ta gọi là váy.”

Viêm Khải cười, bắt đầu có ý trêu chọc, “Không phải cậu chỉ đóng bộ hoodie thôi sao? Mềm mại, thoải mái.”

“Thời tiết này tớ không thể mặc hoodie ra đường được.” Vivian mở thực đơn, rất lẩn tránh giữa việc gọi trà hay nước ép, “Mới cả tớ phát hiện ra kiểu váy đầm này mặc cũng thoải mái lắm chứ bộ. “Tình yêu” đã mở ra một chân trời mới cho tớ.”

Viêm Khải nghe vậy thì rùng mình.

“Xin lỗi? Hai bạn có phải là thám tử không?”

Vivian ngẩng lên, Viêm Khải quay sau. Một cô gái tóc vàng khá cao đang làm cho hai người Nhật bản bên cạnh ngơ ngác.

Vivian bật dậy, chạy đến kéo tay cô gái, “Đây, Tinke Bell! Chúng tôi là “Thám tử” đây.”

Viêm Khải nhanh nhẹn kéo ghế cho cô gái, cũng chính là khách hàng của họ. Cô ấy cũng đến sớm hôm nay, vì chưa đến giờ hẹn nên Viêm Khải và Vivian chưa nghĩ đến việc liên lạc với khách hàng qua điện thoại.

“Tôi là Cécile Guillaume.” Cô gái thờ phào vì vừa thoát khỏi một vụ nhảm lẫn hù hèn. Cũng may Vivian nhanh trí, giờ hai người Nhật tưởng ba người họ đến từ một nhóm chat chit giấu mặt.

Việc đầu tiên là làm quen và gọi đồ uống. Cécile có vẻ rất khát, vén tóc uống một ngụm nước lớn, nhưng cử chỉ vẫn rất nữ tính và tự nhiên.

“Chắc hẳn các bạn đã nghe về chuyện của gia đình tôi. Tôi hẹn các bạn ra đây trước khi về nhà là vì có lời muốn nói trước.”

Viêm Khải và Vivian chăm chú lắng nghe, quả nhiên là có chuyện không tiện.

“Mẹ tôi biết tôi đến đây hôm nay, còn cha tôi thì không.” Cécile ngập ngừng, “Thực ra có chút chuyện nên trước mặt cha tôi, ba chúng ta sẽ là bạn bè của nhau.”

Vivian hiểu kỳ hời, “Cha chị, chắc là có lý do...”

“Về chuyện này,” Cécile nhỏ giọng thành thầm thì, “Mong các bạn thông cảm, cha tôi từng bị thám tử lừa.”

Vivian suýt phì cười nhưng nín lại được. Còn Viêm Khải thì nhũn mảy: đi gạt người thì không phải là thám tử, mà là lừa đảo.

Cécile bắt đầu kể, “Một lần trong khi lập bản kế hoạch kinh doanh mới, cha tôi muốn có người làm giúp ông một thống kê. Và ông đã thuê thám tử làm việc đó. Ông cũng từng mở lời với một người bạn về thông tin ông cần. Người bạn đó đã bí mật giúp cha tôi để tạo bất ngờ. Nhưng khi cha tôi còn chưa kịp báo với thám tử về việc ông ấy đã nhận được kết quả từ bên thứ ba, thì thám tử cũng gọi đến một bản thống kê. Và đó là thứ mà gã đã làm giả.” Cécile bày tỏ sự thất vọng, “Cha tôi đã rất tức giận, và chỉ từ một vụ đó mà ông không bao giờ tin thám tử nữa.”

Vivian chống cằm, nhướn người về phía Cécile, chăm chú lắng nghe câu chuyện.

Viêm Khải xoa cằm, kiên nhẫn đợi đến khi câu chuyện bên lề có thể kết thúc, đặt một câu hỏi đúng trọng tâm, “Về em trai chị, cụ thể thì chuyện gì đã xảy ra với cậu bé?”

“Ồ, phải rồi. Về Marc,” Cécile đã nhớ ra em trai, mặt trở nên đầy suy tư, “Một ngày thằng bé đi về khá muộn, trông nó tiêu tụy, suy sụp thấy rõ, tôi nhìn cũng thấy sốt lấm. Nhưng thằng bé không nói gì dù mọi người gặng hỏi. Chắc là sự việc bắt đầu từ hôm đó. Hôm sau, Marc nói rằng đã thua cá độ và không dám đến trường nữa. Được mấy hôm thì các vụ khủng bố bắt đầu diễn ra...”

Một khoảng im lặng, Vivian nắm lấy tay Cécile đang thờ dài não nề, “Chị yên tâm, hai đứa em ở đây để giúp gia đình chị, giúp Marc có thể vui vẻ và an tâm trở lại.”

Cécile vì đã rất lo lắng, nên những lời bình dị của Vivian khiến cô rất xúc động. Cô cũng đặt tay lên tay Vivian.

Viêm Khải nhìn hai cô gái đang nắm tay nhau trước mặt, chợt nghĩ: có vẻ như đối với những đứa em, thì những người chị gái sẽ cư xử khác hẳn với những người anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 56

Cécile lái một chiếc xe con đáng yêu màu vàng chanh, chở cả ba người về nhà Guillaume.

Họ đỗ xe ở bãi rồi đi bộ một đoạn. Trên đường dẫn đến cổng, Viêm Khải và Vivian nhìn qua tường cây xanh, thấy một căn biệt thự xây theo kiểu kiến trúc cũ, đẹp và to nhất khu.

Viêm Khải để ý từng camera quan sát, nơi này không có nhiều, cũng không có cái nào hướng trực diện vào nhà Guillaume.

Vivian nhìn ngó xung quanh một lượt, thấy khu phố này kiến trúc nhìn chung ảm áp sáng sủa, nhiều không gian xanh, quả là nơi không tồi để lớn lên. Trước khi qua cổng, Vivian bất ngờ bắt gặp một thằng bé đeo kính cận đang núp ở một góc hàng rào. “Kính cận” đang nhìn về phía họ, thấy Vivian nhìn lại thì giật mình chạy mất. Ngần ngừ, Vivian nghĩ thầm: liệu đó có phải thằng bé Marc_em trai của Cécile không? Cõi bộ nhút nhát quá, đúng kiểu dễ bị dụ, bị lừa. Mà nó chạy ra đây làm gì vậy?

Cécile đi trước dẫn đường cho hai người. Nhà Guillaume không thuê nhiều người giúp việc, có một người chăm sóc vườn cây và một phụ nữ lo việc bếp núc và dọn dẹp. Có vẻ như họ đã gắn bó với gia đình Guillaume từ rất lâu, Cécile cười nói với họ rất lễ phép.

Bà Guillaume đã đợi sẵn ở cửa chính, dẫn mọi người qua tiền sảnh, vào đến phòng khách rộng thênh thang. Bà dừng chân, có ý để Viêm Khải và Vivian thăm quan một lượt, nếu muốn có thể dùng ngay trà bánh đã bày sẵn trên bàn.

Viêm Khải ngắm ảnh chụp gia đình bày trên kệ. Ngoài ông bà Guillaume còn có ba người con. Cécile trông không khác mấy trong ảnh, có lẽ bức hình được chụp gần đây. Đứa nhỏ nhất trong hình trông mới khoảng hơn một tuổi. Ông bà Guillaume hẳn rất hòa thuận. Còn cậu bé Marc thì khác hoàn toàn tưởng tượng ban đầu của Viêm Khải và Vivian.

Vivian ngắm vài mô hình trừu tượng bày cẩn thận ở vài nơi trong phòng, mô hình nào cũng có chữ ký của Cécile.

“Chị học điêu khắc sao?”

Thấy Vivian hỏi, Cécile vui vẻ kể, “Tôi học Mỹ thuật. Hiện đang làm điêu khắc tự do, thời gian còn lại trong ngày phải giúp đỡ cha tôi việc thư ký.”

Tiếp theo, bà Guillaume dẫn mọi người đến thư phòng để giới thiệu Viêm Khải và Vivian với ông Guillaume.

Ông đang bận công việc, chỉ định ngừng đầu chào cho có lệ, nhưng nét Á châu của Viêm Khải và Vivian làm ông giật mình. Ông nhìn hai người thêm mấy lần rồi dặn Cécile chăm sóc bọn cho tốt.

Viêm Khải nhìn một bản toàn giấy tờ và ghi chú viết tay, ông Guillaume chắc chắn rất cần thư ký. Trước khi mọi người rời đi, ông cũng giữ Cécile lại để giúp gọi mail.

Rời thư phòng, bà Guillaume dẫn Viêm Khải và Vivian đến phòng con trai thứ.

“Này Marc, mẹ vào nhé.” Gọi vài tiếng, gõ cửa một lúc nhưng bên trong không có phản ứng gì, bà Guillaume dứt khoát lấy chìa khóa trong túi mở cửa.

Một cậu bé con khoảng gần 2 tuổi đang ngồi chơi dưới sàn, trên giường có một đồng chăn to lù lù. Viêm Khải liếc nhanh một cái, bé con đang hào hứng vẽ bậy, bên cạnh có một phần lego đang lắp dở trông khá cầu kỳ. Xem ra Marc đang chơi với em, thấy có người vào liền lên giường giả vờ giả vệt.

“Anh Marc để bé Tim vào chơi sao?” Bà Guillaume bế bé út lên rồi quay ra lay đồng chăn, “Marc, Marc, dậy đi. Mẹ có chuyện muốn nói.”

Người trong chăn vẫn im lìm.

Vivian nhìn một đồng chăn gò lên, hình như thằng bé Marc cũng khá cao lớn, có lẽ còn lớn hơn cả Vivian cũng không chừng.

Bà Guillaume một tay bế con, một tay vẫn ra sức lay dậy thằng con còn lại.

“Cháu có thể chứ?” Vivian nói nhỏ, tiến đến bế bé út đỡ cho bà Guillaume. Bà thấy sốt ruột nên không màng hình tượng, dùng cả hai tay kéo, nhưng Marc dù không lên tiếng vẫn nhất quyết trần thủ trong chăn.

“Bà Guillaume, nếu có thể cứ để chúng cháu...”

Marc trong chăn cự mình, có lẽ cậu bé giật mình khi nghe thấy có giọng nam lạ trong phòng.

“Ồ, được thôi.” Bà nhìn lại con trai trong đồng chăn, “Tôi sẽ đi lấy nước mơ cho mọi người.”

Khi bà Guillaume ra ngoài, Viêm Khải liền đóng cửa lại. Vivian thì bế em bé theo kiểu nâng nách, dựng nó đập đập vào người thằng anh, nói giọng như thể dụ trẻ con đang trốn tìm, “Marc Guillaume, dậy dậy nào!”

Marc dứt khoát thò đầu ra, thấy vậy liền vùng dậy, đón lấy em út, “Hai người là ai? Muốn giờ trò gì ở đây?”

“Như cậu thấy thì... chúng tôi là khách của mẹ cậu.” Vivian nói tự nhiên.

Marc lắc đầu, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Viêm Khải và Vivian nhìn kỹ cậu bé. Tuy Marc mới 13 tuổi nhưng đã muốn trở mã lắm rồi, gương mặt cũng khiến người ta yêu mến giống như chị gái vậy, hay chính xác là giống bà Guillaume. Marc lại có nét đẹp trai giống bố, nhưng mong là không bảo thủ như ông ấy. Tóm lại là một cậu trai có vẻ ngoài hấp dẫn các nữ sinh cùng tuổi, trông lại rất khỏe mạnh, chắc hẳn có chơi thể thao. Không giống một người nhút nhát tí nào.

“Hai người là bác sĩ tâm lý hay gì đó hả?”

“Chúng tôi là thám tử.”

Nghe Vivian nói vậy, Marc đột nhiên hơi do dự, “Làm gì?”

“Đương nhiên là giúp cậu bé đã thông tư tưởng còn quay lại trường học.”

“Ha!” Marc nghe Vivian nói đến đó thì bày ra bộ mặt khó chịu, ôm em út trực tiếp chui vào chăn. Thằng bé tưởng anh trai chơi với nó nên cười nắc nẻ.

“Thái độ gì thế này? Chúng ta cũng đâu phải bọn nhà cái đang dọa dẫm gia đình cậu?” Vivian sững sờ, “Ô kê, vậy cậu đây có ý là để chúng tôi muốn làm gì thì làm phải không?”

Marc ở trong chăn tò mò không biết hai người kia định làm gì, đứa bé thì cứ nhoi muốn chui ra khỏi chăn.

“Này này, không nên làm thế đâu?” Marc ở trong chăn nghe tiếng Viêm Khải can, hóa ra Vivian đang lục phòng của Marc một cách công khai.

“Ồ. “Thế giới phẳng”! Đây là, “Ông già và biển cả”, cuốn yêu thích của tớ đây.” Vivian lục giá sách, Marc có thể nghe thấy tiếng Vivian đặt sách lên xuống cộp cộp, như thể muốn phá sách của cậu vậy.

“Không biết có sách gì nhạy cảm ở đây không nhỉ?” Vivian hí hửng.

Marc không chịu nổi nữa, mà đứa em cũng bắt đầu quấy. Marc vùng dậy, liền thấy Viêm Khải đang khoanh tay tựa vào tường, Vivian đang cầm một quyển sổ có bìa lạ lẫm, gõ cộp cộp vào giá sách của cậu, hóa ra từ nãy Vivian chỉ đọc các tựa sách, chẳng động gì vào đồ của cậu.

Marc thẹn quá hóa giận, nhưng không biết phải làm sao.

Vivian giờ quyển sổ lên rồi cất vào ba lô, “Sổ ghi chép cá nhân, tôi không thể ra ngoài mà thiếu nó.”

Liền sau đó, Vivian tiến đến ngồi xuống cạnh giường, mỉm cười nói với cậu bé, “Học sinh đầu cấp đã định bỏ ngang việc học rồi sao?”

Marc không nói gì, nhú mồm nhìn qua lại Viêm Khải và Vivian, tay xoa đầu bé Tim. Cậu có chút ngập ngừng, đang định mở lời nói gì đó thì có tiếng gõ cửa.

Cửa mở, bà Guillaume và Cécile thò đầu vào, Cécile có bê theo khay nước mơ và bánh ngọt.

“Mọi chuyện sao rồi?” Bà Guillaume quan tâm hỏi.

Vivian có nhìn rõ Marc định mở lời muốn nói với họ gì đó, Vivian liền nở nụ cười xấu xa, lại chỉ để cho Marc thấy, “Chúng ta để cục cưng ở lại chơi với anh trai, chúng tôi sẽ xem những thứ mọi người thu thập được từ bọn khủng bố.”

Viêm Khải trước mặt bà Guillaume và Cécile không tiện vạch trần trò đùa chọc của Vivian với Marc, chỉ biết thâm lắc đầu.

Bà Guillaume dẫn mọi người xuống kho, tự tay mở một ngăn tủ cũ, lấy ra từng túi đựng vật chứng được cẩn thận ghi lại ngày. Viêm Khải và Vivian nghiên cứu, còn chụp ảnh lại, bà Guillaume và Cécile thì đang nhỏ nhẹ nhắc nhau nhớ lại nó xuất hiện trong sân nhà vào sáng hay chiều ngày hôm đó, lúc đó mọi người đang làm gì.

“Bọn chúng ném vỡ cửa sổ một lần, ném trứng hai lần,” Bà Guillaume cầm lên một túi rỗng chỉ ghi chú ngày và dòng chữ “vô trứng”, “Còn lại chủ yếu là gói thư nặc danh, hôm kia còn có một bọc đầy rác, chúng tôi chỉ giữ lại bọc.”

Vivian xem xét cái bọc rác, Viêm Khải thì đọc thư. Nội dung đánh máy đơn giản không có gì nhiều ngoài mấy lời đe dọa.

“Tần xuất là khoảng hai, ba ngày một lần.” Cécile nhú mồm nhớ lại.

Mọi người đang nói chuyện thì bà giúp việc chạy vào thông báo, “Ông chủ tìm tiểu thư.”

Cécile được gọi liền rời đi, bà Guillaume vào bếp kiểm tra việc chuẩn bị bữa trưa. Viêm Khải và Vivian quay trở lại phòng Marc, vừa đi vừa nói chuyện.

“Mức độ phiền nhiễu này không đủ ác như bọn nhà cái. Thủ pháp lại thơ ngây.”

Vivian nhú mồm, “Cậu bé cũng không giống người có thể vướng vào rắc rối này, tớ nghĩ thế.”

“Có thể chuyện Marc đang vướng phải phức tạp hơn thế.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 57

Cả hai vào phòng Marc, bé út đang nằm trong góc, quấy mệt nên đã lăn ra ngủ. Còn Marc lại trùm chăn.

Vivian nhìn đồng hồ to đùng, nói nhỏ với Viêm Khải, “Có tám nguyên nhân khiến người ta im lặng hoặc nói dối!... Trường hợp này, có thể là vì sợ hoặc để bảo vệ ai đó.”

Viêm Khải nói giọng đều đều, “Sợ cái gì mà ở trong nhà, bên gia đình rồi mà vẫn không có cảm giác an toàn chứ?”

“Viêm Khải, thực ra chúng ta có thể làm cách khác. Cậu có biết có đến mười sáu cách để tra khảo mà vẫn hợp pháp không?”

Viêm Khải giật mình, vội nhìn sang Marc. Đến bó tay với Vivian, lỡ thằng bé hiểu nhầm thì sao? “Thế cậu nghĩ chúng ta có thể làm thế không?”

“Phải.” Vivian nghiêm túc nghĩ ngợi, “Ý tớ là ở đây thì không tiện làm thế, cậu ta ở chỗ chúng ta thì tốt rồi... Á!” Vivian chưa kịp nói hết câu thì bị Viêm Khải tóm lấy ki đầu.

Đang vật lộn thì lại có tiếng gõ cửa, hai người vội nghiêm chỉnh lại. Là Cécile đi vào, mang một khay đầy áp đồ ăn cho Marc. Cécile bế Tim lên, nhẹ nhàng muốn lay tỉnh bé, rồi bảo Viêm Khải và Vivian ra vườn ăn trưa.

Mọi người ngồi quanh một chiếc bàn trải khăn trắng dưới tán cây trong vườn, cùng ăn bữa trưa kiểu Pháp với đủ các giai đoạn. Ông Guillaume kể chuyện cho mọi người nghe, ông có hơi bảo thủ nhưng lại rất hiếu khách. Vivian và Viêm Khải cũng đổi cách xưng hô thân mật hơn với Cécile vì lo ông Guillaume sẽ nghi ngờ, dù ông có bảo thủ đến đâu thì vẫn sẽ có sự dè dặt của người cha.

Đến tận khi món tráng miệng được dọn ra, Cécile lại đi mang cho Marc một phần.

Ông Guillaume đột nhiên hỏi, “Vậy, ba đứa làm quen thế nào? Cécile chưa từng xuất ngoại rồi khỏi châu Âu.”

Bà Guillaume cứng người.

Viêm Khải vẫn bình tĩnh đối đáp, “Tại đây, nước Pháp này. Chúng cháu gặp nhau tại một... quán nước ven sông.”

“Dạ vâng. Là quán Depuis 1928.” Vivian tiếp lời.

“Ồ, một địa điểm có thể khiến lần gặp đầu tiên được nhớ mãi.” Ông Guillaume nâng ly.

Vivian thấy lo lo, lát Cécile còn quay lại, nhưng chắc ông Guillaume sẽ không hỏi lại nữa.

Một lát sau Cécile quay lại, trông có vẻ khá bồn chồn, ngay khi bữa trưa kết thúc liền muốn gặp mẹ nói chuyện riêng.

Ông Guillaume không có thói quen nghỉ trưa lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc, bà Guillaume và Cécile thì có chuyện muốn nói với Viêm Khải và Vivian về Marc.

Vivian cực kì ngạc nhiên, “Marc muốn chuyển đi thật sao?”

“Marc nói bằng giọng muốn hợp tác điều tra với hai người. Còn lại thì chúng tôi hỏi gì thằng bé cũng không chịu nói, chỉ quyết tâm muốn chuyển đi.” Cécile vô cùng lo lắng, “Có lẽ nhà cái đã dụ dỗ thằng bé đáng sợ hơn nhiều chúng ta có thể tưởng tượng?”

Bà Guillaume và Cécile bắt đầu nói năng hoang loạn, hai người phụ nữ hoang mang bởi chính giả thuyết họ tưởng tượng ra. Viêm Khải và Vivian trấn an hai người. Cuối cùng, mọi người đều thống nhất để cho Marc chuyển sang môi trường mới một thời gian, có thể giúp phần nào cho tâm lý thằng bé.

Bà Guillaume mất nửa buổi thuyết phục chồng rằng những người bạn của con gái lớn có thể giúp Marc nghỉ lại. Ông Guillaume lúc mới gặp còn khá quý mến Viêm Khải và Vivian, giờ đây lại nhìn họ với ánh mắt nghi ngại, giống như hai người vừa mới xuất hiện đã mang con trai ông đi.

Mất khá nhiều công để thuyết phục được ông Guillaume. Sau khi Marc thu dọn hành lý xong xuôi, Viêm Khải và Vivian xin phép rời đi mà không ở lại ăn tối. Ông Guillaume đã trả trước tiền taxi cho ba người.

Ngồi trên xe, Viêm Khải và Vivian kẹp Marc ở giữa. Vivian không nhịn được tò mò, vừa đóng cửa xe đã quay sang hỏi, “Nói mau, lý do là gì hả?”

Marc lại chơi trò im lặng. Không sao, dù gì thời gian tới ba người ở chung một chỗ, muốn hỏi gì cũng khá tiện.

Viêm Khải cũng tranh thủ nhắn tin cho Matthew về tình hình mới.

Matthew nhắn lại rất nhanh: “Cậu bé không hợp tác thì đành chịu vậy. Còn đâu thì đợi bên điều tra tổ chức cá độ, có thể sẽ có thông tin cho hai người. Bây giờ thì các cậu cứ chịu khó, coi như làm dịch vụ.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 58

Về đến căn hộ, Viêm Khải giúp Marc xếp đồ, hành lý cũng không có gì nhiều, Marc sẽ ở chung phòng với Viêm Khải.

Xong xuôi, mọi người ngồi lại khu tiếp khách nói chuyện.

Vivian mở lời, “Vậy, mẹ cậu có nhắc về chuyện cậu muốn hợp tác với chúng tôi tra án hả?”

Marc đang uống dở miếng nước, nghe Vivian hỏi vậy, liền lảng tránh, “Tôi chỉ là... muốn đổi môi trường.”

Vivian nhón đồ ăn vặt trên bàn, “Không sao. Dù gì chị cậu cũng trả phí trọ cho cậu hào phóng lắm.”

“Bao giờ em muốn nói chuyện, hãy tìm anh chị.” Viêm Khải nói với Marc, “Anh chị ở đây để giúp đỡ em.”

Vivian bấu môi thờ dài. “Bao giờ” là khi nào? Bao giờ là bao giờ?

Bữa tối hôm đó, Vivian làm rất nhiều món nóng sốt. Marc ngồi vào bàn mà không khỏi kinh ngạc, “Hôm nào hai người cũng ăn thế này à?” Tại sao không ai béo vậy?

Vivian mở vung nồi súp, mùi thơm bay khắp nhà, “Không. Hôm nay nhà có khách mà.”

Viêm Khải sắp xếp thìa đĩa, “Cha em cũng rất hiếu khách phải không?”

Marc nhận thìa Viêm Khải đưa, lăm lét nhìn Vivian, “Tôi tưởng mình bị... giận.”

Vivian chia bánh mỳ, nhướn mày, “Vậy cậu định sống với hai người lạ và đang giận cậu thế nào đây?”

Dù bây giờ đang sống chung một chỗ, chưa thể thay đổi sự thật mọi người vẫn lạ nhau, Viêm Khải và Vivian chưa tìm ra đề tài chung để nói với cậu bé, hai người đang tận lực nghĩ đến thời cấp 2 của mình, xem có chuyện gì hay để nói không.

“Xem chương trình ti vi được không?” Mark hỏi.

Viêm Khải ở gần remote, bèn bật tivi. Hai người không hay xem tivi vào giờ này, nên không rõ có chương trình nào vui nhộn, bật tivi lên chỉ toàn thấy các chương trình lạ hoắc.

Lướt qua hơn chục kênh thì đến một chương trình nói về đề tài văn hóa.

Marc reo lên, “Ồ cái này hay đấy, xem nó đi.”

Viêm Khải nhướn mày, sở thích giống Vivian à.

Tối đó, Vivian đi ngủ sớm. Viêm Khải làm việc trên máy tính. Marc thì nằm trên giường xem một cuốn truyện cậu mang theo.

Viêm Khải gõ bàn phím một lúc, sực nhớ ra phòng này không còn một mình anh ở nữa, liền quay sang hỏi Marc, “Anh có làm phiền không?”

“Không. Em cũng không hay ngủ giờ này.”

Viêm Khải nhìn bìa cuốn truyện Marc đang xem, “Lucky Luke à?”

Marc gật đầu. Viêm Khải quyết định dừng việc riêng, đóng máy tính, quay ra nói chuyện với cậu bé.

“Em đã đọc cuốn đó mấy lần rồi?”

“Tầm không dưới chục lần. Thế còn anh?”

“Một lần.” Viêm Khải cười, “Phần lớn các tập, nhưng năm cuốn mà anh có thì đọc cũng không dưới... năm mươi lần mỗi cuốn.”

Nhiều vậy? Marc nghĩ thầm, muốn hỏi Viêm Khải: Anh không có nhiều trò giải trí à? nhưng lại thôi.

Marc cũng muốn nói chuyện với Viêm Khải nhưng không biết hai người có đề tài nào chung. Trong đầu cậu tạm gạt bỏ hết những rắc rối đang gặp phải,

ngẫm lại chuyện hôm nay thấy thật khó tin. Cậu gặp hai người lạ, hai anh chị đến từ tận bên kia quả đất, và còn chưa rõ tên tuổi đã chuyển vào sống với người ta.

“Phải rồi, anh...” Marc ngập ngừng.

Viêm Khải cười, cũng để ý chuyện hai người chưa chính thức làm quen, “Cứ gọi anh là Khải.”

Marc cố gắng đọc theo.

“Vậy còn bạn anh?”

“Vivian.”

“Vivian.” Marc phát âm được ngay, đây là một cái tên không lạ.

“Vậy... sống chung với con gái thế nào?”

Viêm Khải nhìn Marc, anh cứ nghĩ Marc sẽ hỏi về nghề nghiệp thám tử của hai người. Đúng là con trai mới lớn.

“Vậy em sống với chị Cécile thế nào?”

“Ôi. Chị ấy...” Marc ngồi hần dậy, “Là chị gái, là gia đình, nhưng đôi khi phiền lắm. Hình như phụ nữ nào cũng vậy. Mẹ và chị em dành phần lớn thời gian ở nhà, không hiểu sao hai người có thể có nhiều chuyện để nói như vậy. Họ có thể buồn hàng giờ, và có thể tiếp tục nếu không có cái gì khác xen vào.” Marc gấp cuốn truyện lại, dùng một ngón tay đánh dấu phần đọc dở, “Vậy... Vivian có thể không? Anh chị có hay nói chuyện không?”

Viêm Khải cười, “Đến hàng giờ sao? Chưa thấy Vivian như thế bao giờ. Thi thoảng anh chị cũng nói chuyện cả buổi. Nhưng không thường xuyên.”

Thằng bé chậm chậm gật đầu, “Hai người có vẻ thân昵? Quan hệ của hai người, là thế nào?”

Viêm Khải nghe Marc hỏi vậy, chưa biết trả lời sao. Chẳng lẽ cậu bé nhìn Viêm Khải và Vivian mà cũng không biết sao? Ồ cũng có thể Marc tưởng hai người là anh em chẳng hạn.

Viêm Khải trả lời Marc, “Là bạn.”

“Bạn? Theo kiểu bạn bè hay...”

“Bạn... là bạn.” Viêm Khải trả lời chắc nịch.

Marc trở nên phấn khích, “Em ngạc nhiên lắm đó. Em không nghĩ là con gái châu Á lại xinh xắn vậy. Nhưng cô bé này lớn lên trông sẽ khó coi đó.”

“Cô bé?”

Thấy Viêm Khải có vẻ không hiểu, Marc bèn giải thích, “Mới 14, 15 tuổi mà gương mặt đã nét vậy rồi, lớn lên sẽ càng trông sắc sảo hơn.”

Viêm Khải nghe vậy thì bật cười, “Gần 20 rồi.”

“20? Vivian?” Marc có vẻ giật mình.

“Bọn anh bằng tuổi.” Viêm Khải nhảm tính, cũng sắp đến sinh nhật Vivian rồi.

“Không phải chứ, nhìn non vậy mà.” Marc lẩm bẩm, “Cũng phải, ai lại nhận vị thành niên làm công việc thám tử. Vậy... em tán chị ấy được không?”

Vừa nói xong thì thấy Viêm Khải nhìn chằm chằm, Marc giật mình nói nhỏ, “Em tưởng cả hai chỉ là bạn.”

Viêm Khải vẫn không nói gì.

Marc nuốt nước bọt, Viêm Khải lạnh lùng trông đáng sợ quá. Không biết có thể chuyển phòng không nhỉ?

“Em chi đùa thôi. Chị ấy trông lạnh lợi quá. Em thì thích bạn gái ngốc một chút.”

Lúc này Viêm Khải mới chịu thôi. Được tha, Marc lại tiếp tục hiếu kỳ, “Hai người vun đắp tình cảm thế nào? Thường uống rượu tâm sự? Hay cùng có quá khứ khó nói?”

Nghe Marc hỏi vậy, Viêm Khải cẩn thận ngẫm lại hơn hai năm quen biết, cũng ngẫm lại xem một ngày của hai người diễn ra như thế nào.

“Là cùng nhau làm cái này, cái kia nên thân.”

Ồ, Marc gật gù. Cách khá vững chắc để tình bạn thành hình.

“Nhưng anh biết đấy, tình bạn giữa nam và nữ... thường thì nếu một chàng trai và một cô gái là bạn, thì họ hay chơi trong một nhóm với nhiều người khác. Tức là anh ấy chơi cùng cô ấy và những người khác nữa. Ý em là tình bạn khác giới, nó thường bị nghi ngờ là vô bực cho điều gì đó.” Marc cười khúc khích.

Viêm Khải cũng bật cười, “Anh nghe Vivian từng luyên thuyên... từng nói là: đầu tiên là chấp nhận bình đẳng giới, tiếp theo là chấp nhận bình đẳng đa giới tính. Vivian cho rằng giai đoạn tiến hóa về nhận thức tiếp theo của con người phải là xóa bỏ niềm nghi về tình bạn khác giới.”

Suy nghĩ thật thú vị, Marc vô thức nhìn ra cửa phòng. Được một lúc, Marc lại hiếu kỳ, “Vậy cuộc sống chung thì sao?”

“Sao?” Viêm Khải nhướn mày.

“Hai người có bao giờ... say không?”

“... Anh chị thì thoảng có uống, và nói chuyện phiếm. Rượu hoa quả Vivian tự lên men. Từ quả vải.”

“Tự lên men rượu? Wow!” Marc cực kỳ ấn tượng, “Mà... quả vải?”

Viêm Khải giải thích, tay buồn chán liến vớ lấy quả bóng rổ mân mê, “Một loại quả khá nổi tiếng ở chỗ anh. Anh cũng không biết nó có được xuất khẩu sang Pháp chưa. Nước anh cũng trồng không nhiều. Và bọn anh cũng không uống nhiều, lần nào cũng chỉ chung một chai nửa lít, độ một, hai tháng gì đó lại uống một lần.”

“Một, hai tháng? Vậy thời gian còn lại, hai người làm gì?”

Viêm Khải phì cười, “Anh chị lớn rồi, người lớn có nhiều việc để làm.”

Marc gật gù, nhảm tính. Có mỗi nửa lít, hai người uống chung... Nghĩ đến đây, Marc lại không nén nổi tò mò. Vì kiểu nói chuyện của Viêm Khải gây gọn quá, hỏi gì nói nấy, không cho cậu nhiều thông tin. Marc lại không chỉ rất tò mò về hai anh chị châu Á này, cậu còn bắt đầu vào giai đoạn tò mò về vấn đề giới tính.

“Anh chị không uống đến say bao giờ sao?”

Viêm Khải hít sâu một hơi, xem ra ngày xưa bà Guillaum hoặc Cécile vừa bế Marc vừa hóng chuyện thị phi nên cậu bé đã bị ảnh hưởng trong vô thức.

“Một lần say rượu như một lần bị bệnh gan vậy. Mới cả em cũng thấy, anh chị là bạn khác giới. Anh thì không sao, nhưng Vivian, cũng nên giữ một khoảng cách nhất định cho cô ấy.”

Marc gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Viêm Khải lại hỏi, “Em có biết từ nãy tới giờ chúng ta đang làm gì không?”

“?”

“Buồn chuyện.”

Marc nghe vậy thì giật mình ngồi bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 59

Sáng hôm sau khi Marc thức dậy, trong phòng chỉ còn mình cậu. Mở cửa ra ngoài, cậu thấy Vivian đang nhảy dây, vừa nhảy vừa xem bản tin trên ti vi.

Marc vệ sinh xong đi ra, Viêm Khải cũng vừa chạy bộ về, đang trong bếp uống nước.

Marc nhìn Viêm Khải chạy ào vào phòng vệ sinh tắm rửa, cảm thấy có chút ngưỡng mộ. Cậu tuổi này vẫn thích ngủ nướng, mỗi ngày hoạt động thể thao đều đẩy xuống buổi chiều muộn. Marc thâm nghĩ, hay nhân cơ hội này thay đổi thói quen sinh hoạt luôn.

Marc muốn vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, làm bánh kếp ăn kèm với mứt trái cây có sẵn trong tủ lạnh. Vivian cực kỳ hứng thú, tay nghề làm bánh của các thiếu niên Pháp, Vivian đã từng được chiêm nghiệm qua.

Sau bữa sáng, Viêm Khải đến học viện, Vivian dọn dẹp xong xuôi, liền lôi máy tính ra phòng khách làm việc riêng: đọc tài liệu và ăn vặt.

Marc ngượng ngùng nhìn quanh quất, không có Viêm Khải, ở chung một không gian với Vivian làm Marc mất tự nhiên. Từ lúc mới gặp, Vivian đã trêu chọc cậu mấy lần.

“Thấy giá sách ở góc phòng không?” Vivian đột nhiên lên tiếng, “Cứ tự nhiên.”

Marc đến chỗ giá sách, bây giờ cậu muốn đọc gì đó nhẹ nhàng thú vị. Mong là có truyện tranh.

Marc nhìn một lượt các tiêu đề, tìm xem có gì thú vị không. Cậu hơi ngại lục lọi, vì không phải giá sách của mình nên không muốn làm lộn xộn. Chợt liếc thấy một cuốn sách có vẻ như là một tập truyện ngắn, nhưng tên tác giả khiến cậu chú ý.

“Lại có người lấy bút danh này à?” Marc lật vài trang xem qua, thấy Vivian ngẩng đầu lên nhìn cậu cười. Marc xem phần giới thiệu rồi thốt lên đầy ngạc nhiên, “U oa, Leonardo De Vinci có viết truyện ngắn sao? Thật không thể tin nổi, giờ em mới biết.”

Vivian cười tí mắt, là cảm giác được chia sẻ điều mình yêu thích với người có chung cảm nhận. Vivian cực kỳ thích Leonardo De Vinci. Thực ra bất kỳ ai đa tài đa nghệ Vivian đều rất thích.

“Cứ mượn thoải mái đi.” Vivian tranh thủ vờn vai một cái, “Quyển đó là để cho mượn. Chị có ba quyển, một để đọc, một để cho mượn, một để cất. Hi hi hi, đáng lắm.”

Marc tìm được cuốn sách thú vị, ngồi yên một chỗ đối diện Vivian đọc say mê, Vivian cũng có việc để làm. Cả buổi sáng trôi qua bình yên như thế.

Bữa trưa, Vivian không làm linh đình như tối hôm trước nhưng vẫn có khá món ngon miệng. Marc cũng giúp chuẩn bị. Đây là lần đầu Vivian và Marc đứng chung một chỗ. Việc đó làm Vivian cảm thấy hơi đáng sợ, khi thấy một thằng bé mặt còn non choẹt nhưng chiều cao lại nhỉnh hơn mình. Viêm Khải đi học về, ba người lại quây quần quanh bàn ăn.

Marc tròn mắt nhìn một lượt bàn ăn, vậy ra Vivian thực sự rất chú trọng dinh dưỡng. Các bạn nữ bằng tuổi Marc vẫn thích ăn vặt hơn là ăn bữa chính, không ăn vặt thì cũng kiêng luôn cả bữa chính. Là mấy đứa con gái muốn làm người mẫu. Vì ở Pháp đang chuộng người mẫu gầy tong teo.

“Học viện thế nào Viêm Khải?” Vivian hỏi thăm.

“Bây giờ tự nghiên cứu là chính. Sau là đến giai đoạn cuối cùng, chương trình lúc đó mới nặng, còn phải đi thực hành nữa. Qua là sẽ tốt nghiệp luôn.”

Vivian lẩm bẩm, “Nhanh thật đấy.”

Marc hơi tò mò về chương trình Viêm Khải đang theo học. Một thám tử thì học cái gì nhỉ? Nhưng có chuyện cậu còn tò mò hơn, không hỏi bây giờ thì sợ quên mất.

“Tổ chức của anh chị chỉ làm những việc khách hàng thuê thôi sao? Không tự tìm diệt kẻ xấu bao giờ?”

Viêm Khải và Vivian nhìn Marc.

Vivian hỏi, “Ý em là như người nhện hay siêu nhân á?”

Marc im lặng, có vẻ cậu cũng nhận ra rằng câu hỏi của mình hơi ngây thơ.

Vivian thông thả vừa ăn vừa nói, “Anh chị cũng không phải Lucky Luke. Trở thành anh hùng vô sản trừ gian diệt bạo, nghe lãng mạn đấy. Chính phủ sẽ dễ yên vì người dân thích anh hùng, nhưng những tên giàu có nhân cách khốn khiếp sẽ thuê sát thủ lùng giết khắp nơi.”

Marc đã hiểu, cậu bắt đầu tò mò về công việc của Viêm Khải và Vivian.

“Anh chị học kỹ năng làm thám tử như thế nào? Đầu phải tự nhiên mà được nhận đúng không?”

Nghe Marc hỏi, Vivian vui vẻ kể, “Một trong những người bác của chị tốt nghiệp từ West Point, vì chị và các chị gái muốn học một số kỹ năng đặc biệt, nên bác ấy cũng không tiếc gì.”

Nghe đến West Point, Marc há hốc miệng, cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Ai cũng biết những con người tốt nghiệp từ đây đều hoàn hảo vô cùng, không có tiêu chuẩn nào để xếp hạng họ. Viêm Khải cũng rất muốn nghe những câu chuyện về người bác ruột của Vivian, bất kỳ ai tốt nghiệp từ West Point cũng có thể trở thành thần tượng của Viêm Khải.

Vivian vẫn tiếp tục kể, “Còn Khải,” Vivian quay sang nhìn Viêm Khải, Viêm Khải cũng nhìn lại, thăm lo Vivian lại bắt đầu luyên thuyên. “Nghe đầu hấn từ nhỏ lẫn lộn với mấy vệ sĩ của gia tộc, đến quân gia và bảo mẫu cũng quân không nổi...”

“SEBASTIAN?” Marc không kìm được phấn khích la lên, rồi lại tự lẩm bẩm, “Ôi chu chóa, đúng là đầu tiên phải sinh ra trong nhà tài phiệt trước đã!”

Vivian nghe được, ánh mắt trở nên sắc lẹm, bằng một động tác nhanh gọn, gõ cho Marc một thìa vào giữa trán.

Marc giật mình ôm lấy trán, lắp bắp hỏi, “Sao vậy?”

“Chị coi đó là một lời xúc phạm đó.”

“Lời nào?” Marc khó hiểu, “Sebastian á?”

Vivian giả bộ muốn cho Marc thêm thìa nữa, “Còn ngốc à? Thử nghĩ xem.”

Marc quay sang nhìn Viêm Khải, muốn có một lời giải thích, nhưng anh ấy cũng chỉ cười trù.

“Thế không phải những chương trình đào tạo đặc biệt hiếm lạ như vậy sẽ rất tốn tiền sao?”

Vivian nghe Marc hỏi vậy thì nghiêng đầu, lúc được đào tạo ở The Wolff họ đâu phải mất tiền. Viêm Khải thì nhẹ nhàng nói, “Em thấy nghề này có vẻ ngẫu, và thú vị, nhưng em chỉ vừa mới biết đến thôi. Trên phim chỉ thể hiện phần lãng mạn hùng tráng thôi.”

Vivian cũng gật đầu, “Không phải tiền. Vấn đề quan trọng đầu tiên của mỗi người muốn trở thành thám tử, là có chắc họ “thích” nó đủ để kiên trì cho đến ngày trở thành thám tử thật không?... Mà em nghĩ là nghề này cool lắm chắc, có thấy một hiện thực là hai anh chị đang ở nơi này, bế tắc, và mắc kẹt với em hay không?”

“Ồ. Em đã không nghĩ kĩ.” Marc gãi tai, “Nhưng xúc phạm gì đó, em chưa từng có ý xúc phạm hai người. Nếu có thì cũng là vô tình. Cho em xin lỗi.”

Viêm Khải cười, “Không sao. Lần sau nếu thấy anh chị ngẫu, khen là được rồi.”

Vivian còn dặn thêm, “Kể cả với người khác cũng vậy, nếu lý do là có gia thế tốt hay là đã có sẵn đầu óc tốt, vậy là phủ nhận hết công sức và nỗ lực của người ta rồi.”

Nghe vậy, Marc liền nhận ra vì sao Vivian lại nói là cậu đã lỡ xúc phạm. Cùng lúc, cậu cũng cảm thấy có thể học được điều gì đó qua lời của Viêm Khải và Vivian, điều mà cậu sẽ áp dụng cho chính mình.

Vivian bắt đầu chuyển dần sang giọng tâm sự, “Chị giàu, và cũng từng gặp phải những vấn đề có tiền cũng không giải quyết được. Và chị nhận ra, vượt sường cũng khó như là vượt khổ vậy. Mà, không phải chỉ để trở thành thám tử, dù em muốn đạt được điều gì cũng vậy, biết cách rồi thì tốt, chưa biết thì phải học thôi. Học, để tự đoạt lấy điều mình muốn, mà không phải đi cướp, giết, hiếp... Á!”

Viêm Khải vò tóc Vivian khi thấy bạn mình bắt đầu nói nhảm.

Cuối bữa ăn, Vivian mang ra món tráng miệng tươi ngon, là bánh ngọt nhỏ với nhiều trái cây.

Viêm Khải suýt xoa, “Tuyệt. Như phần bánh 6 Euro xa xỉ vậy.”

Marc cũng đồng tình, “Đúng là ngon thật, tay nghề của chị thật tốt. Đây như là món bánh mà em muốn ăn hằng ngày nếu em trở thành triệu phú.”

Vivian cười tí mắt, xúc thêm trái cây trong đĩa đặt lên bánh của Viêm Khải và Marc.

Đang vui quên trời đất, Marc đột nhiên giật mình nhớ đến thực tại. Cậu bồn chồn, kể cả cuộc sống mới mẻ này cũng đâu có kéo dài lâu, tráng miệng ngon lành cũng không muốn ăn nữa.

Marc thở dài thườn thượt, “Em lại từng nghe nói là mọi vấn đề đều có thể giải quyết bằng tiền.”

Viêm Khải và Vivian nghe vậy thì giật mình. Vivian hỏi lại, “Em đang có vấn đề gì cần giải quyết sao?”

Marc theo dòng cảm xúc, lỡ nói một câu như vậy, giờ không biết nói tiếp ra sao.

“Trên đời này, không phải cứ có tiền là giải quyết được mọi việc, như anh chị nói lúc nãy đó,” Vivian trầm ngâm, “Quan trọng là, tiền có đủ hay không.”

Viêm Khải bị Vivian đổi kênh bất ngờ, ho khan mấy tiếng. Marc thì không rõ Vivian là đùa hay nghiêm túc, bối rối nhìn sang Viêm Khải.

“Con bé này hay nói những cuội những điều kỳ lạ nhưng không có ý xấu đâu.”

Vivian cười tươi, “Đó, nếu anh ấy bảo chị không có ý xấu có nghĩa là chị không có ý xấu.”

Vivian nói câu đó chắc nịch đến nỗi Marc nghĩ Vivian đang nói một điều rất hiển nhiên, cậu hiểu kỳ đến nỗi quên cả vấn đề đang rối trong lòng, “Anh có thể nhận ra người tốt và kẻ xấu?”

Viêm Khải hơi ngượng ngùng, “Là ý tốt và ý xấu. Và mức độ của nó.”

Vivian gầy gầy miếng trái cây, tiếp lời, “Một “người tốt” thì cũng có thể có ý “xấu”.”

“Khi nào thì một người tốt có ý xấu?” Marc tò mò.

Viêm Khải mỉm cười, “Khi bị thù hận hoặc phần nộ điều khiển.”

Marc cảm thấy mình như đang trong một bộ phim mà nhân vật trải qua phong ba bão táp tìm cách giải quyết vấn đề nan giải, đoạn này chắc hẳn là đang xin ý kiến của cô lão.

“Có phải người có tri thức luôn nói mấy câu kiểu... thần thần bí bí không?”

Vivian có vẻ ngạc nhiên, xong lại cười khúc khích, “Vậy à? Chị không biết, cũng có thể là vì họ không muốn nói nhiều nữa thôi.”

Marc tròn mắt, yên lặng một lát rồi bật cười, cũng không biết nói gì tiếp nữa. Một thoáng im lặng, Viêm Khải và Vivian cũng trở nên nghiêm túc.

Viêm Khải chân thành nói, “Anh chị hỏi thế thôi, thực ra vấn đề của em cần lo, bây giờ chỉ có một.”

Marc nhìn Viêm Khải, trông cậu bé có hơi sùng sốt. Nghĩ rằng việc gì sẽ đến thì cũng phải đến, Marc lại cúi đầu.

“Em phải biết là em chỉ cần nói ra thôi, trước mắt để ngăn các vụ khủng bố nhắm vào gia đình.” Vivian chân thành nói, Viêm Khải thì để ý từng sắc mặt của Marc, nhất là lúc Vivian nhắc đến gia đình.

“Dù chúng đã lừa em làm gì, em là người bị hại. Vì chưa đủ 18 tuổi, em chỉ có một bài học chứ không phải chịu trừng phạt vì đã mắc sai lầm. Nhưng chúng ta phải ngăn bọn xấu có cái cớ để làm ra tội ác, bây giờ chúng chỉ giờ mấy trò vật để khủng bố gia đình em, ai mà biết nếu không nhận được tiền, một khi mất kiên nhẫn thì chúng sẽ làm gì?”

Vivian chân thành khuyên giải, nhưng Marc có vẻ không quan tâm lắm. Vivian kinh ngạc vô cùng, Marc rõ ràng không quan tâm đến lời cô nói, là thằng bé không chịu hiểu tình hình hay là Vivian đã nhìn nhầm người?

Marc mỉm môi, “Hai người cho em ở đây một thời gian nữa. Việc học của em, để em tự lo.” Giọng Marc nói có chút nài nỉ. Viêm Khải có ảo giác, ẩn sau lời nhờ vả của Marc như có một lời cầu xin được cứu mạng.

Vivian cảm thấy thật bối rối: lẽ nào là do em ấy sắp dậy thì chăng?

Đúng lúc đó có tiếng chuông reo. Vivian đi nghe điện thoại, Viêm Khải rót thêm nước trái cây cho Marc. Vivian nói chuyện khá lâu, đến lúc quay lại bàn, nhìn Marc một cái rồi nói, “Chị em gọi đến đó. Có bữa tiệc gia đình được tổ chức tại nhà hàng vào trưa mai.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 60

Cả ngày hôm đó, ba người không ai nhắc đến chuyện cá độ nữa. Trưa hôm sau, họ di chuyển bằng xe bus đến nhà hàng.

Cả nhà Guillaume đã đến đông đủ. Quanh cái bàn tròn lớn, một chiếc ghế đã được nhân viên nhà hàng bê đi, nhường chỗ cho xe nôi em bé, trên xe còn gắn được bàn ăn nhỏ. Bé Tim đeo khăn ăn, đang tự ăn một ít bánh quy mềm. Tim đã có thể tự ngồi vững, nhưng bà Guillaume lo bé không thể với tới bàn ăn nên đã chuẩn bị tất cả.

Lúc tiến vào, Marc mới nhận thầy giáo chủ nhiệm của cậu cũng được mời đến hôm nay.

Bé út là người đầu tiên phản ứng. Bé nhớ anh trai, ra sức gọi “Marc, Marc” liên tục. Cécile đứng lên, ôm lấy vai Marc, muồn hôn má em trai. Marc liền tròn mắt, “Đã bảo đừng làm như vậy nữa mà.”

Cécile bị đẩy ra cũng không mất nhiệt tình, đi tới chào hỏi Viêm Khải và Vivian, mời hai người vào ghế trống.

Ông Guillaume giới thiệu, “Đây là Viêm Khải và Vivian, bạn của con gái chúng tôi. Hiện Marc đang ở cùng với họ.

Cécile cũng giới thiệu, “Khải, Vi. Đây là thầy giáo chủ nhiệm của Marc, thầy Pascal.”

Mọi người chào hỏi, nói với nhau vài câu xã giao. Viêm Khải và Vivian lần đầu gặp thầy giáo chủ nhiệm của Marc, trông thầy còn rất trẻ và ngây ngô như sinh viên mới ra trường.

Viêm Khải tiếp chuyện ông Guillaume. Vivian ngồi cạnh Cécile, hướng người về phía bé Tim, nói nhỏ, “Bé Tim đang ăn bánh sô cô la à?”

Tim nhìn Vivian, thằng bé từng cho Vivian bế, nhưng giờ không nhớ ra.

“Chị cho Tim ăn vặt để thằng bé cai ti giả.” Cécile mỉm cười, lại quay ra hỏi chuyện Marc, “Chỗ ở mới thế nào?”

“Cũng vui.” Marc trả lời ậm ờ.

Mọi người thấy Marc có vẻ khó chịu thì cảm thấy kỳ lạ. Đã chịu đến đây rồi sao lại trưng ra bộ mặt cau có thế.

Thầy Pascal cũng muốn hỏi thăm tình hình của Marc, “Em dạo này vẫn ổn chứ?”

Marc được hỏi, chỉ nhìn chằm chằm thầy Pascal, không trả lời. Không khí trở nên ngưng đọng giữa bàn ăn, mọi người nhìn qua lại thầy Pascal và Marc. Ông Guillaume có vẻ không vui. Bà Guillaume dướn người về phía con trai, hỏi nhỏ, “Marc, sao vậy? Trả lời thầy giáo đi.”

Marc nhìn về phía cha mẹ và chị gái, “Mọi người mời cả thầy giáo sao lại không gọi Claudio?”

Mọi người tròn tròn mắt, ông Guillaume lườm Marc một cái tóe lửa. Marc sợ uy cha liền cúi đầu, cha cậu không bao giờ chấp nhận việc trẻ con vô lễ với người lớn.

Viêm Khải và Vivian đi cùng Marc nên khá rõ, trên đường đi Marc không phải tâm trạng vui vẻ hớn hờ nhưng cũng không cư xử khó chịu như vậy. Dường như tâm trạng cậu đã thay đổi khi vào đây. Thầy Pascal cũng vô cùng bối rối. Phải nói, không khí giữa hai thầy trò thật kỳ lạ ghê.

Cécile nghĩ Marc khó chịu vì nhớ bạn, liền cất giọng an ủi. Cécile đã luôn dỗ Marc với giọng dịu dàng kiên nhẫn của người chị gái từ khi Marc còn bé, đến giờ vẫn không thay đổi, “Thôi nào Marc. Nếu lúc nghe về bữa tiệc, em nói muốn mời bạn thì cả nhà cũng sẽ vui vẻ đồng ý thôi.”

“Em cứ nghĩ đây là bữa tiệc gia đình.”

Thầy Pascal nghe Marc nói vậy thì tròn mắt, shock quá mà nắc cụt mãi không ngừng. Viêm Khải và Vivian cũng khó xử, họ cũng đâu phải người nhà.

Ông Guillaume vẫn chưa nói gì, nhưng ông chắc hẳn rất tức giận vì thái độ của Marc, tay đang cầm ly của ông run run.

Bữa ăn còn chưa bắt đầu đã trở nên thật gượng gạo. Thầy Pascal thì vẫn liên tục nắc cụt làm bé Tim buồn cười mãi không ngừng. Trước khi bà Guillaume kịp bày cho thầy vài cách chữa nắc cụt bí truyền thì thầy đã vội vàng đứng dậy, xin phép vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương, thầy Pascal vừa rửa tay vừa thở dài, cảm thấy hơi hối hận vì đã đến đây hôm nay.

“Chào thầy.”

Thầy Pascal giật mình, nhận ra người đang đứng cạnh là Viêm Khải, một người bạn của chị gái Marc. Trời ôi cao thật đấy. Thầy đứng cách một đoạn mà phải ngược mắt lên mới chạm mặt cậu ta. Thầy cười gật đầu với Viêm Khải, ngập ngừng một chút rồi rút trong túi ra một ít thuốc và chai nước.

Viêm Khải nhìn lướt qua. Thuốc dạ dày à? Người này yếu ớt quá. Viêm Khải nhớ đến lúc này, khi Vivian thì thầm với ông: “Cậu bám theo tranh thủ bắt chuyện thầy Pascal. Vì thầy giáo trẻ hay có sức lo mấy chuyện bao đồng. Có thể thầy biết gì đó về Marc.”

Viêm Khải nhẹ nhàng nói, “Anh thông cảm cho Marc. Cậu bé đã đến tuổi kiểm soát chính bản thân còn khó.”

“Không sao. Tôi hiểu.” Thầy Pascal mỉm cười.

Viêm Khải lại hỏi, “Marc nghỉ lâu vậy, liệu việc học trên trường có ảnh hưởng gì không?”

“Ồ, nếu em ấy tham gia kỳ thi cuối năm sắp tới thì không có vấn đề gì.”

Thầy Pascal có ý hỏi Viêm Khải đã xong chưa, cậu mới giật mình tắt vòi nước. Rửa tay mãi từ nãy, ngón tay cũng sắp nhăn đến nơi. Viêm Khải rút vài tờ giấy trên hộp vệ sinh, cố tình lau tay thật chậm, vẫn có ý muốn hỏi chuyện thêm.

“Anh có biết lý do Marc nghỉ không? Hiện tại thì Marc đang ở với chúng em. Trông cậu bé cũng không phải là ốm đau gì.”

Thầy Pascal nghe Viêm Khải hỏi vậy thì hơi ngần ngại, “Ra là cậu cũng không biết sao? Gia đình Marc có giải thích là em ấy đang có vài chương ngại tâm lý...” Nói đến đây, thầy Pascal trở nên ngập ngừng, “Tôi cũng không biết có nên nói với gia đình không, tôi bối rối quá...”

Viêm Khải dứt khoát vứt khăn giấy vào sọt, “Nếu anh biết điều gì về Marc thì mong anh hãy nói lại, gia đình đang lo cho em ấy lắm.”

Thầy Pascal bắt đầu bối rối nói, “Em ấy đã nói với tôi một vài điều kỳ cục... Tôi cũng không biết có nên kể chi tiết với gia đình không. Có thể đơn giản chỉ là em ấy hiểu nhầm điều gì đó...”

Viêm Khải tròn mắt nhìn thầy Pascal vừa thở hổn hển vừa nói, trông như sắp lên cơn hen đến nơi. Không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra thầy đã giữ điều đó trong lòng từ lâu, và bị dày vò bởi nó. Nay Viêm Khải chỉ vừa mở lời, thầy đã nhịn không được mà nói ra. Viêm Khải còn đang định hỏi chi tiết, thầy Pascal lại như bưng bình, liền lí nhí, “Tại sao tôi lại nói điều đó với cậu nh? Mà cậu đừng để ý, nó không là chuyện gì cả.” Nói xong thầy chạy vội ra ngoài.

Bữa ăn vẫn tiếp tục diễn ra tuy bầu không khí khá gượng gạo, những người phụ nữ cố gắng kể chuyện vui nhưng không ai thực sự vui vẻ cả, bởi tâm trí mọi người đều đang xoay vần quanh chuyện của Marc. Người duy nhất vui vẻ vô tư suốt bữa ăn là bé Tim.

Quyển 4 - Chương 61

Về đến nhà, Viêm Khải và Vivian yên lặng không nói gì. Marc thì vừa buồn chán, vừa thấy tội lỗi, vừa về bèn bỏ vào phòng ngay. Cậu leo lên giường, mở quyển truyện tranh ra lật xem, nhưng chẳng tập trung được vào khung hình nào.

Ngoài phòng khách, Viêm Khải kể cho Vivian nghe về cuộc trò chuyện trong nhà vệ sinh với thầy Pascal.

“Anh ấy nghĩ Marc đang không được bình thường, nhưng lại không dám kể biểu hiện của Marc với gia đình.”

Vivian gãi cằm, “Marc vẫn bình thường đó chứ. Sinh hoạt bình thường, giận dỗi bình thường.”

“Đang đùa đấy à?” Viêm Khải nhẹ nhàng nạt nộ.

Vivian cười xòa, rồi lại trầm ngâm, “Có thể Marc biết điều gì đó... kỳ lạ, và muốn chia sẻ nó. Nhưng người lớn đã thể hiện rằng họ hơi không đáng tin cậy với con trẻ. Em ấy nghĩ là mình không được tin tưởng, và bỏ chủ nhiệm của mình luôn.”

Viêm Khải nhún mày, “Tớ không nghĩ là chuyện này liên quan đến vụ cá độ.”

“Tớ cũng thế.” Vivian khẽ gật đầu, “Nếu liên quan thì anh trai Pascal này biết được gì sẽ nói với gia đình Guillaume, thế là tốt nhất cho Marc. Việc gì lại khiến một thầy giáo lo sợ đến vậy chứ?”

“Có thể cậu nhóc vướng phải rắc rối hơn chúng ta tưởng.” Viêm Khải suy đoán, “Gia đình Marc thì không nhắc đến gì ngoài vụ cá độ. Có thể Marc khi gặp chuyện, đã mở lời với thầy Pascal đầu tiên.”

“Vậy vấn đề là ở trường học sao?” Vivian nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, “Thử điều tra xem sao? Đăng nào thì vụ cá độ cũng bế tắc rồi. Nếu tiện tay giải quyết được khúc mắc của cậu bé, có thể cậu ấy sẽ cảm động mà mở lòng với chúng ta.”

Sáng hôm sau, Marc ở trong phòng ngồi tựa thành giường. Cậu chưa nghĩ ra thời gian tới sẽ làm gì, tự nhiên thấy nhớ trường lớp quá, hôm nay là thứ hai đầu tuần, là ngày đi học. Cậu liền dờ dẩn nghĩ: hay là... chuyển trường nhì?

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, Marc bị thu hút bởi một tiếng động lạ. Mở cửa ra ngoài, thấy Viêm Khải đang trong bếp dọn dẹp, Vivian thì ngồi ở phòng khách hí hoáy làm gì đó. À, hóa ra đó là tiếng máy may. Marc nhớ tới qua còn thấy Vivian cắt ghép một đồng hình gì đó từ vải.

Marc tò mò lại gần, đây là lần đầu cậu thấy người ta may vá. Vivian đang may trang phục nữ, Marc càng nhìn lại càng thấy quen mắt.

“Đây là đồng phục nữ sinh trường tôi?”

“Đúng vậy.” Vivian vui vẻ nói, lúc này cũng đã may gần xong, đang đính các chi tiết. May xong, Vivian vào phòng riêng thay đồ, lúc đi ra còn vác thêm một chiếc túi nhỏ.

Marc trông thấy Vivian mặc đồng phục nữ sinh trường mình thì xấu hổ đỏ mặt. Trông hợp quá.

Viêm Khải xuất hiện từ sau vổ đầu Marc, “Lịch trình hôm nay, sáng anh sẽ ở nhà với em, Vivian đi thị sát.”

Vivian chỉnh xong đầu tóc cũng quay ra nói, “Chịu thôi, vì em không chịu nói gì nên đành phải vậy.”

Marc cảm thấy hơi tệ, lại cúi đầu. Biết Vivian đến trường mình, cậu thấy hơi lo lắng.

“Chị sẽ về sớm chứ?” Marc ngập ngừng hỏi.

Vivian đang mài lục lấy đôi giày búp bê ở góc tủ, không để ý nhiều đến thái độ lo lắng của Marc, “Chỉ buổi sáng thôi. Em tự lo bữa trưa nhé. Anh chị còn đi mua thực phẩm cho mấy ngày tới nữa. Khải, nhớ chúng ta có hẹn trưa nay tại Fou de foot.”

Marc thốt lên, “Tôi biết cửa hàng đó, nó rất nổi tiếng với học sinh. Anh chị cũng đến đó để lấy thông tin sao?”

Vivian vừa đeo giày vừa trả lời, “Nếu được vậy cũng tiện. Cửa hàng đó đang có khuyến mại, hai suất ăn trưa sẽ được tặng một phần bánh kem hình chippi các cầu thủ nổi tiếng... Tạm biệt mọi người.”

Vivian nói xong liền phóng ngay ra cửa, lập tức mắt hút.

Viêm Khai huyết sáo, mang ít dụng cụ chuẩn bị đi dọn ban công. Marc nghĩ mình cũng cần phải làm việc gì đó, liền tìm cái chổi phát trần quét bụi, ngờ đâu động đến cái gì cũng thấy rất sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 62

Vivian có mặt ở cổng trường vừa đúng lúc tiếng chuông thứ 2 reo lên. Trường của Marc là ngôi trường rất có tiếng về kiến trúc và thành tích đủ mọi lĩnh vực. Vivian tiến vào khu học chính, kiến trúc lấy sáng ở đây được thiết kế tuyệt vời. Vivian phải kiềm chế không sa vào việc nhìn ngắm, nếu không sẽ bị chú ý vì giống như nữ sinh lạc đường.

Đã vào giờ học nhưng vẫn có từng tốp học sinh lang thang khắp nơi, mọi người đi lại và nói chuyện rất nhẹ nhàng. Vivian hiểu ra, ngôi trường này không lớn, học sinh được chia ca thay phiên vào lớp học giống như trường cấp 3 của Vivian vậy.

Vivian muốn tìm lớp của Marc, bèn lên tầng 2, đi dọc theo dãy lớp 1, trên đường có đi qua phòng hành chính. Sảnh hành lang trước phòng hành chính rất đẹp, bám lan can nhìn xuống là không gian thông tầng nhộn nhịp bên dưới, là nơi trưng bày rất nhiều tư liệu ảnh. Vivian gạt gù, bộ mặt của trường được thể hiện rất trực quan.

Vivian xem dãy lớp 2, đi một đường lại quay về sảnh phòng hành chính. Trước cửa phòng giờ có một đám cả nam sinh lẫn nữ sinh đang vây quanh một thầy giáo trẻ. Vivian nhìn bộ áo comple phẳng phiu, trông không giống thầy giáo, có lẽ là nhân viên phòng hành chính thì đúng hơn, xem ra rất được hâm mộ. Trông bộ dáng người này nam tính và trưởng thành, khi nói chuyện còn không ngừng cười thân thiện với các học sinh. Vivian đi chậm lại, nhìn lâu hơn một chút, đến khi bị ánh mắt người đó bắt gặp mới vội quay đi. Trong trường cấp 2 cũng có một người hấp dẫn như vậy, được hâm mộ là phải.

Vivian đột nhiên khựng lại, chợt nhớ ra điều gì đó, liền chạy một mạch xuống tầng 1 tìm kiếm sơ đồ mặt bằng của trường, tìm được rồi liền cười tươi rói rói. Mới vừa tham quan một hồi, Vivian cũng có chút liên tưởng, quả nhiên mặt bằng của trường được tạo hình rất ấn tượng, đặc biệt nhất là khu học chính với các dãy nhà dài ngắn giao nhau, nhìn như một vì tinh tú. Thú vị quá đi mất. Vivian chăm chú nghiên cứu, tạo hình mặt bằng trông sinh động vậy, không biết các kết cấu chịu lực bố trí ra sao.

Một nhóm học sinh lướt qua sau lưng Vivian, trên mặt kính bảo vệ của bản vẽ có phản chiếu hình ảnh một người trông khá quen mắt. Vivian quay lại, liền thấy một học sinh đeo kính hơi nhỏ người. Sau khi sức nhớ ra cậu ta là ai, Vivian liền bám theo. Đó chính là thằng bé đã thập thò ở hàng rào nhà Guillaume mấy hôm trước. Vivian không nghĩ nhiều ngay lập tức bám theo. Không biết việc đuổi theo những manh mối mơ hồ vô định thế này có đem lại thông tin gì có ích không, nhưng dù sao vẫn cứ hơn là đi lang thang trong trường mãi.

Vivian đi theo nhóm học sinh đến thẳng một căn phòng được xếp ở nơi xa đại sảnh nhất, trên cửa có đề tám biển: Câu lạc bộ Thư viện. Hóa ra đây là phòng họp câu lạc bộ, nhưng vào đến bên trong thì trông như một cái kho. Phần lớn không gian đã bị chiếm bởi những thùng to các tông đựng đầy sách và văn phòng phẩm. Vivian nhăn mũi, sách báo quần như vậy không biết có nổi mốc không nữa.

Sau khi mọi người chen chúc nhau tìm chỗ ngồi, trưởng câu lạc bộ bắt đầu phát biểu gì đó về số lượng thành viên tham gia họp hôm nay không nhiều như mong đợi. Vivian thấy buồn cười quá, chỉ một nhóm người đã sắp chật kín căn phòng này, hội trường còn muốn nhiều người đến làm gì, định gây chú ý hay là thị uy lực lượng?

Vivian quyết định tập trung vào việc quan sát cậu học sinh đeo kính. Vivian không ngồi gần cậu ta mà chọn một chỗ ở trong góc, tiện quan sát cậu bé và cũng tiện thu mình.

Mọi người truyền tay nhau tư liệu gì đó, Vivian nghe có người gọi nam sinh đeo kính là Claudio.

Claudio? Có phải là Claudio mà Marc đã nhắc đến lúc gia đình họp mặt không nhỉ? Đây là bạn của Marc sao? Vivian không dám chắc, cũng có thể chỉ là trùng tên. Trông Marc và cậu Claudio này rất khác nhau, kiểu như là hai nam sinh có những mối quan tâm rất khác nhau, nếu đi cùng như hai người bạn thì trông rõ gượng gạo. Nhưng Marc trong buổi họp mặt chỉ nhắc đến một người bạn là Claudio, có thể là bạn từ nhỏ chăng? Dù sao thằng bé này cũng đã thập thò ở tường rào nhà Marc, rõ đáng nghi.

Vivian cứ nhìn Claudio hoài, được một lúc cậu bé cũng thấy nhột, ngược mắt lên liền phát hiện ra người đang nhìn mình chằm chằm. Vivian bị phát giác cũng không lảng tránh mà cười rất tươi với Claudio. Cậu bé nhăn mày, làm bộ khó chịu như thể bị quấy rối. Nhưng Claudio cũng có cảm giác rằng Vivian quen mắt. Sau một lúc suy nghĩ, có vẻ như cậu bé cũng nhớ ra đã gặp Vivian ở đâu. Ngay lập tức Claudio liền tỏ ra lạnh lùng, không quan tâm đến Vivian nữa.

“Bạn kia, bạn gái xinh xắn ngồi trong góc, em đây...”

Vivian giật mình, vừa quay sang đã thấy cả câu lạc bộ quay ra nhìn mình, cả Claudio cũng liếc sang. Một vài tiếng rì rầm nổi lên. Vivian hít sâu một hơi, không cần nghe cũng biết tiếng rì rầm này hẳn là do nét châu Á của mình đây mà.

“Nhìn em rất quen. Em là thành viên tham gia hội sách của quận tháng trước phải không?”

Vivian nghe vậy liền rất muốn lườm thẳng cha hội trưởng này một cái, nhưng rất may đã kiềm chế được. Không nhớ thì thôi đi, lại cứ thích giả vờ. Muốn thể hiện gì chẳng?

Tay hội trưởng thấy Vivian không trả lời, liền hỏi tiếp luôn đề duy trì không khí sôi nổi vừa mới chớm dậy, “Em nghĩ sao về mẫu thiết kế này? Em có nghĩ các học sinh đầu cấp sẽ muốn đăng ký ngay vào câu lạc bộ của chúng ta khi nhìn thấy nó không?”

Vivian nhìn lại tờ giấy được truyền cho lúc này, là một thiết kế tờ rơi quảng bá câu lạc bộ. Vivian ngẩng lên, cảm thấy khó hiểu. Năm học sắp kết thúc rồi, sao bây giờ lại bàn vấn đề này? Trước mắt còn cả một mùa hè trước khi vào năm học mới mà?

Vivian ho khan vài tiếng, chuẩn bị phát biểu ý kiến, “Sao chúng ta không đầu tư làm một trang web? Dù sao kỳ nghỉ hè cũng sắp đến, chúng ta có thể chuẩn bị tất cả trong thời gian này.”

Hội trưởng khoanh tay, bắn khoăn hỏi, “Em nói rõ hơn được không?”

“Có quá nhiều thứ để nói về một câu lạc bộ: những kỷ niệm, các câu chuyện về các sự kiện, cảm nhận của thành viên và quyền lợi kiếm được sách tốt,” Vivian chậm rãi trình bày, “Chúng ta phải thôi ngay ý nghĩ rằng có lẽ chúng ta cũng nổi tiếng trong trường. Không có nhiều người biết về câu lạc bộ này như chúng ta tưởng. Lập một trang web, và muốn nói gì thì hãy nói hết trên đó.”

Mọi người yên lặng, tất cả đang suy nghĩ về đề xuất của Vivian. Người đầu tiên phản ứng là hội trưởng.

“Một trang web cho câu lạc bộ cấp trường. Hừm hừm. Thực ra anh từng nghĩ đến ý tưởng này, nhưng lúc đó... anh đã nghĩ nó không thực tế và không cần thiết. Nhưng qua lời của em, anh cho rằng đó là một kế hoạch rất đáng thử.”

Vivian mỉm cười, liếc qua chỗ Claudio thì bất gặp ánh mắt hứng thú của cậu bé. Vivian rất hài lòng với biểu cảm đó. Dù gì thì mình cũng hơn đám nhóc ở đây tới mấy năm đèn sách, sao lại không lợi hại cho được.

Câu lạc bộ đã có ý tưởng, mọi người bắt đầu thi nhau đóng góp các ý kiến xây dựng. Trưởng câu lạc bộ rất hào hứng, sau một lúc lắng nghe thu thập ý kiến, liền quay ra hỏi Vivian, “Cô bé, có thể giới thiệu lại được không? Em tên gì? Học lớp nào?”

Vivian còn đang hí hửng, nghe hỏi vậy thì giật thon thót. Mọi người lại bắt đầu quay ra nhìn.

Vivian ấp a ấp úng, “À... Ha ha, rất xin lỗi mọi người. Tôi... đã nhầm câu lạc bộ. Xin phép rời đi bây giờ. Rất xin lỗi...”

Vivian vừa riu rít xin lỗi, vừa chen chúc giữa các học sinh lần tìm ra đến cửa. Sau khi đóng cánh cửa lại cũng quay đầu chạy mất, bỏ lại nhóm người đang trở mặt phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 63

Viêm Khải và Marc ngồi bệt trên sàn phòng khách nói chuyện phiếm. Marc nói chuyện rất thú vị, chủ yếu là cậu có chất giọng hay và cử chỉ thu hút. Viêm Khải cũng là một người nghe có tâm, thỉnh thoảng lại thêm vào một vài ý kiến riêng.

Marc có đôi lần tò mò, muốn nói về thân hình mềm mại của các bạn nữ. Viêm Khải cũng đã định tiếp lời. Ừ thì thằng con trai nào đến tuổi cũng sẽ tò mò là điều bình thường, cả Viêm Khải cũng thế, vì những câu chuyện giới tính quả thực rất thú vị. Nhưng kể cả khi nhiều người cùng nói, đâu có nghĩa điều đó là nên? Viêm Khải phải rất cân nhắc về việc đề cập đến đề tài này với nam sinh còn là vị thành niên như Marc.

“Anh thích chính kịch.”

Marc gật đầu đồng tình, “Hollywood có những biên kịch tuyệt vời. Em nghĩ War fever sẽ chiến thắng tại Liên hoan phim lần này.”

Viêm Khải khẽ nhướn mày, “Cũng có khả năng, nếu như nó tôn trọng nguyên tác.”

Marc thốt lên, “Wow. Anh khó tính thế. Vậy anh nghĩ tác phẩm nào sẽ chiến thắng?”

“The Kestrel.” Viêm Khải cười, “Cá không?”

“The Kestrel? Thật sao?” Marc ôm đầu, “Gu của anh đó à? Được thôi, cá luôn. Anh có lẽ là một fan nhưng xét đến việc chiến thắng giải thưởng thì chuyện sẽ khác một chút đó anh à.”

Marc với lấy chai nước uống một ngụm lớn, “Có vẻ như châu Á đã trở thành tâm điểm của Netflix. Có đến hàng chục bộ phim của các nhà sản xuất châu Á đang được phát triển trên đó. Mọi người đều nói màu sắc của văn hóa Á châu thật ấn tượng, không lẫn đi đâu được...”

Marc rất sôi nổi với cuộc trò chuyện. Viêm Khải thì hơi ngẩn người, thẳng bẻ dường như không e ngại gì khi nhắc đến cá cược nhỉ?

“Ồ, mà anh bảo có việc cần làm buổi sáng nhỉ? Vậy anh làm đi, em không phiền nữa.”

Marc chạy đến chỗ giá sách, lựa một hồi, rút ra một quyển dày. Hôm nay cậu muốn đọc một nội dung khác biệt so với mọi hôm, liền chọn cuốn Bách khoa toàn thư về thể giới động vật. Marc ngồi xuống đối diện với Viêm Khải, yên lặng lật xem.

Viêm Khải mở máy tính, bắt đầu công việc buổi sáng, thấy tựa sách Marc chọn, không khỏi mỉm cười một cái. Viêm Khải thấy hiếm khi gặp được một cậu bé nào có sở thích đa dạng như Marc, vừa thích chơi thể thao, lại cũng là một mọt sách. Cuộc sống có nhiều lựa chọn hẳn rất vui vẻ.

“Bách khoa toàn thư về động vật” à? Viêm Khải mỉm cười, không khỏi tự nhiên nhớ về ngày mới quen biết Vivian.

Sở thích của Viêm Khải và Vivian đều là sách, Vivian thì có thích hơn một chút. Đối với Viêm Khải thì đam mê lớn nhất vẫn là chăm sóc động vật nhỏ. Từ khi đột ngột sang Pháp, bắt đầu cuộc sống tự lập là quãng thời gian duy nhất xung quanh Viêm Khải không có một con thú nào.

Nhớ lại khi mới vào cấp 3, Viêm Khải và Vivian cùng tham gia câu lạc bộ thú cưng do thầy hiệu phó thành lập, với hoạt động chính là hằng ngày phân công nhau chăm sóc vật nuôi của trường. Vivian ban đầu tham gia vì đây là câu lạc bộ có tủ sách to nhất, mặc dù chỉ có đề tài động vật, trường của họ lại không có thư viện riêng. Nhiệm vụ cũng là đặc quyền của mỗi thành viên gia nhập câu lạc bộ là được đặt tên cho một vật nuôi. Vivian đã mua rùa mang đến câu lạc bộ rồi tự đặt tên. Lúc đó Viêm Khải còn nghĩ hành động đó khá kỳ, vì lúc đó cậu chưa biết rằng Vivian cũng yêu động vật, nhưng chỉ nuôi mỗi rùa vì chúng sống thọ hơn con người.

Vivian xinh đẹp, đáng yêu, mặc đồng phục cũng không át được khí chất riêng nổi bật, được các nam sinh yêu thích. Nhưng Vivian lúc đó đã tự dựng nên một thế giới riêng, không bận tâm đến xung quanh, chỉ tập trung vào bản thân. Lũ con trai không thể tiếp cận, từ ưa thích chuyển sang ham muốn chọc phá, đã bày trò trên Vivian một vỏ “khủng khiếp”, lại còn liên lụy đến cả Viêm Khải...

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 64

Vivian đợi một lúc khá lâu đến khi câu lạc bộ Thư viện tan họp. Bám theo Claudio, Vivian đang nghĩ cách bắt chuyện với cậu bé, dù là lấy tư cách gì làm quen cũng được, Vivian muốn hỏi Claudio rất nhiều chuyện về Marc.

Claudio rời khỏi phòng họp, chắc hẳn muốn quay về lớp học, Vivian bám theo cậu bé lên tận tầng hai. Đến nơi, Vivian đứng ngẩn ngơ ở sảnh. Không thấy bóng dáng Claudio đâu cả. Nghĩ bụng chắc cậu bé đã vào lớp, Vivian chạy một đường dọc dãy lớp 1, ngo vào từng lớp cẩn thận tìm kiếm nhưng vẫn không thấy Claudio.

Chạy đến cuối dãy, Vivian đổ cả người vào tường, hít sâu mấy hơi, mắt tròn xoe. Vài học sinh lên xuống cầu thang hiếu kỳ nhìn ngó nhưng Vivian không buồn để ý. Cực kỳ ngỡ ngàng, Vivian tự hỏi có phải vừa bị một thằng nhóc cắt đuôi hay không? Thật xấu hổ với nghề thám tử quá.

Vivian tìm đến canteen, giờ này có rất nhiều học sinh lơ lửng sáng đến ăn bữa Brunch. Vivian cũng cầm khay mua một phần, tùy ý đầu bếp múc gì thì múc, Vivian trả tiền rồi tranh thủ mua vài hộp sữa nhỏ.

Tìm đến một bàn có ba nữ sinh đang trò chuyện rôm rả, Vivian ngồi vào. Các nữ sinh say sưa trao đổi, không hề để ý cho đến khi Vivian chủ động chào.

“Minh là học sinh mới, rất vui được làm quen.”

Vivian chia sữa cho ba nữ sinh. Họ cũng rất thân thiện bắt chuyện, “Bạn là con lai à? Lễ nào bố mẹ công tác trong đại sứ quán?”

“Ha ha. Mấy cậu đang nói chuyện gì vậy? Nghe có vẻ vui.”

“Bạn đùa đấy à? Chúng tớ đang nói về chuyện rất hot từ hội thao, tất nhiên là về những anh chàng đẹp trai nổi bật hôm đó. Đến giờ mọi người vẫn nói về nó.”

“Bạn có xem hội thao không?”

Vivian ngập ngừng, chợt nhớ Marc hình như cũng chơi thể thao, Claudio thì chắc không rồi.

“Mình cổ vũ cho Marc lớp 1-3.”

“A, cậu cũng vậy hả? Đó là một trong những chàng trai hot nhất năm nhất. Nhiều bạn đã thấy cơ bụng của cậu ấy đó.” Bà cô gái rên rỉ, cố kìm nén những tiếng la phấn khích.

Vivian ngạc nhiên, không ngờ Marc lại nổi tiếng như thế. May, như vậy cũng tiện tìm hiểu.

“Marc thật đẹp trai đúng không? Liệu cậu ấy có người yêu chưa?”

“Người yêu?” Bà nữ sinh nghe hỏi vậy, nhìn Vivian đầy ẩn ý, “Ha ha! Ý cậu là ‘bạn gái’?”

“A, ‘bạn gái’, đúng vậy.” Vivian thəm le lưỡi. Có lẽ do mình dùng từ “người yêu” có hơi nghiêm trọng quá so với tuổi của mấy đứa.

“Cậu ấy nhiều người theo đuổi lắm. Chắc phải có chứ.”

“Nhờ chia tay rồi thì sao? Hi hi.”

“Nói chuyện có duyên, giọng cậu ấy rất hay, ngoại hình trông cũng điển trai. Nhưng có lẽ hiện tại thì không có bạn gái đâu. Tớ thấy cậu ấy hay tiếp chuyện với nhiều con gái. Nếu tớ là bạn gái của Marc, tớ sẽ ghen điên lên mất.”

“Không biết cậu ấy thích kiểu hình thể nào nhỉ?”

“Có phải Marc có một bạn thân là cái cậu trong hội Thư viện không?” Vivian mãi mới chen vào được một câu.

“Câu lạc bộ Thư viện á?”

“Claudio thì phải.” Bà nữ sinh nhìn nhau, có vẻ không dám chắc.

“Không đâu. Marc chơi với cả Ben. Nhưng Ben chuyển trường rồi nên... đúng vậy.”

“Claudio cũng nổi tiếng trong các kỳ thi, nhưng cậu ta trông giống kiểu em trai của mọi người hơn. Mà các cậu đã từng thấy Ben chưa? Cậu ấy đẹp đúng chuẩn theo kiểu vô biên.”

“Có phải cậu chàng dễ thương đi cùng Marc trong hội thể thao?”

“Đúng vậy. Lúc đó cậu ấy vẫn chưa chuyển trường nhỉ...”

Vivian thờ dãi, chỉ tròn mắt ngồi nghe. Các em gái bàn tán rôm rả về mấy cậu con trai, mình hoàn toàn không chen vào được câu nào. Đây có phải là dấu hiệu cách biệt thế hệ không nhỉ?

“Sau khi hội thể thao kết thúc là Ben cũng chuyển trường luôn. Và Marc cũng không thấy đến lớp nữa, hay là Marc cũng chuyển trường rồi? Vậy thì thật tiếc quá.”

Vivian liền đóng tai lắng nghe.

“Cũng được nửa tháng rồi còn gì. Hai cậu ấy cùng đội thi nên đi với nhau suốt. Và cùng biến mất với nhau luôn.” Bà nữ sinh vừa cười vừa lắc đầu, cùng ăn nốt phần ăn.

Vivian sốt sắng hỏi, “Mọi người biết tại sao hai người đó lại nghỉ học không?”

Nghe Vivian hỏi, nữ sinh lớn nhất nhóm liền kể lại, “Marc nghe nói là bị bệnh phải nhập viện. Còn Ben thì nhiều tin đồn lắm. Bạn thì bảo mẹ cậu ấy tái hôn nên đã chuyển đến thành phố khác sống...”

“Mình cũng nghe như vậy đấy. Marc nhập viện liệu có phải vì bị chấn thương trong lúc thi đấu không nhỉ?”

“Đâu phải. Người nhập viện là Ben chứ, thấy bảo là vì đánh nhau nên bị thương.”

“Có chuyện đó sao? Mình chưa từng nghe về tin Ben đánh nhau phải nhập viện.”

“À, ít người nghe nói đến cũng phải. Nói Marc nhập viện thì không sao, nhưng nếu có ai nói chuyện Ben nghỉ học vì bị đánh mà đến tai giáo viên, thì sẽ bị gọi lên gặp riêng và cảnh cáo không được tung tin thất thiệt. Nên giờ chẳng ai nói về điều đó cả. Mà thực ra mọi người giờ cũng không quan tâm đến chuyện đó nữa. Các cậu có biết về trường club Thư viện không? Anh ấy chỉ đạo đám một sách nhưng anh ấy khác lũ một sách lắm, khá phong độ đó...”

Sau khi nghe được một vài thông tin, Vivian ngồi đó ngẩn ngơ suy nghĩ, mấy nữ sinh ngồi cùng bàn rồi đi cũng không hề để ý. Các thông tin nhận được không phức tạp nhưng vô cùng mơ hồ làm Vivian suy nghĩ đến mức hai hàng lông mày nhăn thành hình lượn sóng. Vivian vô đầu, tại chưa tích lũy đủ kinh nghiệm suy luận tra án đây mà, nên mới suy nghĩ chậm thế này, đã thế các thông tin còn chưa có đủ. Được một lúc cảm thấy vừa mệt vừa chán, Vivian quyết định không nghĩ nữa, để lát gặp Viêm Khải bảo cậu ấy nghĩ hộ mình.

Vivian thờ dài một hơi, cầm thìa chọt khay thức ăn, lúc đó mới để ý trong khay có một món ăn quen thuộc. Là khoai tây nghiền, Vivian đã không động đến nó phải mấy năm rồi, lần cuối cùng ăn món này gắn với một hồi ức kinh dị. Nhưng là kỷ ức học trò, dù cho có kinh khủng đến đâu, qua thời gian dài đều sẽ thành kỷ niệm, việc nhớ lại hồi đó bây giờ chỉ khiến Vivian lắc đầu cười không ngừng. Xúc lên một thìa, món khoai tây nghiền này, bây giờ ăn lại cũng không thấy vấn đề gì.

Khoai tây nghiền vốn là món ưa thích hầu như ngày nào cũng ăn của Vivian, dù chỉ là nêm gia vị hay cho thêm rau nấm băm nhỏ đều được. Nhớ lại thì khoảng thời gian mới vào cấp 3, Viêm Khải và Vivian có gọi là biết mặt nhau trong trường và cùng hoạt động chung câu lạc bộ, nhưng chưa chính thức trò chuyện bao giờ.

Ngày đó, bọn con trai nghịch ngợm học được từ đâu một trò mới, và chúng đã chọn Vivian làm đối tượng để chọc ghẹo, với một kế hoạch chơi khăm được chuẩn bị và thực hành cả tuần liền.

Vivian đã trông thấy bọn con trai bí mật thu thập các lõi giấy vệ sinh nhưng cũng không rõ bọn chúng định giờ trò gì. Vivian không biết mình bị nhắm, cũng mang tâm trạng hóng xem chuyện vui. Rồi đến một hôm, Vivian đang ngồi với các bạn chuẩn bị ăn trưa, thì đột nhiên “bep” một phát, có “vật thể lạ” bất ngờ rớt ngay phân khoai nghiền. Bạn gái ngồi cạnh Vivian trông thấy thì hoảng hốt bật ngửa ra sau, la hét ầm ĩ.

Lúc “vật thể lạ” xuất hiện, Vivian trông bình tĩnh lạ thường, chỉ có con mắt là gọn sóng, thực ra ruột gan dạ dày đã muốn lộn nhào. Vivian vừa buồn ói vừa tức giận vô cùng.

Lũ con trai ôm bụng cười ngặt nghẽo, mọi người ôm khay ăn tránh càng xa Vivian càng tốt. Nhiều bạn nhìn thấy cảnh tượng đó thì không ăn nổi nữa, nôn khan liên tục. Tiếng “ợ ợ” vang khắp căn tin, át cả tiếng cười đùa và tiếng thảng thốt của các cô phụ bếp. Vivian bình tĩnh nhìn cục shít khá lớn rớt trong khay ăn của mình. Nó có một tạo hình quần quai kỳ quái và không bốc mùi, chính xác thì mùi này là của giấy bìa nhúng ướt nước.

Viêm Khải vừa đi một vòng quanh các lớp khối 1, tranh thủ khoảng thời gian nghỉ trưa giúp bác lao công dọn rác, giờ đang cầm một hộp bìa đựng đầy lõi giấy vòng xuống nhà bếp. Cậu còn đang thắc mắc tại sao hôm nay lại nhiều lõi giấy vệ sinh thế này, rơi rớt từ trong bàn học của bọn con trai xuống đến tận góc lớp. Không biết chúng định giờ trò phá phách gì nhưng thế cũng hay, các cô phụ bếp cần chỗ giấy này để mang cho người thu mua. Xuống đến căn tin, Viêm Khải khó hiểu khi thấy bọn con trai đang ôm bụng cười không ngừng, còn lồi lồi kéo kéo Viêm Khải chỉ trỏ về phía Vivian.

Viêm Khải bị xô đẩy rơi cả hộp giấy đang bê trên tay, những lõi giấy vệ sinh rớt xuống lán khắp nơi, lán đến cạnh chân Vivian. Viêm Khải còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Vivian đã nhìn cậu bằng ánh mắt khiến người khác lạnh gáy. Vivian giận dữ ném luôn phần ăn vào thùng rác rồi quay người bỏ đi thẳng.

Viêm Khải đã kịp nhìn thấy vật thể lạ trong khay ăn, sau một chút kinh ngạc, cậu hiểu ngay mọi chuyện.

Cậu không chú ý đến bọn con trai, cũng không giải thích với Vivian, chỉ lẳng lặng nghĩ cách làm cho Vivian nguôi giận...

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 65

Vivian ăn sạch phần ăn, thấy sắp đến giờ hẹn với Viêm Khải, định bụng sẽ đi loanh quanh thêm một vòng, chiều về sẽ hỏi Marc về Claudio. Hay là nhắn tin cho Matthew nhờ điều tra lý lịch của Claudio trước cho chắc ăn. Vivian nghĩ vậy, liền lục túi tìm điện thoại.

Còn đang mải loay hoay, lúc ngẩng lên nhìn đường, Vivian bất ngờ trông thấy thầy Pascal ở phía trước, đang bước vội vã tiến về phía này. Vivian nhanh chóng quay đầu rẽ đường khác. Cũng may, thầy Pascal vừa đi vừa chăm chú xem tài liệu, không phát hiện ra người quen.

Vivian rẽ vội vàng tại chỗ ngoặt, bất ngờ va phải một người cao lớn, suýt nữa thì ngã ngửa. May mà kịp giữ được thăng bằng nhưng túi cầm trên tay lại rớt, miệng túi còn mở nên đồ bên trong văng tung tóe. Trời ơi, toàn là thiết bị mới nhận được từ The Wolf không, bị một vết xước Vivian cũng thấy xót xa. Hốt hoảng ngồi sụp xuống gom đồ, Vivian cực kỳ nhăn nhó, rốt như vậy chắc không hỏng luôn chứ?

Người cao lớn vừa suýt va phải Vivian cũng cúi xuống lượm đồ dùm. Vivian nhận lại đồ người đó đưa, luôn miệng nói cảm ơn. Đến khi ngẩng đầu nhìn, liền thấy người này thật quen mắt. Hóa ra là người mặc comple được các học sinh vây quanh trên hành lang vừa nãy.

Người này giúp Vivian lượm đồ, lại hơi nhú mồm trước mấy món nhìn lạ lẫm, liền mỉm cười nói, “Tôi cứ nghĩ trong túi của nữ sinh thì sẽ có phần son hay mỹ phẩm nữ tính. Đây là...”

Vivian đứng phắt dậy, vội vàng đóng túi lại, “Nó là đồ trang điểm mà. Trông hơi lạ nhưng nó là đồ trang điểm.”

“... Trông em lạ quá, là học sinh đầu cấp à?”

“Vâng. Em là học sinh đầu cấp, đó là lý do thầy thấy lạ.” Vivian liếc nhìn bàn tay người này. Ô không đeo nhẫn. Vivian mỉm cười, “Tạm biệt thầy.”

Tại Fou de foot.

Viêm Khải đang trao đổi về thực đơn với phục vụ bàn.

Vivian chống cằm nhìn qua vách kính, khi này có lẽ ăn hơi nhiều khoai tây nghiền nên giờ bị ngang bụng, nhưng cái miệng lại cứ tùm tùm cười, không biết là vì phát hiện ra đã ăn lại được món yêu thích ngày nhỏ, thoát khỏi ám ảnh thời niên thiếu hay vì điều gì thú vị khác.

Viêm Khải để ý bạn cậu này giờ vẫn yên lặng, ngẩng lên liền bắt gặp nụ cười ngố không chịu được, bèn cất tiếng, “Có gì vui đến thế chia sẻ cho thằng bạn này với.”

“Cái gì cơ?”

Viêm Khải cười, “Nói với tớ để tớ cười với. Người ta nhìn vào bàn này, còn thấy có cả tớ đang cười ngớ ngẩn như cậu.”

Vivian ho khan, vội bình thường trở lại.

“Ở trường thế nào?” Viêm Khải hỏi.

“Chịu. Vẫn chưa thể kết luận được gì.” Vivian khuấy ly nước đá kêu lạnh canh.

Món ăn được phục vụ rất nhanh, phần bánh đặc biệt cũng được mang lên.

Vivian hí hửng, trên tay đã cầm sẵn thìa đĩa. Lúc này bụng còn ngang, nhưng khoai tây nghiền chẳng khác gì một món cháo đặc, ăn vào sẽ dói lại rất nhanh. Vivian muốn thưởng thức bánh kem hình chân dung cầu thủ trước. Tuy đã mong chờ nhưng quả thực nhà hàng không có mẫu bánh nào tạo hình cầu thủ của châu Á. Vivian bèn gọi một phần bánh có tạo hình cầu thủ Messi nổi tiếng. Messi khá nhỏ con, Vivian chỉ nhìn vào điểm đó đã thấy anh ta đúng là người đáng mến.

Vivian cảm thấy, ngoài dòng chữ Messi thì chân dung cầu thủ bằng kem được vẽ để trông giống ai cũng được, liền dùng thìa cào sạch phần tên, sửa lại thành chữ “Keanu”.

Vivian kể lại cho Viêm Khải những chuyện xảy ra ở trường sáng nay. Vừa ăn vừa kể, Vivian ném một miếng bánh ở phần tóc, liền muốn chia một miếng cho Viêm Khải. Không ngờ ngoài tạo hình vui mắt thì cốt bánh được làm ngon miễn chê.

Viêm Khải muốn trêu Vivian, dứt khoát cầm cái thìa xúc luôn hai con mắt.

Vivian dò dẫm nhìn “Keanu” không còn nguyên vẹn, phát hiện ra một điều: tạo hình đồ ăn thành nhân vật đúng là “thất đức”.

“Nhớ ra rồi.” Vivian thờ dãi.

“Nhớ cái gì?”

“Kỷ niệm xấu gắn với đồ ăn của mình hình như không phải có mỗi khoai tây nghiền.”

Viêm Khải nghe vậy thì thích chí ra mặt. Á à, khoai tây nghiền à. Viêm Khải lắc đầu cười mãi không ngừng, cậu cũng vừa nhớ đến chuyện đó sáng nay. Lúc mới xảy ra, quả thật đó không phải là chuyện gì vui vẻ, giờ nhớ lại chỉ thấy buồn cười khó nhịn được.

Vivian thì vẫn chìm đắm trong hồi ức nhức nhối, “Nhớ hồi nhỏ, một dịp sinh nhật hai chị sinh đôi, có đặt bánh kem lớn hình đồ rê mon. Hình ảnh chiếc khay lớn đựng đồ rê mon bị cắt lát đã ám ảnh tớ một thời gian, không thể ăn được bánh kem, cũng không thể xem hoạt hình đồ rê mon.”

Viêm Khải phì cười thành tiếng. Bây giờ Vivian thích ăn bánh kem như vậy là đang ăn bù cho ngày nhỏ sao?

Vivian thờ dãi, nhưng tay vẫn xúc lia lịa, chiếc bánh đã sớm không còn nhìn ra hình mặt người nữa.

Bíp bíp. Là tin nhắn của Matthew gọi đến. Vivian cười hí hửng, lúc nhờ anh ấy tìm hiểu về Claudio, Matthew đã cẩn thận vì thông tin cung cấp chỉ có tên, khối lớp và miêu tả ngoại hình, thậm chí Vivian không có cả họ của cậu bé vậy mà còn bắt anh tìm người. Nhưng Matthew cũng đã tìm ra rất nhanh.

Viêm Khải vừa đọc nội dung Matthew gọi vừa nhanh chóng xử lý phần ăn trưa, cậu cũng giục cả Vivian, dường như muốn quay trở về nhà sớm.

Vivian uống một ngụm nước, “Cậu có nghĩ những gì tớ đang nghĩ không?”

Viêm Khải vội vàng lau miệng, “Dù Marc thực sự muốn gì, và cậu bé đã làm thế nào để đạt được nó. Nhưng có thể nhìn ra được mục đích của cậu bé.”

“Đúng.” Vivian gật đầu, “Đó là không phải đến trường.”

Quyển 4 - Chương 66

Về đến nhà, Viêm Khải còn đang nghĩ nên mở lời với Marc thế nào. Cửa vừa mở, Vivian chạy lon ton vào bếp, lôi một chai rượu ra. Viêm Khải vừa cất giày, không hiểu Vivian định làm gì. Marc thì đang ngồi ở phòng khách, khi hai người về đến, hình như cậu bé đang nghiên cứu gì đó trên điện thoại, dường như là đang gọi tin nhắn.

Vivian đi tới chỗ Marc, đặt chai rượu lên bàn, “Uống đi. Say rồi thì khai hết ra!”

Marc tròn tròn mắt, không biết phản ứng ra sao trước hành động kỳ quặc của Vivian.

Viêm Khải hốt hoảng chạy đến, túm lấy mũ Vivian từ đằng sau, trùm xuống mặt Vivian tới tận cằm. Khi không lại đi dọa con nít này.

Marc đứng hình nhìn hai người trước mặt, tự hỏi: hai người này là cuối 9x hay đầu 10x í nhỉ? Già cả rồi mà trẻ trâu dễ sợ.

Vivian vùng ra, sau khi được giải thoát, liền cười một nụ chuộc lỗi. Mái tóc bị mũ vải bông mềm trùm qua, giờ xù tán loạn. Vivian cũng không muốn Viêm Khải không hài lòng, liền bình tĩnh ngồi xuống, quyết định sẽ nói chuyện thật nghiêm túc.

Marc thấy Viêm Khải và Vivian không hành động kỳ quái nữa lại quay ra nhìn mình chăm chú, cậu liền có chút lo lắng, “Vây... ở trường thế nào?”

Vivian chép miệng, “Lo ở trường làm gì? Ở nhà không đáng lo hơn sao?” Vivian thay đổi tư thế ngồi, dướn người về phía Marc, lại nói tiếp, “Nhà cái khủng bố gia đình em hai, ba ngày một lần, nhưng từ khi em chuyển đi thì không có vụ nào nữa. Chúng tôi vừa mới xác nhận với chị Cécile xong.”

Marc mở to mắt, cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng vào hai người. Viêm Khải thờ dài, ngay từ đầu cậu và Vivian đã bỏ qua suy đoán này vì họ tin Marc. Nhưng sau khi đọc những thông tin Matthew gửi hồi nãy thì đã rõ, hai người vẫn tin Marc, chỉ là họ chưa có đủ thông tin.

Vivian tiếp tục, “Lần duy nhất em nhắc đến vụ cá độ, là lúc hỏi về công việc thám tử của anh chị, là muốn thăm dò đúng không? Xem liệu anh chị có lần ra cái tổ chức mà em đã bịa ra không... Người đóng vai nhà cái âm thầm tránh né CCTV thực hiện mấy trò quái rối gia đình em là Claudio Bridel đúng không? Wow wow!” Vivian la to hai tiếng, ngửa mặt nhìn trần nhà với vẻ không thể tin nổi.

“Các em bày trò giả nhà cái mà không tham khảo trước nhì. Những gì nhà cái sẽ thực sự làm với người nợ cá độ, đáng sợ hơn những kế hoạch ngây thơ của các em nhiều.”

Marc nhìn Viêm Khải, rồi lại nhìn sang Vivian. Hai người lập tức mềm lòng, lần đầu thấy bộ dáng yếu đuối như vậy của Marc. Thăng bé to xác như vậy mà giờ lại mang ánh mắt không khác gì cún con bị bỏ rơi, thật là không đỡ nổi.

Vivian tiếp tục kể lể, “Hôm nay chị đã thấy Claudio rồi. Chà chà, em có cậu bạn trông hiền lành quá thể. Dám bày mấy trò giả làm khủng bố này giúp em, xem chừng đã dùng hết máu liều của cả đời này rồi. Đúng là thằng bạn tốt.”

Vivian cảm khái xong cũng không còn gì để nói. Hai người chăm chú nhìn Marc, muốn trao đổi chuyện với cậu bé, bây giờ hoàn toàn chỉ là muốn tâm sự. Viêm Khải quan tâm hỏi, “Rốt cục là có chuyện gì? Ở trường xảy ra chuyện gì sao?”

“Em nghĩ là sẽ không ai tin em” Marc lí nhí.

“Nào có? Có bạn em tin còn gì. Chẳng lẽ là Claudio giúp em mà không nhận được lời giải thích nào sao? Hơn nữa...” Vivian tay chống cằm, “Em cũng không nói với gia đình, tại sao lại nghĩ là ba mẹ và chị gái sẽ không tin em?”

Marc nghe vậy, đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Vivian tiếp tục, “Còn ông thầy Pascal của em nữa, thực sự lo cho em lắm đó. Nếu bảo là ông không tin thì chỉ bằng nói là ông không dám tin. Ông ấy chỉ đơn thuần nghĩ là... em có thể đã nhầm lẫn gì đó thôi. Nhìn ánh mắt và làn da trắng mịn của ông ấy cũng biết được, lớn lên bình ổn, gia đình hạnh phúc, ông sẽ không thể tưởng tượng được giờ một học sinh trung học có thể phải trải qua chuyện gì đâu. Em đừng chấp.”

Marc bật cười nhìn Vivian, cảm nhận được sự an ủi. Một chút vững tâm lúc này như sợi dây cứu lấy tâm trí cậu.

“Thầy ấy vì một lần không nghe em mà khổ sở đến tận giờ đó. Nhưng... cả em nữa, dù anh chị không rõ là đã xảy ra chuyện gì nhưng mà... em có chắc là lúc nói với thầy Pascal, em đã bình tĩnh và... có bằng chứng chứ? Ôi Chúa ơi, không biết diễn đạt thế nào nữa, rốt cục em đã gặp chuyện gì thế?”

Marc nghe Vivian nói, đang tự ngẫm lại những lời nói qua điện thoại ngày hôm đó với thầy Pascal. Cậu xấu hổ đỏ mặt. Đúng vậy nhì, tự nhiên nghe mấy lời như vậy ai chả shock.

Marc ngập ngừng, “Em chỉ không muốn ai bị liên lụy. Em nghĩ hai người rất giỏi, nhưng hai người... không đủ mạnh.”

Viêm Khải và Vivian nhìn nhau: chuyện gì nghe nghiêm trọng quá vậy?

Viêm Khải trấn an cậu bé, “Có thể em đúng. Chuyện em phải đối mặt, có thể anh chị không đủ mạnh để giải quyết cho em. Bây giờ anh chị chỉ lắng nghe em thôi, còn lại, để cho tổ chức quản lý anh chị lo liệu, là tổ chức thi thoảng có làm việc cho chính phủ và quân đội đấy. Vậy đã đủ chưa?”

Marc mím môi gật đầu, sau một lúc yên lặng, cậu cũng mở lời, “Em không biết bắt đầu từ đâu... Chị đến trường hôm nay có nghe tin đồn về Ben không? Cậu bạn của em đó?”

“Có.” Vivian nhướn mày, nhớ lại, “Mọi người nói cậu ấy đã chuyển trường, vì ba mẹ quay lại với nhau...”

“Đó là nói dối.” Marc trở nên vô cùng bức xúc, “Ý em là... mọi người đã bị lừa. Sự thật không phải vậy.”

“Vậy... mẹ cậu ấy tái hôn à?” Viêm Khải hỏi.

“Ben chết rồi.”

Hai người giật mình. Vivian cười gượng, hỏi lại, “Sao cơ? Làm gì có chuyện...”

“Chính em đã tận mắt nhìn thấy. Cậu ấy đã chết rồi. Người lớn chỉ nói thế để che giấu không cho chúng em biết sự thật mà thôi.”

Viêm Khải và Vivian rất kinh ngạc trước những gì Marc nói. Còn cậu bé bây giờ cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Chuyện mới qua chưa lâu, nhưng cậu không ngờ việc nhắc lại cũng khiến cậu muốn suy sụp hoàn toàn.

Sau một hồi im lặng đầy căng thẳng, Vivian mở lời, “Chẳng lẽ nào... là em giết cậu ấy à?”

“Không?!” Marc nhăn nhó nhìn Vivian. Viêm Khải cũng tròn mắt, sao lại có thể suy diễn như vậy?

“Đó...” Cậu bé đứng phắt dậy, “Hai người cũng không tin tôi còn gì.”

Nói xong Marc bỏ vào phòng, để Viêm Khải và Vivian ở lại, tròn tròn mắt nhìn về phía cánh cửa đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 67

Marc ở trong phòng Viêm Khải đổi một lúc lâu. Mấy ngày nay trải qua khá vui vẻ, cậu tưởng như đã quên đi chuyện khủng khiếp đó mà sống bình tĩnh lại. Nhưng hai người hôm nay như đã nhắc cho cậu nhớ: Ben đã không còn. Marc nhắm tịt mắt, úp gôi lên mặt lẫn lộn. Tại sao bạn cậu trẻ như vậy đã phải chết? Tại sao cậu phải chia tay bạn bè theo cách đó.

Marc mở điện thoại, nhìn tấm ảnh Claudio chụp lên Vivian gọi đến ban nãy, đọc cả tin nhắn của Claudio mà cậu chưa kịp trả lời: “Đó có phải là thám tử mẹ cậu đã thuê không?” Marc nhấn trả lời: “Là Cécile tìm đến. Đừng nói cho ai.”

Sau khi nói chuyện với Claudio một lúc lâu, Marc đã bình tĩnh lại. Bụng sôi ùng ục, cậu mới nhận ra là trời đã tối. Ngồi dậy khỏi giường, Marc lại nghĩ ngợi. Mấy ngày qua đều là hai anh chị thám tử chăm sóc mình. Bản thân đã ăn của người ta, ngủ của người ta mà còn thái độ. Mặc dù hình như mẹ mình sẽ trả hai người đó tiền, nhưng anh chị ấy cũng đã chăm sóc mình rất chu đáo, và bảo vệ mình.

Marc dè dặt mở cửa, đi ra phòng khách, định bụng nói một lời xin lỗi dài với Viêm Khải và Vivian.

Vivian quay đầu lại nhìn Marc, trong khi Viêm Khải đang làm gì đó ở máy tính.

“Lại đây, cho em xem cái này.”

Marc tò mò không biết hai người này định làm gì. Đến khi lại gần, cậu kinh ngạc không thốt nên lời.

Ben đang ở trên màn hình video call, có vẻ như đang chờ đợi, mắt dán vào điện thoại cầm trên tay.

Ngờ ngàng hồi lâu, Marc bối rối hỏi, “Hai người không lừa tôi đấy chứ? Đừng lừa tôi, không vui tí nào đâu.”

Vivian cảm thấy hơi bất lực, tại sao thằng bé này lại thiếu niềm tin thế.

“Tôi biết công nghệ bây giờ thực hiện trò lừa này dễ như bỡn vậy...”

“Đây là Ben thật.” Vivian túm lấy vai Marc, nói chắc nịch, “Em nghĩ anh chị lừa em? Em xem lúc nói câu “đây là Ben” chị có đỏ mặt, có chớp mắt không?”

Vivian gằn quá, Marc thì đỏ mặt rồi. Nhưng, người kia là Ben? Ben còn sống thật sao?

Marc như muốn vỗ lấy cái máy tính. Ben ở đầu kia cũng để ý Marc xuất hiện, ngẩng đầu lên vui vẻ chào, nhưng Marc không thể nghe thấy giọng Ben, vì khi này Viêm Khải đã cắm tai nghe vào máy tính, vốn sẽ để cho Marc và Ben nói chuyện cho riêng tư.

Marc nhìn sang Viêm Khải và Vivian...

“Tất nhiên rồi, anh chị sẽ để cho các em nói chuyện riêng.”

Hai người liền rời vào phòng Viêm Khải.

Một lúc lâu sau, Marc gõ cửa phòng, Viêm Khải và Vivian mới đi ra. Marc đang rất xấu hổ với hai người, nhưng lòng cũng nhẹ nhõm, vì hóa ra bạn cậu vẫn an toàn, gánh nặng thực sự trong lòng cậu bé cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

Marc rất ngượng ngùng khi phải đối diện với Viêm Khải và Vivian, nhưng cậu cũng kể lý do tại sao mình lại nghĩ là Ben đã chết.

“Đó là buổi tối hôm kết thúc hội thao. Em đã về nhà mà không biết rằng Ben đã ngủ quên ở trường sau lượt thi chạy bền. Ben đã nhắn cho em, lúc đó em mới biết nên đã đến trường đón cậu ấy. Chẳng may mà cửa khóa hết, cậu ấy không ra được còn có người bảo vệ với bảo vệ. Lúc đến trường, tìm mãi mới thấy một cánh cửa chưa khóa, em đã vào, vừa đi vừa nhắn tin hỏi cậu ấy đang ở đâu...” Marc ôm đầu, nuốt nước bọt khan, “Ôi trời. Bây giờ cũng không hiểu sao lúc đó em lại không lên tiếng gọi cậu ấy, mà lại đi nhắn tin. Lúc ở tầng 1 em đã ngủ gật, khi lên đến tầng 2, em nghe thấy rõ hơn tiếng động lạ đã nghe thấy lúc còn ở dưới. Lúc nhìn thấy cảnh tượng đó, em đã rất shock, ai đó đang cầm gậy đánh túi bụi một người. Lúc em giật mình tỉnh lại, thì nhận ra tiếng của Ben.” Chuyện đã qua và Ben vẫn an toàn nên Marc vừa kể lại vừa thờ phào, “Khi nhận ra là Ben đang bị hành hung, vì quá shock, em đã lỡ gây ra tiếng động, kẻ đó phát hiện ra em, đã đuổi theo. Em lẩn trốn trong trường rất lâu. Trước khi nhận ra, em đã về đến phòng của mình. Gia đình có hỏi gì đó, nhưng em không nhớ, em không thể nghe thấy cái gì hết. Đêm đó, em chỉ kể lại mọi chuyện với Claudio.”

Viêm Khải và Vivian lắng nghe Marc kể cho đến khi cậu không biết nói gì tiếp.

Sau một lúc yên lặng, Viêm Khải lên tiếng, “Em không cần phải thuyết phục anh chị tin câu chuyện này...”

Marc ngước lên nhìn Viêm Khải.

“Em đúng, sếp anh đã điều tra, ở đồn cảnh sát có một hồ sơ về án hành hung vừa được lập cách đây hai tuần. Nạn nhân là bạn em.”

Marc sốt sắng hỏi, “Vậy thủ phạm là ai?”

Vivian lắc đầu, “Vẫn chưa bắt được. Nhưng, làm tốt lắm chàng trai. Lời chia sẻ của em có thể có ích cho việc điều tra đấy.”

Vậy là do quá shock và đau buồn, nhất là còn tận mắt chứng kiến một vụ “án mạng”, bản thân còn bị hung thủ truy đuổi trong trường, Marc cùng bạn thân Claudio đã sắp xếp tất cả để không phải đến trường. Tính tiết hung thủ truy đuổi Marc thật thót tim quá. Nhưng xem ra hẳn chỉ kiểm tra cho chắc, không biết là cậu thực sự có ở đó. Cũng may cho Marc sức khỏe tinh thần rất tốt, tâm lý không bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Ben đã chuyển trường, nhưng chuyện Ben và mẹ theo hôn phu mới của mẹ đến thành phố khác là chuyện bịa. Thực ra là bố mẹ Ben đã tái hôn. Chính Ben cũng vừa vui vẻ kể với Marc rằng tai nạn này không ngờ cũng có cái tốt. Bố Ben đã nói: con trai chưa trưởng thành ở một mình với mẹ thật không an toàn, có thêm bố vẫn yên tâm hơn. Người bố đã lấy lý do này để dẹp bỏ hết những ngại ngùng, những lời muốn nói lại khi xưa không dám nói, để cả nhà được đoàn tụ.

Marc băn khoăn, “Hình như Ben không nhớ rõ những gì xảy ra tối hôm đó.”

Trong lúc Marc và Ben trò chuyện, Viêm Khải và Vivian ở trong phòng đã tranh thủ đọc các tài liệu vừa đòi ở chỗ Matthew nên cũng biết thêm một số thông tin xoay quanh vụ hành hung Ben.

“Theo bệnh án của Ben thì ký ức của cậu ấy không bị ảnh hưởng. Ben không nhớ mặt thủ phạm, có thể là do cậu ấy không nhìn được mặt hẳn đêm đó, cũng giống em vậy.”

Marc gật đầu, “Ben có nói rằng cậu ấy được bảo vệ tìm ra, ba mẹ Ben bảo thế.”

Đúng vậy, Ben được tìm ra ngay lúc thủ phạm bỏ cậu bé lại để đuổi tìm Marc. Lúc đầu người bảo vệ đã phát hiện ra Ben còn bị cảnh sát nghi ngờ đầu tiên. Nhưng những manh mối tìm được tại hiện trường và qua quá trình điều tra sâu đã xác nhận người đó vô tội. Và vụ án chính thức đi vào bế tắc vì không khoanh vùng được nghi phạm. Công tác điều tra khó khăn vì nhà trường phản đối việc cảnh sát tiếp cận các em học sinh để tham khảo điều tra. Viêm Khải và Vivian cũng thử suy đoán, có thể người bảo vệ đó không chỉ cứu Ben mà còn vô tình cứu cả Marc. Nếu mục đích của hung thủ là muốn

hại chết Ben, nếu không phải do người bảo vệ xuất hiện, hẳn sẽ còn quay lại lần nữa để kiểm tra Ben còn sống hay đã chết. Và có thể thủ phạm đã nghĩ, tiếng động hẳn nghe được là của bảo vệ nên đã bỏ qua Marc.

Sau khi trao đổi xong chuyện của Ben, Marc lại ngồi thẫn thờ. Nhìn nét mặt của Marc, Viêm Khải và Vivian phát hiện ra cậu bé vẫn còn có chuyện vướng bận.

Viêm Khải nhìn Marc, chân thành nói, “Có thể em đã vô tình cứu được Ben. Cậu ấy được bảo vệ tìm ra rất sát giờ mà em kể.”

Vivian tiếp lời, “Đúng đó, thử nghĩ mà xem. Lúc đó Ben đã gần ngất, nếu không có em, có lẽ Ben sẽ bị giết thật, vì cậu ấy không còn đủ tỉnh táo để tránh được những đòn hiểm của hung thủ.”

Marc xúc động, lúc này cậu bé mới hơi mỉm cười. Viêm Khải và Vivian thờ phào. Biết ngay mà, thằng bé đang tự trách, dù lúc đó rất hoảng loạn, nhưng nghĩ về việc mình đã bỏ chạy khi bạn lâm nguy, Marc cảm thấy tệ vô cùng. Có lẽ đó là điều đã ám ảnh cậu bé nhất.

Thấy Marc đã ổn hơn, Viêm Khải bèn hỏi, “Bây giờ em định thế nào?”

Marc tròn xoe mắt. Phải rồi, Ben vẫn còn sống, dù chưa tìm ra thủ phạm đã hại cậu ấy nhưng gánh nặng trong lòng cũng được nhấc đi. Bây giờ sẽ làm gì tiếp? Marc cũng chưa nghĩ đến, mọi chuyện xảy ra nhanh quá...

Vivian nhớ lại tin nhắn đã gọi cho Matthew ban nãy: “Hiện tại cứ để cậu bé ở cùng chúng tôi, chúng tôi sẽ tìm cách nói với gia đình sau.”

Vivian hào hứng đề nghị, “Hay là chúng ta đi thăm Ben đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 68

Sáng sớm ngày hôm sau, Marc cùng Viêm Khải và Vivian theo địa chỉ được Matthew cung cấp, lên đường đến thăm Ben.

Ngồi trên tàu điện, ba người rầm rì trò chuyện.

“Lần đầu nghe đến ‘đêm trường Trung cổ’, em không hiểu ý nghĩa của nó, chỉ thấy cách dùng từ khá ấn tượng. Lúc đó em đã không hiểu ‘đêm dài’ thì có gì xấu.”

Vivian tiếp lời, “Phải, buổi tối là khoảng thời gian vô cùng tuyệt vời để giải trí và nghỉ ngơi. Rất thoải mái.”

“Yeah, tối mờ tiệp hay tụ tập là tuyệt nhất.” Marc nắm tay thành nắm đấm, “Sau này lớn lên một chút, bắt đầu biết tập trung suy nghĩ, em mới bắt đầu hiểu các vấn đề hơn. ‘Đêm’ và ‘trường’, Trung cổ đã chầy dài trong bóng tối. Càng tưởng tượng về nó qua những ghi chép, em lại càng thấy ớn lạnh. Chắc hẳn cuộc sống thời kỳ đó rất khác, rất khác với cuộc sống em đang có.”

Viêm Khải vỗ đầu Marc, “Ừm, gần giống như việc thăm kịch ngày 13 tháng 11 có thể tái hiện bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu xung quanh chúng ta vậy. Đến nhắc cũng không ai muốn nhắc lại.”

Vivian cũng có cùng cảm nhận. Ngoài các câu chuyện bí ẩn, điều đáng sợ khi nghe về “Đêm trường Trung cổ” không phải là những tồn tại đen tối, mà là những điều đen tối kéo dài quá lâu. Đối với một số kiếp người thời xa xưa đó, bóng tối đó đã kéo dài mãi mãi.

Viêm Khải quay sang, “Mọi người có đọc một số đầu sách nói về giai đoạn này của Eugen Plauven không? Ông ấy cũng nói về một vài điểm sáng. Mặc dù ông ấy là tác giả của hiện đại.”

Vivian gật đầu khẽ cười, “Phải. Sự thực là Eugen, ông ấy đâu có sống ở thời Trung cổ.”

“Nếu là Eugen Plauven thì em có từng xem qua ở nhà Claudio cuốn... Ó hơ.”

Marc giật mình. Đột nhiên có một người đàn ông gục đầu vào vai cậu. Người này đã ngủ gật ở đây từ lúc ba người bước chân lên tàu. Viêm Khải và Vivian cũng để ý, ông chú này trông khá nhỏ nhắn, nhưng vẫn nhìn ra là đàn ông mặc dù ông trùm cái áo khoác lên đầu. Marc khó chịu muốn đẩy đầu ông khách này ra.

Ông khách khịt mũi một cái, giật mình tỉnh dậy. Áo choàng rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt ngái ngủ, tóc tai vì trùm trong áo khoác đã xù lên tán loạn, hai cánh tay còn ôm chặt ba lô trước bụng.

Không chỉ Marc mà Viêm Khải và Vivian cũng tròn tròn mắt. Đây không phải là thầy chủ nhiệm của Marc sao?

“Thầy Pascal?”

Nghe có người gọi mình, thầy Pascal liền dụi đôi mắt kèm nhèm, nhanh chóng tỉnh táo lại. Khi nhận ra mọi người, thầy cũng rất kinh ngạc. Sao khéo quá vậy? Mọi người đi cùng chuyến tàu, ngồi cùng một toa, và hóa ra, có cùng mục đích đến thăm Ben.

Marc ngạc nhiên hỏi, “Làm thế nào thầy biết chỗ của cậu ấy vậy?”

Thầy Pascal thì thầm, “Đừng ngạc nhiên nhé, thầy... đã thuê thám tử.”

Ba người yên lặng không nói gì.

“Thực ra thầy cũng không biết, đến đường đột thế này, em ấy có muốn gặp thầy không nữa.”

Vivian gãi má, “Ben sẽ không đổ tội bị đánh gần chết cho thầy đâu mà lo.”

Thầy Pascal nghe vậy cũng gật đầu an tâm, xong lại há hốc miệng kinh ngạc. Thầy không ngờ ba người đều biết chuyện Ben bị đánh, không phải ban giám hiệu đã quản lý thông tin rất triệt để sao?

Di chuyển bằng tàu điện ngầm, lúc xuống tàu, bốn người còn phải bắt thêm một chuyến xe.

Khi xuống điểm dừng, mọi người còn phải đi bộ thêm ba cây số nữa mới tới nhà Ben. Nhưng ba bạn trẻ thống nhất sẽ tìm chỗ ăn lót dạ trước, vì mọi người đều để ý thấy bụng thầy Pascal sôi ùng ục.

Khi thầy giáo trẻ ngượng ngùng luôn miệng nói không sao, Viêm Khải rất dứt khoát, “Không được đâu. Thầy phải dùng thuốc dạ dày còn gì, tuyệt đối không thể bỏ bữa.”

Marc lắc đầu nguây nguẩy, “Thầy sao vậy? Buồn ngủ đến mức ngủ gục trên tàu điện ngầm và lại còn chưa ăn sáng nữa?”

Viêm Khải giải thích cho Marc, “Cũng gần cuối năm học rồi, chuẩn bị cho kỳ thi cũng mệt đứt hơi. Làm thầy giáo không đơn giản mỗi tuần chỉ có việc lên lớp giảng vài buổi, làm một chút nghiên cứu là xong đâu.”

Marc nghe Viêm Khải nói vậy thì tỏ vẻ rất ngạc nhiên, “Ừa, không phải chỉ mỗi thế à? Em còn định sau này trở thành đồng nghiệp của thầy Pascal nữa mà.”

Viêm Khải cốc nhẹ một cái vào đầu Marc, ý nói đừng bắt nạt thầy giáo thành quen. Marc phì cười, rõ là ngay từ đầu đã có ý muốn trêu chọc thầy giáo chủ nhiệm.

Thầy Pascal cười cảm kích nhìn Viêm Khải, Vivian thì nở mũi vì có thằng bạn thân là người rất hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 69

.

Mọi người vào một quán đồ Ý. Viêm Khải và Marc gọi đồ uống. Vivian nghiên cứu thực đơn, đột nhiên rất muốn ăn một đĩa mỳ Ý, nhưng sáng nay vì nghĩ rằng sẽ đi xa nên Vivian đã ăn rất chắc bụng, giờ gọi mỳ sẽ không thể ăn hết, bèn gọi một phần bánh Mouse nhỏ ngồi nhâm nhi.

Thầy Pascal dụi đôi mắt thâm quầng, bắt đầu ăn sáng. Vừa cuốn một miếng mỳ định bỏ vào miệng, thầy chợt nhớ ra một chuyện, liền ngẩng đầu lên hỏi, “Ừa mà sao các em biết địa chỉ của Ben hay vậy?”

Vivian trả lời tự nhiên, “Là Ben nói.”

Thầy Pascal gật đầu cười, “Ồ, đúng rồi nhì. Máy đưa là bạn bè.”

Mọi người không nói chuyện gì nhiều, để thầy Pascal tập trung vào bữa sáng. Ăn được thêm mấy miếng, thầy giáo trẻ đột nhiên lại thấy tui thân, muốn tâm sự với mọi người. Đây rõ ràng là tác dụng phụ khi không ngủ đủ, thầy giáo sẽ trở nên nhạy cảm hơn cả ngày thường.

“Học sinh mình xảy ra chuyện như vậy mà bây giờ mới đi thăm được...”

Mọi người yên lặng lắng nghe. Vivian ngồi đối diện thầy Pascal, nếu không phải cảm thấy anh ta đang tổn thương sâu sắc, thì với bộ dáng yếu đuối kia, Vivian sẽ muốn trêu chọc một câu: Chắc gì học sinh chúng nó đã muốn gặp thầy.

“... Lúc Ben nhập viện được một thời gian, thầy mới để ý là mấy ngày rồi em ấy không đến trường. Lúc cảnh sát liên lạc với ban giám hiệu, thầy cũng không được báo. Sau khi biết chuyện còn bị cảnh cáo rằng không được làm lộ chuyện này ra ngoài trường.” Thầy Pascal khi nhắc đến chuyện cũ trông có vẻ khá là ảm ức.

Chà, dù là chuyện không may nhưng công nhận ban giám hiệu rất tận lực muốn giữ kín chuyện. Trường Marc cũng rất có tiếng, nhưng việc xảy ra này làm mọi người hiếu kỳ, không biết có scandal nào từng xảy ra trong quá khứ chưa, nếu có thì chắc cũng như vụ vừa rồi, bị o bế tin tức như vậy, đến giáo viên chủ nhiệm còn không được báo tin.

Thầy Pascal thở dài thườn thượt, “Xem ra bố mẹ Ben rất lo lắng. Chuyện kinh khủng như vậy xảy ra ngay trong trường học. Thầy đã liên lạc mà không được. Chắc họ cũng đã đổi số điện thoại, cái này thì thám tử lại không tìm cho thầy, ha ha.”

Ba thanh thiếu niên mỗi người góp một câu an ủi, còn lại chủ yếu là thông cảm với thầy giáo trẻ trong yên lặng.

Thầy Pascal hít một hơi thật sâu, muốn ăn thật nhanh còn lên đường, chuông điện thoại lại đột ngột reo lên đúng lúc đó.

Thầy vội vã nghe máy. Ba thanh thiếu niên đồng tai hóng, không biết là ai gọi mà thầy lại phải báo cáo cả nơi đang đi vậy ta? Sau một lát nghe lỏm ba người cũng đoán được, hình như là giáo viên cấp cao của nhà trường gọi đến. Mọi người khẽ lắc đầu, thương thay cho thầy Pascal. Một trong những điều phiền toái nhất của nhân viên là nhận được cuộc gọi của sếp vào ngày nghỉ.

Thầy Pascal cúp máy. Mọi người tò mò không biết sếp nói gì mà thầy trông còn ảm đạm hơn cả lúc đói ăn nữa.

“Thầy phải về trường bây giờ rồi.” Việc bị sếp triệu tập đột xuất cũng hay xảy ra mỗi khi gần đến kỳ thi, nhưng không ngờ là ngày nghỉ cũng bị gọi.

Thầy Pascal ngậm ngùi, đầy nuối tiếc bắt lại chuyến xe trở về thành phố. Để cho thầy an tâm, mọi người hứa là sẽ chuyển sự quan tâm của thầy đến với Ben.

Nhà mới của gia đình Ben là một căn trong dãy nhà liên kế. Ba người đi trên vỉa hè lát đá, lần tìm ngôi nhà đúng địa chỉ. Nhà liên kế ở đây trông thật vui mắt, mỗi nhà một kiểu mặt tiền, một kiểu trang trí mái dốc.

Tìm đến nơi, Marc bấm chuông. Không phải đợi lâu, chính Ben ra mở cửa. Mọi người tròn mắt nhìn Ben, hôm qua đã thấy cậu qua webcam, giờ nhìn ngoài đời mới thấy Ben bị thương nặng hơn nhiều. Mắt vẫn sưng, da chỗ xanh, chỗ tím, tay trái phải bó bột. Được cái trông Ben rất có tinh thần.

Có tiếng ba mẹ trong nhà vọng ra hỏi, Ben liền giục mọi người vào nhà nhanh. Buổi tối hôm qua mới tiếp xúc trong chốc lát, nhưng Viêm Khải và Vivian đã có ấn tượng rằng Ben là một cậu bé có tâm hồn tinh tế. Qua lời kể của Marc thì Ben còn là người không ngại xông pha. Hôm qua lúc Marc liên lạc lại với Ben, nói muốn đến thăm bạn, khi biết Viêm Khải và Vivian cũng sẽ đi cùng, Ben cũng rất chào đón. Hai người đã lo rằng thân phận của họ giống như người điều tra án, sẽ làm Ben nhớ lại chuyện không vui. Xem ra một cậu bé sôi nổi như vậy, lại trải qua từng ấy chuyện, chắc cũng tiếp nhận nhanh những chuyện mới lạ.

Ben giới thiệu ba người với bố mẹ. Cậu giới thiệu về Viêm Khải và Vivian tự nhiên như thể cả bốn đã chơi chung với nhau từ rất lâu. Có lẽ Ben không muốn cho bố mẹ phải lo lắng điều gì. Nhưng bố mẹ Ben thì có vẻ rất đề phòng, không chỉ với Viêm Khải và Vivian, mà còn với cả Marc.

Ben dẫn ba người vào phòng riêng. Marc từng đến phòng cũ của Ben ở thành phố. Phòng mới này rộng hơn, Ben cũng có giường mới, còn đâu thì rất nhiều đồ đạc quen thuộc của Ben, Marc đã từng thấy đều được chuyển về đây.

Ben khoe vết thương trên đầu. Marc và Vivian thấy mà rùng mình. Cú đánh rất dã man, vết thương mới dày như thế. Theo báo cáo khám bệnh của Ben, não cậu bé không bị chấn động, trí nhớ cũng không có vấn đề. May mắn nào mới được như vậy chứ? À không, ở trong một môi trường như trường học còn bị hành hung thành như vậy, phải nói là quá tai bay vạ gió. Nhưng Ben có chơi thể thao, nhìn tướng tá cậu bé có lẽ không dễ bị áp chế. Chắc thủ phạm phải là một tên cao lớn hơn nhiều lần. Não không bị ảnh hưởng là do Ben đã tận sức mà tránh né, các đòn tấn công hóa hết thành các nhát chém.

Viêm Khải nhìn vết thương của Ben, nhớ lại những thông tin Matthew gửi. Hung khí tấn công cậu bé là thước kim loại dài hơn mét để kê băng biểu. Viêm Khải nhủ mày, thủ phạm dùng hung khí là vật có sẵn ở trường à?

Đến trưa, ba mẹ cho Ben dẫn các bạn đi ăn ở KFC. Vivian hơi ngần ngại, đồ ăn nhanh à? Thôi không sao, lâu rồi cũng không ăn, hương vị cũng đâu đến nỗi, nhất là không nên làm mất hứng bọn trẻ.

Mọi người tìm đến cửa hàng KFC trong phố, đẩy cửa vào. Cũng như mọi người, Ben có vẻ lạ chỗ, xem ra là lần đầu tiên đến đây. Khi đã ổn định chỗ ngồi, Ben mới nhìn Marc chăm chú, ánh mắt lướt qua Viêm Khải và Vivian. Hai anh chị lớn thấy không khí thay đổi, nhận ra là các cậu bé muốn chuyển đề tài.

Ben cũng biết mọi người quan tâm chuyện của mình, cha mẹ không có gần đây, cậu cũng chủ động mở lời về chuyện hôm đó.

Marc gặp lại bạn liền cảm thấy không muốn nói quá nhiều đến chuyện xui xẻo đó, dù cảm thấy rất tệ nhưng cậu cũng không giấu chuyện mình có chứng kiến Ben bị đánh.

Ben nghe vậy thì yên lặng chốc lát, rồi cũng nói, “Thật may là cậu không sao. Mình cũng đã tự trách đó. Mình thật ngốc, đã nhấn cho cậu, còn đồng ý

cho cậu đến đón. Cậu có thể đã bị giống mình.”

Marc sốt sáng, “Không. Mình ổn, mình không sao.”

“Mình cũng biết rằng cậu vẫn an toàn. Nhưng bố mẹ mình, không hiểu sao lại nhạy cảm quá, hoàn toàn, không muốn mình liên lạc với mọi người, nên mình cũng không hỏi thăm cậu được.”

Vivian cười nhẹ nhàng nói, “Bố mẹ Ben rất quan tâm đến em ấy. Nếu tiếp tục việc điều tra thì ở lại thành phố sẽ tiện hơn nhiều. Nhưng bố mẹ Ben đã đặt sự an toàn của em lên hàng đầu.”

Ben cũng hiểu chuyện, cậu biết bố mẹ đã chịu đựng cú shock lớn. Gia đình vừa mới đoàn tụ, cậu bé không muốn làm quá lên chuyện bị cấm liên lạc với mọi người.

Ben bị thương, nhưng giờ Marc lại là người cần an ủi. Ben liền tìm chuyện vui vẻ, cậu bé cười lớn, “Vậy là cậu và Claudio đã giả vờ thua cá độ để ở nhà “tưởng niệm” tớ à?”

Mọi người bật cười. Lúc mới biết chuyện, Ben cũng cười không ngừng khi nghe rằng Marc và Claudio đã bày trò gia đình bị quấy rối để không phải đến trường.

Viêm Khải và Vivian nhìn hai thiếu niên, thầm nghĩ: các cậu bé thật khá, rất chân thành mà không ủy mị.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 70

“Đáng giận là tên khốn đó vẫn chưa bị bắt.” Marc cực kỳ phẫn nộ, “Cậu còn nhớ ra chuyện gì của ngày hôm đó không?”

“Có gì tớ đã kể hết với cảnh sát rồi. Tớ thực sự không nhớ thêm gì, lúc đó tối lắm, lại bị đánh từ đằng sau...” Ben ôm vết thương, hơi nhăn nhó, không biết là vì nhớ lại trải nghiệm kinh khủng đó khiến cậu vô thức cảm nhận lại nỗi đau hay là...

“Nếu chúng mình theo kế hoạch đi ăn mừng luôn thì đã không ai bị bỏ lại mà chẳng có ai biết... Mà cậu đã ở đâu sau trận đấu thế?”

Ben cười, “Dù sao thì tớ cũng muốn nghỉ ngơi, lúc đó không quấy nổi nữa đâu. Tớ đã ngủ trong lớp. Lúc dậy thì trời tối om, giật mình thật đấy. Lúc tìm xem còn cửa nào chưa khóa để ra khỏi tòa nhà, thì tự nhiên bị đánh, đến lúc ngất đi vẫn không biết là ai và tại sao lại làm như vậy.”

Marc nhăn mày, “Lẽ nào là một thằng trộm khốn khiếp lên vào trường? Ở mà khoan, CCTV không ghi lại được hình ảnh nào sao?”

Nói đến đây, Marc quay sang nhìn Viêm Khải và Vivian, có thể hai anh chị thám tử này biết gì đó chứ?

Viêm Khải cười ái ngại, “Trường các em có CCTV, nhưng nó... rất tiếc là không hoạt động.”

Vivian thở dài, “Phải, bảo an cũng chỉ có một bảo vệ, là người hay đi tuần đó.”

Hai cậu bé chán nản, hóa ra là trung cho có thôi.

Ben nhìn Viêm Khải và Vivian, “Vậy, hai anh chị là thám tử sao? Ngầu thật đó. Trông hai người lớn hơn khi nhìn qua webcam.”

Vivian nghe vậy thì rất vui vẻ.

Viêm Khải hỏi thăm Ben, “Vậy giờ em học ở đâu? Môi trường mới thế nào?”

Marc quan tâm, đây cũng là điều cậu muốn hỏi Ben.

“Em học tại nhà. Em chưa thuyết phục được bố mẹ cho mình học ở trường.” Rồi Ben quay sang nói với Marc, “Mình nhớ trường chúng ta quá, mình nhớ các cậu. Lần tới nói chuyện với bố mẹ, mình sẽ hứa là sẽ không ở một mình vào ban đêm ở bên ngoài nữa.”

Đồ ăn được mang ra, mọi người giật mình, lúc này mới để ý họ nói chuyện quá say sưa, không để ý phục vụ ở đây quá lâu. Mọi người nói câu chúc ngon miệng rồi cùng ăn. Marc rất thích đồ ăn nhanh, lâu lắm rồi cậu cũng không ăn. Vừa thử mấy miếng, không hiểu sao cảm thấy không còn ngon như trong trí nhớ nữa.

Sau bữa trưa, bốn thanh thiếu niên dạo một vòng quanh khu phố tìm chỗ chơi, vui vẻ cả một buổi chiều mới quay về nhà Ben. Thấy Ben vui vẻ cười nói, bố mẹ mới an tâm phần nào, nhưng suốt cả bữa tối, họ vẫn nhìn mọi người với ánh mắt đề phòng. Vivian có cảm giác, nếu không phải thấy Ben gặp lại

bạn bè liền trở nên rất có tinh thần, thì bố mẹ Ben đã tổng tiến cả bọn đi lâu rồi. Vivian liền dành cả buổi ra sức lấy lòng phụ huynh.

Sau bữa tối, cũng đến lúc ba người phải quay về. Ben tiếc nuối, “Chúng mình chơi quên cả thời gian luôn. Đáng phải để mọi người về vậy, phải bắt tàu điện mà.”

“Nếu có thể, tớ ở qua đêm được không?” Marc hỏi.

“Nếu vậy thì tớ sẽ giữ cậu lại đến tận sáng ngày kia mắt.” Ben xoa xoa cánh tay bó bột, chắc các vết thương hở bắt đầu lên da non, “Mới cả, cậu vẫn chưa về nhà phải không?”

“Mấy đứa phải về rồi sao?” Ba mẹ Ben muốn ra tiễn ba người. Nhờ sự khéo léo của Vivian, mà hai phụ huynh cũng cảm thấy Marc, Khải và Vivian là những đứa trẻ tử tế, nên cũng dần có thiện cảm với họ hơn.

Ben muốn dẫn mọi người đến tận nơi đón xe bus.

Ba Ben mở cửa nhà. Trời hôm nay tối quá, một ngọn đèn trước cửa nhà họ đã hỏng. Ông quay lại, “Thôi Ben, để bố mẹ tiễn các bạn, con ở trong nhà đi.” Giọng ba Ben đầy sự lo lắng bất an, mọi người cũng cảm nhận được.

“Được mà Ben, cậu ở trong nhà nhé. Tạm biệt.”

Ben giơ cánh tay bó bột, bắt chước động tác như rô bốt để chào Marc, “Giữ liên lạc đấy nhé.”

Viêm Khải và Vivian đã chuẩn bị xong, đứng ngoài cửa nói chuyện với ba mẹ Ben và đội Marc.

Trong lúc đeo giày, Marc vẫn tranh thủ nói chuyện với Ben, “Suýt nữa thì quên, những người thắng cuộc thi năm nay đều nhận được tiền thưởng từ nhà tài trợ. Tớ sẽ đi lấy về cho cậu nhé.”

“Cho tớ?” Ben bất ngờ, “Tớ đã thắng cái gì sao?”

Marc buộc xong giày liền đứng lên, “Cậu đã về nhất chạy bền 18 vòng đó, không nhớ sao?”

Marc hơi ngại ngùng nhìn Ben. Tiếng Vivian tức thì vọng đến, “Em xong chưa?”

“Ra đây.” Marc đáp lời.

Khi Marc ra đến nơi, Viêm Khải và Vivian đang đợi, ba mẹ Ben đứng ở đó tâm sự với hai người, “Từ khi tỉnh lại trong bệnh viện, chưa thấy thằng bé nói cười nhiều như hôm nay. Cảm ơn các cháu nhiều.”

Ba Ben cười gật đầu, “Nếu rảnh thì hãy đến chơi với Ben.”

Marc xóc ba lô, tranh thủ hỏi một vấn đề khi Ben không ở gần đây, “Mọi người không cho cậu ấy liên lạc với bạn cũ sao?”

Bố mẹ Ben ngập ngừng, “Cô chú đã nghĩ rằng, như thế sẽ khiến thằng bé nhớ lại chuyện khủng khiếp ở trường. Nhưng hôm nay có lẽ...”

“Cậu ấy mạnh mẽ lắm.” Marc nhìn thẳng vào ba mẹ Ben, “Đừng làm vậy, cháu sẽ liên lạc thường xuyên với cậu ấy.”

Viêm Khải nhìn Marc, nhìn cả Vivian đang hú họa cho Marc để thuyết phục ba mẹ Ben, cậu chợt nghĩ: có phải ngày trước, cậu cũng đã bảo vệ tớ như vậy?

“Đúng rồi.” Vivian chợt nhớ ra một chuyện, “Thực ra hôm nay chúng cháu còn đi cùng thầy chủ nhiệm đến thăm cả nhà nữa. Nhưng thầy có việc gấp nên chúng cháu giúp chuyển lời hỏi thăm.”

Viêm Khải và Marc cũng đã nhớ ra ông thầy Pascal, đúng là đã lỡ quên thật.

“Ồ hóa ra là thầy chủ nhiệm, mấy đứa bảo thầy không phải bạn tâm đầu.” Mẹ Ben vui vẻ kể, “Cuối tuần nào thầy cũng đến thăm gia đình. Hai cô chú có gọi cho thầy số liên lạc nhưng thầy vẫn tự mình đến thăm.”

Ba người hết sức kinh ngạc, Marc lắp bắp hỏi lại, “Cuối tuần nào cũng đến? Thầy Pascal?”

“Phải, thầy chủ nhiệm thật tử tế.”

Marc còn định hỏi thêm, Viêm Khải liền bước lên chào bố mẹ Ben rồi kéo Marc đi.

Marc sốt sắng không được yên, Viêm Khải vỗ vai cậu bé, khẽ nói, “Đừng để bố mẹ Ben lo lắng thêm nữa.”

Vivian cũng cảm thấy mù mờ, “Không phải họ có quyền được biết sao?”

Viêm Khải nhìn Marc và Vivian đang giương mắt nhìn mình, hơi bối rối nói, “Chính chúng ta cũng đang mù mờ còn gì? Đem thắc mắc này ra đối chất chỉ

“khiến tình huống loạn thêm”

Marc khó chịu, “Nhưng thế là thế nào? Thầy Pascal đã nói đây là lần đầu tiên tìm đến thăm Ben. Còn gia đình cậu ấy thì nói khác.”

Ba người quay lại nhìn căn nhà của gia đình Ben, cứ đứng đó nhìn ngó một lúc lâu, đến khi đèn tầng 2 bật sáng, cả ba mới giật mình quay đi.

Trên đường đến bến xe, Vivian vô cùng khó hiểu, “Cũng không phải giả dạng lừa đảo, có Ben ở đó nên có lẽ được bố mẹ Ben chưa gặp thầy chủ nhiệm bao giờ thì cũng không thể lừa Ben.”

Viêm Khải gật đầu, “Và họ chẳng có lý do gì để nói dối chúng ta cả.”

“Nhưng thầy ấy thì có.”

Viêm Khải và Vivian quay lại nhìn Marc. Vivian hỏi, “Ý em là sao?”

“Chẳng phải trên phim... à không ý em là,” Marc ngập ngừng, có lẽ cậu bé nghĩ nói vậy thì quá trẻ con, “Ben bị đánh ở trong trường đó. Rất có thể thủ phạm là một thầy giáo không phải sao?”

Viêm Khải vội can Marc, “Cái này không thể phán đoán bừa đâu.”

Marc chau mày, cậu nhớ lại lúc chia tay Ben khi nãy.

“Trí nhớ cậu ấy rõ ràng có vấn đề. Ben không nhớ về phần thi mà cậu ấy đã thắng, có thể Ben cũng đã quên người đánh mình là ai...”

Viêm Khải và Vivian sửng sốt. Nếu ký ức bị quên liên quan đến trường học, quả nhiên phải là bạn bè mới kiểm tra được cho Ben.

“Có thể cậu ấy đã quên mất thủ phạm hôm đó hành hung mình là thầy chủ nhiệm, nên mới không đề phòng như vậy, còn cho thầy ấy vào nhà. Còn thầy Pascal là thủ phạm nên mới chột dạ như thế, cứ cuối tuần lại đi xa như vậy để kiểm tra cậu ấy, lại còn nói dối chúng ta.”

Marc đang cực kỳ phẫn nộ với giả thiết của chính mình, Viêm Khải và Vivian không chen vào được câu gì.

“Ngày mai vẫn được nghỉ, có khi hôm nay không đi được, ngày mai thầy ấy lại đến đây cũng nên.”

Viêm Khải và Vivian không đồng tình với Marc, hai người thấy vẫn còn quá nhiều điểm không thỏa đáng, họ lại không có bằng chứng, không thể vội kết luận như vậy được.

“Đừng vội kết luận. Lỡ như đó là một sự hiểu lầm... phức tạp nào đó.”

Marc nhìn Vivian, “Có thể phức tạp đến thế nào cơ chứ?”

Vivian không nghĩ nhiều liền nói theo cảm nhận, “Chỉ thấy thầy chủ nhiệm của em đâu có giống người sẽ làm ra những chuyện như vậy? Hành hung người khác, còn nói dối trẻ vị thành niên...”

Viêm Khải ngửa mặt nhìn trời, lần đầu tiên cảm thấy mình không phải đang kết bạn mà là nuôi em gái.

Marc cũng thấy Vivian buồn cười hết sức, “Không giống? Lý lẽ của chị còn mơ hồ hơn.”

Vivian vẫn cố tranh luận, “Có nhiều chuyện trùng hợp đến mức khó tin em hiểu không? Mấy bộ phim em xem đó, thiếu gì những tình tiết như vậy.”

Viêm Khải ngăn hai người đang có xu hướng bàn luận lạc đề tài lại.

“Được rồi.” Marc yên lặng một lúc rồi cuối cùng chỉ nói một câu như vậy. Cậu bé không muốn tranh luận thêm gì nữa.

Trên đường về, Marc không nói một câu nào, chỉ cúi mũi vào điện thoại, hi vọng nhận tin cho ai đó. Viêm Khải và Vivian cũng không dám bàn luận điều gì về chuyện của Ben.

Khi gần về đến nhà, hai người nhận được tin nhắn từ Cécile. Nội dung tin nhắn rất dài.

“Sáng mai em sẽ dọn về sao?” Vivian vội vàng hỏi Marc.

“Đúng vậy.” Marc đáp lời, giọng đều đều, “Dù sao kỳ thi cuối kỳ cũng sắp đến rồi.”

Viêm Khải và Vivian cảm thấy hơi khó xử, đây chính là cảm giác của những người anh người chị khi bị giận dữ bởi những đứa em.

Viêm Khải muốn bắt chuyện với Marc, “Hay là...”

“Nhiệm vụ của hai người đã kết thúc rồi. Vậy giờ hai người lại muốn em ở lại sao?” Marc ngắt lời, không để cho Viêm Khải nói hết câu. Hai người rất ngỡ ngàng, có lẽ họ đã làm cậu bé thất vọng vì cảm thấy không được tin tưởng. Marc cũng không vui vẻ gì khi lỡ trút giận lên Viêm Khải và Vivian.

Quyển 4 - Chương 71

Từ sáng sớm Marc đã đeo ba lô rời khỏi căn hộ, còn không ăn bữa sáng Vivian chuẩn bị cho, chỉ vội vã về nhà.

Ngày đầu tiên quay lại trường học, Marc được mọi người vây quanh hỏi thăm. Cuối cùng, khi đám người đã đi khỏi, Marc mới thở hắt một hơi.

“Kỳ lạ thật đấy. Lần trước Faïza nghỉ gần một tháng vì sốt vì rút mà chỉ có chúng ta hỏi thăm bạn ấy thôi.”

“Quan tâm đến Faïza đâu có được lợi gì cho phần lớn mọi người ở đây.”

Marc quay sang nhìn Claudio là người vừa lạnh lùng trả lời. Claudio từ lúc đến vẫn không nói với cậu câu nào, chỉ lãnh đạm với quyển sách để trước mặt.

Marc dè dặt hỏi, “Cậu vẫn giận tớ à? Cuộc nói chuyện tối qua...”

Claudio dứt khoát gấp sách lại, vì chỗ ngồi ở gần Marc, cậu bé không thể rời đi đâu, bèn quyết định đi đến thư viện. Thu dọn đồ đạc, Claudio không thèm nhìn Marc, chỉ bỏ lại một câu, “Bao giờ cậu thay đổi ý nghĩ thì hãy nói với tớ chuyện đó.”

Marc ngờ ngàng.

Giờ ăn trưa, Marc ngồi một mình một bàn, rất nhiều người đến tỏ ý muốn ngồi cùng, Marc đều bảo đó là chỗ của Claudio. Mọi người đành bê khay ăn đi chỗ khác, khó hiểu tự hỏi: Claudio ăn trưa ở canteen sao?

Thực ra Marc không đợi Claudio mà đang âm thầm theo dõi thầy Pascal. Cậu cũng biết rõ bạn mình đang lén lút ăn trưa trong thư viện. Claudio luôn muốn được ăn ở một nơi đây sách nhưng không thư viện nào cho phép điều đó.

Ngồi cách hai dãy bàn, Marc nhìn chăm chăm thầy Pascal. Các học sinh đi qua đi lại cũng hạn chế quan sát của cậu, nhưng ông thầy cũng chẳng làm gì khác ngoài ăn và xem tài liệu.

Bất ngờ, một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt làm Marc giật mình. Cậu há hốc miệng, Vivian đang ngồi ngay sau lưng thầy Pascal, vừa ăn vừa nhìn cậu cười trông ngổ vô cùng.

Thấy Marc đã phát hiện ra, Vivian liền rời đến ngồi đối diện với cậu.

“Chị làm gì ở đây?” Marc làm bộ mặt nghiêm trọng.

“Chỉ muốn vào ăn trưa thôi mà. Nơi này gọi cho chị nhiều kỷ niệm vui.” Vivian múc thêm một thìa khoai tây nghiền. Viêm Khái hôm nay phải đi thực hành ở rất xa chỗ học, chắc đến chiều muộn mới về.

“Mà, em đang trút giận đấy à?”

“Cái gì?” Marc làm bộ không thể tin nổi, “Chị nghĩ em vì giận nên mới muốn đổ tội hành hung cho thầy ấy sao?”

Vivian lại cười, “Không. Ý chị là, em đang trút giận lên phán đoán của mình đấy à?”

Marc nhủ mày không nói gì. Yên lặng một lát, Vivian tiếp lời, “Claudio, xem ra cậu ấy không tin những gì em kể nên...” Vivian ngưng một chút vì có vài học sinh đi ngang qua chỗ họ.

Marc ngạc nhiên, “Sao chị biết Claudio đang...”

Vivian cười hi hi, “Chị là thám tử mà, lại còn là người lớn. Chị biết những gì chị muốn biết.”

Marc bật cười, “Em nghi ngờ hai vế trong câu nói của chị.”

Vivian thấy hụt hẫng, liền nghiêm túc nói, “Sao em không bình tĩnh dừng lại mà suy nghĩ thêm một chút? Ngay cả cậu bạn một sách cũng sẵn sàng xả thân giả làm khủng bố giúp em, việc học tập và nghiên cứu của Claudio rất nhiều mà vẫn chuyển ghi chép cho em hằng ngày để không lỡ việc học trên trường. Bạn tốt như vậy không tin em... à ko phải, là không tin câu chuyện của em cũng phải có lý do.”

Marc yên lặng lên thờ dài, bữa trưa cũng chẳng buồn ăn nữa.

“Điều quan trọng: Động cơ phạm tội là gì? Thủ phạm được gì khi tấn công Ben?”

Cả hai ngồi đối diện nhau, không nói gì một lúc lâu. Vivian để Marc tự suy ngẫm, bản thân cũng suy ngẫm. Câu vừa rồi hỏi Marc, cũng là tự hỏi chính mình.

“Còn bao lâu nữa thì hết giờ ăn trưa?”

Marc nghe Vivian hỏi, liền xem đồng hồ, “Khoảng 10 phút nữa thôi.”

Vivian vội vã đứng dậy, “Lúc chị mua phần ăn thì đây là hộp sữa cuối cùng đấy, cho em. Lát mang khay đi giúp chị luôn.” Vivian nói xong bèn đi thẳng ra cửa.

Marc cầm hộp sữa, lại nhìn sang cái khay Vivian để lại. Cậu tròn mắt: bỏ cả rớt không ăn, người lớn cái gì cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 72

Vivian tìm đến khu học chính, đến rồi liền leo thang lên tầng 2. Trông thấy camera gắn trong góc, Vivian lắc đầu ngán ngẫm, chỉ muốn tìm một cán chổi đập rụng nó xuống.

Dựa vào lan can nhìn xuống sảnh tầng 1, giờ này toàn trường vẫn tập trung ăn trưa, bên dưới chỉ có lẻ tẻ vài học sinh qua lại, tầng học này thì vắng tanh vắng ngắt.

Vivian ngồi xuống một chiếc ghế gỗ, ngắm mấy bức tường và nắng xuyên qua chỗ khoét của trần. Hình như lúc mới được tìm thấy, Ben ngất ở rất gần đây.

Nhắc đến chuyện này, Vivian khó chịu vì tóc tán loạn. Vừa mới sáng hôm qua, tài liệu về vụ án của Ben ở trong máy tính của họ đã không cánh mà bay. Chắc chắn là do Matthew làm, vì không muốn Viêm Khải và Vivian đi sâu vào vụ này.

Vivian cười thầm, dù sao họ cũng không phải người chỉ làm việc khi có lệnh của sếp. Marc và Ben đã vui chơi tâm sự với họ một ngày, đã có thể coi là anh em kết nghĩa. Đương nhiên là họ tin tưởng cảnh sát, nhưng cũng đâu thể ngồi yên khi anh em đang gặp nguy hiểm được? Đó là lý do Vivian ở đây hôm nay. Nếu Viêm Khải mà không vướng chuyện học hành, sáng nay Vivian cũng không ngần ngại rủ cậu ấy bỏ học để đến đây.

Bất chợt có tiếng động lạ từ trong phòng hành chính phát ra. Vivian hơi giật mình, giờ này vẫn có người làm việc sao?

Nhớ đến lần trước rớt đồ ở chỗ này, Vivian liền nổi lên hiếu kỳ muốn nhìn thử vào bên trong.

Ánh sáng trong phòng là ánh nắng xuyên từ trần xuống, đèn điện không bật, điều hòa cũng không mở, vậy là không có ai rồi. Thế tiếng động vừa rồi là sao nhỉ?

Vivian đang định quay ra, bất ngờ lại nhìn thấy dưới một gầm bàn, có cánh tay thò ra đang vụng về lượm lại mấy tập giấy đánh rớt.

Vivian dứt khoát đi thẳng vào trong phòng.

“Ày, ai mà quen thế này?”

Người kia cũng giật mình, “Cái quái gì? Lại nữa à?”

Vivian phát hiện ra một William E. đang thập thò ở dưới gầm bàn, là người lần trước liên thủ cùng đồng đội để đánh Viêm Khải trong nhiệm vụ đầu tiên của họ.

Người kia ngỡ ngàng đứng dậy, “Ồ. Không phải Matthew lại cử nhiều đội cùng làm một nhiệm vụ đó chứ?”

Vivian buồn cười. Nếu không phải họ đã ở cùng Marc mấy hôm nay thì Vivian cũng nghĩ như vậy. Xem ra lần này chỉ là trùng hợp thôi. Cậu này đến đây để làm việc khác.

Vivian nhìn quanh, hỏi, “Marcel của cậu đâu rồi?”

“Nhóm chúng tôi gồm hai William E. Tôi là hacker bán chuyên, cậu kia phụ trách phân tích dữ liệu.”

Ồ, ra là còn có cách kết nhóm như vậy. Vivian cảm thấy thật mới mẻ.

“Vivian.”

“Alex.” Cậu thám tử Alex bắt bàn tay Vivian giờ ra. Hai người xem như thiết lập mối quan hệ đồng nghiệp.

Vài tiếng cười nói vọng đến từ xa, đã sắp hết giờ ăn trưa, Vivian ngay lập tức tóm lấy cổ áo Alex, cẩn thận quan sát xung quanh rồi chạy đến dãy để máy bán đồ tự động. Alex cũng tự nhận thức bản thân không có nhiều kinh nghiệm hành động bên ngoài, chỉ yên lặng theo sự bày bố của Vivian.

Lúc này Vivian mới nhìn rõ Alex từ đầu xuống chân, cậu ấy mặc đồng phục của nhân viên vệ sinh, nhưng không phải tự may mà lấy ở đâu đó nên có vẻ không vừa người, quần và áo đều phải xắn mấy gấu.

Vivian nhét hai phần tiền xu vào máy, mua một chai nước cho mình rồi để Alex tự chọn nước. Vivian hỏi, “Nhóm các cậu làm nhiệm vụ gì vậy?”

Alex thường không tiết lộ chuyện công việc, nhưng Vivian mời cậu nước trước khi hỏi, đành phải kể vậy. Dù sao cũng là đồng nghiệp cùng tổ.

“Người đại diện của trường trước Chủ tịch hội đồng quản trị đã thuê thám tử điều tra nội bộ vì ngân sách bị thất thu mà không biết do đâu. Chúng tôi điều tra số liệu, tập hợp bằng chứng rồi gửi cho Matthew.” Alex uống một ngụm nước ngọt rồi kể tiếp, “Bây giờ đang điều tra đến các máy tính làm việc cá nhân ở phòng hành chính, việc hack các máy này không có vấn đề gì, nhưng có một máy bảo mật dữ quá...”

Vivian gật gù, “Ồ, vậy nên phải đến đây cài trực tiếp vì rút vào ổ cứng à?”

Ngẩn ngơ suy nghĩ trong giây lát, Vivian liền kéo Alex, nói nhỏ, “Chúng ta hợp tác đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 73

Trường học là nơi diễn ra các hoạt động học tập nghiên cứu, là nơi dành cho các thiếu niên khám phá bản thân. Nhưng với bất kỳ một tổ chức nào, bộ phận không thể thiếu để các hoạt động diễn ra được trơn tru và gắn kết, đó là văn phòng hành chính.

Một người đàn ông là nhân viên cấp cao của phòng hành chính có việc ở ngoài trường, lúc hán trở lại, học sinh đã tan học, hầu hết giáo viên ở lại tăng ca chuẩn bị cho kì thi cuối năm.

Rời khỏi bãi để xe, trong giây lát ngẩn người, hán va phải một người cao lớn đang vội vàng bước đi theo hướng ngược lại. Quay đầu nhìn, vừa kịp nghe được lời xin lỗi, hán nhủ này bữa khoản: người giao nước làm việc giờ này sao? Nghe giọng còn rất trẻ. Vóc dáng cao lớn thật, lại Bắc Âu à?

Đi đến sảnh tầng 1 khu học chính, hán thông thả đọc bản thông báo mới được gắn trên bảng kính, nhưng tâm trí không để ở những câu chữ kia. Hán chợt nghĩ cũng muốn có một tấm bảng như vậy ở nhà.

“Trong khi mình muốn có một tấm kính cũng phải đắn đo, thì có kẻ đã sở hữu cả chỗ này rồi.”

Một người vỗ vai hán, “Này, thầy đã nghe về quyết định bổ nhiệm thầy thay cho thầy Guène chưa?”

Hán sững sốt, tỏ vẻ khiêm tốn cười, “Tại sao là tôi?”

“Vì các nữ sinh thích thầy và thầy là phó phòng hành chính. Ha ha.” Thầy giáo này nói xong câu đó cũng rời đi, bỏ lại hán ở đằng sau nhìn theo lăm lăm, “Không phải là vì năng lực à?”

Hán bước vào văn phòng, khéo léo che giấu vẻ mặt khó chịu dưới gương mặt điềm tĩnh.

Cả phòng hành chính đang tăng ca giải quyết công việc, mọi người đều rất bận rộn, khắp phòng là tiếng gõ bàn phím lách cách. Cậu nhân viên mới chưa quen việc đang nháo nhào chạy qua chạy lại, tay đang ôm một bao thư cỡ A4 khá dày.

“Người nào gọi mà kỳ cục thế không biết? “Gọi phòng hành chính” là sao?”

Cậu ta định mở ra, hán đứng cạnh liếc thấy, liền giật lấy, “Để tôi xem cho, cậu đi làm nốt việc đi.”

Cậu nhân viên mới tròn mắt dạ vâng, rồi cũng rời đi.

Hán xé bỏ bao bì, lôi ra một xấp giấy dày. Vừa liếc thấy nội dung, hán vội nhét trở vào phong bì, đóng lại. Tính toán một lúc, hán liền vượt quyền cho tất

cả mọi người tan ca đi về. Dù sao hắn cũng sắp trở thành người đứng đầu bộ phận hành chính rồi.

Tối hôm đó, hắn rời khỏi quán bar quen thuộc sau khi đã chuốc say người đi cùng. Lén vào trường theo lối người bảo vệ không đi tuần, hắn vào phòng hành chính, khởi động máy tính cá nhân, thao tác nhập mã mấy lần để mở khóa. Hắn cười thầm, “Cho dù người gọi những số liệu đó là ai, chỉ cần không có bằng chứng thì...”

“Ồi. Thất vọng quá đi mất.”

Hắn giật mình quay sang, có chút shock. Một nữ sinh đang ngồi vắt vẻo trên chiếc bàn cạnh đó. Da nữ sinh này trắng, trong vùng tranh tối tranh sáng đột nhiên nhìn thấy làm người ta tưởng có ma. Sao lúc này đi vào hắn lại không phát hiện ra? Mà, hắn cảm thấy nữ sinh này có chút quen mắt.

“Thầy làm gì ở đây vào lúc muộn thế này? Thầy Gildas Milin.”

Khi nữ sinh này cất tiếng lần nữa thì hắn đã hoàn toàn nhớ ra. Đó là nữ sinh đã đánh rơi đồ ở sảnh hôm trước, khi đó hắn còn giúp nhặt lại đồ.

Gildas Milin đứng thẳng lưng, thông thả nói, “Thầy đến đây vì công việc. Ở vị trí của thầy tăng ca là chuyện bình thường. Còn em nữ sinh sao lại ở đây giờ này? Sao em vào được đây?”

Vivian cười, “Em đi thăm Ben về, tiện thể ghé qua đây. Cậu ấy bị đánh ở đây phải không thầy?”

Gildas Milin hơi giật mình khi cái tên Ben được nhắc đến. Thầm nuốt khan, hắn quay cả người qua hướng khác, “Là nam sinh đã chuyển đi tuần trước. Em thân với bạn ấy sao?”

Vivian không trả lời, chỉ nhả nhả nói chuyện, “Kiến trúc của khu học chính này rất nhiều cái tốt, bất tiện một nỗi là phải quản lý nhiều cửa ra vào. Nếu có ai đó bị mắc kẹt trong này, trên đường loay hoay tìm lối ra, nhất định sẽ đi qua phòng hành chính.”

Gildas Milin nhìn Vivian chòng chọc, “Ồ, phải. Phòng hành chính đặt ở đây là một điều dở hết sức. Lẽ ra nó phải được ở nơi yên tĩnh hơn.”

“Thầy còn muốn thế nào nữa? Nơi này được cách âm rất tốt mà.” Vivian bật cười, “Em lại thấy xếp đặt của kiến trúc sư như vậy rất tốt, để mọi người trong văn phòng đó được nhắc nhở rằng: dù làm chuyên môn nhưng họ đang công tác trong môi trường giáo dục, họ cũng có trách nhiệm phải trở thành một tấm gương.”

Gildas Milin cười ha hả, sau đó liền muốn hỏi một vấn đề hắn thực sự đề ý, “Ben. Em ấy nhớ lại rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Gildas Milin toàn thân hơi run rẩy, khó khăn nói, “... Tốt.”

Vivian cười khúc khích hỏi lại, “Tốt thật không?”

“Ý em là sao?” Hắn cười hỏi lại, nhưng thái độ hoàn toàn là thù địch.

“Đương nhiên là tốt đối với em một người bạn của cậu ấy. Còn với thầy thì không chắc phải không? Vì cậu ấy sẽ biết về người đã giả làm thầy Pascal khi trí nhớ cậu ấy còn chưa phục hồi.”

Gildas Milin vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, chậm rãi tiến lại gần Vivian, “Em đang nói về chuyện gì vậy? Ai giả làm ai mới được?”

“Ben đã xác nhận với em, người cứ cuối tuần lại đến thăm cậu ấy chính là thầy. Bố mẹ Ben cũng từng kể, lần đầu tiên một thầy giáo đến thăm lúc Ben còn ở trong viện, là với tư cách đại diện trường. Lúc Ben làm kiểm tra, vì đã tìm dịp nói chuyện riêng với Ben, thầy là người duy nhất biết cậu ấy không nhớ rõ lắm về gần một năm học ở ngôi trường mới. Ben đã hỏi với sự mơ hồ rằng có phải thầy là chủ nhiệm của cậu ấy không, và thầy đã ngộ nhận ngay lập tức. Khi chúng tôi đến thăm Ben, ba mẹ cậu ấy rất đề phòng. Là thầy phải không? Người đã khuyên ba mẹ cậu ấy cắt đứt liên lạc với bạn học, để tránh cho cậu ấy tìm lại được ký ức.” Vivian ôm ngực, vừa nói một lèo nên phải ngưng một chút để hít thở sâu vài hơi, “E hèm, tôi đã tìm thấy vài thứ thú vị lắm, ở trong ngăn kéo bàn làm việc của thầy. À, xin lỗi vì đã phá khóa. Nhưng, cái gì mà “Học bổng du học dành cho học sinh có thành tích thể thao”? Vậy cũng miễn cưỡng quá đó, Ben có năng khiếu nhưng cậu ấy chưa thắng giải chuyên nghiệp nào. Nhưng mà, nếu đưa được Ben ra nước ngoài rồi, thì muốn làm gì cậu ấy cũng dễ hơn phải không?”

Gildas Milin nhếch miệng cười, nhưng mắt trợn lên trừng trừng nhìn Vivian. Hắn đang muốn biết nữ sinh này còn biết được điều gì nữa.

“Chuẩn bị đầy đủ thông tin, hồ sơ và nhất là lý do hợp lý để thuyết phục ba mẹ Ben cũng cần thời gian đấy. Vậy thầy sẽ làm thế nào, nếu cậu ấy hỏi phục trí nhớ trước khi thầy có thể chuẩn bị xong?” Vivian cười khúc khích, “Một người hành động kín kẽ như thầy sẽ không để điều đó xảy ra đâu nhỉ?”

Gildas Milin bật cười, “Hành động kín kẽ?”

“Như với những báo cáo tài chính của trường chẳng hạn.” Vivian nhếch miệng, “Hội đồng trường đã phát hiện ra việc tiền bị thất thoát, chủ tịch đã bí mật thuê thám tử điều tra nội bộ, thầy chưa biết chuyện đó nên vẫn bình chân như vại nhỉ? Thầy có vẻ giỏi về hành chính kế toán, nhưng rõ ràng không phải là một người có năng lực quản lý. Thầy nghĩ là không ai có khả năng phát hiện ra chuyện thầy làm hay sao?”

Gildas Milin bật cười ha hả, “Vậy ra em bày trò để dụ người ăn cắp tiền? Tôi chỉ đến đây vì nhớ ra còn công việc phải hoàn thành gấp. Chắc gì thủ phạm

đã là người trong trường? Cũng có thể là hắn đang ở một nơi nào đó để xóa dấu vết.”

“Xóa dấu vết? Phải làm ở đây chứ?” Vivian đứng đưa hai chân, “Các báo cáo tài chính bị làm giả số liệu vẫn cần được lưu hành trong trường. Nếu thực hiện ở một nơi khác bên ngoài thì sẽ phức tạp hơn và dễ bị nghi ngờ hơn. Nhất là khi phải tự làm một mình nữa.”

Gildas Milin nhún vai, “Sao em nghĩ là ăn cắp tiền của trường chỉ có một người?”

Vivian nhướn mày. Tên này, ăn nói vẫn kín kẽ quá nhỉ? Nhưng Vivian sẽ bỏ qua phần tiết lộ cho hắn rằng Alex và đồng đội của cậu ấy đã hack tài liệu rất vất vả để điều tra được các hướng đi tài sản của tên này. Một mình chiếm giữ toàn bộ số tiền chiếm đoạt được thì còn ai làm cùng nữa đâu.

Vivian nghiêm túc nhìn hắn, “Đừng coi thường cảnh sát. Nếu khoanh vùng được đối tượng rồi thì công tác điều tra sẽ rất nhanh chóng thôi.”

Gildas Milin lộ vẻ mặt hung ác, bộ dáng lịch lãm thường ngày hoàn toàn biến mất, giờ đây trông như một con người khác. Vivian tự hỏi, phải chăng tên này bị đa nhân cách?

Hắn tiến dần đến chỗ Vivian, nhếch miệng cười, “Em cũng thật thơ ngây. Em dựa vào đâu để tố cáo tôi với cảnh sát? Cảnh sát cũng không thể thấy ai khả nghi liên lập tức điều tra.”

Vivian không nói gì, rồi sang phía công tắc, bật đèn phòng sáng trưng. Gildas Milin nhíu mày vì ánh sáng bất ngờ.

“Nhìn kỹ lại xem đó có phải máy của thầy không? Các thao tác thầy vừa dùng để vượt bảo mật đã được copy lại hết, chúng được dùng để mở thiết bị thực sự của thầy mà chúng tôi đã chuyển đến một nơi khác. Các bằng chứng của vụ lừa đảo tài chính chắc hẳn vẫn còn trong đó phải không?”

Hắn sững người, đến nước này hắn đã biết là mọi chuyện thực sự không ổn. Hắn gầm lên, nhào tới chỗ Vivian, “Rốt cục mày là ai?” Tay hắn chồm chạm đến cổ Vivian thì bị một lực mạnh mẽ chặn lại. Viêm Khải từ đâu xông ra không chừa cho hắn xuống sân, không cho cựa quậy.

Máy tính của Gildas Milin không ở đâu xa mà ở ngay trong văn phòng này. Alex và đồng đội của cậu ấy cùng với Viêm Khải đã chuyển máy tính của hắn xuống một gầm bàn để thao tác và trốn sẵn ở đó từ tối. Việc mang máy tính ra khỏi trường là quá mạo hiểm. Ai mà biết tâm lý phức tạp của tên tội phạm sẽ diễn biến thế nào sau khi bị kích động bởi tập hồ sơ họ gọi đến chiều nay. Chỉ biết chắc chắn rằng hắn không thể hành động ngay lập tức mà phải chờ đến đêm vì việc rà soát và xóa toàn bộ chứng cứ cũng rất phức tạp.

Hôm đó, khi Ben tỉnh dậy trong lớp thì trời đã tối. Ngồi lại hồi thần và nhắn tin cho Marc xong, cậu bé cũng chủ động tìm đường ra.

Trong lúc loay hoay tìm xem còn cánh cửa nào chưa khóa, Ben phát hiện trong phòng hành chính có ánh sáng, liền bước vào xem có ai còn ở lại như cậu, nhưng chỉ thấy có một máy tính vẫn đang mở. Gildas Milin từ trong nhà vệ sinh đi ra liền thấy Ben, dù không hiểu gì về những số liệu đó, nhưng sự xuất hiện của cậu bé đã kích động hắn phạm tội.

Viêm Khải gọi cho Matthew nhờ báo cảnh sát. Sau khi Gildas Milin bị giải đi tạm giam, còn vài cảnh sát ở lại hiện trường để thu thập chứng cứ trong máy tính cá nhân của hắn với sự trợ giúp về thông tin từ nhóm Alex. Phòng hành chính cũng bị lục soát một lượt, ban lãnh đạo trường cũng được triệu tập khẩn cấp.

Từ lúc chiều, sau khi nhận được báo cáo của bốn thám tử, Matthew đã nhanh chóng liên lạc với cảnh sát để liên hệ hai vụ án. Kiểu này hội đồng trường có muốn che đậy mọi chuyện để tự giải quyết với nhau cũng không được nữa.

Viêm Khải và Vivian hợp tác với nhóm Alex, đã tự giải quyết được vụ việc mà không gây ra rắc rối nào, vậy nên không bị Matthew quở trách gì.

Lúc Gildas Milin vừa được giải đi, Vivian vui tay nhắn tin cho Marc để cậu bé không còn nuôi nghi vấn với thầy chủ nhiệm nữa. Thực ra lúc đó Marc cũng đã bình tĩnh suy nghĩ lại, nhưng khi nghe chuyện Vivian kể qua loa, liền tức tốc muốn đến trường xem xét tình hình. Vivian còn chưa kịp ngăn thì Marc đã cúp máy. Thấy Marc vội vã ra ngoài trong đêm, Cécile không hỏi được gì cũng tức tốc leo cùng lên taxi. Bằng một cách nào đó, lúc Marc và Cécile đến trường, còn lỗi theo cả thầy Pascal cùng đến.

Chị Cécile biết được câu chuyện thực sự thì vô cùng hoảng hốt, bám theo cảnh sát đang làm việc tại hiện trường, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. Đương nhiên là cảnh sát sẽ không thể tiết lộ điều gì liên quan đến vụ án.

Ở một góc sân trường cách khá xa khu học chính, Viêm Khải đang nói chuyện với thầy Pascal.

Thầy giáo trẻ ngồi trên ghế đá, thần thờ nói, “Tôi đã từng thử nghĩ, cứ tưởng là tên trộm nào đã đánh Ben. Hắn mà chạy thoát rồi thì biết đâu sẽ buông tha cho em ấy. Hóa ra lại là người của trường...”

Viêm Khải nghe giọng thầy giáo run rẩy, bèn cất tiếng an ủi, “Bình tĩnh lại đi, mọi chuyện đã qua rồi.”

Thầy Pascal ngẩng lên, “Mà... em và cả cô bé kia, là thám tử của Marc à? Wow!... Mà, chuyện Marc nghỉ học, ôi trời ơi.”

Thầy Pascal nhăn nhó ôm bụng. Viêm Khải lục túi thầy tìm thuốc dạ dày và chai nước nhỏ. Thầy giáo trẻ lại căng thẳng quá mức rồi.

Thầy Pascal uống thuốc xong, tay xoa bụng một chút cũng thấy khá hơn.

“Marc đã nghỉ học gần một tháng. Đó là thời gian mà em ấy phải chịu đựng một mình...”

Viêm Khải ngồi cạnh, chỉ nhìn nghiêng cũng thấy được ánh mắt thầy Pascal. Cậu cũng hơi ngạc nhiên, thầy giáo nhìn trẻ và ngỡ vậy, không ngờ lại hiểu việc chỉ có một mình khi đối diện với khó khăn nó khổ sở như nào. Thầy giáo cũng đâu phải không đáng tin cậy lắm đâu.

“Nếu tôi tin tưởng Marc hơn, thì tốt rồi.”

Thầy Pascal liên tục thờ dài, khuôn mặt như sắp khóc đến nơi. Viêm Khải hơi ngại, nhưng cũng đưa tay vỗ vỗ lưng thầy để an ủi. Cậu nghĩ thầm: khỏi tự trách làm gì mất công. Marc cũng từng không tin tưởng thầy đến mức nào thầy biết không?

Ở một chỗ khác, Vivian ngồi với Marc trên một chiếc ghế đá. Marc chống khuỷu tay trên hai đầu gối, đến giờ cậu bé vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

“Đáng sợ thật, Ben và bố mẹ cậu ấy vẫn gặp người có ý định hại mình hằng tuần.” Giọng Marc run run, “Thật quá may mắn, nhưng sao hán lại không xử lý Ben ngay nhỉ? À, em nghĩ như vậy có kinh khủng quá không?”

Vivian bật cười, “Không. Mọi chuyện ổn rồi thì nghĩ thoải mái đi.”

Marc cũng mỉm cười, “Vâng. Mà em nghĩ sự xuất hiện của anh chị là phần may mắn đó ấy.”

“Cảm ơn.” Vivian hơi không được tự nhiên khi nghe Marc nói thế, “VẬY, hung thủ bắt được rồi, giờ em thấy thế nào? Hơi loạn phải không?”

“Ồ đúng vậy, sao chị biết?” Marc tròn mắt nhìn Vivian, rồi lại nhìn xuống đất, gắng hình dung rõ những cảm xúc của bản thân, “Khi chưa biết hung thủ là ai thì em thấy rất giận, khi biết đó là người mình quen thì thấy... quả thực là hỗn loạn.”

Vivian hơi ngẩn ngơ nghĩ ngợi. Cảm giác hỗn loạn khó chịu đó, có tức giận, có thất vọng, có khinh thường, có ghét bỏ, có e sợ. Tất cả nổi lên cùng lúc, nhưng cảm xúc nào cũng rất mãnh liệt.

Marc lên tiếng, tiếp tục chia sẻ cảm nhận với những chuyện vừa qua, “Đáng sợ thật đấy. Suốt khoảng thời gian đó, hán lúc nào cũng giữ ý định “xử” Ben ở trong đầu. Mà hơi khác trong phim phải không? Những tên sát nhân không để nạn nhân sống đến gần một tháng như vậy. Kiểu như, Ben mà gặp càng nhiều người, khả năng nhiều người biết manh mối có thể dẫn đến hán càng nhiều...”

Vivian quay sang nhìn Marc, “Ồ, xem này. Em có khiêu đấy chứ. Nhưng trong phim hay khai thác các tên sát có vấn đề về tâm lý hoặc thần kinh. Tên này khác, con người hán so với những tên sát nhân biến thái còn bình thường chán.”

“Sao chị lại nghĩ thế?” Marc tò mò, “Hình như chị cũng đâu phải chuyên gia?”

Thằng bé sắc sảo thế? Vivian nghĩ thầm.

“Đúng vậy. Nhưng chị biết một điều, là hán thích tiền, em xem hán đã ăn cắp bao nhiêu kìa. Vậy nên tham vọng của hán trong cuộc sống cũng dễ hiểu thôi. Những tên biến thái kia thì không quan tâm đến tiền như thế.”

Marc gật gù, “Theo ý chị, những ai thích tiền đều tầm thường sao?”

“Chị không có nói vậy.” Vivian cười phản đối, “Những ai muốn trở nên giàu có nhưng lại muốn theo cách dễ dàng, nhẹ nhàng, như ăn cắp kìa, thì mới là tầm thường.”

Marc tròn mắt gật đầu.

“Mà em có muốn nói chuyện khác không?”

“Chị muốn nói chuyện gì sao?”

Vivian không trả lời cậu bé, chỉ cắn môi cười.

Marc yên lặng một lúc, rồi lên tiếng, “À. Em muốn cảm ơn hai người.”

Vivian nghe vậy liền cười khúc khích, “Tốt quá. Chị chính là muốn nghe những lời này đấy.”

“Sao cơ?” Marc bắt ngờ, tưởng Vivian muốn đùa nên cũng nói tiếp, “VẬY chị có muốn em nói thêm 50 lần nữa không?”

“Được sao?”

“Nếu chị muốn thì em sẽ nói.”

“Thôi thôi.” Vivian chân thành nói, “Nhận được lời cảm ơn của em, là cách để chị biết rằng anh chị thực sự đã giúp được cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 74

Một nhiệm vụ nữa được hoàn thành, lúc này Vivian đang dành nhiều thời gian nghiên cứu các trận bóng của Keanu, chủ yếu là để ngắm nhìn thần tượng. Thời gian này khi các trường học vừa hoàn tất kỳ thi cuối năm thì mùa du lịch mới đã bắt đầu. Ra đường vào lúc này sẽ thấy rất nhiều người ngoại quốc đến đây từ khắp năm châu các biển. Viêm Khải đi trên đường còn bị nhầm tưởng là khách du lịch.

“Pháp đúng là rất nổi tiếng nhì.”

Trở về từ thư viện, Viêm Khải bê vào căn hộ một hộp to tướng, trông có vẻ khá nặng.

“Vi, cậu có đồ gọi từ nhà!”

Vivian hí hửng chạy ra. Viêm Khải vác chiếc hộp to tướng đặt giữa phòng khách rồi mới đi sửa soạn, lúc đi ra thì bị Vivian gọi lại.

“Đến đây đi, có cả phần của cậu đó!”

Viêm Khải ngạc nhiên nhận từ Vivian một túi lớn được chuẩn bị cho riêng cậu, cảm thấy hơi ngượng ngùng. Viêm Khải mở ra, bên trong chủ yếu là đồ ăn bánh kẹo các loại và một cái cốc uống nước mới tinh có nắp đậy, còn có cả một bức thư.

Viêm Khải đặt hết đồ xuống, cẩn thận mở phong bao. Nội dung trên giấy không dài, chữ viết tay chính tề, cẩn thận. Hóa ra người đã chuẩn bị tất cả và gọi cho họ những thứ này là em trai của Vivian. Cậu bé biết chị gái có bạn cùng nhà nhưng không thực sự biết đó là ai.

Nhìn dòng chữ viết bằng tiếng Anh: “xin hãy chăm sóc cho chị gái em”, Viêm Khải mỉm cười, đọc lại bức thư vài lần. Chữ viết dễ thương thật. Thật khó tin khi thời này mà còn nhận được một bức thư tay.

Vivian cũng đang đọc thư em trai viết, thư gọi cho Vivian thì rất dài, đến mấy tờ giấy A4. Vivian chăm chú đọc, vừa thấy nhớ nhung vừa thấy buồn cười. Em trai cập nhật rất nhiều chuyện ở nhà cho Vivian, nào là ông bà nội cãi nhau, bà nội quản lý bếp liên chỉ cho ông mỗi ngày ăn năm hột lạc, lại còn không được rang muối. Thêm cả chuyện Triển papa thời gian này xuất ngoại công tác hăng chưa từng thấy, mỗi lần đi về đều ăn rất nhiều com nhà.

Đọc xong, Vivian gấp thư, cất đi cẩn thận. Nhìn đồng hồ ăn từ quê nhà, Vivian hí hửng muốn đem bóc ăn luôn. Nhưng mà còn Viêm Khải...

“Độ này chương trình thực hành ở bên cảng nhiều lắm phải không? Trông cậu như gầy đi một vòng ấy.” Vừa nói Vivian định đứng dậy đi nấu com.

“Hay là xử lý đồng hồ ăn này cho bữa trưa đi.” Viêm Khải lên tiếng, “Ồ Pháp mình cũng không có mà mua.”

Vivian không nhận được mỉm cười, nghĩ cũng phải, “Một ngày ba bữa com nấu nóng vậy chỗ đồ ăn này xử lý vào lúc nào nhì? Hi hi. Được, tớ đi lấy thêm đồ uống.”

Hai người ăn trưa như vậy. Viêm Khải bật tivi chọn chương trình giải trí. Giờ này muốn xem ti vi thì phòng khách phải kéo rèm. Không gian hơi tối làm hai người có chút buồn ngủ.

Vivian hít sâu một hơi, cảm thấy rất thư giãn, “Thứ tư này cậu học sáng nhì? Học xong qua chỗ tớ làm thêm nha. Chúng mình đi ăn trưa.”

Viêm Khải nhìn màn hình ti vi, “Độ này nhà hàng có vẻ bận rộn nhì.”

“Vào mùa du lịch rồi mà. Nhà hàng đắt khách từ châu Á lắm.” Vivian kể lể, “Chỗ tớ đang thực hiện một thực đơn chưa từng có, dùng nguồn nguyên liệu khan hiếm chỉ dồi dào vào đúng dịp này thôi. Rất bận rộn đấy! Mà có nhiều du khách kỳ lạ ghê, đến Pháp du lịch còn muốn tìm ăn món Á...”

Viêm Khải ngắm màn hình tivi, chống tay yên lặng nghe Vivian làm nhảm, tâm trí cậu lại trống rỗng. Bây giờ tâm trạng Viêm Khải đang rất tốt, cậu vừa quyết định sẽ nghỉ ngơi thư giãn nguyên ngày hôm nay để tận hưởng cảm giác này.

Buổi trưa thứ tư, Viêm Khải sau khi kết thúc buổi học liền tìm đến nhà hàng món Á, đến nơi đúng lúc Vivian đi giao hàng, cậu liền tìm một chỗ ngồi, gọi một ly nước rồi chờ đợi.

Các nhân viên nữ thấy một chàng trai vừa hỏi tìm Vivian, liền muốn chạy ra xem mặt mũi. Vừa đúng lúc kết thúc một lượt khách trong giờ cao điểm buổi trưa, một vài nhân viên đang dọn dẹp đi đến bắt chuyện với Viêm Khải. Mọi người đều không nhận được cười trước một chàng trai có vẻ ngoài cao ráo và nam tính nhưng lại cư xử rất ngoan ngoãn, nói năng cẩn trọng. Họ đều đang vui nên không nhận ra, Viêm Khải chỉ là đang lạnh lùng với người lạ.

Nhân viên Nicolas, giờ đã không còn là người mới, lúc này đang lau dọn một bàn ngay gần chỗ Viêm Khải ngồi.

“Anh là bạn của Vivian hả?” Nicolas tò mò bắt chuyện với Viêm Khải, “Bạn ấy có phải là kiểu... rất cần tiền không? Hay là phải chăm sóc cho gia đình?”

“Hả?” Viêm Khải không nghĩ mình hiểu rõ câu hỏi, liền nhìn Nicolas chăm chăm. Ánh mắt của cậu làm Nicolas giật thon thót. Nhưng ngay khi cảm thấy Viêm Khải không có gì nguy hiểm, cậu nhún vai lại nổi máu buồn chuyện.

“Thì... bạn ấy làm việc rất chăm chỉ khi ở đây, nhưng lại luôn là người đăng ký thời lượng làm việc mỗi tuần ít nhất. Có khi còn không đủ số buổi để nhận lương cơ bản nữa cơ.”

Viêm Khải nghe vậy liền nghĩ thầm: Vivian ở xa gia đình, cũng không hề thiếu tiền, chỉ là ham hố làm thứ quá thôi.

“... Sếp do dự lắm đó, vì dù bạn ấy thông minh và còn làm nhiều việc, như là tham gia nghiên cứu marketing này, phát triển thực đơn...” Nicolas chống cây chổi xuống sàn, “Nhưng vẫn không được cất nhắc lên làm quản lý. Anh là bạn của Vivian hả? Nhắc nhở bạn ấy chút đi. Làm việc như vậy sẽ tốn công mà vẫn không được thăng tiến trong công việc.”

Viêm Khải tròn mắt nhìn Nicolas, có khi cậu trai này còn thích bao đồng hơn cả Vivian nữa.

“Nhưng mà chắc anh không biết điều này,” Nicolas sán lại gần Viêm Khải nói nhỏ, “Nghĩ nhiều không phải là lý do chính khiến Vivian không được thăng chức đâu...”

Đúng lúc đó, bóng dáng Vivian xuất hiện gần quầy thu ngân khiến Nicolas giật thon thót lần hai. Cậu không làm gì xấu, nhưng lại tự chột dạ vì đang nói về người khác sau lưng họ. Nicolas vuốt ngực lên xuống, rồi xách xô quay lại công việc.

Vivian giao hàng xong về đến nơi, vừa đi vào bằng lối cửa sau. Đứng ở quầy thu ngân, Vivian liếc một cái liền thấy ngay dáng cao lớn nổi bật của Viêm Khải đang ngồi trong góc. Thấy bạn xuất hiện ở nơi làm việc, Vivian cảm thấy cực kỳ phấn khởi, ra giấu cho Viêm Khải, ý bảo đợi mình một lát.

Chị thu ngân Laura giật mình khi biết Vivian là người vừa đi giao hàng, chị nhìn chăm chăm hộp đựng suất ăn trên tay Vivian, lắp bắp hỏi, “Đơn hàng này...”

Vivian ngó người, “A, giao hàng sao ạ? À ha ha, xin lỗi, em đã nhầm đơn. Cho em mua lại đồng này mang về nhé! Em vào trong đây!”

Laura há hốc miệng, nhìn Vivian chạy tót theo hướng phòng thay đồ. Nicolas lắc đầu nguầy nguậy, tiếp tục lau sàn, “Đó, cực kỳ lo lắng! Không biết là lần thứ bao nhiêu giao hàng nhầm rồi nữa.”

Viêm Khải không nói gì, chỉ nhìn xuống cốc nước, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 75

Hai người tìm chỗ ngồi cạnh hồ, mua thêm hai cốc bia rồi dùng chỗ đồ ăn Vivian vừa mua lại từ nhà hàng cho bữa trưa.

Ăn trưa xong lại đi mua kem. Viêm Khải và Vivian đứng tại quầy, trong lúc đợi người bán múc kem vào hộp giấy và cho thêm topping thì tranh thủ xem chương trình ti vi. Bản tin đang nói về vụ án giết người chấn động của nhà từ thiện Ludovic Géraldine.

Vivian há hốc miệng, “Ôi giờ đi giết người cơ  ? Anh ta nổi tiếng lắm đó.”

“Nổi lắm  ? Nghệ sĩ đi làm từ thiện?”

“Không.” Vivian có vẻ rất ngạc nhiên vì Viêm Khải không biết người này, “Anh ta đã tổ chức thành công rất nhiều quỹ đầu tư, mỗi quỹ đều dành tất cả tiền kiếm được cho mục đích từ thiện. Nhưng điều khiến người này nổi tiếng, là đối tượng mà anh ta hướng đến trong mỗi dự án từ thiện đều là cả một câu chuyện. Có thể nói, nhờ anh ta mà thế giới mới biết nhiều hơn đến cuộc sống của người dân ở các ngôi làng thuộc vùng tị nạn, hay trong các khu ổ chuột ở chính những thành phố lớn nhất trên thế giới. Anh ta còn lập quỹ để bảo tồn giống nông nghiệp tự nhiên và động vật hoang dã nữa.”

Viêm Khải và Vivian trả tiền rồi nhận kem. Nghe Vivian kể, lại thêm thông tin từ phóng viên, Viêm Khải cũng nhớ ra quả thực đã từng nghe đến cái tên này. Vivian vẫn tiếp tục kể, “Giới báo chí đã phân tích, với cách giải quyết hiệu quả các mâu thuẫn xuất hiện mỗi khi thực hiện dự án từ thiện mới, anh ta rất có khả năng sẽ nhận được giải Nobel hòa bình.”

Viêm Khải ấn tượng: quả thật là một người rất có thực lực, Nobel cơ mà!

Nhưng còn vụ giết người này thì sao? Nếu những nghi vấn truyền thông đang nói đến là sự thật, thì chuyện này sẽ mang đến một sự thất vọng vô cùng to lớn.

Bản tin còn rất dài, hai người cố n n lại xem. Nhưng đời nào truyền thông lại có được thông tin chi tiết, khi vụ án mới chỉ được biết đến vì có một nghi phạm nổi tiếng? Bản tin có dài nhưng chủ yếu là những nội dung báo chí bôi thêm và các phóng viên tự mình bình luận và phân tích các giả thiết.

Buổi tối hôm đó, hai người nhận được liên lạc của Matthew về nhiệm vụ mới, không ngờ nội dung lại liên quan đến vụ việc họ đã xem trên bản tin trưa.

Nghe Matthew nói, Viêm Khải và Vivian mới biết thêm một vài thông tin xoay quanh vụ việc. Vụ án mạng có nghi phạm là người làm từ thiện nổi tiếng mang lại rắc rối lớn không ngờ. Nhân chứng và vật chứng đều có đủ, nhưng Ludovic tới giờ vẫn chống cự rất quyết liệt trước lời cáo buộc. Chưa kể đến lượng fan hâm mộ quốc tế của anh ta đang gây ra một áp lực dư luận rất lớn.

“Sau khi Ludovic Gérardine không thể chứng minh anh ta không có mặt tại hiện trường vào khoảng thời gian gây án, phía cảnh sát đã chuyển toàn bộ hồ sơ sang bên công tố.” Matthew bóp trán, “Thậm chí anh ta còn không trả lời được là bản thân đang ở đâu trong khoảng thời gian đó, nhưng lại liên tục khẳng định bản thân vô tội và nhất quyết muốn tại ngoại. Thật đau đầu!”

“Động lực cho sự quyết tâm đó có lẽ là gói viện trợ cho một khu vực tại Trung Đông đang được đàm phán dở.” Viêm Khải mở chai nước uống một ngụm, cậu vẫn còn nhớ một vài thông tin trên bản tin hồi trưa.

“Ludovic là người đại diện đàm phán. Vai trò của anh ta trong dự án này là không thể thay thế.” Vivian xoa xoa hai bàn tay, ngưng giấy lát rồi nói tiếp, “Vụ này vì gói cứu trợ kia mà rất nhạy cảm. Anh sao lại có thời gian bàn luận với chúng tôi thế này?”

Viêm Khải cũng thấy khó hiểu. Chưa nói đến đây là vụ án thu hút truyền thông, không lý nào họ lại được tham gia điều tra một vụ án mạng. Không biết Matthew nói với họ chuyện này để làm gì.

Vivian hí hửng, “Không phải là giao cho chúng tôi điều tra thật đấy chứ?”

Matthew nghe vậy thì lắc đầu nguây nguây, “Các cậu... còn không xem lại mình là ai? Chỉ là người mới. Một thám tử cấp cao đã nhận điều tra lại vụ này rồi.”

Viêm Khải và Vivian yên lặng không nói gì. Nghe nói nếu là thám tử cấp cao thì có thể tự nhận vụ án mà không cần được giao phó. Nhưng nếu vậy thì Matthew liên lạc với họ để làm gì?

“Cập nhật thông tin thế đủ rồi, nhiệm vụ của các cậu trong vụ này, là làm công tác hậu cần.”

Viêm Khải và Vivian nhìn nhau. Hiểu rồi, vậy là họ vẫn được tính là tham gia, chỉ là ở một vị trí không được biết toàn bộ điều tra, lại còn phải làm chân sai vặt.

Matthew nói tiếp, “Tuy là làm hậu cần nhưng cũng được coi là tham gia, hai người cũng được nhận lương đầy nhé. Nếu có cơ hội còn có thể theo dõi diễn biến vụ án, đường hoàng học tập kinh nghiệm. Quá tốt phải không?”

Hai người nghe vậy, cũng không biết nói gì, giờ tài liệu ra đọc qua, nội dung nhiệm vụ của họ lần này là lưu trữ một phần tư liệu và vật dụng cá nhân của nhân chứng trong vụ án mạng.

Trong lúc hai người đang mắt tròn mắt dẹt về những thông tin đọc được trong tài liệu, Matthew cũng chậm rãi kể, “Nhân chứng này, cuộc sống của anh ta có đôi chút khó khăn. Khi phải đi đến đồn cảnh sát với tư cách nhân chứng, chủ nhà cho thuê đã ném đồ đạc của anh ta ra khỏi phòng. Fan của Ludovic vì nghi ngờ anh ta nói dối, đã tự tổ chức nhóm, lên kế hoạch lén theo dõi anh ta cả ngày lẫn đêm, chính họ đã lượm những đồ đạc này về và gọi cho chúng ta như một manh mối điều tra.”

Vivian bật cười ha hả, “Tội nghiệp anh chàng, đi từ sở cảnh sát về phát hiện mình vô gia cư, lại còn bị khuan hết đồ đạc. À, xin lỗi! Tội nghiệp thật, lẽ ra tôi không nên cười.”

Matthew ho khan mấy tiếng rồi nói tiếp, “Hai người trong lúc lưu giữ có thể tranh thủ nghiên cứu. Chủ yếu là một ít giấy tờ, nhưng mang về trụ sở thì không tiện.”

“Không tiện?” Viêm Khải tò mò. Từ lúc nghe đến nội dung công việc, họ đã thấy nhiệm vụ lần này thật kỳ cục, hóa ra là có chuyện không tiện.

Matthew mỉm cười tiết lộ, “Thật ra trụ sở của The Wolff ở tận Bắc Mỹ.”

Viêm Khải và Vivian tròn mắt ngạc nhiên, “Ồ không ngờ đó, anh đang ở Bắc Mỹ à?”

Matthew khẽ ho hai tiếng, không định tiếp câu hỏi của hai người, “Dựa vào thái độ của nhân chứng, những vật dụng đó đặc biệt được xem trọng. Thu về rồi nghiên cứu xem có phát hiện gì không.”

Viêm Khải thắc mắc, “Sao anh biết nhân chứng xem trọng chúng vậy?” Vivian gật đầu lia lịa, cũng tò mò về chuyện này.

Matthew nhướn mày, không trả lời ngay. Anh vừa phát hiện ra kiểu nói chuyện của Viêm Khải tự nhiên hơi giống Vivian.

“Cái này là ý kiến của khách hàng khi quan sát được thái độ của nhân chứng, để biết chính xác thì chúng ta không có cách nào ngoài việc tự điều tra. Hiện anh ta bị yêu cầu cấm xuất ngoại để phục vụ điều tra, tiện cho tòa án có thể gọi bất cứ lúc nào. Anh ta đang sống trong văn phòng tại công ty xây dựng và truyền thông Z.” Matthew bóp trán, thờ dãi rồi dặn dò thêm hai người trước khi chuẩn bị ngắt kết nối, “Khách hàng hành động vì nhân vật họ tôn sùng. Sự quyết tâm của họ đối với vụ này không đùa được đâu. Nếu không phải bị ép thì tôi cũng không muốn nhận vụ này.”

Sau khi hiểu rõ nhiệm vụ, việc của Viêm Khải và Vivian bây giờ là chờ đợi người vận chuyển mang đồ đến. Nhân chứng sống tại công ty? Tức là sau khi bị đuổi khỏi chỗ thuê, anh ta không có nơi nào để đi, kể cả là nhà bạn bè hay họ hàng. Đúng là đáng thương! Viêm Khải và Vivian yên lặng nghĩ ngợi, một người như thế có tự nhiên đi làm giả lời khai để vu oan cho người khác không? Hay là bị mua chuộc?

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 76

Sau lần liên lạc với Matthew, Viêm Khải và Vivian bắt đầu nghiên cứu về vụ án qua báo chí và bản tin. Hai người cũng không phải chờ lâu, chỉ qua một ngày đồ vật đã được chuyển đến, giống như cách thức hai người nhận được trang thiết bị mới.

Viêm Khải và Vivian ngồi xếp bằng trong phòng khách, mở va li ra, xem qua từng thứ ở bên trong.

“Chúng ta có thể xem không nhỉ?” Vivian nhắc lên một thứ trông như album ảnh, “Dù sao cũng là đồ riêng tư...”

Viêm Khải thì đang nghiên cứu vài thứ khác, nghe Vivian hỏi vậy liền ngẩng lên, “Nhưng một gói cứu trợ đang chờ được ký đây.”

Vivian lật đầu, nghe Viêm Khải nói vậy cũng thấy yên tâm, bắt đầu lục lại tiếp. Album ảnh cũng không có hình của gia đình hay bạn gái, mà là một bộ sưu tập những tấm hình đẹp được cắt ra từ tạp chí nhiếp ảnh.

Viêm Khải đang chăm chú xem một tấm hình, Vivian lại gần xem qua, “Bản đồ à? Của vùng nào vậy?”

“Không rõ. Chỉ có chú thích nào.”

“Cái này được vẽ lại từ bản đồ thường, cách phối màu và dùng ký hiệu riêng độc đáo thật!” Vivian xem kỹ tấm hình, “Nhưng sao la bàn chỉ hướng Bắc lại nghiêng vậy nhỉ?”

“Như là muốn nói nó không được bình thường, hoặc là người thiết kế thích vậy.” Viêm Khải lật mặt sau, “Ồ. Đằng sau có một dãy số.”

Vivian nhíu mày vẻ nghiêm trọng, bấm bút chép lại dãy số vào sổ tay, “Ghi chú trên vật dụng cá nhân, lại còn cẩn thận mã hóa lại, vậy chắc là thông tin rất quan trọng.”

Viêm Khải gõ đầu Vivian một cái, “Đừng nghĩ quá thế. Có lẽ chỉ là một thói quen ghi chép, hi hữu lắm nó mới chứa bí mật động trời. Có khi lại chỉ là thông tin cá nhân nhạy cảm, không muốn để người khác biết kể cả người thân. Như vậy thì chúng ta càng không nên soi mói đến.”

Vivian nghe vậy thì ngẩn người, “Nói thế... không nên tìm hiểu nữa sao?”

Viêm Khải bật cười, lại cốc cho Vivian thêm một cái, “Bạn thân ơi, cậu cái gì cũng tốt, chỉ có điều là suy nghĩ quá nhiều. Tính đáng trí và thi thoảng đầu óc trở nên điên loạn là do cậu chạy quá nhiều dòng suy nghĩ trong đầu một lúc đấy. Chúng ta đang điều tra, điều tra mà, đừng để ý nhiều đến chuyện bên lề.”

“Phải, nên điều tra thật chuyên nghiệp.” Vivian gật gù, rồi đột nhiên bật dậy túm tóc Viêm Khải, “Cái gì? Cậu nói tớ điên loạn với đáng trí hả? Tớ như thế lúc nào?”

“Áy áy.” Viêm Khải la oai oái, “Tập trung điều tra, tập trung điều tra.”

Sau khi phòng khách yên tĩnh trở lại, chuyện điều tra lại bắt đầu với việc xem các tư liệu về nhân chứng.

“Tên đầy đủ là Thomas Vincent, nghề nghiệp là một designer. Đã tốt nghiệp IESA, khi còn theo học là diện được cấp học bổng từng kỳ, anh ấy cũng từng đạt rất nhiều giải thưởng dành cho sinh viên.”

Viêm Khải không biết gì về thẩm mỹ hay thiết kế như Vivian, nhưng nhìn vào bảng thành tích của Thomas, cậu cũng biết được đây là một tài năng được công nhận.

“Oa. Vậy cái này là Thomas tự làm rồi.” Vivian chăm chú nghiên cứu lại tấm bản đồ, “Nhưng nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy tấm hình này, tớ đã nghĩ đây là sản phẩm của một designer có kỹ năng nhưng không có thẩm mỹ... À không phải! Rất có thẩm mỹ đấy chứ, các đường nét và ký hiệu được vẽ rất tinh tế.”

Viêm Khải thì không rõ về mấy cái gọi là thẩm mỹ, cậu hỏi lại, “Thế bức hình đó không đẹp sao?”

“Đẹp chứ. Đường nét rất đẹp. Là do cách sử dụng màu.” Vivian nhăn mày, “Những màu sắc này có cái gì đó, khiến tớ... khó hiểu.”

Viêm Khải nghe Vivian nói mà ngỡ ngàng cả người, cậu cũng không hiểu dân thiết kế nghĩ gì trong đầu.

“Vậy thử nghiên cứu thêm xem. Tớ sẽ xem xét những thứ khác.”

Viêm Khải xem một số sách báo mà Thomas cất giữ. Vivian thì quyết định lên mạng tìm kiếm các sản phẩm thiết kế khác của Thomas, phát hiện ra anh ta có viết blog. Nội dung chính của blog là những sản phẩm nhiếp ảnh hoặc thiết kế của chính Thomas kèm theo những đoạn văn ngắn. Blog của anh ta rất hay, cũng có một lượng người theo dõi nhất định. Tuy nhiên bài viết cuối cùng đã từ hơn hai năm trước, cứ một khoảng thời gian lại có người theo dõi vào hỏi thăm tình hình tác giả và hô hào anh ta quay lại.

Vivian chống cằm nghiên cứu các bài viết và xem sản phẩm của Thomas. Lời văn đơn giản nhưng sâu sắc, ảnh cũng rất đẹp, xem nhiều cũng thấy được Thomas đã định hình được phong cách riêng. Càng xem, Vivian càng nhận thấy một điều: tấm hình bản đồ kia quả thực có vấn đề.

Vivian định nói nghi ngờ của mình cho Viêm Khải. Lúc này cậu ấy đang bận xem một vài thứ khác. Vivian lắc lắc đầu, nghĩ lại thì đây là suy đoán vô căn cứ nhất mình từng nghĩ đến, chẳng dựa trên một cơ sở nào chắc chắn ngoài bản năng nghề nghiệp. Viêm Khải thì chẳng bao giờ coi ý tưởng của bạn bè là vớ vẩn. Nếu suy nghĩ này sai thì nó có thể dẫn hai người đến đâu?

Vivian tự cười chính mình vì lại nghĩ vớ vẩn, lẩm nhẩm lại dãy ký tự đằng sau bức ảnh. Có khi nào đây là một mật mã không?

“Oa.” Viêm Khải thốt lên.

Vivian giật mình, “Sao? Tìm ra cái gì à?”

“Không.” Viêm Khải chớp chớp mắt, “Tớ thấy cậu nghĩ gì ghê quá, ngón tay tớ để gần mí mắt cậu mà cũng không chớp lấy một cái. Thế cũng gần với đăng cấp Zoolander rồi đó.”

Vivian phì cười.

“Cậu có nghĩ dãy số sau bức ảnh là mật mã gì không?”

Viêm Khải hỏi, “Mật mã kết á?”

Vivian lắc đầu, “Mật mã kết chắc không có chữ cái đâu nhỉ?”

Viêm Khải thấy Vivian vẫn đang đau đầu với tấm hình, liền xem lại tấm ảnh với dãy ký tự đằng sau, “Nếu mật mã kết thật thì không viết ở chỗ này đâu. . . Khi đặt mật mã người ta thường dựa trên điều liên quan đến bản thân mình. Cậu cũng học thiết kế đó, thử nghĩ xem làm thế nào có thể ra được mật mã như thế?”

Viêm Khải nói xong liền bỏ vào bếp pha cà phê.

Vivian ngồi khoanh chân ở phòng khách, nghĩ ngợi. Liên quan đến bản thân mình à? Hừm hừm. Chưa nói đến việc giải mật mã, không biết bức hình này có ý nghĩa gì đặc biệt với Thomas hay không nhỉ? Chỉ có mỗi nó là được in ra. Vivian gỡ trán, lẩm bầm. In à? Không biết bức hình này có bản hiển thị không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Vivian sột sắng lên blog của Thomas rà soát lại một lượt nhưng không thấy tấm hình đâu, liền scan lại rồi lên internet tìm kiếm. Hóa ra nó là hình minh họa cho một blog khác của Thomas. Khác với blog kia, blog này gồm những bài viết dài hơn. Bức ảnh là hình minh họa nằm trong một bài viết về nỗi nhớ của tác giả về vùng Provence. Thomas viết rất nhiều về một buổi sáng ngồi trong thành phố, được thưởng thức bữa ăn sang chảnh tại nhà hàng có sao Michelin đầu tiên trong đời, nhưng tâm trí lại nhớ về món bánh mỳ hoa oải hương ở quê nhà.

Vivian sau khi tìm được bản hiển thị của tấm hình, cũng phát hiện ra lý do của cảm giác kì lạ khi nhìn thấy nó lần đầu tiên. Bản gốc quả nhiên được phối màu rất đẹp và tinh tế, nhưng lại được thiết kế bằng hệ màu RGB, dành riêng cho các thiết kế online, không phải dùng cho in ấn. Nên khi bức hình được in ra, màu sắc sẽ thay đổi, khác với dự định của người thiết kế.

Vivian ngã ngửa ra thảm lăn lộn, muốn hò hét ầm ĩ một trận. Cảm giác như bản thân đã có tiến bộ trong việc điều tra. Dù chưa biết phát hiện này rốt cục dẫn tới điều gì, nhưng khúc mắc cá nhân đã được tự mình giải đáp cũng khiến Vivian cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Vivian bật dậy, tải tấm ảnh về, hơi giật mình vì dung lượng của nó khá lớn.

Cộp! Một cốc cà phê thơm lừng được đặt ngay bên cạnh, Vivian nhắc lên hít hà.

“Tớ tìm được bản hiển thị của bức hình này.”

Viêm Khải ngồi xuống bên cạnh, “Tuyệt! Vậy bây giờ làm gì?”

Hai người cùng nghiên cứu tấm hình. Khi đã có thể phóng to thu nhỏ để quan sát trên màn hình máy tính thì còn phát hiện thêm nhiều chi tiết hơn nữa. Hai người tròn mắt xem xét. Bản đồ này được vẽ rất kỹ, nhìn vào cũng thấy được người thiết kế đặt vào bao nhiêu tỉ mỉ và tâm huyết.

Viêm Khải lần đầu quan sát một giao diện của phần mềm thiết kế, thấy có nhiều thứ thật lạ mắt. Nhưng giao diện của phần mềm không quá rắc rối và không tạo hình trừu tượng, Viêm Khải lại liên tưởng thông minh nên cũng không cảm thấy quá khó hiểu.

Cậu để ý đến một hộp thoại, liền hỏi Vivian, “Đây là cái gì vậy?”

“Khung làm việc này giống như hộp màu ở ngoài đời đó...” Lúc nhìn đến “hộp màu”, Vivian cũng hiểu sao Viêm Khải lại thấy nó lạ. Bản sao lưu cuối cùng của thiết kế này cho thấy màu hồng cam đã được sử dụng. Màu hồng cam thiên về sắc đỏ, nhưng tấm hình này dùng toàn bộ là các gam màu xanh và tối.

Viêm Khải hỏi, “Làm sao để tìm được màu đó đã được dùng ở đâu?”

“Phần mềm này không làm được đâu. Tìm thủ công cũng mệt, dung lượng lớn thế này...” Vivian nhanh nhẹn thao tác, tìm và khởi động một phần mềm có sẵn trong laptop cá nhân. “Nhưng tớ có trừ rất nhiều phần mềm chỉ hai tí viết lúc tập lập trình đây. Chỉ hai viết nhiều thứ hay ho liên quan đến làm thiết kế cho tớ. Có một cái, chạy nó có thể tìm ra...”

Viêm Khải chớp chớp mắt. Chỉ hai à? Lại thêm một người nữa trong gia đình của Vivian mà Viêm Khải từng nghe nói nhưng chưa từng gặp bao giờ. Cậu ngăn người, nghĩ lại thì hai người chưa từng đến nhà nhau chơi. Thời học cấp 3, cậu ở cách ly gia đình, ở một mình với một quản gia và hai vệ sĩ trong một căn nhà gần trường học. Đây cũng là nơi tụ tập chính của cậu với Vivian. Mỗi khi việc học tập của hai người có chuyện vui là sẽ tổ chức “nhậu” cả buổi để chúc mừng. Nói là nhậu nhưng chỉ có đồ ăn vặt và nước trái cây.

Sau khi khởi động khoảng vài giây, chương trình đã tìm ra. Viêm Khải và Vivian nheo mắt nhìn, có một tập hợp khoảng hơn năm mươi pixels được tô màu đỏ cam.

Viêm Khải lấy máy tính, thực hiện vài thao tác, tìm ra được tọa độ của điểm được cô tình tô màu hồng cam trên bản đồ. Tọa độ của nó, không ngờ...

“Áy. Đây chẳng phải là dãy ký tự sau tấm ảnh sao? Hóa ra nó là một tọa độ à?” Vivian bất ngờ.

Viêm Khải uống một ngụm cà phê, “Kể cả chỗ chấm đỏ, bức hình này toàn bộ là bản đồ thuộc vùng Provence.”

“Vùng Provence trong bài viết trên blog. Đó là quê của Thomas đó.” Vivian nghĩ ngợi, vùng được tô màu hồng cam trên bản đồ chỉ bằng một làng ngoài thực tế, nếu tham quan hết thì chỉ có một ngày là cùng. Ngày mai mình có một ca làm sáng...

“Viêm Khải, ngày mai cậu được nghỉ phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 77

Tối hôm đó, Viêm Khải và Vivian nghiên cứu thời tiết, tuyến xe, chuẩn bị ít đồ đạc để hôm sau đến thăm ngôi làng được Thomas đánh dấu trên bản đồ trong một ngày.

Hai người ăn sáng trên xe bus. Sau khi ngồi một chuyến tàu và đi một chuyến xe, lúc bước xuống bến, có cảm giác như đã đến một thế giới khác. Khắp nơi tràn ngập cây cỏ, thời tiết thì nóng hơn so với điểm đi, và khắp không gian thì thoang thoảng hương hoa.

“Đường đất cứng thật đó.”

Vượt qua vài ngọn đồi, cánh đồng hoa oải hương hiện ra trước mắt, rực rỡ vô cùng.

Vivian hít lấy hít để, “Oa! Rừng hoa oải hương tuyệt quá, mùi thơm này còn thoải mái hơn ở trong một cửa hàng nước hoa.”

Viêm Khải cũng bị thiên nhiên tuyệt đẹp trước mắt làm cho vui vẻ, không nhận được mỉm cười, “Ồngốc, là cánh đồng hoa, không phải rừng.”

“Nói rừng thì càng bí ẩn mà.”

Viêm Khải chỉ trỏ, “Có mấy cánh rừng dưới đất kia, có được lấy nó không nhỉ?”

“Chúng ta lượm đi, họ không thu mấy cánh dưới đất đâu.” Vivian chạy đến ngồi xổm xuống nhặt nhanh, “Mang về cho vào tủ quần áo.”

Hai người đi trên con đường dọc cánh đồng hoa. Vivian cầm mấy nhành hoa khô vung vẩy không chịu buông, tâm trạng đang rất vui, bắt đầu mơ mộng với Viêm Khải, “Cậu nói xem, hoa nào cũng đẹp, hoa vừa đẹp vừa thơm cũng không hiếm. Nhưng oải hương lại nổi tiếng. Nếu khi xưa người La Mã yêu thích một bông hoa màu trắng mà không phải là oải hương, bây giờ chúng ta sẽ có những cánh đồng hoa trắng. Và màu tím sẽ không nổi tiếng nữa, mà là màu trắng.”

Viêm Khải vừa nhìn đường vừa cười, “Oải hương nổi tiếng vì hàng loạt công dụng bên cạnh vẻ đẹp.”

“Tớ biết.” Vivian nhảy cẫng lên, “Để cho người ta mơ mộng chút chứ. Rõ ràng là có mối liên hệ giữa gen màu sắc sỡ với gen có chứa các tinh dầu hữu cơ quý giá. Đẹp và quý tự lại một chỗ, thế giới thực vật rõ ràng khắc nghiệt hơn thế giới chúng ta nhiều.”

Viêm Khái nhún mày, “Có phải thế không? Như điều cậu mộng mơ lúc nãy, oải hương quý trước, và mọi người cần nó, nên cả bề ngoài của nó cũng thành một tiêu chuẩn...”

Vivian phì cười, “Xem kìa, lời của thằng con trai không biết tí gì về thẩm mỹ. Thế theo cậu, giá trị thực dụng là cốt lõi của các định hướng à?”

Viêm Khái nhún vai, cũng không hiểu sao Vivian lại cười, “Tớ nghĩ thế. Đến giờ chưa thấy điều gì là ngoại lệ.”

Vivian vẫn tiếp tục vừa đi vừa cười, được một lát yên lặng, đột nhiên quay sang nói với Viêm Khái, “Không biết có nghe ngóng được thông tin gì quan trọng không. Nếu hôm nay chúng ta không giúp được gì cho ngôi làng ở Trung Đông kìa, thì cứ nghĩ chuyến đi này là thăm quan học tập vậy.”

Viêm Khái dừng bước, nhìn Vivian chăm chú, “Làm sao đây? Tự nhiên nói nhiều thứ không liên quan thế?”

Vivian thờ dãi, “Lúc bắt đầu chuyến đi này, tớ không nghĩ gì nhiều. Chưa hết nửa ngày chúng ta đã đi xa đến vậy, bây giờ phải nói vài câu ổn định tâm tình trước, để không thấy thất vọng nếu cuối ngày không thu được gì.”

Viêm Khái nghe vậy thì phì cười, đưa tay xoa đầu Vivian, vừa nhìn ngó xung quanh để ghi nhớ đường đi, “Cứ bay nhảy khi có thể thôi. Mấy năm nữa là chúng ta đến tuổi phải uống vitamin hằng ngày rồi, thêm mười mấy năm nữa thì có lòng cũng không còn sức chạy nhò chạy nhào nữa đâu. Khi có thể làm gì, kể cả việc... cảm đầu chạy theo những dấu hiệu mơ hồ nhất, thì cứ chạy thôi, còn hơn là ngồi yên một chỗ cho hết ngày.”

Vivian mắt không chớp, nhìn Viêm Khái chằm chằm, “Thật đấy à? Cái vụ uống vitamin hằng ngày mới cả...”

Viêm Khái kéo tay Vivian, “Không muốn vậy thì ăn uống, rèn luyện cho tốt vào. Đi tiếp thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 78

Trên con đường dài không bắt được chuyến xe nào đi qua, phải đến gần trưa hai người mới tới được làng. Việc đầu tiên là tìm chỗ ăn. Hai người cũng không có nhiều sự lựa chọn, vì chỉ tìm thấy một cửa hàng.

Đẩy cửa bước vào, Vivian tò mò ngắm nghía xung quanh. Viêm Khái cũng quan sát không gian quán một lượt. Ở đây không có cạnh tranh, nhưng nơi này nhìn vào đã thấy rất chu đáo trong việc bày trí, mọi thứ đều rất sáng sủa, sạch sẽ. Nhạc Mozart mở âm lượng vừa nghe, quán chỉ có vài người khách mặc áo yếm bò. Ngồi vào bàn rồi là có cảm giác như nhà hàng chỉ có mỗi mình là khách.

Vivian ngó nghiêng một lượt, chợt nhớ ra bài viết trên blog của Thomas, “Không biết ở đây có bánh mỳ hoa oải hương không nhỉ?”

Viêm Khái lắc đầu, “Không rõ. Thực đơn ngoài cửa không thấy ghi.”

Một cậu bé trông rất nhỏ người để tóc húi cua tiến đến bàn hai người, “Anh chị muốn ăn gì?”

Thấy cậu bé đáng yêu, lại còn rất nhỏ, hai người không nhịn được mỉm cười với cậu nhóc. Viêm Khái hỏi, “Ở đây có chỗ nào bán bánh mỳ hoa oải hương không em?”

Cậu bé hí hoáy viết gì đó vào tờ ghi hóa đơn, nghe hỏi mới ngược mắt lên nhìn hai người, “Anh chị lần đầu đến đây à? Bánh mỳ hoa oải hương ngày nào chả có. Lấy hai phần nha? Anh chị dùng thêm gì nữa không? Lần đầu đến đây thì nên thử qua món thịt quay công thức gia truyền.”

Vivian thấy cậu nhóc thật thú vị, giọng cao mà lại có nhịp điệu, nên cứ ngồi nhìn cậu nhóc rồi cười hoài, “Anh chị đến đây tham quan, mà chỉ ở đây một ngày thôi. Có cách nào để thử hết các món của hôm nay trong một lần không?”

“Có chứ. Nhưng phải gọi suất tình nhân.”

Vivian không nhịn được liền quay qua chỗ khác ôm miệng cười. Viêm Khái bảo với cậu nhóc, “Cũng được. Em cho anh chị suất tình nhân nhé.”

Vivian cười hỏi, “Cậu bé, em tên là gì?”

“Mọi người gọi tôi là Petit Manon.”

Vivian lại phì cười, “Petit Manon. Không phải Manon Petit mà là Petit Manon à?”

Viêm Khải thấy tên của thằng bé chẳng có gì buồn cười, nhưng thấy Vivian cứ cười hoài, cậu có cảm giác cười cũng bị lây. Petit Manon thì không hiểu sao hai anh chị này lại cười. Tưởng hai người này trêu chọc mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cậu nhăn thành mấy khối.

Một lát sau, chính tay Manon bê đồ ăn từ bếp ra, phải đi mấy chuyển mới mang ra hết.

Hai người nhìn một bàn đầy món ăn. Suất “tình nhân” gồm tất cả các món của thực đơn trong ngày, mỗi món một chút. Bánh mỳ hoa oải hương thì trông giống bánh mỳ nướng mềm, bên trên có đặt cẩn thận một nhành nhỏ hoa oải hương tím.

Viêm Khải và Vivian bắt đầu ăn trưa thì Manon lại mang ra một khay đồ ăn nữa.

Hai người đang nghĩ “vẫn còn nữa à?” thì thằng bé đã đặt khay ngồi xuống bàn bên cạnh. Hóa ra là Manon cũng đến giờ ăn trưa.

Vivian vẫn còn tiếp tục vừa nhìn thằng bé vừa cười tủm tỉm mà ăn không được yên. Viêm Khải quay sang tranh thủ hỏi chuyện, “Manon, anh chị muốn tìm nhà Vincent, em có biết nơi nào để hỏi không?”

Manon nghe Viêm Khải hỏi thì mỉm cười. Vivian há hốc miệng: đáng yêu quá đi, cười má phính sang hai bên kìa. Làm mình nhớ đến đứa em trai đáng yêu của mình lúc nhỏ. Nhưng hình như, đây là lần đầu Petit Manon cười với họ thì phải.

Thực ra là thằng bé cười với Viêm Khải. Vì mọi người toàn gọi cậu bé là Petit Manon, không thì chỉ gọi là Petit. Viêm Khải là người đầu tiên gọi nó là Manon.

“Anh chị muốn tìm ai?” Manon hỏi.

Vivian cười tươi, “Anh chị muốn tìm người đấy. Nhóc tìm được sao? Nhóc biết hết người dân ở đây à?”

Manon nhai một miếng thức ăn, lắc đầu, “Cần gì phải biết hết? Ở đây cũng chỉ có mấy họ thôi. Cứ nói ra tên, em đi hỏi người lớn là biết.”

Viêm Khải và Vivian bật cười. Thằng bé kháu thật.

Manon thì như đọc được suy nghĩ của hai người, mỉm cười nói, “Không phải cảm thấy em lạnh lẽo đâu. Con nhà buôn nào cũng vậy thôi.”

Hai người không nhịn được phì cười. Bây giờ thì họ đều hiểu tại sao có nhiều người thích con cháu đầy nhà rồi, để gia đình lúc nào cũng có thể cười nói vui vẻ.

“Nhà Vincent à? Anh chị chỉ ở đây ngày hôm nay thôi nhì? Ừm... mà có ở lâu nữa thì cũng không gặp được đâu.”

Vivian hỏi, “Sao? Họ đi du lịch gia đình cả rồi à?” Người dân ở làng trồng oải hương này phần lớn đều có công ăn việc làm ở ngay trong làng. Thế còn đi đâu mà một người cũng không thể gặp được?

Manon yên lặng một lát rồi hỏi lại, “Chính xác thì anh chị muốn gặp người nào nhà Vincent?”

Hai người còn chưa kịp trả lời thì Manon đã nói hộ luôn, “Thomas Vincent phải không?”

Viêm Khải ngạc nhiên, “Đúng vậy. Sao em biết?”

Manon vừa ăn vừa nói nên ợ ra tiếng, thằng bé bình tĩnh vuốt vuốt ngực rồi trả lời, “Chỉ có thể là tìm anh Thomas thôi, vì anh ấy là người duy nhất còn lại của nhà Vincent.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 79

Viêm Khải và Vivian sững sờ. Họ không biết chuyện này. Có vẻ Matthew không cung cấp thông tin chi tiết vì nghĩ họ không cần đào sâu vụ này.

Ánh mắt hình sự nghiêm trọng của Viêm Khải và Vivian trong mắt cậu bé Manon chẳng khác gì hai người đang trong trạng thái hoang tưởng. Cậu bé trấn an hai người, “Không phải thuyết âm mưu giết cả gia tộc gì đâu. Là tai nạn không may, nổ bình ga từ mấy năm trước rồi. Lúc đó anh Tom đi học ở trên thành phố, nên sống sót.”

Viêm Khải và Vivian không hiểu thái độ của Manon khi an ủi họ lắm, nhưng hai người cũng hiểu được, đây là một mất mát to lớn vô cùng với Thomas. Chuyện xảy ra mấy năm rồi, tức là lúc anh ta còn trẻ hơn cả hai người bây giờ.

“Anh Thomas nổi tiếng lắm. Trẻ con chúng em ai cũng biết anh ấy.”

Hai người nhìn Manon bình tĩnh ăn và kể chuyện.

Vivian cười nhẹ nhàng hỏi Manon, “Vi ảnh học trên thành phố à?”

“Học trên thành phố có gì mà oai?” Manon ngược đôi mắt tròn lấp lánh nhìn Vivian, “Người trên thành phố, cả người ngoại quốc nữa, cũng về đây ngắm hoa suốt còn gì. Đây là khu dành cho sản xuất nên không có khách du lịch, bên khu thương mại thì lúc này đông lắm rồi. Nhưng thỉnh thoảng họ cũng tìm sang đây vì rừng hoa bên này lớn hơn.”

Vivian thấy thằng bé nói ‘rừng’, liền quay sang cười tí tøn với Viêm Khải. Viêm Khải không nói gì chỉ thấy buồn cười, miệng để khẩu âm “con nít dùng từ”.

Vivian nhìn không ra, lại giật mình nhớ ra câu chuyện sắp lái sang hướng khác, bèn hỏi Manon, “Thế tại sao anh Thomas lại nổi tiếng?”

Thằng bé uống một ngụm nước cam, “Bố mẹ và ông bà kể về ảnh suốt. Bảo là hồi nhỏ ảnh rất đáng yêu, là mẫu con cháu lý tưởng của mọi người. Vừa ngoan lại hiểu chuyện.”

Vivian bĩu môi. Chắc chắn là rất rất ngoan, rất rất hiểu chuyện, không thì ai lại đi khen con người khác trước mặt con mình như vậy?

Manon bắt đầu kể cho hai người câu chuyện hồi nhỏ của Thomas mà cậu bé vẫn được nghe.

Anh Thomas hồi còn nhỏ như Manon bây giờ, thường hay chơi với đám trẻ trong làng. Một lần hết trò chơi, đứa trẻ lớn nhất dẫn đầu cả bọn, cảm gậy đi treu chọc một chú chó nhỏ đang bị xích. Thomas không đồng ý, ngăn cả đám lại còn bị chúng đánh bị thương. Lúc đó anh Thomas cũng không to con gì, cũng thấp bé như Manon bây giờ. Sau lần đó, anh Thomas đều ở nhà vì không có đứa nào chịu chơi cùng nữa. Thời gian rảnh anh lại giúp người lớn trong làng làm việc hoặc học bài. Kể ra tuổi thơ anh Thomas hơi bị thiếu niềm vui nhưng lại rất ngoan ngoãn tài giỏi, mọi người đều yêu.

Viêm Khải và Vivian nghe xong câu chuyện cũng hiểu ra, người lớn trong làng thương Thomas nhiều hơn là yêu quý. Nhưng Thomas trong câu chuyện từ nhỏ đã bộc lộ bản tính hiền lành và dũng cảm. Giả sử anh ta lớn lên có trở thành người có thể đối trá và vu oan giá họa cho người khác, thì thứ đã làm anh ta thay đổi, chắc chắn phải rất ghê gớm.

Rời khỏi quán ăn, Viêm Khải và Vivian còn đang tính, sẽ qua khu thương mại chơi hay kiếm xe về luôn. Khu thương mại khá rộng, có lẽ một buổi chiều thì không tham quan hết được.

Vivian đột nhiên túm chặt lấy cánh tay Viêm Khải như muốn xé rách tay áo của cậu. Viêm Khải khó hiểu nhìn lại thì nghe được tiếng Vivian rên rỉ, “Bụng... đau quá.”

“Đau gì? Sao tự nhiên lại đau? Không phải đau ruột thừa đấy chứ?” Viêm Khải lo lắng, vậy thì phải đến bệnh viện ngay.

Vivian nhăn nhó, “Tớ cắt ruột thừa lâu rồi. Tớ cần... WC.”

Đúng lúc đó thì thằng bé Manon chạy ra. Cậu bé ở trong cửa hàng đã thấy Vivian đang vật vờ ngoài này.

“Chị làm gì đấy? Có đau bụng cũng không nên ở trước hàng ăn nhà người ta mà quần quai chứ? Tìm chỗ khác đi.”

Vivian không nói được tiếng nào.

Viêm Khải nói với Manon, “Em cho Vivian dùng WC, còn chỉ cho anh hiệu thuốc với.”

Manon liền kéo tay Vivian chỉ ra sau nhà hàng, “WC ở tí sau nhé. Khách hàng dùng bữa xong ở nhà em chẳng bao giờ phải ‘vội vàng’ đi WC cả...”

Vivian nghe đến đó liền ù té chạy.

Manon quay sang nói với Viêm Khải, “Còn cửa hàng thuốc... không rõ nguyên nhân chị ấy đau bụng mà anh đã vội tìm cửa hàng thuốc làm chi?”

Viêm Khải đứng hình, không biết nói sao. Vừa nãy quả thực khi thấy Vivian nhăn nhó, cậu cũng không kịp nghĩ nhiều.

Manon gãi má, “Chẳng lẽ nào... chị ấy có uống nước ở vòi không?”

“Có.” Viêm Khải nhớ lại, “Nước làm sao à?”

Manon chép miệng, “Đúng vậy. Nước lã ở đây không uống được đâu. Đường nước đang phải bảo dưỡng, mai mới xong. Nước này được xử lý bằng trạm sơ cua, không có đầy đủ chức năng lọc đâu.”

Viêm Khải nhìn về hướng Vivian chạy đi lúc nãy, rịn mồ hôi thay cho bạn.

Manon phẩy tay, “Kệ đi, nhiều người bị lắm rồi. Đi vệ sinh một lần là khỏi í mà.”

Quyển 5 - Chương 80

Tối hôm đó ở nhà, Viêm Khải và Vivian ngồi xếp bằng trong phòng khách. Vivian cầm một cốc nước chậm rãi uống, Viêm Khải thì mở máy tính, hai người muốn liên lạc với Matthew về chỗ ở của Thomas mà họ đang giữ. Nhưng còn chưa kịp yêu cầu kết nối thì Matthew đã liên lạc đến.

“Chuyến đi thế nào? Có gì hay ho không?”

“Vùng Provence rất tuyệt đấy!” Vivian xoa xoa bụng, “Bao giờ anh rảnh nhất định nên đến đó một lần. Con người ở đó rất tuyệt.”

Viêm Khải nín cười quay đi chỗ khác, ho khan mấy tiếng rồi nói, “Chúng tôi không thu được thông tin gì hữu ích. Kể từ khi có chuyện xảy ra với đại gia đình, Thomas cậu ấy không quay về nhà lần nào nữa. Nhưng chúng tôi biết được một điều, những ai biết về con người của Thomas sẽ không tin anh ta có thể làm những chuyện như vụ oan giá họa cho người khác.”

“Ồ.” Matthew gật gù, “Thế các cậu nghĩ thế nào?”

Vivian vừa ngáp vừa nói, “Thì không thu được thông tin gì hữu ích đó.”

“Ok.” Matthew vỗ tay cái bốp, “Vậy quên nó đi. Ở đây có nhiệm vụ mới cho hai người. Nghe này, nếu nhận vụ này thì sẽ được cấp thêm nhiều trang bị lắm.”

“Được đấy.” Viêm Khải và Vivian hào hứng đập tay.

Matthew thấy hai người vui vẻ thì mỉm cười, tỏ vẻ nguy hiểm nói, “Nhưng hai người sẽ bị tách ra.”

Ngờ ngàng, hai người vẫn chưa hiểu ý của Matthew, nhưng anh ấy vẫn chưa nói hết.

“Và từng người một,” Matthew chỉ Viêm Khải rồi đến Vivian qua màn hình, “... sẽ được kết nhóm với Marcel và William E. giỏi nhất của tổ thám tử. Ngạc nhiên chưa, đó là tin vui đấy!”

Hai người quả thực cực kỳ ngạc nhiên, có cảm giác như họ vừa được thăng tiến trong công việc. Có bị tách ra cũng chẳng có gì to tát, chỉ ngạc nhiên chút thôi, dù sao Viêm Khải và Vivian cũng không phải quan hệ phải dính lấy nhau thì mới chịu được.

Viêm Khải hỏi Matthew, “Anh nói cụ thể được không?”

“Đầu tiên Viêm Khải, cậu sẽ theo ngài Athur, là Marcel giỏi nhất và có thâm niên lâu nhất của tổ chúng ta.” Matthew tự hào, “Những người giỏi nhất dù là của tổ nào thì cũng có vị thế tuyệt đối. Tổ điệp viên toàn bộ là tinh anh, nhưng nhân tài của tổ thám tử chúng ta chính là không thua kém về sự bền bỉ. Cũng đâu phải tự nhiên mà một vụ khủng bố được giao cho chúng ta chứ? Ha ha ha.”

“Cái gì?” Vivian tròn tròn mắt, “Khủng bố? Anh bảo Viêm Viêm đi chống khủng bố sao? Khủng bố á?”

Viêm Khải cũng hơi sững sốt. Được thăng tiến đồng nghĩa với việc những nhiệm vụ nhận được sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Chỉ là đi chống khủng bố là một điều ngoài sức tưởng tượng của hai người.

“Không phải là trực tiếp đối đầu. Đây là tin tình báo có mức độ cảnh báo nguy hiểm tương đối thấp. Nhưng chúng ta vẫn phải làm công tác đề phòng. Hiện giờ có nhiều sự kiện cần nhân lực hơn nên yêu cầu hợp tác đã được gọi đến cho tổ thám tử.” Matthew bật mí, “Còn Vivian, nhiệm vụ cậu theo cũng không vừa đâu. Cậu sẽ hỗ trợ thám tử cấp cao: Éric, đi điều tra tiếp vụ án mạng của Ludovic Gérardine. Theo tin tình báo, vụ này có khả năng dính đến mafia.”

“Mafia?” Vivian giật mình, “Hung thủ thực sự là mafia sao?”

“Chưa rõ. Có gì hãy trao đổi trực tiếp với thám tử Éric.”

Nghe xong những lời của Matthew, Viêm Khải và Vivian đều hiện lên nhiều thắc mắc. Dù sao thì tổ thám tử cũng có mục đích chính là làm thương mại, vậy nên những vụ nghe có vẻ hoàng tráng như mafia hay khủng bố xâm nhập biên giới thực chất đều có cảnh báo nguy cơ cực thấp, với tin tình báo nhiều khi không chính xác. Vivian nhăn mày, Matthew vừa nói “chưa rõ” là ý gì? Thám tử Éric khi tiếp nhận điều tra đã không báo cáo với Matthew sao? Lại còn cái gì mà “trực tiếp trao đổi”?

“Trao đổi trực tiếp là sao?” Vivian thắc mắc.

Matthew xoa mũi, cố gắng sắp xếp từ ngữ, “Về chuyện này... nếu có thể, hai người cho cậu ấy tá túc nhờ với được không?”

“Tá túc? Éric sao? Tại sao?”

“Về chuyện này thì...” Matthew bắt đầu kể.

Chuyện là, Éric là con nuôi của một trong những lãnh đạo cấp cao nhất của The Wolfr. Cậu ta kém hai người Viêm Khải và Vivian 1 tuổi. Từ nhỏ Éric đã được nuôi dạy trực tiếp bởi các điệp viên hàng đầu thuộc nhóm William E. Vốn Éric được đào tạo để trở thành tinh hoa của tổ điệp viên, và cậu ấy cũng tin rằng mình sẽ trở thành điệp viên. Gần đây, vì muốn trị tính bướng bỉnh của Éric, người cha nuôi _ vị sếp cấp cao tít mù đó, đã quyết định đẩy cậu ta đi làm công tác bên tổ thám tử.

Matthew che miệng nín cười, “Éric không chịu nên bị đuổi ra khỏi nhà. Nếu giải quyết được vụ này thì cậu ta sẽ được trở về. Tuy đã được đào tạo rất tốt nhưng cậu ta chưa tham gia giải quyết một vụ án thực tế nào. Lần này không phải là muốn nương tựa vào các cậu đâu, Vivian sẽ hợp tác với Éric nên tiện thì cho cậu ta ở cùng luôn. Vụ án được giải quyết, cậu ta cũng sẽ rời đi.”

“Theo như anh nói, cậu ấy miễn cưỡng nhận nhiệm vụ với tư cách là thám tử,” Vivian khó xử, “VẬY, ý tôi là... tâm trạng cậu ấy liệu có...”

“Tôi hiểu rồi.” Matthew gio tay, “Tất nhiên, cậu ta không vui về lắm đâu. Tôi nói nhỏ điều này, hai người không cần phải khách khí với Éric đâu. Cậu ta coi tổ chúng ta là “ổ điệp viên thương mại”.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 81

Matthew liên lạc đến cũng không nói rõ khi nào người hợp tác với họ sẽ đến. Vài ngày sau lại đến cuối tuần, Viêm Khải và Vivian đến siêu thị mua thêm thực phẩm. Dù sao sắp tới sẽ có thêm một người đến ở. Vivian cảm thấy sốt ruột đến nỗi cả ngày không cười lấy một lần. Vụ án kia đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng. Qua giai đoạn nước sôi lửa bỏng mà vẫn không làm gì thì sẽ chẳng còn lại gì nữa. Vậy mà thám tử Éric còn chưa biết mặt mũi kia không biết đang ở đâu.

Ký gởi thẳng hàng hóa đã mua ở siêu thị về chung cư, hai người tranh thủ đi dạo đến quảng trường lớn xem bò câu. Xem chán rồi thì dừng chân trong một cửa hàng nước.

Vivian khuấy ly nước kêu lạnh canh. Viêm Khải cũng biết bạn mình tâm trạng đang không tốt, vậy nên cậu mới rủ Vivian đi dạo thế này. Cậu mở lời bắt chuyện, “Vi không thích nước gì ngoài việt quất à?”

“Có chứ, tớ thích trái cây các loại. Nhưng có việt quất thì tớ sẽ luôn gọi.” Vivian xem lại thực đơn, “Có lẽ cả sữa chua nữa.”

Viêm Khải hỏi, “Cậu vẫn tiếp tục nghe ngóng vụ án mạng của Ludovic phải không?”

Vivian nghe đến vấn đề khiến mình mất kiên nhẫn mấy hôm nay, chỉ muốn đập bàn một phát, “Có chứ. Báo chí cũng đưa tin suốt ngày nhưng họ cũng không biết nội tình gì. Tất cả chỉ là những bài báo về việc người ta ăn ở trong trại tạm giam như nào. Gia đình của Ludovic và của nạn nhân phát biểu một câu cũng có thể viết ra cả bài báo. Hờ. Vẫn là chờ tên Éric kia đến thôi. Còn cậu thì sao? Ngài Athur có liên lạc gì chưa?”

“Vẫn chưa thấy.” Viêm Khải lắc đầu. “Mà cậu cũng đừng lo lắng quá. Nếu tên đó bắt nạt cậu, tớ sẽ đánh hấn cho.”

Vivian phì cười, hút nước ròn rột, “Phải rồi lo gì chứ. Dù sao cũng là thằng nhóc kém chúng ta một tuổi.”

Bất chợt Viêm Khải đột nhiên đứng bật dậy làm Vivian giật mình thon thót, “Sao thế? Cái đáng cậu làm mấy động tác bất thành linh khiến người khác cảm thấy bị uy hiếp đó.”

Viêm Khải có chút hốt hoảng, “Ba lô của chúng mình biến mất rồi.”

“Cái gì?” Vivian vội nhìn lại, đã biến mất thật này. Khi nào? Tại sao? Vivian trở nên hốt hoảng. Có lý nào hai người họ ngồi đây mà ba lô biến mất lúc nào cũng không biết? Nếu có người xấu tiếp cận họ, không lý nào Viêm Khải lại không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 82

Hai người vội nhìn ra cửa, liền thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai xách ba lô của họ đi ra ngoài. Hai người vội đứng dậy đuổi theo. Cũng may hồi nãy đã thanh toán tiền nước trước, vì ví của họ đều để trong ba lô bị lấy đi.

Hai người đuổi theo tên trộm vào một con hẻm. Nhìn dáng người có lẽ hẳn là một đàn ông trung niên cao lớn. Hắn di chuyển rất nhanh nhẹn, hai người cứ đuổi đến đoạn ngoặt là chỉ thấy bóng lưng của người đàn ông đó rẽ qua, như thể đang muốn dẫn dụ họ. Chạy mãi vẫn không tiếp cận được, Viêm Khải dứt khoát vác Vivian lên vai, tiếp tục đuổi theo.

Chạy đuổi mãi đến tầng thượng một tòa nhà cao tầng, hai người không ngờ rằng, tên trộm đã chờ sẵn họ ở đó.

Viêm Khải đặt Vivian xuống.

“Cậu nhóc thể lực không tồi nhỉ?”

Vivian di chuyển một đường không hề tốn sức, gờ dòn lực la lớn, “Làm gì đấy? Ông là ai?”

Người đàn ông phì cười, “Ta là ai? Tất nhiên là kẻ trộm rồi.”

Vivian tròn mắt, thật chẳng bao giờ nghĩ đến, đây là kiểu trộm gì?

Viêm Khải vẫn yên lặng không nói gì, “tên trộm” thì chỉ trỏ hai người, “Hai đứa là kiểu... không dính lấy nhau thì không chịu được à?”

Viêm Khải lắc đầu, “Không phải.”

Vivian liếc bạn, nói nhỏ, “Lần sau để tớ nói câu đó nhé.”

“Tên trộm” nhìn hai người cười đầy thú vị, “Vậy sao đuổi theo ta còn... vác theo cô bé đó?”

Vivian gãi má nhún nhả đáp, “Cậu ấy tinh như thú vậy. Nếu cậu ấy cảm thấy ngài không nguy hiểm, thì chắc chắn tôi sẽ an toàn.”

Người đàn ông nghe Vivian nói vậy, yên lặng nhìn Viêm Khải kỹ hơn một chút.

“Trả lại đồ đây,” Viêm Khải lên tiếng, “Chúng tôi sẽ không báo cảnh sát.”

Ngài trộm nghe vậy thì mỉm cười, “Ta chắc chắn là hai người sẽ không vui khi phải hợp tác với ta trong trại giam đâu nhỉ?”

Viêm Khải ngờ ngàng, “Lẽ nào... ngài là Athur?”

Người đàn ông vẫn chỉ đứng đó cười, không thừa nhận, cũng không phản bác.

Vivian hào hứng kéo tay áo Viêm Khải, tròn mắt nhìn về phía người đàn ông, “Đúng là ngài Athur rồi, chứ chẳng lẽ là Éric.”

Ngài Athur lúc này bật cười ha hả, “Làm quen đến đây được rồi. Ta có việc phải đi trước, hẹn gặp vào lần hợp tác tới.”

Viêm Khải và Vivian tròn mắt. Vậy ra từ nãy tới giờ là ngài Athur muốn làm quen? Có phải là do khoảng cách thế hệ mà hai người đều cảm thấy cách này thật kỳ lạ? Bình thường mọi người làm quen cứ phải dắt nhau đi ăn một bữa.

“Viêm Khải, đưa thiết bị liên lạc của cậu đây.”

Viêm Khải nghe ngài Athur gọi, liền lấy ra điện thoại được The Wolfr phát cho. Chiếc điện thoại này cậu luôn giữ ở thắt lưng nên không bị ngài Athur “cuốn” mất.

Vậy là thiết bị liên lạc của Viêm Khải đã có Vivian, Matthew và các chuyên gia đào tạo của tổ chức cùng với cả ngài Athur. Vivian nhìn hai thiết bị được kết nối mà tự hỏi không biết Éric đang ở nơi nào?

“Ba lô của hai người đây. Tạm biệt.”

Nhận lại đồ từ ngài Athur, hai người đều cảm thấy ba lô nặng hơn nhiều lần. Vì bị phân tán bởi đồ đạc của mình tự nhiên trở nên khác thường mà khi ngẩng lên, họ không còn thấy bóng dáng của ngài Athur đâu. Viêm Khải và Vivian tự kiểm tra ba lô...

“Là trang bị mới.”

Vivian cực kỳ vui vẻ, nhưng cũng không khỏi thắc mắc, “Sao ngài ấy biết chúng ta ở đây nhỉ? Đầu thể vác cả đồng trang thiết bị tìm chúng ta khắp nơi trong thành phố được.”

Viêm Khải nhún vai, cậu khóa kỹ ba lô. Trên gương mặt có phần lạnh lùng, khóe miệng cậu khẽ cong lên, “Ngài ấy ngẫu nhiên giống như trong phim vậy, và

khó hiểu giống trong phim nổi.”

Vivian gật gù, “Phải, phim cũng lấy nguyên liệu từ đời thực chứ bộ. Chà, cứ chỉ nào cũng toát ra khí chất tinh anh của người đứng ở vị trí số 1. Viêm Khải, cố lên nhá!”

Viêm Khải phì cười, “Thế còn cậu Eric kia thì sao? Cậu ta đang ở đâu nhỉ?”

Vivian nghe Viêm Khải hỏi, chỉ biết thờ dài, thờ thần lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 83

Về đến cửa nhà, Vivian trở lại trạng thái vô cùng hào hứng, định bụng sẽ nghiên cứu các trang thiết bị ngay. Vừa nãy có xem qua, trang thiết bị mới dành cho William E. có thêm nhiều phần cứng có chứa chương trình lợi hại.

Vừa vào đến nhà thì cả hai giật mình suýt đánh rớt đồ xách trên tay. Trên sofa có một người đang ngồi rất tự nhiên. Là một chàng trai trông còn rất trẻ, tóc hơi dài sắp chạm tới lông mày, gương mặt có nét nam tính nhưng đôi mắt lại hiền lành, trông rất đẹp trai. Vivian nheo mắt. Chân dài thế? Chắc phải cao gần bằng Viêm Khải chứ đùa.

Từ bên ngoài trở về thấy có người lạ ngồi chính ỳnh giữa nhà, là một tình huống rất hoảng hốt. Nhưng vì hai người vừa có buổi gặp mặt đầy bất ngờ với ngài Athur, nên đây rất có thể là thám tử Eric. Theo lời Matthew miêu tả thì chàng trai này cũng phù hợp lắm. Nghĩ đến đây, Viêm Khải và Vivian chợt phát hiện: Matthew muốn trêu chọc họ. Rõ ràng anh ấy biết các vị tinh anh hành động rất khác người thường, vậy mà cũng không cho hai người xem ảnh trước.

Vivian chớp chớp mắt, câu đầu tiên hỏi Eric là: “Sao cậu lại mở được khóa cửa nhà chúng tôi vậy?”

Eric chậm rãi đứng thẳng dậy, “Sao lại không mở được? Khóa đó là tôi tham gia thiết kế. Phòng tôi ở đâu vậy?”

Viêm Khải cất đồ vào bếp rồi đi sắp xếp đồ cùng với Eric. Hành lý cũng không có gì nhiều, hơn phân nửa là laptop và ổ cứng, usb và đĩa mềm các loại. Viêm Khải chỉ mất chút thời gian sắp xếp cho cậu ta.

Dọn dẹp xong, Eric ngồi trên sofa đọc tạp chí ở trên kệ.

Vivian xong việc trong bếp cũng đi ra phòng khách ngồi, nghĩ trước bữa tối có thể làm quen được với Eric là hay nhất. Viêm Khải cũng chạy qua, định ngồi xuống cạnh Vivian, nhưng tự nhiên lại nghĩ Eric có thể sẽ cảm thấy xa lạ, cậu liền tìm chỗ ngồi để ba người hợp thành một vòng tròn.

Eric bắt đầu lục tìm thứ gì đó trong ba lô. Vivian không biết mở lời thế nào, liền lấy điều khuyến mở chương trình lưu trong tivi.

“Cậu có xem video của Maya Diab bao giờ chưa? Chưa à? Tôi nghĩ những chàng trai tuổi cậu sẽ rất thích cô ấy.”

Eric nhìn Vivian, mặt không đổi sắc trả lời, “Tôi không. Nếu thật sự không cần thiết, làm ơn tắt nó đi.”

Viêm Khải giật mình. Vivian thì đứng hình, lần đầu nghe hai chữ “làm ơn” mà thấy khó tiếp thu như thế.

Ngờ ngàng một lúc, Vivian lên tiếng với Eric, “Nếu không thích, cậu có thể ra chỗ khác.”

Viêm Khải giật mình lần nữa, quay sang nhìn Vivian. Sao hôm nay dễ nổi nóng thế?

Eric thì ngạc nhiên mở to mắt, có vẻ đây lần đầu gặp người dám bắt lại mình. Cậu không nói gì, mang theo laptop bỏ ra ban công ngồi, lại còn đeo cả tai nghe.

Viêm Khải và Vivian hiểu ra, ra là cậu ta muốn yên tĩnh làm việc. Vivian khoanh tay khó chịu nghĩ: nhưng ngài Athur còn trao đổi liên lạc với Viêm Khải, Eric thì chưa đã động một chút gì đến nhiệm vụ. Từ lúc đến đây còn chưa nói được năm câu với họ. Vivian bủi môi, ôm gối ngồi ngửa ra sofa, cảm giác như phát hiện ra rằng: Eric xưng ngôi “vous” với hai người không phải là vì ý thức bản thân nhỏ tuổi hơn, mà là không muốn gần gũi với họ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 84

Sáng hôm sau, Viêm Khải ra ngoài chạy bộ. Vivian ngồi chờ đợi trên sô pha, đến khi Viêm Khải trở về mới bỏ vào bếp làm bữa sáng. Eric thì đang chống đẩy gần cửa sổ.

Viêm Khải đi tới muốn bắt chuyện. Lần đầu thấy Eric, Viêm Khải có cảm giác cậu gần với dân otaku, không ngờ Eric cũng có ý thức rèn luyện thể thao rất tốt, vóc dáng cậu cân đối và rất rắn rỏi.

“Em vừa mới đến chưa biết địa hình đường xá quanh đây phải không? Ngày mai có thể ra công viên chạy bộ với anh. Anh dẫn đi.”

Eric bật dậy nhìn Viêm Khải, cậu cảm thấy người này khỏe mạnh và đáng tin cậy, liền mạnh dạn nảy ý về mong muốn, “Gần đây có công viên sao? Mọi người có hoạt động thể thao tập thể gì không?”

Viêm Khải nhìn Eric, không nghĩ tới cậu lại hỏi vậy, “Em thích à? Nếu muốn chúng ta có thể tự tổ chức...”

“Nếu được thì em muốn chơi cầu lông. Chỗ em không nhiều người... nên không có cơ hội chơi.”

“Xin lỗi em,” Viêm Khải cười gượng, “Anh không chơi cầu lông, quần vợt hay bóng bàn...”

Eric nghe vậy thì có chút ngạc nhiên, “Không thích sao?”

Viêm Khải xòe tay, “Không phải không thích. Nhưng những trò đó, chơi nhiều không tốt cho xương vùng cổ. Lớn tuổi một chút sẽ dễ bị thoái hóa.”

Eric nghe vậy liền vô thức sờ tay lên cổ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Vivian lò dò tiến lại, “Viêm Khải, hôm qua đăng trí quá, tớ đã quên mua rau gia vị rồi.”

Viêm Khải ngó người. Hôm qua lúc đi siêu thị, để tiết kiệm thời gian, Vivian đi mua thực phẩm, cậu thì đi tìm thêm một bộ chăn gối và vài nhu yếu phẩm khác.

“Không sao, chúng ta có gì ăn nấy thôi.”

Vivian hơi nhăn nhó, “Quen ăn rau gia vị rồi, không có sẽ khác lắm đấy.”

Eric nhìn qua lại Viêm Khải và Vivian trao đổi. Từ hôm qua cậu đã có một định kiến với Vivian: con gái rắc rối. Và bây giờ cậu đã biết nguyên nhân: chắc chắn là do anh Viêm Khải nuông chiều.

Vivian đột nhiên vui vẻ, “Hay là sáng ăn xong chúng ta quay lại siêu thị được không? Đi mua thêm đồ khô. Sáng cuối tuần, đi siêu thị sẽ có rất nhiều quầy ăn thử miễn phí đó.”

Eric nhìn Vivian có chút ngạc nhiên. Vivian thấy được, bèn hỏi gọn lỏn, “Sao?”

“Tôi đã nghe Matthew nói rằng gia cảnh hai người đều khá giả. Sao nhắc tới đồ ăn miễn phí mà cũng khiến hai người vui thế?”

Vivian bĩu môi, “Vậy quyển sách nào của cậu nói đó chỉ là hành vi của con nhà bình dân? Ăn thức ăn miễn phí ở siêu thị vui lắm, như ăn buffet ấy.”

Vậy là đi siêu thị.

Eric vì không muốn ở nhà một mình, cũng muốn biết siêu thị là nơi như thế nào, nên cũng đi theo.

Đến siêu thị, Viêm Khải xếp hàng gọi ba lô, Vivian đi lấy một chiếc xe đẩy. Eric nhìn ngắm xung quanh. Cậu biết siêu thị là nơi buôn bán, nhưng có nhiều thứ thật khác với tưởng tượng: những linh vật dễ thương vừa nhún nhảy vừa phát tờ rơi, âm nhạc bật rộn ràng, không khí có mùi rất thơm, dường như là mùi vani. Như bị thu hút, cậu bắt đầu dậm bước, chỉ không hiểu sao có mấy người cầm dùi cui cứ nhìn cậu chăm chăm.

“Này Eric, đó là cửa ra. Vào đường này này.” Vivian níu tay áo Eric kéo cậu quay lại, Eric lại giật mình muốn rút tay ra làm Vivian thoáng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 85

Buổi chiều, Eric có vẻ lại muốn vọc máy tính, Viêm Khải nghĩ giờ không bắt chuyện được rồi, liền lờ việc riêng ra làm. Vivian thì muốn nằm ườn ra sô

pha vì cảm thấy hơi khó ở.

“Viêm Khải, cậu đeo tai nghe vào được không? Tớ bật nhạc nhé.”

Viêm Khải nhìn Vivian. Hình như giọng yếu đi thì phải, nghe đáng thương quá đi mất.

“Bật đi, tớ cũng muốn nghe.” Maya Diab hát tiếng cậu không hiểu, cứ coi như nghe nhạc không lời.

Vivian hí hửng vớ lấy điều khiển bật nhạc, tiếng mở không to. Éric đang ở trong phòng sẽ không bị ảnh hưởng.

Một lát sau Éric đi ra, muốn vào bếp tìm nước uống. Thấy Éric đi tới, Vivian đang ngậm nga, tiện thể nhìn chăm chăm cậu ta từ đầu đến chân.

Éric lại được dịp nói lời lạnh lùng, "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Vivian như phát hiện ra điều gì thú vị, bèn vui vẻ hỏi, "Cậu rõ ràng không ghét mấy bài hát này của tôi phải không?"

Éric đứng khựng lại, "... Đừng nói nhảm với tôi."

Vivian vừa rồi còn rất hí hửng, thấy Éric lại lạnh lùng với mình tâm trạng cũng thay đổi ngay lập tức, cảm thấy tức anh ách: Được thôi! Xem ra chút công sức mọn của tôi cũng không vun đắp được tí tình cảm đồng nghiệp nào giữa chúng ta. Đã không có tình cảm thì không nhất thiết phải giữ thể diện cho nhau đúng không?

"Cậu lúc nào cũng đeo tai nghe earphone," Vivian nhả nhả nói, "Cậu nghe gì thì tôi không biết. Nhưng tôi thấy lúc cậu vừa bước đi, nhịp bước chân trùng với nhịp của bài hát tôi đang mở, nên mới nghĩ vậy đó."

Éric nghe Vivian nói, mặt thoáng đỏ, hết nhìn cái loa lại nhìn Vivian, rồi lại nhìn cái loa. Miệng mở rồi lại khép, trông có vẻ rất muốn phản bác, nhưng không được. Nghĩ muốn chạy vào phòng riêng đóng cửa, nhưng đây đâu phải nhà của cậu. Ở đây chỉ có phòng riêng của Viêm Khải và...

Thế là bỏ ra ban công ngồi.

Vivian vạch trần xong, thấy được bộ dạng đó của Éric thì đứng hình. Hóa ra chỉ là một thằng cha dễ xấu hổ. Vivian quay qua Viêm Khải, "Cậu nữa, tớ cảnh cáo cậu, không được bênh người ngoài đâu đấy." Nói xong liền tắt nhạc, mở laptop của mình gõ bàn phím rầm rầm. Cô cũng còn nhiều việc phải làm lắm, đã không muốn được quan tâm thì Vivian sẽ bỏ mặc luôn cho biết.

Viêm Khải cũng không định can thiệp, chỉ chống cằm ngồi xem. Cậu nghĩ để hai người “va chạm” như vậy cũng tốt. Cậu có cảm giác đó chính là cách mà Vivian và Éric có thể trở thành bạn bè.

Sáng sớm hôm sau, Vivian ra khỏi phòng đã thấy Éric ngồi trên sofa gõ máy tính. Không nhận được muốn quan tâm, Vivian lại hỏi, “Cậu dậy lúc nào đấy? Không phải cả đêm qua không ngủ đấy chứ?”

Éric dường như cũng không có tình bơ Vivian hoàn toàn, mỗi câu hỏi của Vivian, Éric còn ngược lên nhìn một cái thay cho câu trả lời.

Hay đúng hơn là, cậu không biết phải cư xử ra sao trước sự quan tâm kỳ lạ này. Từ lúc gặp Vivian và Viêm Khải, cậu đã nhiều lần tự hỏi: bản thân cư xử theo thói quen hay là theo mong muốn đây?

Cơ thể Vivian thì đang hơi mệt mỏi, cũng không có sức mà phản ứng nữa. Nhưng còn vụ án thì sao? Éric không phải không định nói gì với mình đấy chứ? Tại sao lại không nói?

Vivian đứng như trời trồng giữa phòng khách với hàng loạt câu hỏi chạy trong đầu, Viêm Khải chợt mở cửa phòng đi ra. Áo quần, ba lô đầy đủ, rõ ràng là chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa ra đã thấy Vivian còn đang mặc đồ ngủ đứng thẫn thờ, Viêm Khải vội nói luôn, “Ngài Athur liên lạc với tớ, tớ phải đi bây giờ. Cậu ở nhà với Éric nhé.”

Viêm Khải vừa nói xong đã mất hút ở cửa, để lại Éric mặt không một biểu cảm ngồi khoanh chân trên sofa và Vivian đang ngơ ngác nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 86

Sáng sớm thức dậy đã nhận được tin nhắn của ngài Athur, địa điểm hẹn gặp cách nhà khá xa, Viêm Khải phải đi luôn mới kịp. Ở nhà chỉ còn Vivian và Éric, hai người đó có vẻ vẫn chưa hòa hoãn với nhau. Éric thì có vẻ khó gần còn Vivian tâm trạng đang không ổn, nhưng cậu ấy sẽ không mất kiểm soát

đến mức vùng lên đánh Éric đầu nhĩ? Lúc nghĩ đến đó, Viêm Khải không thấy vấn đề gì nên đã bỏ đi một mạch.

Nơi ngài Athur hẹn gặp Viêm Khải là một cửa hàng bán trang thiết bị dành cho dã ngoại. Lúc cậu đến, ngài Athur đã đợi sẵn từ bao giờ, rồi hai người cùng vào trong cửa hàng xem đồ.

Viêm Khải theo sau ngài Athur đi dọc các dãy hàng. Trước khi đến đây, cậu cứ nghĩ chuyện hai người đi mua sắm trong cửa hàng là việc trá hình cho nhiệm vụ thực sự nào đó, nhưng ngài Athur thực sự xem hàng hóa rất chăm chú.

“Nghĩ lại thì,” Ngài Athur xem một chiếc cần câu, “Ồ nhiệm vụ này, cậu hơi đẹp trai quá mức cần thiết rồi.”

Viêm Khải ngơ ngác không hiểu ý, nhưng ngài Athur cũng không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, có vẻ như ngài Athur đã lựa đồ xong xuôi. Viêm Khải nhìn lại, có một cái xô nhựa, hai khăn mặt, kính râm, hai cái còi, phao bơi chưa bơm, thêm cả hai bộ áo ba lỗ và quần mùa hè, lại còn là đồ đôi. Nhìn thế nào thì đây cũng là đồ đạc chuẩn bị tham gia cắm trại mùa hè tập thể ở bể bơi lớn.

Ngài Athur vẫy tay với Viêm Khải từ quầy thanh toán, “Con trai, nhanh lên. Lại đây thanh toán cho bố.”

Người bán hàng cười vui vẻ nhìn Viêm Khải từ đầu đến chân, “Ồ, cao ráo quá. Anh lấy vợ người Trung Á à?”

Ngài Athur chỉ cười không trả lời.

Viêm Khải rốt cục đã hiểu tại sao ngài Athur lại bảo cậu quá đẹp trai cho nhiệm vụ này. Hóa ra là hôm nay họ sẽ đi nhận tin tình báo. Loại nhiệm vụ này có một trong các cách thức là trà trộn vào đám đông, đứng là ngoại hình càng không gây chú ý mới càng tốt.

Cậu cũng hiểu tại sao ngài Athur lại cần hợp tác với một người mới trong vụ này. Vì bản mặt của những người tình anh như ngài Athur đều toát ra khí chất nghiêm trọng, ở một mình trong đám đông trông rõ là khả nghi.

Hai người đến bể bơi lớn. Trên khu đất khô ráo đã có rất nhiều lều được dựng lên. Hai người cũng đi thuê một chiếc. Lúc Viêm Khải dựng xong lều, ngài Athur đã cầm về hai chiếc bánh khá lớn.

“Ta mời.” Ngài Athur đưa cho Viêm Khải một chiếc, “Đi vội nên chắc chưa ăn sáng phải không?”

Viêm Khải lễ phép nhận lấy rồi hai người di chuyển ra thành bể bơi, để chân ngập vào dòng nước, cùng ăn sáng như hai bố con thật sự.

Ngài Athur chỉ cho Viêm Khải một người. Viêm Khải nhìn theo hướng được chỉ, thấy một người đàn ông mặc áo tron, đeo kính râm, là chủ một quầy giải khát.

“Nhớ mặt hần nhé. Đó là người liên lạc của tổ chức ma túy đang bị điều tra.”

Viêm Khải hơi bất ngờ, thông tin quan trọng như vậy cậu cũng có thể biết sao?

Một quả bóng hơi đột nhiên đụng trúng chân làm Viêm Khải chú ý. Quả bóng nổi lênh bênh bên cạnh cậu, Viêm Khải ngẩng lên thì thấy một người đàn ông bơi qua chỗ họ, muốn lượm lại bóng hơi. Viêm Khải nhặt cho anh ta còn được cảm ơn rồi rít.

Viêm Khải quay sang bên cạnh, ngài Athur vẫn đang cầm bánh trên tay chậm rãi ăn, kẽ ngón tay có gài một mẫu giấy nhắn. Viêm Khải giật mình, tin được đưa lúc nào vậy nhĩ?

Ngài Athur mặt không đổi sắc xem mảnh giấy nhắn, rồi đưa cho Viêm Khải bảo xem.

Viêm Khải nhận lấy đọc qua, cậu cũng bắt chước dáng vẻ tự nhiên vừa rồi của ngài Athur. Sau khi xem hết, cậu cố gắng không nhíu mày thật sâu, “Vậy là tin có khung bố xâm nhập thành phố là thật. Còn đoạn sau, cháu không biết giải mã.”

Ngài Athur nhận lại mảnh giấy. Viêm Khải biết ngay sau đó vị thám tử cấp cao này sẽ hủy nó ngay. Cậu nuốt khan, được theo tình anh của tổ chức quả nhiên được học hỏi nhiều điều, từ tác phong cho đến cách che giấu cảm xúc không cần thiết. Kể cả những việc nhỏ nhặt như làm thế nào để hủy tin nhắn cũng khiến Viêm Khải hồi hộp theo dõi.

Liền ngay sau đó thì cậu ngẩn người, ngài Athur nhét mảnh giấy vào nhân bánh rồi gặm một miếng lớn.

“Phần sau nói rằng: mục đích của bọn khủng bố chưa được xác định rõ, nhưng có vẻ chúng đang có con tin... Đối tượng để chúng sử dụng con tin vẫn chưa biết là bên nào.” Nói đến đây, ngài Athur quay qua nhìn Viêm Khải qua cặp kính râm, “Anh bạn, nếu để xảy ra bạo động trong thành phố, sẽ là một hồi gió tanh mưa máu đấy.”

Viêm Khải cũng cảm thấy lo lắng, “Vậy chúng ta phải giải quyết càng nhanh càng tốt.”

“Thông tin chưa đủ.” Ngài Athur dùng một ngón tay nâng cặp kính, “Và việc quan trọng trước mắt, là huấn luyện cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 87

Vivian ngồi xếp bằng trên sofa, ôm chân nhìn chăm chăm Eric ở đối diện. Vivian rất muốn bắt chuyện về vụ án nhưng cậu ta chỉ miết mãi gõ phím.

“Eric?” Vivian khẽ gọi, “Tốt xấu gì tôi cũng được phân công hỗ trợ cậu, có thể nói với tôi về vụ án này được không? Cậu đã điều tra đến đâu rồi?”

Eric vẫn gõ phím đều đều, hỏi lại, “Tại sao?”

“Matthew đã giao cho tôi làm công việc của cậu.”

Eric ngừng gõ phím. Vivian mỉm cười mong đợi. Đúng rồi, dù cậu ấy có đề cập đến công việc hơi muộn, nhưng cái gì phải đến rồi cũng sẽ đến thôi.

“Matthew là ai?”

Vivian suy nghĩ rồi ngả ngửa, hơi mất kiên nhẫn nói, “Là người liên lạc của tôi và Viêm Khải, là một trong các quản lý...”

Eric giờ tay, “Nhớ ra rồi, người tóc nâu dài.”

“Đúng vậy,” Vivian mỉm môi gật đầu, “Ảnh bảo rằng cậu đã nhận vụ này, nhưng mọi thông tin đến giờ cậu vẫn chưa báo cáo lại, nên tôi chỉ có thể hỏi ở chỗ cậu thôi.”

Đáp lại Vivian là tiếng Eric lại gõ bàn phím miết mãi.

Vivian vẫn cố kiên trì bắt chuyện, “Mà nghe nói đây là vụ án đầu tiên của cậu à? Tôi biết là các thám tử cấp cao đều được tự chọn nhiệm vụ. Sao cậu lại chọn án này vậy?”

Vivian cứ vô tư hỏi, không hề để ý những lời vừa rồi khiến Eric nhúm mày ba phát.

Eric trả lời bằng giọng đều đều, “Tôi chọn vụ này, vì nó rất nổi...”

“Ha ha. Hiểu rồi. Giải quyết được vụ này cậu sẽ càng được về nhà sớm phải không?”

Eric không gõ phím nữa, trừng mắt nhìn Vivian. Đầu óc Vivian sáng hôm nay hơi loạn cào cào, tâm tư không được tinh tế như mọi khi, nghĩ gì là nói nấy, “Cậu hãy để tôi giúp cho, như thế mới càng sớm được về nhà.”

“Cô chỉ cần ngoan ngoãn ngồi một chỗ, làm việc của mình. Khi tôi rời khỏi đây là lúc cô biết rằng vụ này đã kết thúc, và tiền công sẽ vào tài khoản của cô là được.”

Vivian nghe Eric nói vậy thì quá đỗi ngỡ ngàng, “Tôi sẽ không nhận tiền công hỗ trợ khi không làm công việc hỗ trợ.”

“Phải rồi, công việc hỗ trợ của cô,” Eric nói với Vivian, mắt lại không rời màn hình máy tính, “Lấy cho tôi cốc nước, cảm ơn.”

Viêm Khải đi một quãng đường dài trở về nhà, vừa mở cửa bước vào đã thấy trong phòng khách một cảnh hỗn loạn.

Vivian đang cầm gối đập Eric túi bụi, cậu ta thì liên tục mắng Vivian là đồ ngốc, kêu Vivian dừng lại, nhưng cũng không động đả gì. Mỗi khi Eric giữ được Vivian, lấy cái gối đi, Vivian lại vớ cái khác bắt đầu đập.

Viêm Khải chạy đến nhắc bóng Vivian ra chỗ khác, cậu khó hiểu không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng cũng may là Eric có vẻ không hề bực, cũng không tức giận. Đúng hơn là cậu ấy không để vào tâm, lãnh đạm cứ như đối với người sau này không còn gặp lại thì tốt nhất là không nên lưu lại ấn tượng gì.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 88

Có Viêm Khải ở nhà, không khí miễn cưỡng hòa hoãn được chút đỉnh. Nhưng chưa đến nửa buổi, Viêm Khải lại định rời đi.

Vivian tiếc nuối Viêm Khải, cũng có cả ngạc nhiên, “Cậu lại đi sao?”

Viêm Khải kiểm tra tiền trong ví, lấy thêm vài chai nước nhét vào ba lô, “Tớ chỉ tạm về một lúc thôi, hai người sẽ ổn đấy chứ?”

Vivian chán nản đổ người xuống sofa, trừng mắt nhìn ra ban công như muốn xuyên thủng tấm lưng của người ngồi ngoài kia, “Ồn. Việc đầu hồi chiều chỉ là nhất thời thôi. Tớ lớn hơn cậu ta, nếu có gì xảy ra, tớ sẽ nhường nhịn.”

Tuy nói vậy nhưng cũng không có gì xảy ra nữa. Hai người Eric và Vivian đều không nhìn mặt nhau cả buổi chiều.

Đến bữa tối, Vivian hí húi dọn cơm, Eric nhìn ngó quanh nhà, hơi e ngại ngồi vào bàn ăn.

“Viêm Khải đâu? Không về sao?”

“Cậu ấy đang theo ngài Arthur tra án rồi.” Vivian nghĩ thầm, đâu chỉ Eric cậu, Vivian cũng nhớ Viêm Khải lắm. Nhất là khi phải hợp tác chung với thằng cha ích kỷ như này.

Trong lúc ăn cơm, hai người cũng không nói với nhau câu nào. Vivian lại để ý một điều, hình như Eric ăn rất ít, có vẻ như không có khẩu vị. Nghĩ lại thì trưa nay cậu ta cũng không ăn được mấy.

Vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên Eric ho vài cái, suýt nữa thì sặc thức ăn. Vivian đang nhìn chăm chăm nhưng Eric không để ý, chỉ lau miệng rồi cầm cúi ăn cho xong.

Vivian bỗng nhiên bật dậy vươn người qua bàn, tay sờ lên trán Eric.

“Cô làm cái gì vậy?” Eric kinh ngạc.

“Cậu sốt rồi. Tối qua không phải ngồi ở ban công cả đêm đấy chứ?” Vivian nhớ lại chuyện của mình cách đây mới hơn tháng, không nhận được liền bật cười.

Eric thấy không vui, “Tôi ốm làm cô hạnh phúc sao?”

“Tôi cười chuyện khác.” Vivian đứng dậy, “Nằm lên sofa đi, để tôi xử lý.”

Eric nhìn Vivian bắt đầu lục tìm một đồng thứ. Cậu đang có con ốm trong người, đầu óc cũng hơi choáng, tự nhiên lại nghe lời Vivian răm rắp, cũng đi đến sofa nằm xuống.

Vivian bắt đầu làm đúng các bước mà Viêm Khải đã làm cho mình tháng trước, chăm sóc cho Eric rất cẩn thận.

Khi Vivian bê một cốc nước cam ra đặt lên bàn uống nước, Eric ngượng ngùng nói, “Tôi không khát.”

“Không cần uống hết luôn đâu. Cốc lên, bị ốm giữa mùa hè rất khó chịu.”

Eric nhìn chăm chăm cốc nước cam, “Không phải cô ghét tôi sao?”

Vivian ngó người, “Sao cậu nghĩ là tôi ghét cậu?”

“Cô đã đánh tôi.”

“Bằng gỏi.” Vivian bật cười, “Thế cậu nghĩ là chỉ vì ghét cậu mà tôi sẽ để cậu ở đây sốt chết sao? Tôi không phải con người như thế đâu.”

Eric ngập ngừng, “Tôi không nghĩ cô sẽ để tôi phải ốm chết, tôi chỉ không nghĩ là cô sẽ chăm sóc tôi...” rất dịu dàng.

“Sao?”

Eric ho khan, ngượng ngịu lắc đầu. Vivian nghĩ Eric không muốn nói chuyện nữa, liền chỉnh đèn phòng khách cho cậu ta ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 89

Mê man một lúc rất lâu, khi tỉnh dậy không biết là mấy giờ, Eric xem đồng hồ, đã quá nửa đêm. Cậu tự sờ trán, cảm thấy cơ thể không còn khó chịu

nữa. Cũng nhờ Vivian phát hiện ra sớm, dập tắt ngay cơn bệnh, sức khỏe của Éric cũng rất tốt, nên con ốm cũng lui chỉ sau một giấc ngủ.

Éric nhìn Vivian ngủ vạ vật dưới thảm, cậu thấy có chút cảm động. Hình như chăm người ốm là công việc khá vất vả.

Thực ra là Vivian vì trông coi Éric mà không dám bỏ đi làm việc riêng, sợ tập trung quá nhờ tình trạng cậu ta chuyển biến xấu mà không biết. Vivian ngồi không một chỗ mãi, vì quá buồn chán liền ngủ quên lúc nào không hay.

“Á! Ai da!” Vivian là bị ngã đau mà tỉnh dậy.

Éric thấy Vivian tỉnh liền rời mắt khỏi màn hình máy tính. Tròn mắt nhìn Vivian lom còm bò dậy, mặt cậu thoáng đỏ.

Vivian khó hiểu ngồi thẳng dậy, nhớ lúc cơn buồn ngủ ập đến còn đang nằm dưới thảm, sao giờ lại bị ngã từ trên sofa xuống? Vivian kéo tấm áo khoác trên người. Lại còn được đắp áo?

Vivian nhìn qua chỗ Éric, còn chưa kịp hỏi câu gì, Éric đã vội vàng nói, “Không phải cô bảo muốn hợp tác sao? Qua đây nhanh lên.”

Thấy Éric cuối cùng cũng chịu đề cập đến nhiệm vụ, Vivian mừng rỡ, muốn phóng qua thật nhanh, nhưng rồi lại hỏi, “Bây giờ luôn hả? Cậu có cần nghỉ thêm không?”

“Không cần, tôi khỏe rồi.” Éric lãnh đạm trả lời.

Vivian lắc đầu, “Không chủ quan được đâu nhé. Phải chú ý chăm sóc để dứt hẳn bệnh, tái phát là phiền hơn đó.”

“Biết rồi, có cô ở đây rồi còn gì.”

“Hả?”

Éric nhắm tịt mắt, “Qua đây nhanh lên không tôi đổi ý.”

Vivian vội vàng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Éric. Trên màn hình máy tính của cậu có chương trình gì đó đang chạy.

Éric đẩy máy tính lùi ra xa, bắt đầu nói về vụ án.

“Vì có cả nhân chứng và vật chứng nên Ludovic Géraldine đã bị bắt ngay lập tức, lại thêm cả việc anh ta vào khoảng thời gian gây án không chứng minh được mình không có mặt tại hiện trường nên mọi chuyện càng khó nói. Bỏ qua sự tồn tại của nhân chứng và vật chứng, tôi đã điều tra từ kẻ có lợi nhất trong cái chết của nạn nhân, phát hiện ra một người tên Philibert Moreau, hẳn và nạn nhân đang có một tranh chấp kinh tế không dễ hòa giải.”

Vivian đọc tài liệu Éric đưa, cảm thấy rất bất ngờ về nhân vật mới xuất hiện trong diễn biến vụ án, “Philibert là giám đốc công ty truyền thông và xây dựng Z? Nhân chứng Thomas Vincent là nhân viên công ty đó.”

Éric tiếp lời, “Dựa vào những gì chúng ta nắm được, Philibert chính xác có động cơ giết nạn nhân, nhưng ông ta không trực tiếp ra tay. Tôi đã khoanh vùng được hai nghi phạm, Thomas Vincent là người đầu tiên, thứ hai là trợ lý trực tiếp của Philibert: Lucas Bonnais.”

“Vậy sao Ludovic không nói được khoảng thời gian gây án anh ta ở đâu?” Vivian thắc mắc, “Nếu Philibert thực sự là hung thủ, dường như hẳn cũng nắm bắt được điểm này nên mới chọn đồ tội cho anh ta. Nếu mục đích chỉ là giết nạn nhân, sao lại chọn người nổi tiếng như Ludovic? Vụ án sẽ bị cả xã hội quan tâm. Hẳn còn mục đích nào khác chẳng?”

Éric nhìn Vivian gật đầu, “Khả năng lớn đó, nhưng dù là mục đích gì cũng không nằm ngoài lợi ích cá nhân của hung thủ. Còn trong khoảng thời gian gây án, tôi đã điều tra, Ludovic đang ở cùng với tình nhân, là một phụ nữ đã có chồng... Nếu thực sự cần, chúng ta sẽ phải công bố chuyện đó để anh ta được tại ngoại. Nhưng hình ảnh Ludovic xây dựng từ trước đến giờ cũng tan tành.”

Vivian há hốc miệng kinh ngạc trước thông tin đời tư của Ludovic Géraldine, nhưng chuyện khiến Vivian để tâm hơn là về Thomas Vincent. Vivian thần thờ, “Vậy, nhân chứng đã nói dối sao?”

“Có thể chỉ là hiểu nhầm. Nhưng khả năng lớn là anh ta bị ép buộc hoặc tự nguyện làm vậy. Nội dung làm chứng của Thomas cảnh sát không đồng ý tiết lộ cho chúng ta, nhưng Thomas là nhân viên của Philibert đó. Mọi chuyện dần trở nên hợp lý rồi chứ?”

Vivian thần thờ gật đầu, yên lặng một lúc lại quay sang hỏi Éric, “Sao cậu khoanh vùng được hai nghi phạm này?”

Éric liền thao tác gì đó trên máy tính, “Tôi đột nhập vào máy tính cá nhân của Philibert Moreau, phát hiện ra hẳn thường xuyên gọi các tin nhắn bí mật được mã hóa đến hai người này, cả khoảng thời gian khá dài trước khi xảy ra án mạng cũng có. Tôi đang chạy chương trình giải mã, trước khi nó giải xong thì hiện tôi không có gì liên quan đến vụ án để làm.”

Ồ. Vivian chống cằm cười tủm tỉm. Vậy cũng không tính là từ khi gặp mặt, Éric toàn làm việc một mình nhỉ.

Ngắm vui vẻ được một lúc, Vivian lại bắt đầu lo lắng, “Cần ba tuần nữa là ký kết rồi đấy. Mà đơn vị tài trợ không cần đến ba tuần để quyết định có tổ chức buổi ký kết hay không đâu, nếu người đại diện còn chưa tại ngoại.”

“Tôi biết.” Éric nhẹ nhàng nói, “Không cần đến mấy ngày đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 90

Hai ngày tiếp theo, Viêm Khải cũng chỉ tạt qua nhà một lần. Thấy quan hệ của Vivian và Éric có chuyển biến bất ngờ, cậu cũng yên tâm mà đi càng năng hơn. Hai ngày ở bên ngoài, không kể việc nhận tin tình báo, Viêm Khải còn theo ngài Athur cắm trại trong rừng để luyện dùng súng và các kỹ năng đấu tay đôi.

Hai ngày Vivian ở nhà với Éric, tin mật vẫn chưa được giải mã xong. Không có việc để làm, Éric liền hướng dẫn cho Vivian vài lý thuyết hay ho.

Hai người ngồi xếp bằng bên bàn kính, ánh nắng tràn vào phòng sáng rực rỡ. Éric cầm bút tỉ mỉ chỉ dạy cho Vivian.

“... Vậy nên nếu muốn tìm dây nào là đặc biệt thì làm theo từng bước của lý thuyết này, nó đã được chứng minh rồi. Hơi phức tạp một chút, cứ làm theo từng bước là được.”

Éric lần đầu làm thầy cũng rất thoải mái vì Vivian là một học trò sáng dạ, không những tiếp thu nhanh mà còn có những phát kiến bất ngờ.

“Dùng cách kiểm tra trực tiếp thì sao? Như cậu nói thì mỗi nhóm không có quá năm dây. Chỉ có dây đặc biệt sẽ thỏa mãn nghiệm. Cùng lắm chỉ phải thử năm lần.”

Éric nhướn mày: ừ nhỉ. Vì đã quen nghiên cứu xong lý thuyết nào là ngay lập tức để hết việc còn lại cho máy tính, nên những cách tiếp cận đơn giản hơn, cậu chưa từng nghĩ đến.

Vivian chống cằm, cười tủm tỉm, “Thầy giáo tôi bảo, chính vì có khả năng tìm ra cách giải quyết đơn giản nhất nên trông tôi mới trẻ như vậy, vì chẳng phải nghĩ gì phức tạp bao giờ.”

Éric gật gật đầu, “Đơn giản hóa vấn đề là một kỹ năng rất thực tế đấy.”

Vivian phát hiện ra ánh mắt của Éric, liền vui vẻ hỏi, “Cậu đang hưởng ứng đó à?”

Éric không nói gì, yên lặng quay qua chỗ khác.

Vivian cười rạng rỡ, vẫn muốn truy hỏi, “Tôi rất vui vì phát hiện ra cậu như thế, cậu đang muốn khen tôi đúng không?”

Éric hơi bất ngờ, nhìn Vivian chăm chú, “Không ngờ đấy, hình như cô có phần tự ti về bản thân... Tôi nghĩ thế có nhầm không?”

Vivian cười hi hi, “Không giấu gì cậu, tôi có gen tự ti đấy.”

Éric yên lặng đợi Vivian kể nốt.

“Tôi nhớ rõ vào năm 7 tuổi, một lần chơi ở trong vườn, một ý nghĩ bất chợt nảy lên trong đầu: thật may mắn vì tôi là con của bố mẹ tôi. Hi hi. Nếu không phải sinh ra dưới mái nhà này thì không biết tôi sẽ trở thành người thế nào nữa. Có lẽ thời điểm đó đã đi nhiều nơi, tôi đã thấy nhiều đứa trẻ hành xử không tốt, dù mới chỉ là trẻ con. Lúc đó thực sự tôi còn thờ phào một cái nữa cơ.”

Éric thử tưởng tượng hình ảnh Vivian 7 tuổi, cậu không nhịn được liền mỉm cười, “Như là cảm giác hú hồn á?”

Vivian đang chìm đắm trong ký ức, không phát hiện ra Éric đang cười.

“Không đến nỗi vậy đâu. Tôi tuy được dẫn dắt và nuôi nấng tỉ mỉ chu đáo nhưng bản thân cũng chịu khó tự bước đi. Để xem nào, có lẽ... từ lúc tôi không còn trò giải trí nào khác ngoài chơi nhạc cụ và xem sách thì tôi cũng không còn biết tự ti là gì nữa. Cảm giác bản thân chăm chỉ và có ích, không phí phạm cuộc sống thì có gì mà phải xấu hổ chứ?”

Sau khi Vivian nói vậy, không khí đột nhiên trở nên yên lặng. Được một lúc lâu, khi Éric bắt đầu cảm thấy như muốn ngộp thở thì Vivian lại lên tiếng, “À, tôi có chuẩn bị cái này cho cậu.”

Vivian đứng dậy chạy vào phòng riêng. Éric chớp mắt, sau sự ngạc nhiên thì có đôi chút chờ mong, ngồi thẳng lưng ngay ngắn trước bàn kính chờ đợi.

Không đến một lát, Vivian chạy ào ra. Éric thấy hơi hồi hộp nhìn Vivian ngồi xuống đối diện mình.

Khuôn mặt Vivian trông rất nghiêm túc, như bằng tất cả tình cảm và sự tôn trọng, cẩn thận đặt trước mặt Éric thứ đã chuẩn bị sẵn.

Eric ngó người, “Cái này...” Là một gói mỳ ăn liền?

Eric ngẩng lên, không hiểu ý Vivian.

“Nó thực sự rất ngon đấy.” Vivian nghiêm túc, “Đây là vị yêu thích của tôi. Tuần nào cũng ăn luôn. Đi, đi vào bếp, tôi nấu cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 91

Lúc Vivian đun nước, Eric đứng bên cạnh nhìn chăm chú.

Vivian chợt hỏi, “Theo cậu thì phương tiện thể hiện tình cảm tốt nhất là gì?”

Eric được hỏi cũng nghiêm túc suy nghĩ.

“Thư tay?”

Vivian cười hì hì, không nghĩ là Eric lại trả lời như thế.

“Tôi nghĩ là đồ ăn.” Vivian thả mì vào trong nước, “Giống như tình yêu vậy, nó tác động lên nhiều giác quan.”

Eric gạt đầu, cảm thấy bị thuyết phục. Nhìn Vivian, cậu cảm giác cô gái này thật thú vị.

Lại xuất hiện một khoảng yên lặng. Eric nuốt nước bọt, cậu bắt đầu cảm thấy hơi sợ những lúc yên lặng ở bên cạnh Vivian, vừa không được tự nhiên lại còn rất căng thẳng. Cậu liền cố nghĩ một câu nói đùa, “Không phải nó được giảm giá nên cô mới mua tặng tôi đấy chứ?”

“Giảm giá?” Vivian ngạc nhiên, “Tôi chưa thấy nó giảm giá bao giờ. Mà nếu tôi là CEO của hãng mỳ này, tôi cũng không bao giờ có ý định giảm giá.”

Eric cũng không hứng thú với chủ đề mỳ ăn liền lắm, nhưng cậu muốn kéo dài cuộc nói chuyện, không thì lại rơi vào yên lặng mất.

“Tai sao?”

“Giảm giá là hạ sách rồi.” Vivian vớt mỳ ra bát, “Nó được yêu thích thật đấy, nhưng dù sao cũng là mỳ ăn liền, đâu phải cơm mẹ nấu. Nếu giảm giá, mọi người sẽ mua nhiều hơn, có nghĩa là tự nhiên ăn nhiều hơn, và sẽ nhanh chóng chán ngấy nó.”

Ồ, ra vậy. Eric lại cười. Vivian suy nghĩ thú vị thật đấy.

“Xong rồi này.”

Cậu giật mình. Giờ cậu cũng mới để ý mùi thơm này, có mùi ngọt của bắp cải, khoai tây, và mùi gì đó rất lạ mà cậu chưa biết.

Đây là vị yêu thích của Vivian? Eric cẩn thận dùng đũa chậm rãi ăn mỳ. Ngồi đối diện với cậu, Vivian cũng lười kem ra ăn.

Vừa ăn Eric vừa bắt chuyện, “Viêm Khải đi lâu về vậy nhì?”

“Ừ.” Vivian mút thìa kem, “Ngài Athur dẫn cậu ấy đi khắp nơi để thu thập tin tức tình báo. Hai người còn lên rừng xuống biển để huấn luyện nữa. Ngày mai còn đến chi nhánh của trụ sở để tham gia chương trình huấn luyện ảo. Mà không biết chỗ đó ở đâu nhì? Ngày mai Viêm Khải được đến đó, thấy bảo là từ chỗ cách điểm đến rất xa phải đeo băng mắt.”

Eric nhìn Vivian vừa kể vừa hâm mộ không ngớt. Cậu bèn hỏi, “Có muốn đến không? Tôi đưa cô đi.”

Vivian không thể tin nổi liền ngẩng phắt lên, “Thật sao? Cậu có thể?”

“Đương nhiên là thật, tôi không hứa lèo.”

“Á.” Vivian vui mừng đến cười không ngậm được miệng. Eric thấy gương mặt vui vẻ rạng rỡ của người trước mặt cũng cảm thấy vui vẻ theo.

“O.” Vivian ngạc nhiên, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu cười.”

Eric không nói gì nữa, chỉ yên lặng ăn xong mỳ rồi mang bát đi rửa.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 92

“Chịu khó một chút.” Éric nói nhỏ, tay chỉnh lại băng mắt cho Vivian. Nghe thấy hai tiếng ho khan, cậu quay lại thì thấy ngài Athur vừa khởi động xe vừa cười đầy ẩn ý, cậu xấu hổ quay về chỗ ngồi.

Viêm Khải nghiêng đầu, vì không nhìn thấy gì nên không rõ chuyện xảy ra xung quanh. Bất chợt chiếc xe lao vút đi làm ba thanh niên ngồi trên xe đều nín thở, tay nắm chặt lấy dây an toàn, mỗi khi xe chuyển hướng hoặc dừng đèn đỏ, họ đều cảm thấy một lực quán tính khá lớn. Ba thanh niên đều không ngờ, tình anh số 1 của tổ thám tử lại thích bão xe.

Đường đi khá dài. Đến tận khi được dắt xuống, Viêm Khải và Vivian còn phải đi bộ một đoạn nữa mới được tháo băng mắt.

Nheo mắt mấy cái để quen với ánh sáng, Viêm Khải nhìn ngó xung quanh, phát hiện ra bản thân đang ở trong một không gian kín.

“Vivian đâu rồi?”

Ngài Athur đang nhập mặt mã để mở một cánh cửa kim loại, “Đi cùng Éric rồi. Chúng ta không ở lại đây lâu, mỗi bên tập trung làm những gì cần làm.”

Ngài Athur dẫn Viêm Khải vượt qua mấy cung đường phức tạp. Trên đường đi họ có băng qua vài phòng lớn và hành lang, những người ở đây mặc cùng kiểu trang phục, hầu hết mọi người đều không nhìn mặt nhau, ai làm việc của người nấy. Viêm Khải không nhìn được nuốt khan, nghĩ đến Éric lớn lên trong môi trường như thế này, có tính cách như vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Người ngoài mà rớt vào đây thì cũng bị coi là cư xử kỳ lạ ấy chứ.

Viêm Khải theo ngài Athur vào một căn phòng. Lúc đầu nhìn qua cậu cứ tưởng căn phòng trống trơn không có một thứ gì, hóa ra tất cả các kết cấu gỗ lên trên sàn và tường đều là các thiết bị điều khiển. Ngài Athur lôi ra một số phụ kiện lạ mắt từ hốc chứa tự động ẩn trong tường gắn lên khắp người cậu. Đến lúc Viêm Khải đeo vào một chiếc kính mắt lạ lẫm, trông rất công kênh thì một không gian ảo ngay lập tức hiện ra trong tầm nhìn.

Viêm Khải nhìn ngó xung quanh, trong giây lát cậu còn tưởng mình đang mơ, không gian hiện ra quá sinh động. Không chỉ là hình ảnh thành phố bỏ hoang cậu đang nhìn thấy, Viêm Khải còn cảm nhận được các mùi, sự khô hanh của không khí, ánh mặt trời chói chang trên đầu và sức nặng của vũ khí cậu đang cầm trên tay.

Lần đầu tiên được trực tiếp trải nghiệm công nghệ tiên tiến như thế này, cậu có chút choáng váng.

“Viêm Khải.”

Có tiếng ngài Athur gọi, Viêm Khải ngẩng đầu nhìn lên trời.

“A, xin lỗi.” Giờ thì tiếng ngài Athur phát ra bên tai cậu, “Đi dạo vài vòng để làm quen với không gian đi.”

Viêm Khải làm theo chỉ dẫn. Cậu lúc thì đi bộ ngắm cảnh, lúc thì chạy, cảm thấy vô cùng hào hứng. Ngài Athur trong lúc quan sát Viêm Khải, vừa xem xét các chương trình ảo, vừa bắt chuyện với cậu.

“Chú đã xem quá trình huấn luyện trước khi con chính thức gia nhập The Wolf. Chuyên gia chịu trách nhiệm huấn luyện con đã đánh giá khả năng của con có thể trở thành điệp viên. Nghe thế có thấy tiếc không hả?” Ngài Athur cười nói.

Viêm Khải ngập ngừng, “Matthew cũng từng bảo cháu như vậy. Nhưng... cháu không chắc nữa.”

“Làm sao?”

Cậu chậm rãi nói, “Lúc đầu chỉ có Vivian được nhận, con thì không. Sau đó họ lại đổi ý, vì cho rằng con sẽ ổn nếu kết nhóm cùng với cậu ấy, nên cuối cùng con lại được nhận.”

Ngài Athur yên lặng một lúc, rồi nói với Viêm Khải, “Chú nghĩ con cũng cảm nhận được tại sao lại như vậy. Đối với tổ điệp viên, ngoại trừ những thành phần được huấn luyện từ nhỏ như Éric chẳng hạn, nếu chưa từng tương tác trải nghiệm sinh tử hoặc gặp biến cố lớn trong cuộc đời, thì sự sát đá chưa được thử thách sẽ không thể trở thành một điệp viên của The Wolf. Mà nếu... đã trải qua biến cố lớn thì sẽ rất khó được nhận vào tổ thám tử. Dần dần con sẽ nhận ra, tổ thám tử không phải nơi chuyên giải quyết những vụ đơn giản mà các điệp viên của The Wolf không thèm làm, mà giống như một nơi chuyên phụ trách các công tác xã hội phức tạp.”

Viêm Khải lắng nghe ngài Athur, yên lặng một lúc, cậu mỉm cười hỏi đùa, “Vậy từ đó tới giờ chú Athur làm công tác xã hội à?”

“Và ta làm công tác xã hội khá tốt đó.” Ngài Athur cười ha hả, bắt đầu khởi động chương trình huấn luyện cho Viêm Khải.

Ngài Athur tiến hành các thao tác và quan sát, cho Viêm Khải thực hành một chương trình đột kích, truy lùng và hạ gục mục tiêu ẩn nấp trong thành phố, dạng giao chiến trực tiếp. Ngài Athur có nghĩ đến Viêm Khải chỉ là bán chuyên, đã chú ý ngay từ đầu thiết lập bối cảnh là thành phố không có dân thường và con tin.

Viêm Khải lợi dụng địa hình để quan sát và ẩn nấp, di chuyển rất khôn khéo và nhanh nhẹn. Quá trình hành động có vạch chiến lược cụ thể, xâm nhập chương trình một thời gian vẫn duy trì được thể lực.

Những gì Viêm Khải nhìn thấy trong không gian ảo thì ngài Athur đều quan sát thấy trên màn hình. Ngài rất tán thưởng kỹ năng của Viêm Khải, chàng trai này thật ưu tú, tiềm năng vô cùng lớn, cái thiếu chỉ là kinh nghiệm.

Thời gian mặc định của nhiệm vụ đã sắp hết, mục tiêu không còn thấy xuất hiện thêm. Viêm Khải bắt đầu thả lỏng, hoàn thành nhiệm vụ mà không hề bị thương. Ngài Athur thì thở phào, kết thúc ở đây được rồi, kết quả rất khá. Mới vừa nghĩ đến đó, đột nhiên ngài rung mình, ý nghĩ có nguy hiểm chỉ vừa lóe lên, Viêm Khải đã giải quyết nhanh gọn ngay lập tức một mục tiêu cuối cùng thực sự. Đó là một tình huống kết thúc cực hiếm và hiếm.

Không gian ảo biến mất, Viêm Khải tháo kính mắt, đứng trên bệ thở hỗn hển. Cậu có hơi ngỡ ngàng trong khi hồi tưởng lại pha hành động cuối cùng vừa rồi.

“Tốt lắm.” Ngài Athur gật đầu khẳng định.

Viêm Khải cup mắt, “Con biết đây không phải một tình huống khó.”

Ngài Athur nhíu mày cười, “Tại sao lại không khó? Vì con dễ dàng làm được ư?”

“Không phải ý đó.” Viêm Khải vội lắc đầu, “Chỉ là... dù sao đó cũng là tình huống ảo, không có thực. Và con cũng biết độ khó của nó không là gì so với tình huống có con tin.”

Ngài Athur mỉm cười, “Thực ra tình huống khó nhất của loại giao chiến này, không phải đối tượng có con tin, hay là giao chiến xảy ra giữa thành phố đông dân, mà là trường hợp: con tin là người thân yêu của con.” Ngài Athur trầm lặng giây lát rồi nói tiếp, “Vì con không làm cho The Wolfr mãi, nên chú mong con sẽ không bao giờ biết đến tình huống đó.”

Viêm Khải nhìn ngài Athur, nhưng ngài chỉ cười ha hả, “Nhưng nhiệm vụ vừa rồi con thực sự xuất sắc. Pha hành động cuối đã khẳng định đánh giá của ta.”

Viêm Khải mỉm môi, gỡ dần các thiết bị ra khỏi cơ thể, “Nhưng lúc đó cháu thực sự không có chủ đích rõ ràng sẽ hành động như vậy. Nên đó chỉ là ăn may.”

Ngài Athur nghe Viêm Khải nói vậy thì ngạc nhiên vô cùng, đột nhiên thắc mắc không biết chàng trai này lớn lên thế nào, sao lại tự ti quá như thế. Tình huống vừa rồi, những gì Viêm Khải thể hiện là thuộc về bản năng. Chỉ dựa vào may mắn làm sao có thể mang lại một kết quả xuất sắc?

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 93

Eric dẫn Vivian đến phòng lưu trữ các thiết bị công nghệ. Vừa nãy đi trên hành lang, lúc nhìn xuống tường kính, Vivian còn thấy rất nhiều người đang làm việc trong phòng này. Vậy mà lúc xuống đây lại không thấy ai nữa.

Căn phòng rộng lớn, Vivian nhìn đâu cũng thấy có thứ để tò mò. Ngoài máy tính khổng lồ còn có nhiều máy móc lạ mắt, chỉ nhìn qua thật sự không biết dùng để làm gì. Có rất nhiều thiết bị trong phòng nhưng đều được sắp xếp rất logic để tiện cho việc nghiên cứu và di chuyển, tạo nên một không gian nhìn rất thích mắt. Vivian ôm ngực xúc động: đây chính là vẻ đẹp của khoa học!

Eric chạm tay vào một cỗ máy, “Đây chính là thứ đã giúp Vi trong vụ bắt cóc lần trước đó. Nó đã “xử lý” tên bắt cóc.”

“Bắt cóc?” Vivian nhớ ra lần mình suýt bị bắt cóc trong khi đang nhận nhiệm vụ tại đồn cảnh sát.

Eric cười nói, “Tôi có nghe về nhiệm vụ đầu tiên của cô và Viêm Khải, cả lần hợp tác với đồn cảnh sát nữa. Vì Matthew có đề nghị dùng thiết bị này nên tôi biết về vụ đó.”

Vivian ngơ ngẩn nhớ lại. Lần đó tên bắt cóc được chính khách hàng đầu tiên của họ tiết lộ về danh tính và công việc của Vivian. Đến gần nhìn kỹ cỗ máy hơn, Vivian thấy nó giống như một buồng nằm được thiết kế lạ mắt, qua lớp kính có thể thấy nhiều vi mạch tinh xảo gắn khắp thành buồng. Vivian thắc mắc, cỗ máy này đã giúp mình như thế nào? Vụ đó có nguy cơ lớn nhất chính là không kiểm soát được việc tên bắt cóc liệu có đi tiết lộ về thân phận của cô hay không.

Vivian nhú mảy, dè dặt hỏi Eric, “Không phải... đây là cỗ máy tẩy não đấy chứ?”

Eric không trả lời chỉ nhìn Vivian cười.

Vivian ngay lập tức bùng nổ. Tẩy não người là cực kỳ vi phạm nhân quyền, cỗ máy này chưa xuất hiện công khai ngoài xã hội, tức là nó vẫn nằm ngoài quản lý của pháp luật.

Eric nhìn Vivian, cảm thấy thú vị, “Cô thuộc nhóm những người nghi ngờ trí tuệ nhân tạo à?”

Vivian thẳng thắn đáp, “Tôi chỉ đặt câu hỏi về khả năng kiểm soát trí tuệ nhân tạo.”

Eric buồn cười. Vậy là nghi ngờ còn gì.

“Bình tĩnh, đừng suy diễn nữa. Cỗ máy này không được thiết kế để làm mấy việc vô nhân tính đâu.”

“Rốt cục là chuyện gì xảy ra với hần?” Vivian vẫn chưa nguôi, “Liệu có tổn thương nào không?”

Eric không trả lời ngay, cậu mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn Vivian không chớp mắt, “Cô nhân ái thật đấy.”

“Thôi đánh trống lảng đi.”

“Được rồi.” Eric xòe tay, “Nhốt hần vào máy này. Rà soát ký ức, nhấn mạnh ký ức, khơi dậy bản năng thiện lương trong hần. Có thể nói cỗ máy này đã giúp bản tính lương thiện có sẵn trong hần được nổi lên mạnh mẽ. Sau khi hoàn thành, các chuyên gia tâm lý của chúng ta đã tiến hành kiểm tra, giờ hần đã biến thành phiên bản hoàn toàn khác của chính mình. Đối với chuyện trục lợi từ những thông tin cá nhân của cô, hần không còn quan tâm nữa.”

Vivia gật đầu, “Hiểu rồi. Không cần đến sự tự nguyện của người tham gia, dùng sự trợ giúp của AI, cho một liệu pháp mạnh hơn rất nhiều việc trị liệu với bác sĩ tâm lý.”

Eric khoanh tay, dựa người vào cỗ máy, “Nhưng không đảm bảo 100% như tẩy não.”

Vivian thờ dãi, “Thôi. Tôi đã được bảo vệ đến mức đó rồi. Có gì không may xảy ra thì đành chịu vậy, lúc đó tôi sẽ tự thôi việc, không để tổ chức phải lo.”

Eric nghe vậy thì bật cười.

Vivian nhìn Eric, hỏi, “À, tôi có thể thử nó không?”

Nhưng rồi lại lắc đầu nguầy nguậy, “Mà thôi đi, sợ lắm.”

Eric mỉm cười nhìn đồng hồ, “Ừ, mà cũng đến lúc phải về rồi.”

“Lại phải bịt băng mắt nữa rồi.” Vivian ngửa mặt nhìn trần nhà.

“Ừm. Mà tôi và chú Athur phải ở lại đây có chút việc. Sẽ có người khác đưa hai người về... Tới gặp lại nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 94

Lại đi một quãng đường dài về lại thành phố, cả Viêm Khải và Vivian đều không muốn về nhà ngay. Hai người hào hứng bước nhanh trên đường, từ lúc bắt đầu đi vẫn chưa hề dừng chân nhưng không ai mệt cả. Họ vui vẻ kể cho nhau nghe những trải nghiệm ở chi nhánh trụ sở.

Vivian vẫn vô cùng phấn khích, “Nếu không tốn thời gian dài “chìm trong bóng tối” khi ở trên xe thì chuyến đi này thật hoàn hảo, kể cả khi nó quá ngắn ngủi với tôi.”

Viêm Khải gật đầu cười, “Tớ cũng đã rất vui. Phải, tuy rằng thật ngắn ngủi, nhưng chắc chắn mỗi khi nhớ lại ngày hôm nay, tớ sẽ lại thấy vui.”

Vivian cười rạng rỡ, bất chợt nhảy đến cạnh Viêm Khải nói nhỏ, “Mà cậu có để ý không? Lúc chúng ta gần đến nơi, máy sưởi trên xe đã được khởi động.”

Viêm Khải không nói gì, chỉ quay qua chỗ khác mỉm cười kỳ lạ, để mặc Vivian một mình suy đoán.

“Có lẽ nào chỉ nhánh trụ sờ lại ở...”

Rầm. Á!

Hai người giật mình. Một cảnh tượng kinh hoàng diễn ra ngay trước mắt, một mảng tường kính đang lấp đặt đổ thẳng xuống vỉa hè. Vivian bị bất ngờ đến đứng không vững, may là có Viêm Khải ở bên cạnh đỡ. Có rất nhiều người đã bị vụn kính vỡ cửa phải đang kêu khóc rên rĩ. Mọi người nhón nháo, la hét om sòm, đoạn đường chẳng mấy chốc đã trở nên hỗn loạn.

“Cứu con tôi với! Làm ơn!” Tiếng một người phụ nữ tuyệt vọng kêu khóc.

Viêm Khải và Vivian chạy lại.

“Một đứa bé bị thương rồi.” Một phụ nữ trẻ nhìn thấy cậu bé bê bết máu đang nằm trên đất thì hốt hoảng la ầm lên.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ. Viêm Khải vội lấy điện thoại gọi cứu thương.

Vivian níu lấy Viêm Khải, mặt trắng bệch, “Thằng bé mất máu nhanh quá, làm sao đây...”

Mọi người bắt đầu túm tụm lại vây xung quanh cậu bé và người mẹ, tiếng mọi người hoảng loạn bàn tán, có người nhắm mắt cầu nguyện.

Viêm Khải đã gọi cấp cứu, cúp máy xong cậu liền quay sang, “Vivian, cậu từng đọc sách Y phải không? Trường hợp này có thể sơ cứu không?”

Vivian còn chưa kịp trả lời, một người đứng ngay sau Viêm Khải đã nghe thấy, liền đẩy mạnh Vivian về phía trước.

Viêm Khải giữ cả Vivian lẫn tay người kia lại, “Làm gì vậy hả?”

Người nọ bị nắm đau liền hét, “Cô gái này có thể chữa được.”

Vivian bàng hoàng, nhưng một nhóm người đã nghe thấy, họ nháo nhào tiến đến chỗ Vivian, lôi cả cô và Viêm Khải đến chỗ đứa bé.

“Tôi không thể đâu, tôi không thể.” Vivian cố hét lên nhưng đám đông không ai thèm nghe. Viêm Khải giải vây giúp Vivian, Vivian lúc này đang quỳ bên cậu bé, có cơ hội quan sát kỹ hơn, Vivian liền phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng.

“Cậu bé bắt đầu tái. Cậu ấy... đang không thể hô hấp bình thường, cần phải giải phóng... áp lực trong... trong...”

Viêm Khải ở ngay bên cạnh, cậu đặt tay lên vai Vivian, “Bình tĩnh, nếu được hãy cố nhớ lại. Tổ đã thấy cậu đọc nó rất nhiều lần.”

Vivian nhắm mắt hồi tưởng, tay quờ phải vũng máu nóng lại giật mình mở mắt ra. Vivian run rẩy, đã rất muốn khóc, “Tổ không thể. Tổ chỉ xem tất cả trong sách. Hệ mạch... trong sách minh họa, nó... phân biệt bằng màu. Tổ chưa được thực nghiệm giải phẫu bao giờ. Tổ không thể...”

Viêm Khải một tay nắm chặt vai Vivian, một tay giữ mặt Vivian xoay lại về phía cậu, khiến Vivian nhìn thẳng vào mắt mình, “Bình tĩnh lại đi đã... Ngoài màu sắc ra, còn có dấu hiệu nào nữa để phân biệt? Bình tĩnh lại nào.”

Nước mắt đã rơi đầy mặt, Vivian cố nén tiếng nức nở, “Còn có... vị trí.”

Vivian đã bình tĩnh hơn, sự sống của cậu bé đang chảy rất nhanh theo dòng máu, cậu bé không thể đợi được cứu thương. Vivian run rẩy khừ trùng dao, không hiểu sao tất cả những cậu bé Vivian từng quen biết cứ hiện ra trước mắt, như thể tất cả những đứa trẻ đó đều hòa làm một với bé trai đang nằm trước mắt Vivian lúc này.

Vivian bắt đầu hạ dao. Khi lưỡi dao sắc cắt sâu vào da thịt thằng bé, máu phun ra nhiều hơn, tiếng của mọi người la hét.

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 95

“Á!”

Vivian choàng dậy, tay run rẩy giật ra thiết bị đang gắn hai bên thái dương. Éric vội vàng chạy lại đỡ, Vivian nửa nằm nửa ngồi trên cổ máy, loạng choạng ôm chặt lấy cánh tay Éric, dựa hẳn vào người cậu, thờ hồn hèn.

Éric ôm lấy Vivian, “Nghỉ ngơi đi, nó không thật. Vừa rồi không phải là thật.”

Cứ như vậy một lúc lâu, Vivian đã lấy lại được bình tĩnh, liền ngẩng đầu lên hỏi, “Không có vấn đề gì chứ?”

Éric ngập ngừng không biết trả lời sao.

Vivian nhìn chăm chăm Éric, đẩy cậu ra rồi tự đi kiểm tra số liệu trong máy điều khiển. Vivian neho mắt đọc lại ghi chép quá trình trải nghiệm. Éric dè dặt đến bên cạnh, không dám lên tiếng nào.

“Cái gì đây?” Vivian tròn mắt, “Tôi đã ngừng thở trong 12 giây?”

Éric biết, đó cũng là 12 giây hoảng loạn cậu chưa từng có trong đời. Nếu lúc đó cưỡng chế dừng trải nghiệm lại, Vivian có thể bị sang chấn. Cậu chỉ có thể cố gắng điều tiết trải nghiệm ảo của Vivian. Éric ngập tràn hồi hận, nếu lúc Vivian muốn tự mình kiểm nghiệm cỗ máy này, cậu cương quyết không chiều theo thì...

“Vậy là có thể xảy ra những trường hợp ngoài dự tính, vậy mà nó vẫn được sử dụng lên tên bất cóc...”

Đầu ong ong, Vivian nhắm tịt mắt. Lần đầu trải nghiệm tình huống ảo, tác động lên cơ thể sau đó khá rõ, Vivian cảm thấy tâm trí có phần khác lạ, hiện tại thấy thật khó để kiểm soát...

Cửa phòng lưu trữ mở ra, ngài Athur và Viêm Khải bước vào. Vì đã đến giờ phải về nhưng không thấy hai người Éric và Vivian đâu, họ bèn đi tìm. Cửa vừa mở ra, hai người há hốc miệng trước cảnh tượng trước mắt: Vivian cầm cái gối trong máy trải nghiệm ảo đập Éric túi bụi. Ngài Athur và Viêm Khải sững sờ, không biết có nên vào can không. Éric cũng chỉ đứng đó không nói tiếng nào, chỉ đưa tay đỡ gối, hoặc tránh Vivian, dường như có ý để Vivian mặc sức trút giận, cho hết khó chịu thì thôi.

Lúc mọi người trở về thành phố đã là tối muộn. Bốn người đi bộ trên đường, ngài Athur và Viêm Khải đi trước, ngài Athur có chuyện muốn dặn dò riêng.

Éric thấy Vivian chịu đi gần mình, bèn hỏi, “Không giận nữa à?”

“Giận gì? Giận gì thì đánh cũng đã tay rồi.” Vivian đã trở lại trạng thái ổn định, như chưa hề có chuyện gì xảy ra, “Tôi xin lỗi vì đã trút giận lên cậu.”

“Không sao đâu. Cô đâu có làm gì... nhiều.”

Cả hai phì cười vì câu nói của Éric.

“Anh có theo dõi không?” Vivian cụp mắt xuống, “Trải nghiệm của tôi ấy.”

“Có.” Éric trả lời, “Tôi là Viêm Khải trong trải nghiệm của cô.”

Vivian nghe vậy thì đứng hình trong giây lát, rồi cười gật đầu, “Ít ra là tôi cũng biết, nếu có gặp tình huống đó ngoài đời, tôi sẽ... khiến thằng bé chết nhanh hơn.”

Éric cố gắng an ủi, “Cơ thể con người phức tạp hơn những gì mô tả trong sách...”

“Phức tạp đối với tôi.”

Éric âm thầm siết chặt nắm tay. Lần trải nghiệm này có lẽ đã khơi dậy lại sự tự ti của Vivian.

“Tôi đã nghĩ việc nghiêm túc tự học có thể khiến tôi lĩnh hội được... ở một mức độ nào đó y học phương Tây.” Vivian bật cười rồi bấu môi tự giễu chính mình, “Nhưng rõ ràng là tôi không thể. Tôi không cố tình, nhưng những việc tôi làm cứ như đùa cợt với việc học Y vậy... Nhờ trải nghiệm này, tôi cũng thêm phần khẳng định một điều: tôi không thể trở thành một bác sĩ.”

“Nếu được đào tạo chính quy thì sẽ khác chứ.”

Vivian cười, “Chẳng khác gì đâu. Con người tôi, chỉ quen với những việc tự mình làm tự mình chịu thôi.”

Éric không biết nói gì, Vivian yên lặng một lát lại tiếp lời, “Lần tới nếu có cơ hội thử lại trải nghiệm này với chiếc máy đó, tôi tốt nhất đã phải chuẩn bị trước về chuyện cấu tạo cơ thể của bệnh nhi sẽ khác với người lớn... Phải, tôi sẽ đi theo hướng đó và sẽ xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo...”

Éric mỉm cười, xem ra không cần phải lo lắng quá. Vivian là người luôn tìm cách để tiến lên, chính vì vậy, cô ấy sẽ luôn tìm ra. Éric nhìn Vivian, nhớ lại mấy ngày qua, thời gian từ lúc hai người làm quen chưa đến một tuần, cậu đã kịp phát hiện ra, Vivian không bao giờ bỏ cuộc trong việc tìm phương hướng cho những ý tưởng, đó là cách cô ấy trở nên xuất sắc. Thật là, thích quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nâng Ly Champagne* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 96

Nhiệm vụ của ngài Athur và Viêm Khải có biến mới, hai người đã rời đi, chỉ có Vivian và Éric trở về căn hộ.

Cả hai tự vào nhà tắm làm vệ sinh. Éric đứng dưới dòng nước, mấy ngày ở đây, bây giờ cậu đã quen với mùi xà phòng mới. Cậu nhắm mắt, nghĩ về chuyến đi ngày hôm nay, tự nhiên nhớ đến lúc dẫn Vivian đến phòng lưu trữ. Khi cậu muốn mọi người đang làm việc ở trong phòng nghỉ ngơi một ca, họ đã đều cậu không ngớt. Bình thường Éric không thích mấy trò đều chọc, nhưng hôm nay bị đều lại cảm thấy vui, mặc dù rất ngượng.

Éric cứ đứng dưới vòi sen, hồi tưởng đi hồi tưởng lại mấy khoảnh khắc dễ chịu trong ngày, rồi tự cười một mình. Một lúc khá lâu sau cậu mới giặt mình mở mắt, đưa tay tắt nước.

Lúc Éric mở cửa phòng đi ra, Vivian đang đứng bên cửa kính nhìn ra ngoài.

Vivian đưa cho cậu một trong hai cốc cacao nóng đang cầm trên tay, lúc đó mới lấy điều khăn mở điều hòa.

“Xin lỗi, tôi tắt điện phòng khách, ánh sáng từ ngoài hắt vào đẹp quá.”

Éric gật nhẹ đầu, “Đúng, rất đẹp. Hình như đèn sáng hơn mọi hôm.”

“Từ giờ đến hết mùa thu còn nhiều hôm thế này. Phục vụ du lịch.” Vivian hai tay ôm cốc, “Hôm nay chúng ta đã đi khá xa. Cậu có muốn ngủ luôn không? Tôi thì quá buồn chồn để ngủ.”

Éric mỉm cười nhìn ra ngoài, “Không. Tôi cũng muốn ngắm cảnh đêm. Những quang cảnh thế này rất mới mẻ với tôi.”

Yên lặng một lúc, Vivian bất chợt hỏi, “Cậu có tò mò về gốc gác của tôi không?”

Éric quay sang, nghiêm túc nói, “Có chứ. Nhưng tôi sợ hỏi đến cô sẽ buồn vì nhớ nhà.”

“Ha ha... cậu nghĩ quá nhiều rồi. Ôi hay là tôi cũng nghĩ nhiều nhỉ, chỉ là ai ở đây gặp tôi và Viêm Khải đều muốn chúng tôi kể về đất nước mình. Cậu biết đấy, quê hương tôi lạ hoắc với phần lớn người trên thế giới này.”

“Kể cho tôi đi.”

Vivian mỉm cười, nheo mắt nghĩ ngợi những điều sẽ nói, “Tất nhiên đất nước là nơi giá trị với tôi về mặt tình cảm và kỷ niệm, gia đình tôi đều ở đó. Nếu có điều gì tốt đẹp về quê hương mà tôi muốn kể thì... chúng tôi có rất nhiều đoàn y tế tình nguyện đi khắp nơi trên thế giới, và nước tôi chưa từng đem bom đi dội các nước khác bao giờ.”

Cả hai đều bật cười sau câu nói của Vivian. Éric gật đầu, “Ấn tượng đấy. Tôi sẽ nhớ điều này.”

Vivian uống một ngụm cacao, “Mà cậu cũng tò mò về nhiều thứ đúng không? Cậu có về không hay ra khỏi nhà.”

Éric ậm ừ, “Tôi chưa từng rời khỏi nhà trước khi đến đây.”

“Chưa từng?” Vivian kinh ngạc thốt lên, “Ồ tôi nghĩ tôi có thể hiểu, thân phận của cậu... nhưng người bảo hộ không dẫn cậu đi chơi đâu đó sao, du lịch chẳng hạn?”

Éric lắc đầu. Vivian há hốc miệng, không khí giữa hai người bắt đầu trở nên sôi nổi. Vivian nghiêng đầu cười, “Trạch nam ha ha...”

“Trạch... gì cơ?” Éric nghĩ mình không nghe rõ.

“Ồ... Không có gì.” Vivian liếm chút cacao còn dính trên môi, “Vậy có phải hồi bé cậu tìm hiểu thế giới qua sách, lớn lên một chút thì đi du lịch khắp thế giới trong mấy trải nghiệm thực tế ảo?”

Thấy Éric ngượng ngừng gật đầu, Vivian xòe tay, “Được rồi. Tôi cũng đã được biết về sự lợi hại của chiếc máy đó, tôi không có gì để nói cả. Nhưng tôi thực sự tò mò về ô trạch của cậu.”

“Tôi cũng muốn đưa cô đến...” Éric quay sang, “Tôi chưa quan sát nhiều nhưng... có lẽ nó rất khác những nơi cô thường đến.”

“Phải. Chắc chắn rất khác.” Vivian cúi đầu, ngửi hương thơm trong cốc cacao, “Đó là nơi cậu lớn lên mà.”

“Tôi có ảnh đấy.”

“Ồ được đấy.” Vivian cười.

Éric liền đi mở máy tính.

“Eric này,” Vivian vẫn đứng bên cửa sổ, “Có nơi nào mà máy trải nghiệm thực tế ảo chưa đưa cậu tới không? Chúng ta có thể...”

Vừa lúc đó thì Eric chợt lên tiếng, cậu nói với Vivian, giọng trở nên nghiêm túc, “Thư mật được giải mã rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Eiffel Và Cùng Nàng Ly Champagne* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.